

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**อุบายทดสอบกำลังทางการเมือง (ตอน 101)**

โจโฉกลับเมืองหลวงครั้งนี้มีจิตคิดกำเริบในอำนาจมากขึ้นกว่าแต่ก่อน และความกำเริบนั้นได้ทำให้การดำเนินนโยบายทางการเมืองที่ผิดพลาดก่อผลร้ายต่อบ้านเมืองมากขึ้นทุกที โจโฉนั้นเมื่อครองอำนาจสูงสุดเป็นถึงอัครมหาเสนาบดีมีหน้าที่ต้องทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎร์และแผ่นดินให้เป็นสุข แต่กลับถือเอาเรื่องส่วนตัวเป็นใหญ่ เริ่มต้นก็ทำสงครามเพื่อแก้แค้นโตเกียม แล้วคิดกำจัดลิโป้โดยยืมมือเล่าปี่ แต่พอเล่าปี่รู้ทันก็คิดกำจัดเล่าปี่โดยหลอกอ้วนสุดให้ยกกองทัพมารบเล่าปี่และแอบอ้างรับสั่งพระเจ้าเหียนเต๋ให้เล่าปี่ยกกองทัพไปปราบอ้วนสุดโดยอ้างว่าอ้วนสุดเป็นขบถ

จากนั้นก็ยงขุนเช็กให้คิดกำจัดเล่าเปียว แล้วคิดกำจัดอ้วนเสี้ยวแต่เกรงลิโป้จะยึดเมืองสุโตจึงรบกับลิโป้ ครั้นปราบลิโป้สำเร็จก็หวาดคิดจะรบกับอ้วนเสี้ยว อ้วนสุดอีก เมื่อคิดเช่นนี้ก็ระแวงเอียววิพูนนางสามแผ่นดินผู้จงรักภักดีซึ่งครั้งหนึ่งเป็นผู้เสนอให้ฮ่องเต้เรียกโจโฉเข้าเมืองหลวงโดยหาว่าเอียววิพูนจะเป็นไส้ศึกให้กับอ้วนสุด จึงสบคบกับพรรคพวกให้ใส่ความเอียววิพูนแล้วจับเอียววิพูนไปขัง แต่เมื่อของหยงมาต่อว่าต่อขานก็จำนนต่อถ้อยคำคิดละเอียดใจจึงจำใจปล่อยเอียววิพูน แต่ให้ถอดเสี้ยวจากที่ขุนนาง การถอดเอียววิพูนในครั้งนี้ เป็นการหมิ่นพระบรมเดชานุภาพของพระเจ้าเหียนเต๋ที่ร้ายแรง เพราะแอบอ้างรับสั่งต่อภายนอกประการหนึ่ง และทำการโดยไม่กราบบังคมทูลพระกรุณาให้ทรงทราบก่อนประการหนึ่ง และที่สำคัญคือเป็นการใช้อำนาจโดยไม่เป็นธรรม กลั่นแกล้งลงโทษผู้บริสุทธิ์อีกประการหนึ่ง การกระทำเช่นนี้เป็นการเหยียบย่ำน้ำใจเหล่าขุนนางในเมืองหลวงและวางอำนาจเป็นใหญ่กว่าฮ่องเต้

ดังนั้นเอียววิพูนซึ่งเป็นขุนนางผู้สัจซื่อต่อแผ่นดินอีกคนหนึ่งจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋กราบบังคมทูลเรื่องราวให้ทรงทราบ พระเจ้าเหียนเต๋ทรงทราบแล้วมิได้ตรัสประการใด แต่เมื่อโจโฉทราบเรื่องก็โกรธแค้นโทสะหนักขึ้นแล้วสั่งทหารให้จับตัวเอียววิพูนเอาไปประหารชีวิตเสีย ข้าราชการประหารชีวิตเอียววิพูนแพร่สะพัดไปทั่วเมืองหลวงอย่างรวดเร็ว ด้านหนึ่งสร้างความหวาดกลัวให้เกิดขึ้นแก่เหล่าขุนนางข้าราชการ แต่ในอีกด้านหนึ่งได้สร้างความโกรธแค้นชิงชังให้เกิดขึ้นในหมู่ขุนนางข้าราชการเช่นเดียวกัน สภาพเช่นนี้ได้ทำให้ความขัดแย้งในเมืองหลวงร้อนระอุขึ้นนอกเหนือจากความขัดแย้งของขุนศึกที่มีมาแต่เดิม และได้ขยายตัวกว้างขวางอยู่แล้ว เทียบหยกที่ปรึกษาเห็นสภาพที่เหล่าขุนนางข้าราชการเกรงกลัวโจโฉจึงเข้าไปเสนอให้โจโฉรับชิงเอาราชสมบัติโจโฉจึงว่า "บัดนี้ขุนนางซึ่งพระเจ้าเหียนเต๋ไว้พระทัยก็มีมากอยู่ เห็นเราจะทำการไม่สำเร็จ เราคิดอ่านจะเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ไปประพาสป่าดู่ท่งที่ก่อน"

ความตอนนี้เป็นสามก๊กฉบับภาษาไทยและภาษาจีนตรงกันและไม่มีทางที่จะเห็นเป็นอย่างอื่นนอกจากโจโฉนั้นคิดจะชิงเอาราชสมบัติ แต่ยังไม่กล้าลงมือก็เพราะยังเกรงอยู่ว่าจะไม่ประสบความสำเร็จเนื่องจากพระเจ้าเหียนเต๋ยังมีผู้จงรักภักดีเป็นจำนวนมากดังนั้นการที่สามก๊กฉบับวิจารณ์ฉบับพยายามแก้ต่างให้กับโจโฉในเรื่องนี้จึงฟังไม่ขึ้น และขัดกับคำพูดดังกล่าวของโจโฉเอง และยังมีกรกระทำเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันนี้ต่อมาอีกคือการทดสอบกำลังทางการเมืองว่าขุมกำลังหรือผู้ที่ยืนอยู่ข้างราชสำนักมีมากน้อยเพียงใดซึ่งวิธีนี้เป็นวิธีการที่ขุนนางกังฉินในอดีตเคยใช้มาก่อนในครั้งนั้น เป็นยุคหลังจากที่จีนชิงฮ่องเต้เสด็จสวรรคตรัชทายาทได้ครองราชสมบัติสืบมา สมัยนั้นขันทีซึ่งเป็นราชครูได้กุมอำนาจบริหารราชการแผ่นดินแล้วคิดแย่งราชสมบัติ วันหนึ่งในขณะที่ฮ่องเต้เสด็จลงพระราชอุทยานในมหาสมาคม ขันทีราชครูเห็นกวางในพระราชอุทยานนั้นจึงแสสร้งถามฮ่องเต้ว่าม้าตัวนี้เป็นอย่างไรบ้าง ฮ่องเต้ไม่ทันกลก็ตรัสว่าท่านราชครูตาฝ้าเพราะนั่นเป็นกวางราชครูก็ยืนยันว่าเป็นม้า ในขณะที่ฮ่องเต้กำลังงงอยู่ราชครูจึงถามเหล่าขุนนางว่าที่เห็นเป็นม้าหรือกวาง บรรดาขุนนางในขณะนั้นล้วนอยู่ในอำนาจราชครูและทันเกมจึงพากันตอบพร้อมกันว่าที่เห็นนั่นคือม้า เมื่อราชครูทราบผลการทดสอบกำลังดังนี้แล้วจึงสังหารฮ่องเต้ชิงเอาราชสมบัติแต่ต่อมาก็ไม่สามารถรักษาอำนาจไว้ได้เพราะขาดการยอมรับจากหัวเมืองต่างๆ ในที่สุดเกิดการจลาจลและแย่งอำนาจกันจนเล่าปี่ได้สถาปนาราชวงศ์ซันขึ้น

โจโฉเพราะคิดชิงราชสมบัติจึงคิดวางแผนทดสอบพลังทางการเมืองกับฮ่องเต้โดยใช้แบบอย่างของขันทีกังฉินนั้นเป็น แต่เปลี่ยนแปลงรายละเอียดเสียใหม่เมื่อคิดดังนี้แล้วจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋กราบทูลเชิญเสด็จไปประพาสป่าล่าสัตว์ตามโบราณราชประเพณี แต่พระเจ้าเหียนเต๋ทรงปฏิเสธเพราะทรงเห็นว่าจะเป็นการลำบากต่อไพร่พลเนื่องจากกองทัพเพิ่งกลับจากการสงคราม โจโฉได้ทูลทักท้วงว่าตามราชประเพณีจะมีการประพาสป่าล่าสัตว์ทุกฤดูถึงปีละสี่ครั้ง บัดนี้แม้ว่ากองทัพเพิ่งกลับจากการสงคราม แต่หากเสด็จจะเป็นการแสดงออกถึงพระบรมเดชานุภาพทำให้หัวเมืองที่คิดริบไม่กล้าสู้พระบารมี เมื่อเป็นเช่นนี้พระเจ้าเหียนเต๋ก็ไม่มีทางเลือกจึงรับสั่งให้ดำเนินการตามที่กราบทูล

โจโลได้รับสั่งแล้วออกจากที่เฝ้าสั่งให้จัดแจงขบวนประพาสป่าล่าสัตว์เป็นขบวนใหญ่มีกำลังพลถึงสิบหมื่นและให้เล่าปี กวนอู เตียวหุย ตลอดจนขุนนางข้าราชการทั้งปวงเข้าร่วมในขบวนเสด็จยกออกจากพระนครไปยังทุ่งล่าสัตว์ พระเจ้าเหียนเต๋ทรงม้าพระที่นั่ง ในขณะที่ขบวนเสด็จกำลังเคลื่อนอยู่นั้นโจโลได้ชักม้าขึ้นมาขี่เคียงคู่กับม้าพระที่นั่ง แสดงกิริยาอาการดีตนเสมอพระเจ้าเหียนเต๋ บรรดาขุนนางข้าราชการที่อยู่ใกล้กับม้าพระที่นั่งต่างพากันตกตะลึงแต่ไม่มีผู้ใดว่ากล่าวประการใด

ครั้นขบวนเสด็จมาถึงทุ่งล่าสัตว์ซึ่งเตรียมการไว้แล้ว โจโลจึงสั่งให้หยุดขบวนที่พลับพลาชั่วคราวและนำเสด็จพร้อมด้วยเหล่าขุนนางข้าราชการไปยังบริเวณที่เตรียมไว้สำหรับยิงสัตว์เจ้าหน้าที่ได้ต้อนสัตว์หลายชนิดให้วิ่งผ่านมายังด้านหน้าประทับ พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นกระต่ายกำลังวิ่งผ่านมายังมีรับสั่งให้เล่าปีในฐานะพระเจ้าอาแสดงฝีมือก่อน เล่าปีรับสั่งแล้วจึงเอาธนูขึ้นพาดสายแล้วยิงไปถูกกระต่ายอย่างแม่นยำ ในขณะที่มีกวางวิ่งผ่านมาพระเจ้าเหียนเต๋จึงรับพระแสงธนูลายเหยี่ยวและลูกธนูสำหรับทรงลายมังกรจากเจ้าพนักงานแล้วทรงยิงกวางนั้นแต่ธนูไม่ถูกเป้าจึงทรงพยายามอีกเป็นสามครั้งแต่ลูกธนูทรงก็ยังคงพลาดเป้าทุกครั้ง เมื่อไม่ประสบความสำเร็จจึงรับสั่งให้โจโลลองยิงบ้าง โจโลรับสั่งแล้วแทนที่จะเอาธนูสำหรับตัวออกมา กลับกราบทูลจ้วงจาบขอยืมพระแสงธนู และลูกธนูสำหรับทรงจากพระเจ้าเหียนเต๋ แต่ไม่ทรงเฉลียวพระทัยจึงพระราชทานแก่โจโล

โจโลรับพระแสงธนูแล้วเล็งยิง ลูกธนูนั้นก็แล่นไปด้วยกำลังดั่งดวงนั้นล้มลงบรรดาขุนนางข้าราชการส่วนใหญ่ซึ่งไม่เห็นเหตุการณ์ยืมพระแสงธนูแต่เห็นลูกธนูลายมังกรสำหรับทรงดั่งดวงล้มลงก็พากันเข้าใจว่าเป็นผีพระหัตถ์ของสองเต๋จึงพร้อมกันถวายพระพรด้วยความยินดีว่าทรงพระเจริญดังสนั่นไปทั้งท้องทุ่ง โจโลเห็นเป็นโอกาสจึงชักม้าออกไปหน้าพระที่นั่ง ทำที่รับการถวายพระพรจากบรรดาขุนนางข้าราชการ แล้วกราบทูลด้วยเสียงอันดังเพื่อให้ได้ยินทั่วไปว่าการที่ข้าพระองค์ยิงกวางได้แม่นยำดังนี้เป็นเพราะบารมีของพระแสงธนูที่ทรงพระราชทาน ขุนนางข้าราชการทั้งปวงได้ยินเช่นนั้นต่างพากันตกตะลึงที่เห็นว่าโจโลกระทำการหมิ่นพระบรมเดชานุภาพหักหน้าพระเจ้าเหียนเต๋ต่อหน้าธารกำนัล พระเจ้าเหียนเต๋ทรงเห็นเช่นนั้นก็เกิดละอายพระทัย กวนอูเห็นโจโลหักหน้าหมิ่นพระเจ้าเหียนเต๋ก็โกรธชักม้าเงี้ยวมาที่โจโล แต่พอซาเลื่องเห็นเล่าปีส่ายหน้าเป็นที่ห้ามปราม กวนอูจึงชักม้ากลับไปที่เดิม ในขณะที่ทุกคนกำลังตะลึงอยู่นั้นเล่าปีได้กล่าวชมเชยกับโจโลว่ามีฝีมือธนูล้ำเลิศนัก ล้ำเลิศนัก โจโลฟังคำชมและเห็นท่าทีของเหล่าขุนนางข้าราชการเช่นนั้นจึงกล่าวถ่อมตัวว่าอันฝีมือธนูของข้าพเจ้านี้พอประมาณแต่เป็นเพราะพระบารมีต่างหากจึงยิงไปถูกกวางได้ พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นท่าทีเหล่าขุนนางข้าราชการว่าส่วนใหญ่ยังคงจงรักภักดีก็สรรเสริญทำที่เป็นไม่รู้เท่าทัน และทรงล่าสัตว์อยู่จนถึงเวลาเย็นจึงเสด็จกลับพระนคร

กวนอูสงสัยที่เล่าปีห้ามปรามจึงเข้าไปหาเล่าปีแล้วถามว่าเหตุใดพี่ใหญ่จึงห้ามข้าพเจ้าไม่ให้ฆ่าโจโลเสียในครั้งนี้นั้น เล่าปีจึงว่าน้องรองเจ้าก็เห็นอยู่ว่าสองเต๋และเราพี่น้องอยู่ในท่ามกลาง เหล่าทหารของโจโลที่ถวายการอารักขาอยู่ ถ้าหากเจ้าฆ่าโจโลทหารที่ถวายการอารักขาอยู่ก็จะทำอันตรายต่อสองเต๋และทำร้ายเราพี่น้องด้วย พี่จึงห้ามเจ้าไว้ด้วยเหตุดังนี้ กวนอูจึงว่าโจโลกระทำการหมิ่นสองเต๋ในครั้งนี้นั้นคงจะคิดแยงราชสมบัติเป็นมั่นคง การละโจโลไว้คงจะเกิดเหตุร้ายขึ้นในบ้านเมืองในภายหน้าเป็นแน่แท้

ฝ่ายโจโลคิดอุบายทดสอบกำลังทางเมืองเห็นประจักษ์ชัดว่ายังมีข้าราชการและขุนนางที่จงรักภักดีอยู่เป็นจำนวนมากไม่สมความคิดแล้วก็หันมาใช้วิธีเดิมคือครองอำนาจรัฐภายใต้บัลลังก์มังกรทองต่อไป ดังนั้นการที่โจโลยังไม่ล้มราชบัลลังก์นั้นก็ไม่ใช่เพราะมีจิตใจจงรักภักดี เป็นแต่ยังไม่สามารถกระทำการตามความคิดได้เท่านั้นและคนมีสติปัญญาระดับโจโลนั้นย่อมรู้ว่าหากฝืนสถานการณ์ช่วงชิงเอาเสียในขณะที่ยังไม่สุกงอมก็อาจเกิดเหตุการณ์ร้ายเหมือนที่ที่เคยเกิดขึ้นกับราชครูกังฉินดังที่ได้กล่าวข้างต้นนั้นและถ้าเสี่ยงถึงขนาดนั้นย่อมไม่คุ้มกับการสูญเสียอำนาจรัฐที่มีอยู่ในวันนี้

การดำรงอำนาจรัฐแบบเดิมแล้วค่อยๆ กระชับอำนาจให้เข้มแข็งขึ้นย่อมประเสริฐกว่ากันมากเพราะไม่มีความเสี่ยงภัยทั้งยังมีความชอบธรรมอีกต่างหากนี่คือเหตุผลเบื้องลึกที่โจโลต้องพักความคิดล้มราชวงศ์ฮั่นเอาไว้ก่อนแต่กระนั้นสิ่งที่ได้ทำไว้ก็ทำให้โจโลต้องระมัดระวังตัว จึงได้ตัดสินใจบนมหาเดเล็กและนางกำนัลจำนวนหนึ่งให้คอยสังเกตความเคลื่อนไหว และความเป็นไปในราชสำนักแล้วรีบนำความมารายงานให้ทราบ

ทางด้านพระเจ้าเหียนเต๋นั้นหลังเสด็จกลับจากการประพาสป่าล่าสัตว์แล้วทรงไม่สบายพระทัยจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะทรงทราบความคิดอ่านของโจโลเป็นอย่างดี เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นจากการกระทำที่จงใจ เพื่อหวังทดสอบพลังทางการเมืองระหว่างพระองค์กับอัครมหาเสนาบดีและทรงคาดการณ์ในเบื้องต้นได้ว่าเหตุวุ่นวายทางการเมืองภายในราชสำนักจะต้องเกิดขึ้นติดตามมาครั้นทรงหวอนรำลึกถึงเหตุการณ์ตั้งแต่ครั้งอดีตที่

เคยถูกขุนนางกังฉินข่มเหงย่ำยีนำพระทัยก็ประหวั่นว่าเหตุการณ์เหล่านั้นกำลังจะเกิดขึ้นซ้ำรอยรำลึกตั้งนี้จึงทรงกันแสงอยู่ในพระที่นั่งสกลเสาพระมหาลีทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้นจึงตรัสถามต้นสายปลายเหตุ พระเจ้าเหียนเต๋ทรงไต่ถามคำตรัสของพระมหาลีก็รู้สึกสงสารที่ต้องมาเป็นเพื่อนรับชะตากรรมด้วยพระองค์จึงตรัสเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้พระมหาลีฟังทุกประการ

พระมหาลีทรงสดับความที่ทรงเล่าและเห็นอาการพระราชสวามีกำลังตกอยู่ในความทุกข์หนักก็ทรงกันแสงตาม แล้วกราบทูลว่ากรณีที่โจโฉหมิ่นพระบรมเดชานุภาพในครั้งนี้ แม้ว่าจะทำให้พระองค์ได้อายแต่โจโฉก็คงไม่สมความคิด เมื่อเป็นเช่นนี้ก็คิดอ่านวางแผนการร้ายสืบไป ดังนั้นการจึงควรที่พระองค์จะได้รับสั่งหาขุนนางที่ภักดีต่อแผ่นดินมาปรึกษาเพื่อคิดอ่านหาหนทางป้องกันแก้ไขต่อไป

ขณะนั้นสกลอ้วนซึ่งเป็นบิดาพระมหาลีได้เข้ามาเฝ้าที่ข้างในพระตำหนักที่ประทับเห็นสองเต๋และพระมหาลีกำลังกันแสงอยู่ทั้งสอง พระองค์ก็แปลกใจและกริ่งใจว่าทุกข์เวทนาที่บังเกิดแก่ทั้งสองพระองค์นี้น่าจะเป็นเรื่องที่เกิดจากเหตุการณ์ประพาสาปาล่าสัตว์จึงกราบทูลถามเรื่องราว พระมหาลีเห็นเป็นบิดาตัวก็คลายพระทัยและตรัสเล่าเรื่องราวทั้งปวงให้สกลอ้วนฟัง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

พระบรมราชโองการเลือด (ตอน 102)

สกลอ้วนจึงกราบทูลว่าเหตุการณ์ที่โจโฉหักหน้าสองเต๋ หมิ่นพระบรมเดชานุภาพในครั้งนี้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาของขุนนางข้าราชการทั้งปวงว่าเป็นอุบายทดสอบกำลังทางการเมืองแม้ว่าหลายคนจะไม่พอใจในการกระทำของโจโฉแต่ทุกคนยังสงวนท่าทีที่ดั่งนั้น จึงสมควรที่พระองค์จะได้มีรับสั่งเรียกตั้งสินซึ่งเป็นขุนนางและเป็นพระญาติเข้ามาปรึกษาหาหนทางป้องกันแก้ไข สกลอ้วนกราบทูลต่อไปว่าการรับสั่งหาตั้งสินเข้ามาปรึกษาคครั้งนี้หากความแพร่พรายไปถึงโจโฉก็จะเสียการไปจึงขอถวายความเห็นให้ทรงพระอักษรชวนไว้ในเสื่อให้มิดชิดแล้วพระราชทานเสื่อนั้นแก่ตั้งสินไปดำเนินการต่อไป

พระเจ้าเหียนเต๋ทรงเห็นชอบกับข้อเสนอของสกลอ้วนจึงถวายบังคมลากลับไป คั้นวันนั้นพระเจ้าเหียนเต๋จึงเอาพระแสงแทงที่พระหัตถ์ใช้พระโลหิตแทนหมึกทรงพระอักษรโลหิตลงในแพรขาวเป็นใจความว่า "แต่โจโฉเข้ามาอยู่ในเมืองหลวงได้สี่ปีแล้วทำการหยาบช้ำต่างๆ จะตั้งขุนนางแลลงโทษผู้ใดก็มีไต่ยาเกรงบอกกล่าวให้เราารู้สุดที่จะอดกลั้นทนทานได้ เราจึงเอาโลหิตในนิ้วมือเขียนอักษรเป็นความลับมาให้แจ้ง แม้ตั้งสินเห็นขุนนางผู้ใดมีสติปัญญาซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินก็ให้ชักชวนกันกำจัดโจโฉเสียให้จงได้ ตัวเราแลขุนนางกับราษฎรทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป"

การทรงพระอักษรโลหิตหรือการร้องทุกข์โดยจดหมายเลือดนี้ คตินิยมของจีนแต่โบราณมาถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรงสุดแสนจะทนทาน ดั่งนั้นจึงต้องเป็นเรื่องที่จำต้องได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วนจริงจัง ความที่แปลกประหลาดก็คือจดหมายเลือดทั้งปวงที่มีมาแต่ประวัติศาสตร์นั้นเป็นจดหมายเลือดของราษฎรถึงผู้มีอำนาจหรือผู้น้อยร้องขอความเป็นธรรมจากผู้เป็นใหญ่ แต่ครั้งนี้กลับเป็นเรื่องที่สองเต๋ซึ่งเป็นประมุขสูงสุดของแผ่นดินร้องขอความเป็นธรรมและขอความช่วยเหลือจากขุนนาง ทำให้เห็นถึงความตรอมพระทัยของพระองค์อันเกิดจากการกระทำของโจโฉซึ่งต้องอดทนมาเป็นเวลานานถึงสี่ปีจนสุดจะทนทาน จะมีกรณีใกล้เคียงกันก็แต่ครั้งที่เกิดการกระเสียวพากษ์ประชาชนเหมาเจ๋อดุงในประเทศจีนว่าทำความผิดพลาดเสียหายร้ายแรงต่อประเทศจีนถึงขนาดที่เกือบจะมีการรื้อสุสานและอนุสาวรีย์ทิ้งเหมือนกับกรณีที่เกิดกับสุสานและอนุสาวรีย์ ของสตาลินในโซเวียตก่อนที่จะล่มสลาย

ในครั้งนั้นมาตามขงชิ่งหลังภริยาของดร. ขุนยัดเขินผู้ล่วงลับได้ทำจดหมายเลือดถึงพรรคคอมมิวนิสต์จีนคัดค้านการวิพากษ์ความผิดพลาดของประชาชนเหมาเจ๋อดุงจนเกินความเป็นจริงด้วยใจความว่า "ถ้าไม่มีเหมาเจ๋อดุง ก็ไม่มีประเทศจีนในวันนี้ เพียงประการเดียวนี้ก็มิคุณค่ากว่าความผิดพลาดทั้งปวง" และด้วยจดหมายเลือดฉบับนี้จึงทำให้เติ้งเสี่ยวผิงผู้นำพรรคในรุ่นที่สองต้องออกโรงมาขึ้นำประเทศด้วยตนเองให้ประเมินคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของเหมาเจ๋อดุงตามความเป็นจริง ซึ่งได้ผลสรุปว่าเหมาเจ๋อดุงสร้างคุณูปการอันยิ่งใหญ่ต่อประเทศจีนถึง 7 ส่วน แต่ทำความผิดพลาดเพียง 3 ส่วน

ครั้นทรงพระอักษรเสร็จสิ้นแล้วได้พระราชทานแก่พระมหาลีให้เย็บชวนไว้ในกลีบเสื่อเพื่อเตรียมพระราชทานแก่ตั้งสิน แต่ความตอนนี้สามก๊กฉบับภาษาจีนว่าเสื่อดังกล่าวเป็นเสื่อคลุมฉลองพระองค์และทรงฉลองพระองค์ชุดนี้ในการเสด็จออกให้ตั้งสินเข้าเฝ้าวันรุ่งขึ้นจึงมีรับสั่งให้ข้าหลวงไปเชิญตั้งสินขุนนางผู้ดวงฉินและเคยเสี่ยง

เป็นเสียงตายช่วยเหลือพระองค์เมื่อครั้งหลบภัยจากการไล่ล่าของลิฉุย กุยกี้มาเข้าเฝ้าที่พระตำหนักที่ประทับ เพื่อพระราชทานเลี้ยงเป็นการสวนพระองค์

ครั้นตั้งสินมาเข้าเฝ้าตามรับสั่งและพระราชทานเลี้ยงแล้วทรงมีกระแสพระราชดำรัสว่าทรงรำลึกถึงความชอบ แต่ครั้งได้ช่วยเหลือให้พ้นจากการไล่ล่าของลิฉุย กุยกี้จึงให้ข้าหลวงไปเชิญมารับพระราชทานเลี้ยงเป็น บำเหน็จความชอบ แล้วทรงนำตั้งสินไปที่ศาลพระเทพบิดรของราชวงศ์ฮั่น ตั้งสินแม้ว่าจะแปลกใจที่ทรง พระราชทานเลี้ยงและทรงนำมาที่ศาลพระเทพบิดรแห่งราชวงศ์ฮั่นแต่ยังคงโดยเสด็จตามปกติ ครั้นเสด็จถึง ทรงจุดธูปแล้วกราบถวายบังคมพระป้าอดีตสมเด็จพระบูรพมหากษัตริย์แล้วเสด็จชมพระบรมสาทิสลักษณ์ ของอดีตพระมหากษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ครั้นเสด็จถึงพระบรมสาทิสลักษณ์ของพระเจ้าฮั่นโกโจองค์พระปฐม กษัตริย์ผู้สถาปนาพระราชวงศ์จึงทรงหยุดแล้วตรัสว่าบรรพบุรุษทรงเป็นวีรชนที่เข้มแข็งแต่กลับมีลูกหลานที่ อ่อนแอช่างน่าสลดใจนัก ตั้งสินได้ยินพระราชกระแสตั้งนั้นก็ตกใจจึงกราบทูลถามว่าเหตุใดจึงรับสั่งเช่นนั้น แต่ไม่ทรงตอบกลับชี้พระหัตถ์ไปที่รูปวาดของ เตียวเหลียงและฮั่นสินสองขุนนางฝ่ายบู๊และฝ่ายนู้คู่พระบารมี ของพระเจ้าฮั่นโกโจที่ประดับอยู่ซ้ายขวาพระบรมสาทิสลักษณ์แล้วรับสั่งถามว่าท่านรู้จักเจ้าของภาพทั้งสองนี้ หรือไม่ ตั้งสินกราบทูลว่าทั้งสองท่านนี้เป็นวีรชนคู่พระบารมีที่ได้ช่วยเหลือพระเจ้าฮั่นโกโจต่อสู้ปราบปรามอริ ราชศัตรูทุกสารทิศจนได้สถาปนาราชวงศ์ฮั่นเป็นผลสำเร็จ

พระเจ้าเหียนเต๋ทรงพยักหน้าเป็นที่ว่าใช่ตามคำกราบทูล พอถึงขณะนั้นพนักงานที่ตามเสด็จอยู่ห่างออกไปจึงมี รับสั่งแต่พอได้ยินว่าท่านก็ต้องเป็นเหมือนกับวีรชนทั้งสองท่านนี้แล้วทรงทอดฉลองพระองค์พระราชทานแก่ตั้ง สิน ทรงกำชับว่าเมื่อกลับไปถึงบ้านให้ตรวจฉลองพระองค์อย่างละเอียดและอย่าทำให้พระองค์ผิดหวัง ตั้งสิน ได้ยินรับสั่งโดยอาการตั้งนั้นก็เข้าใจว่ามีความนัยที่ลับแลลึกซึ้งจึงรีบกราบถวายบังคมเป็นเชิงน้อมรับพระบรม ราชโองการลับแล้วทูลว่าขอทรงวางพระทัย ข้าพระองค์พร้อมที่จะถวายชีวิตเป็นราชพลีจากนั้นจึงเสด็จกลับ ตั้งสินตามส่งเสด็จจนถึงพระตำหนักแล้วกราบถวายบังคมลา

ในขณะที่เสด็จไปที่ศาลพระเทพบิดรนั้นมหาดเล็กที่เป็นสายของโจโจได้รายงานให้โจโจทราบว่ามีรับสั่งให้ ตั้งสินเข้าเฝ้าแต่ไม่ทราบว่ามีราชกิจอันใด โจโจสงสัยจึงรีบเข้าวังและสวนกับตั้งสินที่ประตูพระราชวังจึงถามว่า ท่านไปไหนมาตั้งสินเห็นโจโจเดินสวนมาและได้ถามเช่นนั้นก็กริ่งใจแต่ทำใจดีสู้เสียดออกไปว่ามีรับสั่งให้เข้า เฝ้าและทรงพระราชทานฉลองพระองค์เป็นบำเหน็จความชอบ โจโจจึงซักต่อไปว่าตัวท่านได้ทำความชอบสิ่ง ใดหรือ ตั้งสินจึงว่าทรงรำลึกถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าอภัยเชิญเสด็จหนีภัยจากการไล่ติดตามของลิฉุย กุยกี้ว่ายังไม่เคยพระราชทานความชอบสิ่งใด จึงพระราชทานในครั้งนี้

การถามความชอบหน้าประตูพระราชวังครั้งนี้ดูประหนึ่งคล้ายกับสมัยแผ่นดินกรุงศรีอยุธยาที่นายประดูเห็นศรี ปรายญ์สวมแหวนพระราชทานแล้วถาม-ตอบกันเป็นโคลงสี่สุภาพอันแสดงถึงความรุ่งเรืองทางกวีแห่งยุคสมัย ว่านายประดู"แหวนนี้ท่านได้แต่ใดมาศรีปรายญ์จอมพิภพโลกาท่านให้นายประดูทำขอสิ่งใดนา วานบอกศรี ปรายญ์เราแต่งโคลงถวายให้ท่านให้รางวัล" จะต่างกันตรงที่ว่าการถามของนายประดูเป็นเรื่องของการสอดรู้ สอดเห็น แต่การสอบถามของโจโจเป็นการสอบถามด้วยความสงสัยในเรื่องการเมืองเพราะระแวงสองแด้และ ตั้งสินว่ามีความลับสิ่งใดแอบแฝง

โจโจได้ฟังคำตอบของตั้งสินก็รู้สึกสะกิดใจที่เสื่อพระราชทานว่าน่าจะมีสิ่งใดแอบแฝงอยู่ จึงขอชมเสื่อ พระราชทานจากตั้งสินตั้งสินได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจจึงอึดเอื้อนไม่ยอมถอดเสื่อพระราชทาน โจโจก็ยิ่งสงสัยจึง สั่งทหารให้เข้าไปถอดเสื่อพระราชทานออกจากตัวตั้งสินแล้วตรวจค้นดูแต่ไม่พบของสิ่งใด จึงลองเชิงเอามา สวมเข้ากับตัวแล้วกล่าวว่า เสื่อพระราชทานนี้เหมาะสมกับตัวเรา เราจะขอจากท่านได้หรือไม่ ตั้งสินครั้นเห็น ผลการตรวจค้นว่าไม่พบของสิ่งใดก็ค่อยคลายใจ กิริยาท่าทางก็เป็นปกติลง เมื่อโจโจถามความตั้งนั้นจึงตอบ โดยธรรมเนียมว่า เสื่อนี้เป็นของพระราชทาน ไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะมอบให้แก่ผู้ใดได้ แต่ถ้าหากท่านอัศรมหา เสนาบดีมีความประสงค์จริงแล้ว ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะละธรรมเนียมเสีย

โจโจเมื่อเห็นว่าไม่มีสิ่งของต้องสงสัยและได้ยินคำตั้งสินชอบด้วยธรรมเนียมก็แสร้งกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นขุน นางผู้ใหญ่ยอมรับธรรมเนียมประเพณี ที่กล่าวไปทั้งนั้นเป็นการล้อท่านเล่นดอก ข้าพเจ้าจะปรารถนาอะไร จากเสื่อเพียงเท่านี้ กล่าวเช่นนั้นแล้วโจโจจึงถอดเสื่อพระราชทานคืนให้แก่ตั้งสิน ตั้งสินคารวะโจโจแล้วรีบ กลับไปบ้าน ค่าลงก็เฝ้าครุ่นคิดถึงความนัยตามรับสั่งว่ามีความหมายประการใด แต่คิดไม่ตกจึงไปหยิบเอาเสื่อ พระราชทานมาตรวจดู ก็เห็นตรงกลับเสื่อมีร่องรอยด้ายใหม่ คล้ายแล้วก็รู้สึกว่ามีผ้าแพรอยู่ข้างใน จึงเลาะด้าย นั้นออกเห็นแพรขาว คล้ออกดูจึงพบพระบรมราชโองการลับ เป็นพระราชหัตถเลขาที่ทรงด้วยพระโลหิต ตั้งสิน ได้อ่านพระบรมราชโองการตลอดแล้วก็นำใจส่งสารพระเจ้าเหียนเต๋ยังนึกจึงร้องให้อยู่เป็นเวลานาน

ตั้งสินได้ครุ่นคิดไตร่ตรองถึงความทุกข์ร้อนรอมพระทัยจนถึงกับทรงทำพระบรมราชโองการเลียด และคิดหาหนทางที่จะแก้ไขบรรเทาความทุกข์ร้อนของพระเจ้าเหี้ยนเต้อยู่จนสว่างสองยามก็ยังไม่หลับ จึงเอาพระบรมราชโองการนั้นเข้าไปในห้องหนังสือ เอนตัวลงกับพนักเก้าอี้แล้วคิดแผนการไตร่ตรองที่จะกำจัดโจโฉตามพระบรมราชโองการเลียดนั้น ตั้งสินครุ่นคิดอยู่ถึงใกล้สว่างจึงเผลอตัวมอยหลับไปในห้องหนังสือนั้น

ครั้นตกลูกจุกซึ่งเป็นเพื่อนขุนนางที่สนิทได้แวะเวียนมาเยี่ยมตั้งสินตามปกติ คนในบ้านของตั้งสินเห็นเป็นจุกก็ปล่อยให้จุกเข้าไปหาตั้งสินได้ตามสะดวก จุกเข้าไปในห้องหนังสือเห็นตั้งสินนอนหลับอยู่ มือหนึ่งกุมไว้ที่หน้าอก อีกมือหนึ่งกำไว้ที่หน้าผาก มีหน้าตาเศร้าหมอง ก็รู้ว่าเพื่อนกำลังมีความทุกข์ร้อนหนักอยู่ในใจ จุกเห็นแพรวขาวอยู่ในมือของตั้งสินซึ่งกุมอยู่ที่หน้าอกจึงหยิบขึ้นมาดู เมื่ออ่านความตลอดแล้วก็ประจักษ์ว่าเป็นพระบรมราชโองการเลียดให้ตั้งสินคิดอ่านวางแผนกำจัดโจโฉเสียจุกจึงเอาพระบรมราชโองการนั้นใส่ไว้ในแขนเสื้อของตัว แล้วปลุกตั้งสินให้ตื่นขึ้น ตั้งสินถูกปลุกก็สะดุ้งตื่น ลืมตาขึ้นเห็นเป็นจุกก็คลายใจ แต่ไม่เห็นพระบรมราชโองการก็ตกใจจนตัวสั่น จุกจึงถามว่าท่านคิดการใหญ่จะกำจัดอัครมหาเสนาบดีหรือ ข้าพเจ้านจะนำความไปแจ้งให้โจโฉได้ทราบ

ตั้งสินได้ยิ้มนั้น "ก็ยิ่งตกใจตั้งชีวิตจะออกจากกาย" จึงว่าหากท่านกระทำเช่นนั้น ไม่เพียงแต่ตัวข้าพเจ้าและครอบครัวจะวอดวายสิ้นเท่านั้น แต่จะเป็นการประหารชีวิตของพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปด้วยจุกฟังคำตอบแล้วจึงว่าท่านอย่าวิตกไปเลย ข้าพเจ้าลองใจท่านดูก่อน ตัวข้าพเจ้านี้ก็เป็นข้าแผ่นดินที่ตั้งใจสนองพระเดชพระคุณโดยสัตย์สุจริต หาได้คำนึงถึงชีวิตของตัวเองไม่ เหตุการณ์ทดสอบกำลังทางการเมือง ตัวข้าพเจ้าก็แจ้งอยู่ แต่ยังหาผู้ใดเป็นแกนก่อนการมิได้ หากท่านคิดจะกำจัดโจโฉแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมจะร่วมการด้วย จงวางใจเถิด ตั้งสินได้ฟังเช่นนั้นก็ยินดี จึงว่าหากท่านคิดร่วมการปกป้องราชสมบัติไว้ในครั้งนี้ก็เหมือนมีสัญญาอันแสดงว่าราชวงศ์ฮั่นยังไม่ถึงคราวดับสูญ แต่การนี้เป็นการใหญ่ หากท่านเต็มใจแล้วข้าพเจ้าก็จะทำปฏิญญาขึ้นฉบับหนึ่ง แล้วเราท่านจงมาลงนามร่วมกันเป็นสำคัญไว้ในประวัติศาสตร์

จุกยังไม่ทันตอบคำ คนในบ้านก็เข้ามารายงานตั้งสินว่าต้นอึกับโจ้ววนเพื่อนขุนนางจะมาขอพบ ตั้งสินได้ยิ้มนรายงานดังนั้นก็มิได้ยินดี เพราะทั้งสองคนนี้เป็นเพื่อนขุนนางที่สนิทและจงรักภักดีต่อราชสำนัก จึงกล่าวกับจุกกว่าให้ท่านไปแอบอยู่ที่หลังม่านก่อน ข้าพเจ้าจะออกไปต้อนรับสองขุนนาง จุกก็รับคำ ตั้งสินจึงให้คนในบ้านออกไปเชิญสองขุนนางเข้ามาในห้องหนังสือ ต่างฝ่ายต่างคารวะต่อกันตามธรรมเนียมแล้ว ต้นอึบจึงว่าข้าพเจ้ามาเยี่ยมท่านในวันนี้ด้วยการทุกข์ร้อนของแผ่นดิน อันเกิดแต่กรณีที่โจโฉหมิ่นพระบรมเดชานุภาพายีพระเจ้าเหี้ยนเต้ ในวันประพาสป่าล่าสัตว์ ข้าพเจ้าอยากใคร่ทราบว่าคุณมีความเห็นคิดแค้นด้วยแผ่นดินประการใดบ้างหรือไม่ ตั้งสินคาดหมายถึงจุดประสงค์การมาของสองเพื่อนขุนนางอยู่ก่อนแล้ว จึงแสร้งกล่าวว่าข้าพเจ้าก็ประจักษ์อยู่ แต่ยังมีรู้ที่จะคิดอ่านประการใด โจ้ววนจึงว่า "เกิดมาเป็นชายแล้ว แล้วก็ป็นข้าราชการ ถึงตัวจะตายก็ไม่ว่า แต่ให้ได้ทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุขเถิด จะได้มีชื่อปรากฏไว้ภายหน้า"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

อุบาย "เล่าปี่ปลุกผัก" (ตอน 103)

จุกขุนนางดงเงินฟังคำสนทนาอยู่หลังม่านรู้ความตลอดแล้วมีความยินดีที่ได้เพื่อนร่วมการเพิ่มขึ้นอีกสองคน จึงออกจากหลังม่านมาเข้าร่วมสนทนากับเพื่อนขุนนางทั้งสาม ตั้งสินได้แจ้งให้สองขุนนางทราบว่าได้คิดอ่านกับจุกอยู่ก่อนแล้วและได้นำพระบรมราชโองการเลียดออกมาให้ต้นอึบและโจ้ววนดูสองขุนนางที่มาในภายหลังได้อ่านพระบรมราชโองการลับ แล้วพากันร้องให้ส่งสารพระเจ้าเหี้ยนเต้จุกเห็นดังนั้นจึงเสนอว่าจะไปชวนจูลินเพื่อนขุนนางที่สนิทอีกคนหนึ่ง เมื่อได้รับความเห็นชอบพร้อมกันแล้ว

จุกได้ขอให้ทุกคนรออยู่ที่บ้านของตั้งสินก่อนตัวจุกได้ออกไปตามจูลินมาอีกคนหนึ่ง เมื่อจูลินทราบความก็เต็มใจเข้าร่วมด้วย ตั้งสินจึงเขียนคำปฏิญญาขึ้นฉบับหนึ่งเป็นใจความว่าเพื่อพิทักษ์ราชวงศ์ฮั่น พิทักษ์และเทิดทูนฮ่องเต้ บรรดาขุนนางข้าราชการผู้จงรักภักดีจึงปฏิญญาว่าจะร่วมกันคิดอ่านกำจัดโจโฉซึ่งเป็นศัตรูแผ่นดินให้จงได้ แล้วทั้งห้าคนได้ร่วมกันลงชื่อไว้เป็นสำคัญ เมื่อลงนามในคำปฏิญญาเสร็จแล้ว ตั้งสินจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเพื่อนผู้ร่วมการทั้งสี่คน ในขณะนั้นคนรับใช้ได้เข้ามารายงานตั้งสินว่ามาแห่งเจ้าเมืองเสเหลียงมาขอพบตั้งสินไม่ทราบว่าจะมาดีร้ายประการใด จึงสั่งให้ยกโต๊ะออกไปเก็บไว้ด้านหลังและให้เพื่อนขุนนางหลบเสียดในอีกห้องหนึ่ง จากนั้นจึงให้เชิญมาแห่งเข้ามาพบอันมาแห่งผู้นี้เป็นขุนนางดงเงินอีกคนหนึ่งครองตำแหน่งที่เจ้าเมืองเสเหลียงซึ่งเป็นหัวเมืองทางด้านตะวันตก เมื่อครั้งตั้งโต๊ะครองอำนาจและกลายเป็นทรราชนั้นมาแห่งก็เป็นหนึ่งในบรรดาเจ้าเมืองที่ได้เข้าร่วมในกองทัพปฏิวัติเพื่อกำจัดตั้งโต๊ะ คราวนี้มาแห่งเดินทางมาราชการในเมืองหลวงและได้เข้าร่วมในขบวนเสด็จประพาสป่าล่าสัตว์ด้วย ได้เห็นเหตุการณ์ที่โจโฉหักหน้า

หมื่นพระบรมเดชาภาพโดยตลอดมีใจเจ็บแค้นด้วยราชสำนักยิ่งนัก จึงคิดหาเพื่อนขุนนางที่รักดีต่อแผ่นดิน ร่วมกำจัดโจโจ ครั้นใกล้ถึงกำหนดเดินทางกลับ จึงถือโอกาสมาขอพบตั้งสินซึ่งเป็นพระญาติของสองเต้เพื่อ ฟังความและอำลากลับไปเมืองเสเหลียงมาแทงใต้คาระทักทายตั้งสินตามธรรมเนียมผู้น้อยผู้ใหญ่แล้ว สังเกตเห็นตั้งสินมีสีหน้าแดงระเรื่อด้วยฤทธิ์สุราจึงสำคัญผิดคิดว่าตั้งสินเป็น ขุนนางผู้ใหญ่เสียเปล่าแต่ไม่รู้สีก เจ็บร้อนด้วยสองเต้ก็รู้สึกไม่พอใจ และปรารถนเป็นเชิงผัดหวังว่าราชวงศ์ฮั่นคงจะถึงกาลดับสูญแล้ว เพราะขุน นางชั้นผู้ใหญ่มีแต่เสพสุขส่วนตัว หามีผู้ใดเจ็บร้อนด้วยพระมหากษัตริย์ไม่ ปรารถนแล้วก็หันหลังจะกลับ ออกไปโดยไม่กลัวว่าจะเป็น การเสียมารยาท

ตั้งสินได้ยินดังนั้นก็สะดใจ เพราะความที่ปรารถนนั้นบ่งความหมายชัดเจนถึงความเจ็บร้อนด้วยเรื่องหมื่นพระ บรมเดชาภาพ จึงรีบยุตเอาชายเสื้อของมาแทงไว้แล้วแสวงถามว่าเหตุไรท่านจึงกล่าวความอันเป็นอัปมงคล ดังนี้ มาแทงจึงกล่าวด้วยความไม่พอใจว่าเหตุการณ์วันประพาสป่าล่าสัตว์นั้นยอมประจักษ์อยู่แก่สายตาของ คนทั่วปวงว่าโจโจพยายามย้ายสองเต้ ข้าพเจ้าเป็นเพียงขุนนางผู้น้อยอยู่หัวเมืองก็ยังไม่รู้สีก เจ็บแค้นด้วยสองเต้ แต่ตัวท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่และเป็นทั้งพระญาติกลับไม่คิดอ่านกำจัดศัตรูแผ่นดิน และทำเป็นไม่รู้ร้อนรู้หนาว อยู่ดังนี้ ตั้งสินคิดระวังตัวว่ามาแทงอาจแสวงกล่าวความเพื่อลวงเอาความลับ จึงกล่าวกลบเกลื่อนไปว่า เหตุใด จึงเอาความเช่นนี้มากล่าวกับข้าพเจ้า เพราะท่านอัคกรมหาเสนาบดีนั้นได้ทุมเททั้งกำลังกายกำลังสติปัญญา เพื่อท่านบำรุงบ้านเมืองให้สงบตัวท่านและข้าพเจ้าจึงได้มีความสุขอยู่ในทุกวันนี้

มาแทงได้ยินเช่นนั้นก็หันโทสะต่อไปไม่ได้ กระเทียบเท้าแล้วว่าตัวท่านเป็นคนสอพลอต่อศัตรูแผ่นดินป่วยการที่ ข้าพเจ้าจะเจรจาต่อไป ว่าแล้วมาแทงก็เดินกลับจะออกจากบ้านไป ตั้งสินฟังคำมาแทง เห็นหนักแน่นมั่นคงว่า รักดีต่อราชสำนักก็ตั้งใจรีบบอกให้มาแทงหยุดอยู่ก่อนแล้วว่าท่านอย่าเพิ่งรู้วามร้อนใจไปว่าแล้วตั้งสินก็งมมือมา แทงไปที่ห้องหนังสือ มาแทงได้ยินความและน้ำเสียงของตั้งสินเปลี่ยนไปเช่นนั้นจึงเดินตามตั้งสินเข้าไปในห้อง หนังสือ ตั้งสินได้หยิบเอาพระราชหัตถเลขาโลหิตให้มาแทงดู มาแทงเห็นพระบรมราชโองการลับแล้วก็โกรธกัด ริมฝีปากตัวเองจนเลือดไหลเต็มปาก แล้วว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ก็จงรีบคิดอ่านกำจัดศัตรูแผ่นดินด้วยกันเถิด ตั้งสิน จึงเรียกเพื่อนขุนนางอีกสี่คนออกมา แล้วว่าพวกเราทั้งห้าคนได้ร่วมลงนามในปฏิญญาว่าจะกำจัดโจโจให้จงได้ มาแทงจึงขอร่วมลงนามด้วยอีกคนหนึ่งและอาสาว่าจะกลับไปเมืองเสเหลียงยกกองทัพมากำจัดโจโจเอง ขุน นางทั้งนั้นก็ดีใจ มาแทงจึงขอให้ตั้งสิน ส่งคนในบ้านให้เอาสุรามาแล้วกรีดเลือดทั้งหกคนผสมเข้ากับสุรานั้น แล้วกระทำสัตย์สาบานต่อกันว่า จะร่วมกันกำจัดศัตรูแผ่นดิน ทั้งจะไม่แพร่งพรายความให้คนนอกกรับรู้เป็นอัน ขาด

จากนั้นจึงปรึกษากันว่าสมควรจะเชิญผู้ใดเข้าร่วมการอีกบ้าง มาแทงจึงเสนอให้เชิญเล่าปีเข้าร่วมอีกคนหนึ่ง เพราะเห็นว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ แต่ตั้งสินแย้งว่าแม่จะเป็นเชื้อพระวงศ์แต่เล่าปียังอยู่ในอำนาจของโจโจ อาจเอา ความที่ปรึกษากันแจ้งแก่โจโจก็จะเสียการของพระเจ้าเหียนเต้มาแทงได้แย้งว่า ในเหตุการณ์ประพาสป่าขณะที่ เหล่าขุนนางข้าราชการถวายพระพร และโจโจได้ชักม้าออกไปหน้าม้าพระที่นั่งทำที่รับการถวายพระพรนั้น ข้าพเจ้าสังเกตเห็นกวนอูชักม้าเงี้ยวจะตรงเข้าไปฟันโจโจ แต่เล่าปีทำที่ปรามกวนอูไว้แสดงว่าเล่าปีคงจะ เจ็บแค้นด้วยสองเต้ เป็นแต่ยังไม่เห็นเป็นโอกาส เพราะสองเต้และเล่าปีอยู่ในท่ามกลางทหารของโจโจ จึง เกรงว่าจะเป็นการร้ายจึงห้ามกวนอูไว้ ดังนั้น ขอท่านจงไปเสียบเคียวความคิดเล่าปีให้ประจักษ์ก่อนเถิด ตั้งสิน เห็นด้วยกับข้อเสนอของมาแทงและอาสาว่าจะไปเจรจากับเล่าปีเองเมื่อตกลงกันเช่นนี้แล้วต่างคนต่างล่าลา กัน และแยกย้ายกลับไปที่อยู่

ครั้นค่ำลงตั้งสินจึงเอาพระบรมราชโองการลับไปที่บ้านพักของเล่าปี ทักทายคารวะกันตามธรรมเนียมแล้วตั้ง สินจึงถามเล่าปีว่า ในเหตุการณ์ประพาสป่านั้นกวนอูจะเงี้ยวฟันโจโจ เหตุใดท่านจึงห้ามเสียเล่าเล่าปีได้ยิน ดังนั้นก็ตกใจรีบบ่ายเบี่ยงเป็นเชิงย่นว่ามีเหตุการณ์เช่นนั้นหรือ ตั้งสินจึงว่าท่านจะบ่ายเบี่ยงไปใย เพราะ เหตุการณ์นั้นแม้ว่าจะไม่มีผู้ใดเห็นสังเกต แต่ตัวเรานี้ได้สังเกตเห็นประจักษ์ เล่าปีเห็นตั้งสินเป็นพระญาติทั้ง ความที่ไต่ถามนั้นเป็นนัยเตือนด้วยสองเต้จึงผ่อนความเสียว่ากวนอูมีน้ำใจหนักด้วยความรักดีในสองเต้คง จะเห็นว่าโจโจทำล่วงเกินอยู่บ้างจึงวู่วามไปเช่นนั้น

ตั้งสินได้ยินดังนั้นก็ใจรักรักดีเออไลน์ขึ้นมาก็ร้องไห้ส่งสารพระเจ้าเหียนเต้แล้วว่า หากขุนนางทั้งปวงมีใจรักดี เสมอด้วยกวนอูแล้วที่ไหนเลยพระเจ้าเหียนเต้จะต้องตรอมพระทัยถึงเพียงนี้เล่าปียังไม่วางใจจึงแสวงกล่าว ว่า เหตุใดท่านจึงกล่าวว่าสองเต้ตรอมพระทัยก็ในทุกวันนี้ท่านอัคกรมหาเสนาบดีได้อุทิศตนถวายการรับใช้ช่วยท่าน บำรุงแผ่นดินอย่างเต็มที่ต่อด้วยพระราชหฤทัยอยู่แล้วจะทรงเดือดร้อนด้วยเหตุใดอีก ตั้งสินได้ยินดังนั้น ก็ โกรธ ลูกขึ้นยืนแล้วว่าเสียที่ที่ท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ แม้พระเจ้าเหียนเต้ก็ยังทรงยกยอนนับถือเป็นพระเจ้าอา แต่ ตัวท่านกลับมายกย่องเชิดชูศัตรูราชสมบัติ ว่าแล้วตั้งสินก็เตรียมจะเดินกลับออกไป

เล่าปีจึงว่าท่านอย่าเพิ่งไปเข้าพบเจ้ากล่าวความทั้งนี้เพื่อจะลองใจท่าน บัดนี้แจ้งในน้ำใจจงรักภักดีแล้วจงอยู่สนทนากันต่อไปเถิด ตั้งสินจึงหันกลับมาแล้วเอาพระบรมราชโองการลับให้เล่าปีดู เล่าปีอ่านแล้วก็ร้องให้สงสารพระเจ้าเหียนเต๋ ตั้งสินเห็นดังนั้นจึงเล่าความที่ได้คิดอ่านกับเพื่อนขุนนางและเอาหนังสือปฏิญญาที่ได้ลงนามร่วมกันนั้นให้เล่าปี เล่าปีเห็นหนังสือปฏิญญาก็เต็มใจเข้าร่วมและได้ร่วมลงนามอีกคนหนึ่งรวมเป็นเจ็ดคนแล้วมอบคืนแก่ตั้งสินเล่าปีได้กำชับตั้งสินว่าการครั้งนี้เป็นการสำคัญของราชสำนัก ท่านจงระมัดระวังอย่าให้ความลับแพร่พรายไปจะเป็นอันตรายต่อสองเต๋และพวกเราทุกคน ตั้งสินก็รับคำแล้วลากลับไป

หลังจากตกลงเข้าร่วมขบวนการกับตั้งสินแล้วเล่าปีก็คิดระแวงว่าโจโจจะสงสัยจึงคิดกลบเกลื่อนเรื่องที่ได้กระทำไปด้วยการทำแปลงปลุกผักขึ้นที่บ้านทุกวันเล่าปีจะออกมาปลุกผักและรดน้ำผักด้วยตนเอง กวนอูเดี๋ยวหุ่ย เห็นเล่าปีทำเช่นนั้นก็สงสัย จึงถามเล่าปีว่าการแผ่นดินเป็นเรื่องสำคัญเหตุใดที่ใหญ่ไม่สนใจกลับมาปลุกผักเสียเช่นนี้ เล่าปีไม่ตอบคำถามแต่ปรัมว่าเจ้าทั้งสองอย่าเพิ่งวุ่นวายไป น้องร่วมสาบานทั้งสองเห็นผู้เป็นพี่ใหญ่มีน้ำเสียงจริงจังเช่นนั้นก็ไม่ไต่ถามสืบความต่อไป

การปลุกผักของเล่าปีเป็นการกระทำของคนที่ไม่รู้ตัวว่ากำลังกระทำการอันต้องปกปิดต่อผู้คนด้วยหวังว่าจะเป็น การอำพรางกลบเกลื่อนในสิ่งที่ตนได้กระทำซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของปฤชุน เพราะสิ่งที่ได้กระทำไปนั้นแม้ว่าจะสามารถปกปิดคนอื่นได้ก็จริง แต่ทว่าไม่สามารถปกปิดตัวเองได้ จึงปรากฏด้วยการอำพรางในลักษณะเช่นนี้ และด้วยเหตุผลทางจิตวิทยาเช่นนี้สุภาสิตกฏหมายจึงว่าไว้ว่าเป็นธรรมดาของอาชญากรที่ต้องทิ้งร่องรอยแห่ง อาชญากรรมไว้เสมอ แต่กระนั้นพนักงานสอบสวนที่ไร้สติปัญญาความสามารถก็ยังไม่อาจค้นหาร่องรอยได้ ทำให้อาชญากรจำนวนมากลอยนวลไปได้ สามะหาอะไรกับการปฏิบัติหน้าที่โดยเห็นแก่อำมิสเล่า แต่กระนั้น "อุบายเล่าปีปลุกสวนผัก" ก็ได้กลายเป็นชื่อกลอุบายที่มีการกล่าวขวัญอ้างถึงและมีผู้นำไปใช้มากที่สุดอุบายหนึ่งในบรรดากลอุบายทั้งปวง

เล่าปีปลุกผักเพราะหวังอำพรางในการเข้าร่วมขบวนการกับตั้งสิน แต่พอโจโจได้รับรายงานจากสายสืบถึง พฤติการณ์ดังกล่าวกลับทำให้โจโจสงสัยจึงสั่งให้เคาฑูและเดี่ยวนำทหารยี่สิบนายไปเชิญเล่าปีมาพบที่ จวนเล่าปีทราบเรื่องก็ตกใจเพราะความหวาดระแวงที่ครองใจอยู่นั้น จึงถามสองนายทหารว่าท่านอัศรมหา เสนาบดีมีราชการสิ่งใดหรือ สองนายทหารไม่ทราบความนัยก็ตอบไปตามจริงว่าไม่ทราบว่าจะมีราชการสิ่งใด เพราะเพียงแต่รับคำสั่งให้มาเชิญเท่านั้น

เล่าปีขัดคำเชิญไม่ได้จึงตามสองนายทหารไปพบโจโจ พอโจโจเห็นหน้าเล่าปีก็กล่าวเป็นที่สัพยอกว่า "ท่าน อยู่บ้านทุกวันนี่ทำการใหญ่หลวงนัก" เล่าปีได้ยินคำโจโจเช่นนั้นใจหนึ่งก็ประหวั่น แต่ใจหนึ่งไม่แน่ใจว่าโจโจ จะรู้ความที่ทำการนั้นหรือไม่ จึงคารวะโจโจตามธรรมเนียมแต่ไม่ตอบถ้อยคำประการใด โจโจไม่รู้อะไรก็เข้าใจ ว่าเล่าปีเกรงใจไม่กล้าต่อปากต่อคำด้วย จึงจูงมือเล่าปีด้วยท่าที่สนิทสนมแล้วพาไปที่สวนหลังจวน ชีมือไปที่ แปลงผักสวนครัวรั้วกินได้และถามขึ้นว่าบัดนี้ทราบที่ท่านปลุกผักทำสวนครัวด้วยตัวเองจะเอาอย่างไรหรือ? เล่าปีกำลังครุ่นคิดหาข้อแก้ตัว แต่พอได้ยินคำโจโจดังนั้นก็จับได้ว่าโจโจไม่รู้เรื่องของตัวเองจึงคลายใจ มีอาการ ยิ้มแย้มคล้ายกับว่าจิตใจที่ได้พบกับคนที่มีงานอดิเรกเป็นอย่างเดียวกันจึงตอบว่าข้าพเจ้ามาอาศัยพึ่งในบุญท่าน ไหนเลยจะกล้าเอาอย่างท่าน ตัวข้าพเจ้าทำสวนผักเพียงเพื่อเป็นการออกกำลังกายให้สบายอารมณ์เท่านั้น เหตุนี้สวนผักของข้าพเจ้าจึงไม่สวยงามและได้ผลอุดมเหมือนกับสวนผักของท่าน

โจโจได้ยินดังนั้นก็หัวเราะด้วยความสบายใจและพอใจ ด้วยความเผอเรอเพียงชั่วแวบความคิดเท่านั้นก็ลืมนส ลุกยอของเล่าปี ทำให้เล่าปีหลุดพ้นจากแรงกดดันแห่งความหวาดระแวงในครั้งนี้ไปได้อย่างหวุดหวิด การ สนทนาระหว่างเล่าปีกับโจโจในเรื่องนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงความระมัดระวังตัวอย่างยิ่งยวดของเล่าปี ด้านหนึ่ง แสดงว่าเล่าปีไม่เคยไว้วางใจโจโจ และอีกด้านหนึ่งเล่าปีก็รู้ดีว่าโจโจก็ไม่เคยไว้วางใจตนเอง ดังนั้นสิ่งใดที่อด ออมถนอมถ้อยคำได้ เล่าปีก็จะอดออมถนอมถ้อยคำนั้น จึงหว่านไถที่พอจะหยอดลูกยออันเป็นอาหารทางจิตใจ ของคนทั่วไปที่หิวกระหายไม่เคยสร้างสิ้น เล่าปีก็จะประเคนลูกยอในทันที แต่ก็ยังกุมโอกาสและสถานการณ์ที่ เหมาะสม เพราะรู้ว่าโจโจเป็นคนช่างสังเกต และฉลาดพอที่จะรู้ทัน แต่กระนั้นยังเป็นวิสัยปฤชุนอยู่นั่นเอง แม้ บางครั้งจะรู้ว่าถูกยอแต่ก็ไม่อาจหักห้ามความอิมอกอิมใจเอาไว้ได้ ความแปลกประหลาดของโลกอยู่ที่ว่าแม้ว่า การยกยอจะต้องลงทุนด้วยค่าใช้จ่ายประการใด แต่ผู้คนปกติก็ยังทำไม่เป็น หรือไม่ยอมทำ ดังนั้น จึงมีแต่ พวงวิปริตคิดประจบสอพลอเท่านั้นที่ได้อาศัยประโยชน์จากธรรมชาติข้อนี้ของมนุษย์

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**วิพากษ์ยอดคนในแผ่นดิน (ตอน 104)**

โจโฉกินลูกยอของเล่าปี่เกี่ยวกับการปลุกสวนผักแล้วมีความอึดอ้อมในอารมณ์ยิ่งนักชวนเล่าปี่นั่งลงสนทนาที่สวนหลังจวนนั้น พลันเห็นต้นบ๊วยในสวนมีผลเต็มต้น โจโฉก็ระลึกถึงความแต่หนหลังแล้วถือโอกาสนั้นไต่อดถึงสติปัญญาของตัวแก่เล่าปี่ โจโฉได้ชี้ให้เล่าปี่ดูที่ต้นบ๊วยแล้วว่า ครั้งหนึ่งเราได้ยกกองทัพไปรบกับเตียวลิ้วเป็นฤดูร้อน ทหารกระหายน้ำทั้งกองทัพ เราจึงคิดอุบาย "วาดรูปบ๊วยแก่กระหายน้ำ" สั่งให้ทหารรีบเดินทางและบอกว่าข้างหน้ามีดงบ๊วยที่กำลังมีผลอ่อนๆ รสเปรี้ยวจัด บรรดาทหารได้ยืมก็พากันน้ำลายสอ อากากระหายน้ำก็บรรเทาลง สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้ระบุความตอนนี้ว่า "โจโฉนั่งอยู่กับเล่าปี่แลเห็นต้นมะเฟือง โจโฉจึงชี้ให้เล่าปี่ดูแล้วว่า เมื่อครั้งไปรบกับเตียวลิ้ว ทหารทั้งปวงอยากน้ำนัก เราจึงคิดกลอุบายลวงว่าให้ถอดสำหรีเดินไปอีกหน้อยหนึ่งเถิด จะพบดงมะเฟืองมีผลสุกเป็นอันมาก ทหารทั้งปวงได้ยืมออกชื่อของเปรี้ยวก็ให้บังเกิดเชพหมีมาทุกคน ซึ่งอยากน้ำนั้นก็ค่อยคลายลง" ซึ่งเป็นการแปลความเพื่อให้สอดคล้องกับความรู้สึกของคนไทยที่รู้ดีว่ามะเฟืองนั้นเป็นของเปรี้ยวทำให้น้ำลายสอ แต่ทางจีนไม่มีมะเฟือง มีแต่ลูกบ๊วยเป็นของเปรี้ยว ฉบับภาษาจีนซึ่งเป็นดงบ๊วย จึงถูกถอดความภาษาไทยว่าเป็นมะเฟือง

คำพูดของโจโฉในเรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นด้วยว่าโจโฉต้องกลอุบายของเล่าปี่สถานหนึ่ง หัวใจจึงพองโตแล้วไต่ถึงความสำเร็จแต่หนหลัง และแสดงว่าการกราศึกสงครามของโจโฉตั้งแต่ครองอำนาจรัฐมาสี่ปีเศษได้ทำให้โจโฉแก่ไปถนัดใจ วิสัยของคนแก่ที่ชอบเล่าความหลังจึงเกิดขึ้นแก่โจโฉโดยที่เจ้าตัวก็ไม่รู้ตัว การที่ผู้ครองอำนาจรัฐต้องกลายเป็นคนแก่ตัวเร็ว ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นมาให้เห็นในปัจจุบันนี้ หากมีมาให้เห็นอย่างน้อยก็กว่าสองพันปีมาแล้ว เล่าปี่ได้ฟังคำโจโฉแล้วก็ประเคนลูกยอฆ่าต่อไปว่า "ความคิดท่านตื่นึกหาผู้ใดเสมอมิได้" โจโฉได้ฟังคำนี้ก็ยิ่งพอใจ ติดอกตุดใจไม่ยอมให้เล่าปี่กลับ สั่งให้ทหารจัดการแต่งโต๊ะเลี้ยงเล่าปี่ที่ในสวนหลังจวนนั้น และให้ทหารเก็บลูกบ๊วยเอามาแกลัมสุราซึ่งออกจะคล้ายกับคอเหล้าตามชนบทของประเทศไทย ที่เสพสุราแกลัมมะขามเปียกจะนั้น

ในขณะที่โจโฉและเล่าปี่เสพสุรากินโต๊ะกันอยู่นั้น ท้องฟ้าพลันบังเกิดเมฆดำปกคลุมจนมืดมิด มีที่ทว่าฝนฟ้าจะตกหนัก ลมบนพัดเร็วแรงกระหน่ำ ทำให้เมฆดำบนฟ้าเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว กลายเป็นรูปคล้ายมังกรพองท้องในอากาศ บรรดาทหารในจวนของโจโฉต่างชี้ชวนให้กันและกันดูเมฆดำรูปคล้ายมังกรนั้น แล้วร้องพร้อมกันว่านั่นเป็นมังกรกำลังสำแดงฤทธิ์บนอากาศ โจโฉและเล่าปี่พากันแหงนหน้ามองท้องฟ้า "เห็นเมฆมืดมัวไปทั้งอากาศ เล่าปี่กับโจโฉก็รู้ว่ามังกรสำแดงฤทธิ์" ความข้อนี้แสดงให้เห็นถึงคติความเชื่อของชาวจีนแต่โบราณที่เชื่อและรู้กันทั่วไปว่าปรากฏการณ์เช่นนั้นเป็นปรากฏการณ์ที่มังกรสำแดงฤทธิ์ในอากาศ ดังนั้นผู้คนจำนวนมากเมื่อเห็นปรากฏการณ์นั้นแล้วจึงต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเป็นมังกรสำแดงฤทธิ์ในอากาศ ทั้งๆ ที่ทุกคนอาจไม่เคยเห็นมังกรตัวจริงเลยแม้แต่สักครั้งเดียว

โจโฉเจ้าความคิดเห็นปรากฏการณ์เช่นนั้น ก็คิดที่จะลองภูมิปัญญาและความคิดอ่านของเล่าปี่ว่าเป็นประการใดเพื่อที่จะได้เสียเปรียบจับความคิดของเล่าปี่ในทางการเมืองไปพร้อมกันด้วย จึงแก้งถามเล่าปี่ว่า "ท่านแจ้งหรือไม่ว่ามังกรสำแดงฤทธิ์ จึงเกิดลมเมฆมืดดังนี้ แลมังกรนั้นมีฤทธิ์ประการใด?" เล่าปี่ประวังตัวอุกฤษฏีก้าวไต่ยืมคำถามก็แจ้งในความคิดของโจโฉจึงถ่อมตัวกล่าวว่า "มังกรสำแดงฤทธิ์ประการใดนั้น ข้าพเจ้ามิได้แจ้ง" ขอท่านได้โปรดช่วยชี้แนะให้กระจ่างเพื่อประดับสติปัญญาของข้าพเจ้าด้วยเถิด โจโฉจึงกล่าวว่า "อันมังกรนั้นมีฤทธิ์เดชมาก สามารถแปลงร่างใหญ่ได้ เล็กได้ เหาะเห็นซ่อนเร้นได้ แม้นแปลงร่างใหญ่ก็จักกระจายเมฆ ฟันหมอก แม้นแปลงร่างเล็กก็จักตั้งพญาอยู่ที่ซ่อนร่าง แม้นลอยขึ้นไปก็จักบินผงาดเฟ่นโผนโจนทะยานเหนือเมฆแห่งจักรวาล แม้นซ่อนร่างก็จักแอบแฝงอยู่ในคลื่นทะเล ปัจจุบันนี้เป็นฤดูช่วงซุนเซินปลายฤดูใบไม้ผลิ (คือเดือนสาม) พญามังกรจะฉวยโอกาสเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงประจวบบุคคลที่ประสบความสำเร็จในชีวิตแล้วออกมาผาดโผนในทุกทิศทาง ดังนั้นการปรากฏกายของพญามังกรจึงอุปมาดังยอดบุรุษในพิภพ"

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายความตอนนี้ต่างกับฉบับสมบูรณว่า "อันมังกรสำแดงฤทธิ์นั้นจะทำให้ใหญ่แลน้อยเท่าใดก็ได้ ถ้าจะขึ้นไปบนอากาศกระทำฤทธิ์ต่างๆ แล้ว อากาศนั้นยังแคบอยู่ไม่เสมอด้วยฤทธิ์ แม้นจะลงในท้องมหาสมุทร กระทำฤทธิ์ให้กายนั้นน้อย เข้าแอบอยู่ในเงื้อมซ่องอนเขาก็ได้ อันเทศกาลนี้เป็นฤดูฝน มังกรจึงสำแดงฤทธิ์จะนี้ อุปมาเหมือนคนมีสติปัญญากว้างขวาง ถ้าจะทำการสิ่งใดจะเน การตามสมควร แม้นเห็นว่าใหญ่ก็ทำให้ใหญ่ ประมาถการน้อยก็ทำแต่น้อย ทุกวันนี้ผู้ใดมีสติปัญญา กว้างขวางเหมือนมังกรสำแดงฤทธิ์จะนี้บ้าง" เกี่ยวกับช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์นี้ ฉบับภาษาจีนและฉบับภาษาไทยต่างกัน เพราะฉบับภาษาจีนนั้นระบุว่าเป็นเวลาช่วงปลายเดือนสาม ซึ่งเป็นรอยต่อที่จะเข้าสู่ช่วงต้นฤดูร้อน ฤดูกาลในประเทศจีนในช่วงนี้เต็มไปด้วยเมฆหมอก แต่สำหรับฉบับภาษาไทยคงมุ่งหมายให้เกิด

ความรู้สึกที่สอดคล้องกับฤดูกาล จึงระบุว่าเป็นช่วงฤดูฝน ซึ่งตกอยู่ในช่วงเดือนกรกฎาคมถึงเดือนตุลาคม หรือตรงกับทางจันทรคติช่วงเดือนแปดถึงเดือนสิบเอ็ด

ครั้นใจโง่ถามความเห็นเล่าปีว่ามีความเห็นว่ามีผู้ใดในแผ่นดินที่มีสติปัญญากว้างขวางบ้าง เล่าปีก็ยังคงอดออด ถนอมถ้อยคำด้วยความระมัดระวังตนเช่นเดิม จึงตอบว่าข้าพเจ้านี้มีสติปัญญาน้อย ความรู้และประสบการณ์ยังไม่พอเพียง ที่มีสุขอยู่ได้ในทุกวันนี้ก็เพราะอาศัยพึ่งพาบารมีของท่าน ผู้ใดมีสติปัญญากว้างขวางดังค่าท่านนั้นเหลือเกินสติปัญญาของข้าพเจ้าที่จะรู้ได้ โจรโจได้ยินเล่าปีตอบเช่นนั้นก็ยอว่า ความคิดและความรู้ในเรื่องนี้ของท่านก็มีอยู่ ไยจึงไม่แสดงความรู้ ความคิดให้เราได้รับบ้าง หรือแม้หากจะไม่รู้ก็ยอมไต่ถามค่ากล่าวเล่าขานอยู่บ้างว่าแผ่นดินนี้ผู้ใดมีสติปัญญากว้างขวางดุจดั่งพญามังกรสาแดงฤทธิ์ในอากาศ เล่าปียินน้ำเสียงของโจโจก็รู้สึกตัวว่ากล่าวความถ่อมตัวจนเกินความจริงจึงปรับท่าทีใหม่แล้วกล่าวขึ้นว่า ตามความคิดของข้าพเจ้านั้นเห็นว่าอ้วนสุด เจ้าเมืองลำหยงมีสติปัญญา ก่าสังหารที่กล้าแข็งก็มีเป็นจำนวนมาก ทั้งเสบียงอาหารก็พร้อม โจโจได้ยินก็หัวเราะแล้วว่า "อ้วนสุดนั้นอุปมาเหมือนศพอยู่ในหลุม ซึ่งจะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นไม่ได้ แต่ความคิดอ้วนสุดนี้เราจะไปมัดเอามาก็จะได้โดยง่าย"

เล่าปีจึงยกชื่ออ้วนเสียขึ้นมา แล้วว่าทางหัวเมืองฝ่ายเหนือ นั้น อ้วนเสียเจ้าเมืองก็จิวซึ่งเป็นพี่ชายของอ้วนสุด เป็นเชื้อสายขนนางสืบทอดต่อมาถึงสามชั่วอายุคน บัดนี้บังคับหัวเมืองที่ขึ้นต่อหลายหัวเมือง มีผู้คนและทหารเป็นจำนวนมาก ทั้งบรรดาที่ปรึกษาที่มีสติปัญญากว้างขวางลึกล้ำซึ่ง โจโจได้ยินชื่ออ้วนเสียก็ร้อง "เฮอะ!" อยู่ในลำคอแล้วว่า "อ้วนเสียเป็นคนบ้ายศถาศักดิ์ น่าใจก็ขลาด คิดการสิ่งใดเสียมากได้น้อย ซึ่งจะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นไม่ได้" สามก๊กฉบับสมบูรณได้บรรยายในตอนนี่ว่าโจโจมองอ้วนเสียว่า "อันตัวอ้วนเสียนั้นภายนอกทำที่แข็งขันแต่จิตใจข้างขี้ขลาด มีแผนกลอุบายมากมาย แต่ขาดการตัดสินใจที่ดี ครั้นทำการใหญ่ก็ให้หวังตัวเอง เห็นผลประโยชน์แต่น้อยก็ยอมสละตาย คนเช่นนี้หาไชยลดบุรุษไม่"

เล่าปีจึงว่าต่อไปว่า ถ้าเช่นนั้นเล่าปีเยวเจ้าเมืองเกงจิว มีเมืองใหญ่ขึ้นถึงเก้าเมือง น้ำใจก็โอบอ้อมอารีต่อเพื่อนฝูงทั้งปวง แล้วก็มีการเป็นอันมาก โจโจแย้งว่า เล่าปีเยวเป็นคนมีชื่อเสียงจอมปลอมเท่านั้น ไม่มีความสัตย์เป็นคนปากหวาน จะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นไม่ได้ เล่าปีจึงกล่าวเป็นเชิงตั้งคำถามว่า "ขุนเช็กเจ้าเมืองกังตั้งนั้น ก่าตัดหนุมอยู่ มีกำลังกล้าแข็ง ทั้งมีทหารเป็นอันมาก" ท่านจะเห็นเป็นประการใด โจโจจึงวิจารณ์ว่า "ขุนเช็กนั้นมีฝีมือเป็นประมาณ หากว่าได้ทหารของขุนเทียนผู้เป็นบิดาไว้จึงทำการ่าเร็วได้ ซึ่งจะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นเราไม่เห็นด้วย"

เล่าปีเอ่ยชื่อบรรดาเจ้าเมืองในแผ่นดินตงจ้วนจนหมดสิ้นแล้ว แต่โจโจกลับมองไม่เห็นว่าเป็นคนเหล่านั้นเป็นยอดบุรุษ และได้วิพากษ์ถึงจุดอ่อนของแต่ละคนอย่างชัดเจน เล่าปีจึงยกชื่อเล่าเจียงเจ้าเมืองเสฉวน ซึ่งเป็นหัวเมืองทางด้านตะวันตกว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ และดินแดนเมืองเสฉวนก็อุดมสมบูรณ์ มาขึ้นทำเนียบผู้มีสติปัญญาเป็นยอดบุรุษอีกคนหนึ่ง โจโจได้วิจารณ์เล่าเจียงว่า "เล่าเจียงนั้นถึงเป็นเชื้อพระวงศ์ก็จริง แต่หากความคิดมิได้อุปมาเหมือนสุนัขเฝ้าประตู" เล่าปียกบรรดาคนสำคัญเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีใครอยู่ในสายตาของโจโจ จึงยกชื่อเตียวลิว เตียวป้อ และหันซุย ขึ้นเสนอว่าสามคนนี้เป็นอย่างไร โจโจได้ยินชื่อสามเจ้าเมืองนี้แล้วก็ปรบมือหัวเราะอย่างขบขันแล้วว่า "อันเตียวลิว เตียวป้อ หันซุยนั้นมีแต่ชื่อ จะหยิบเอาความคิดสิ่งใดก็มิได้ ท่านเอามาว่าไยให้เสียปาก" โจโจวิพากษ์วิจารณ์บรรดาเจ้าเมืองต่างๆ แล้วก็สาทับว่า "อันผู้มีสติปัญญานั้น ถ้าจะคิดสิ่งใดก็กว้างขวางโอบอ้อมอารี อุปมาเหมือนบุคคลกลิ้งแก้วอันเป็นทิพย์ไว้ในท้อง ถ้าไปสถานที่ใดถึงเวลาค่ามืดก็เล็ดลอดสว่างไปด้วยรัศมีแก้ว ถ้าคิดการสิ่งใดก็รู้จักที่หนัก ที่เบา ที่เสีย ที่ได้ ยักย้ายถ่ายเทมิให้ผู้ใดล่วงรู้ถึง จึงจะนับได้ว่ามีสติปัญญาลึกล้ำ"

เล่าปีได้ยินเช่นนั้นจึงว่าทั่วทั้งแผ่นดินนี้ข้าพเจ้ายังไม่เห็นผู้ใดว่าเป็นผู้มีสติปัญญากว้างขวางเหมือนดังค่าท่านเลย โจโจได้ยินดังนั้นก็สวนกลับมาในทันทีว่า "ทุกวันนี้เราเล็งดูผู้ที่มีสติปัญญานั้นสิ้นแล้ว มีอยู่แต่ท่านกับเราสองคนเท่านั้น" โจโจวิพากษ์ผู้คนทั้งแผ่นดินด้วยประการต่างๆ ว่าไม่ใช่ผู้มีสติปัญญาลึกล้ำ ก็เพื่อนำประเด็นมาสู่จุดนี้ ครั้นได้โอกาสก็กระแทกเข้าใส่เล่าปีอย่างหนักหน่วง เพื่อหวังฟังความคิดและดูกริยาอาการของเล่าปีว่าจะเป็นอันตรรายต่อตัวเองหรือไม่เพียงใด จึงยกเล่าปีว่ามีสติปัญญากว้างขวางลึกล้ำซึ่งเสมอด้วยตนเอง ด้านหนึ่งเป็นการโอ้อวดความคิดสติปัญญาของตัวเอง แต่อีกด้านหนึ่งก็เป็นการระบุว่าเล่าปีก็มีสติปัญญากว้างขวางลึกล้ำซึ่งเสมอกัน ซึ่งมีความหมายซ่อนอยู่ว่าตัวเล่าปีนั้นแหละที่จะเป็นคู่แข่งคนสำคัญของโจโจ เล่าปีได้ยินเช่นนั้นก็เหมือนดั่งมีพลังไร้สภาพกระแทกเข้าตรงหัวหัวใจ ตกใจและสะดุ้งขึ้นสุดตัวจนตะเกียบพลัดหลุดลงจากมือ แต่พ่ายังถือถือพระวงศ์เพชรผู้นี้ ในพลันนั้นเสียงฟ้าร้องดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวแล้วเกิดฟ้าผ่าลงมาดังเปรี้ยงใหญ่ เล่าปีจึงฉวยโอกาสที่ตกใจจนตะเกียบหลุดร่วงลงจากมือนั้น เอามือทั้งสองขึ้นปิดหูทั้งสองข้างทำที่เป็นตกใจเพราะเสียงฟ้าร้อง

โจโลกำลังสำพองในความคิดที่ว่าตัวเองมีสติปัญญากว้างขวางลึกซึ้งกว่าคนทั้งปวง จึงมองข้ามปรากฏการณ์ที่สะท้อนความในใจของเล่าปี่ไป เห็นอาการเช่นนั้นก็สำคัญไปอีกทางหนึ่งว่าเล่าปี่เป็นคนซื่อฉลาดตาขาว กลัวแม้กระทั่งเสียงฟ้าร้อง และคิดว่าคนที่ซื่อฉลาดตาขาวขนาดนี้ย่อมไม่สามารถทำการใหญ่ได้ และคนชนิดนี้ย่อมไม่ใช่คนที่ตัวเองจะต้องระแวงระวังหรือเกรงกลัวอีกต่อไป การที่หลงระแวงระวังเกรงเล่าปี่มาเป็นเวลานานนั้น จึงเป็นเรื่องน่าหัวเราะเยาะตัวเอง กระนั้นโจโลกลับหัวเราะดั่งลั่นแล้วว่า "เกิดมาเป็นชาย เหตุใดจึงกลัวเสียงฟ้า?" แท้จริงแล้วคำพูดนี้เป็นการพูดเพื่อกลบเกลื่อนการหัวเราะเยาะตัวเองของโจโลกเท่านั้น

เล่าปี่ได้ยินคำโจโลกก็ผสมโรงว่า "ถ้าฟ้าคะนองให้ระวังตัวจงหนัก" นี่คือการพูดเป็นสองแง่สองนัยที่อาจหมายความว่าตัวเองตกใจเพราะเสียงฟ้าร้อง จึงต้องระวังตนก็ได้ หรือจะหมายความว่าเมื่ออยู่ในเงื้อมมือของผู้มีอำนาจที่เพลิงระเรงในอำนาจก็ต้องระวังตัวให้มากไว้ก็ได้ โจโลกยังคงกำริบสำพองใจจึงมองข้ามนัยตามคำพูดของเล่าปี่ไป คงเข้าใจเอาแต่นัยเดียวว่าเล่าปี่แกล้งตัวว่าไม่ใช่คนฉลาด จึงต้องระมัดระวังตัวเวลาฟ้าร้องดังนั้นนับแต่นั้นมาโจโลกจึงสิ้นความระแวงสงสัยเล่าปี่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนหนีจากปากเสือ (ตอน 105)

ฝ่ายกวนอู เดียวหุย สองน้องร่วมสาบานของเล่าปี่หลังกลับจากฝึกการยิงเกาทัณฑ์มาถึงบ้านไม่เห็นเล่าปี่ก็สงสัย ครั้นสอบถามคนในบ้านได้ความว่าทหารของโจโฉมาเชิญไปแต่จะมีราชการสิ่งใดมิได้แจ้ง กวนอู เดียวหุยก็หวั่นใจว่าโจโฉจะคิดทำอันตรายเล่าปี่รีบเก็บเกาทัณฑ์เปลี่ยนเป็นกระบี่แล้วออกจากบ้านไปหาจวนของโจโฉ ครั้นถึงจวนก็สอบถามนายประตูว่าเล่าปี่อยู่ที่ใด ครั้นทราบว่เล่าปี่อยู่ในสวนก็รีบเข้าไปหา โจโฉเห็นกวนอู เดียวหุย ลูกลี้ลูกหลานและถือกระบี่เข้ามาก็รู้ถึงความรู้สึกของทั้งสองคน จึงแสร้งถามว่าเราเชิญเล่าปี่มากินโต๊ะ พวกเจ้าถือกระบี่เข้ามาทำไมกัน หรือว่าไม่ไว้วางใจเราว่าจะคิดทำร้ายเล่าปี่

กวนอู เดียวหุยเห็นเล่าปี่กินโต๊ะอยู่กับโจโฉเป็นปกติไม่ได้มีเหตุการณ์ร้ายดังที่คาดคิด เมื่อได้ยินคำถามเช่นนั้นจึงแกล้งไปตามที่นึกขึ้นมาได้ว่า ข้าพเจ้าถือกระบี่เข้ามาเพื่อจะรำกระบี่ให้ท่านชมโจโฉจึงกล่าวแดกดันไปว่า พวกเจ้าจะรำกระบี่เหมือนกับเมื่อครั้งพระเจ้ามือปาอ่อนคิดทำร้ายพระเจ้าเล่าปี่งั้นหรือ กวนอู เดียวหุยจึงรีบตอบแกล้งตัวเป็นพลวันว่า ข้าพเจ้าไม่เคยคิดที่จะกระเช่นนั้นแต่เมื่อท่านมีความแคลงใจข้าพเจ้าตั้งนี้แล้วก็ จ่าที่จะละความตั้งใจดีนั้นเสีย

ความที่โจโลกกล่าวเป็นเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ยุคหลังจากที่จีนซื่อ่งเต้เสด็จสวรรคตและเกิดสงครามกลางเมืองชิงอำนาจกันระหว่างมืออ่องกับฮั่นอ่องหรือเล่าปี่ครั้งนั้นมืออ่องวางแผนลวงฮั่นอ่องมากินโต๊ะเพื่อจะกำจัดฮั่นอ่องเสีย ในขณะที่กำลังกินโต๊ะอยู่นั้นหันจวงทหารเอกของมืออ่องอาสารำกระบี่ให้สองอ่องชมเป็นขวัญตา ฮั่นอ่องสังเกตเห็นประกายดาของหันจวงจึงมาที่ตัวมีลักษณะจ้องเขม้นก็กริ่งใจว่าจะเป็นการร้าย จึงส่งสายดาเป็นเชิงเตือนให้หันจวงทหารเอกซึ่งเป็นน้องเขยของตนและติดตามไปด้วยได้ระมัดระวังป้องกัน หันจวงรู้ที่อาสาออกมารำกระบี่ประกบคู่ไว้โดยอ้างว่าการรำกระบี่นั้นหากรำแต่เพียงผู้เดียวก็จะไม่งามพร้อม ครั้นหันจวงรำกระบี่เห็นเป็นที่ก็จ้วงแทงฮั่นอ่อง หันจวงรำกระบี่คมแข็งประกบอยู่จึงเอากระบี่ปิดกระบี่ของหันจวง พันไปจากฮั่นอ่องประหนึ่งเป็นท่วงทำนองเชิงรำกระบี่ เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่รู้กันดีในบรรดาขุนศึกทั้งปวง ดังนั้นเมื่อโจโลกกล่าวถึงเรื่องนี้ขึ้นมาทั้งกวนอู เดียวหุย จึงต้องรีบปฏิเสธเพราะนั่นเป็นข้อหาจกรรัฐของโจโลกที่มีความหมายว่าสองทหารเสือของเล่าปี่จะคิดทำร้ายนั่นเอง

โจโลกกล่าวแดกดันทั้งนี้ความจริงไม่ได้ถือเป็นเรื่องจริงจิงอะไร เมื่อได้ยินคำปฏิเสธก็แสร้งปลอมใจสองพี่น้องร่วมสาบานว่าพวกเจ้าอย่าได้ถือเป็นเรื่องจริงจิง เราเฝ้าพวกเจ้าเล่นดอก ว่าแล้วก็สั่งทหารให้รินสุราส่งให้กวนอู เดียวหุยดื่ม ครั้นเวลาเย็นเล่าปี่ กวนอู เดียวหุย จึงถือโอกาสลาโจโลก เมื่อกลับถึงบ้านแล้ว สองพี่น้องจึงถามต้นสายปลายเหตุและเรื่องราวที่โจโลกเชิญไปกินโต๊ะ เล่าปี่จึงเล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้น้องร่วมสาบานทั้งสองทราบ กวนอู เดียวหุยทราบเรื่องแล้วต่างชื่นชมความคิดที่ใหญ่ของตนไม่ขาดปาก หลังเหตุการณ์วันนั้นแล้วโจโลกก็วางใจเล่าปี่ วางลงวันใดก็จะชวนเล่าปี่มากินโต๊ะที่จวนถือเอาเล่าปี่เป็นเพื่อนสนทนาแก้เหงา เพราะช่วงระยะนั้นทั้งเหียบหยกและ กุยแอกสองที่ปรึกษาคนสนิทของโจโลกได้รับคำสั่งจากโจโลกให้ไปเร่งรัดเสบียงจากหัวเมือง

วันหนึ่งในขณะที่โจโลกกำลังกินโต๊ะอยู่กับเล่าปี่นั้น หมันทองได้กลับมาจากการไปสืบข่าวคราวการศึกระหว่างอ้วนเสี้ยวกับกองขุนจันและได้เข้ามารายงานราชการแก่โจโลกว่า บัดนี้กองขุนจันพ่ายแพ้เสียเมืองปักเป๋งแก่อ้วนเสี้ยวแล้วตัวกองขุนจันได้ฆ่าตัวตายพร้อมกับครอบครัว อ้วนเสี้ยวได้เสบียงอาหารและทหารของกองขุน

จ่านไว้เป็นจำนวนมากเล่าปีได้ฟังดังนั้นก็คิดสงสารและรำลึกถึงคุณของกองทุนจ่านที่ได้เกื้อกูลกันมาแต่หนหลัง ทั้งเป็นห่วงจุ่งเพราะไม่มีชาวคราวเป็นตายร้ายดีประการใด ในขณะที่กำลังสลดใจอยู่นั้นโจโจได้ไต่ถามต่อไปว่าเมื่ออ้วนเสียได้เมืองปักเป้งแล้วมีความเคลื่อนไหวประการใดต่อไปหรือไม่ หมั้นทองได้รายงานต่อไปว่าเมื่ออ้วนสุดทราบข่าวอ้วนเสีย ผู้ที่ได้เมืองปักเป้งจึงติดต่อจะส่งมอบตราพระสัญญากรไปให้แก่อ้วนเสีย ขณะนี้อ้วนสุดกำลังเตรียมขบวนเพื่อเอาตราหยกไปมอบแก่พี่ชายและหมั้นทองได้เสนอความเห็นหากสองพี่น้องร่วมมือกันสำเร็จเมืองสุโตก็จะเป็นอันตราย

โจโจฟังรายงานแล้วครุ่นคิดว่าจะจัดการประการใดดี ในขณะเดียวกันนั้นเล่าปีก็คิดว่าตัวเรามาอยู่ในเมืองสุโตนี้เหมือนอยู่ในปากเสือปากหมาจะเป็นตายร้ายดีลงวันไหนก็ไม่รู้ ครั้นนี้เป็นทีแล้วจ่าเราจะต้องหาทางไปเสียให้พ้นจากอันตราย คิดดังนี้แล้วจึงลุกขึ้นคำนับโจโจและว่าการที่อ้วนสุดจะนำตราพระสัญญากรไปมอบให้แก่อ้วนเสีย นั้นจะต้องยกผ่านไปทางเมืองซีจิว ข้าพเจ้ามีความคุ้นเคยภูมิประเทศยานนั้นเป็นอันดีจะขออาสาไปสกัดจับเอาตัวอ้วนสุดมามอบแก่ท่านจงได้

โจโจได้ยินดังนั้นก็เห็นดีด้วยจึงว่าพรงนี้เราจะไปเข้าเฝ้าพร้อมกันแล้วกราบทูลการศึกษาให้ทรงทราบ เล่าปีรับคำโจโจแล้วลากลับไปบ้านรุ่งขึ้นโจโจและเล่าปีก็พากันไปเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ โจโจได้กราบทูลว่าบัดนี้อ้วนเสียยึดเมืองปักเป้งไว้ได้แล้ว ได้เสปียงอาหารและทหารไว้เป็นอันมาก ฝ่ายอ้วนสุดซึ่งเป็นน้องชายคิดอ่านที่จะร่วมมือกับอ้วนเสียและกำลังนำตราพระสัญญากรไปมอบแก่ อ้วนเสีย หากสองพี่น้องถึงกันแล้ว กำลังก็จะเติบโตใหญ่ยากที่จะกำจัดได้ ดังนั้นจึงขอกราบทูลเสนอให้เล่าปียกทหารห้าหมื่นไปสกัดอ้วนสุดที่แดนเมืองซีจิวไม่ให้อ้วนสุดกับอ้วนเสียรวมตัวกันได้

พระเจ้าเหียนเต๋ฟังคำกราบทูลแล้ว มีพระบรมราชานุญาต ตามที่อัศวินหาเสนาบดีได้เสนอ โจโจจึงถวายบังคมลาออกมา จัดแจงทหารให้กับเล่าปี พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นขนนางทั้งปวงออกจากที่เฝ้าไปแล้วเหลือแต่เล่าปียังรื้ออยู่จึงรับสั่งให้เข้ามาใกล้ ทรงพระกันแสงพร้อมกับรับสั่งว่าเดิมเราหวังพึ่งพาพระเจ้าอาช่วยคิดอ่านทำนุบำรุงแผ่นดิน แต่มาบัดนี้พระเจ้าอาต้องไปทัพทางไกล อีกไม่รู้เมื่อใดจึงจะกลับมา เล่าปีฟังรับสั่งแล้วสงสารพระเจ้าเหียนเต๋เป็นยิ่งนัก แต่ไม่แน่ใจว่าจะมีคนของโจโจอยู่ในที่ใกล้นั้นหรือไม่ จึงไม่กราบบังคมทูล แต่ประการใด แล้วถวายบังคมลาออกมา ที่กองบัญชาการทหารโจโจเห็นเล่าปีมาถึงก็มีคำสั่งโอรนการบังคับบัญชาทหารห้าหมื่น ให้ขึ้นต่อเล่าปี และสั่งให้จูหลงและล่อเจียวเป็นเสนาธิการติดตามไปกับเล่าปีด้วย

เล่าปีรับมอบกองทัพและเสปียงพร้อมแล้วก็พากันออกเดินทางวันและกลางคืน โดยอ้างว่าเพื่อให้ทันต่อการไปสกัดกองทัพของอ้วนสุด แต่กวนอู เตียวหุย นั้นเห็นเล่าปีเดินทางแปลกกว่าทุกครั้งที่ผ่านมาจึงสงสัยจึงเข้าไปสอบถาม เล่าปีจึงตอบว่า "ตัวเรามาอยู่ในเงื้อมมือโจโจนี้ อุปมาเหมือนนกอยู่ในกรง ปลายอยู่ในช่อง บัดนี้เขาปล่อยออกจากกรงแล้วขงแล้วก็ยินดีนัก จะรีบไปที่อยู่" กวนอู เตียวหุย ได้ฟังคำชี้แจงก็ตั้งใจ ออกมาทักทายให้รีบเดินทาง

เล่าปียกกองทัพพันประตูเมืองมาได้ก็สั่งให้ทหารรีบเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน โดยอ้างว่าเพื่อให้ทันต่อการไปสกัดกองทัพของอ้วนสุด แต่กวนอู เตียวหุย นั้นเห็นเล่าปีเดินทางแปลกกว่าทุกครั้งที่ผ่านมาจึงสงสัยจึงเข้าไปสอบถาม เล่าปีจึงตอบว่า "ตัวเรามาอยู่ในเงื้อมมือโจโจนี้ อุปมาเหมือนนกอยู่ในกรง ปลายอยู่ในช่อง บัดนี้เขาปล่อยออกจากกรงแล้วขงแล้วก็ยินดีนัก จะรีบไปที่อยู่" กวนอู เตียวหุย ได้ฟังคำชี้แจงก็ตั้งใจ ออกมาทักทายให้รีบเดินทาง

ฝ่ายเตียหยกและกวยแก่ ซึ่งรับมอบหมายจากโจโจให้ไปเกณฑ์เสปียงจากหัวเมือง ครั้นได้ทราบข่าวว่าโจโจตั้งเล่าปีเป็นแม่ทัพไปสกัดอ้วนสุดก็ตกใจ รีบกลับเมืองหลวงเข้าไปพบโจโจแล้วว่า เหตุไฉนท่านจึงแต่งตั้งเล่าปีเป็นแม่ทัพยกไปครั้งนี้ โจโจได้แจ้งเรื่องราวให้สองที่ปรึกษาทราบทุกประการ สองที่ปรึกษาได้ฟังดังนั้นก็เห็นว่า "ซึ่งท่านไว้ใจให้เล่าปีเป็นแม่ทัพไปครั้งนี้ อุปมาเหมือนปล่อยเสือเข้าป่า แลปล่อยจระเข้ลงในแม่น้ำ สิบไปเมื่อหน้าเล่าปีก็จะมีกำลังขึ้น เห็นท่านจะปราบปรามได้นั้นขัดสนแล้ว" กวยแก่ได้เสริมต่อไปด้วยว่า "ซึ่งท่านมิได้ฆ่าเล่าปีเสียเอาไว้ใช้สอยนั้นก็ควรอยู่ บัดนี้ให้เล่าปีเป็นแม่ทัพไปนั้นไม่ชอบ อันโบราณกล่าวไว้ว่าถ้าผู้ใดเป็นแม่ทัพถืออาวุธสิทธิ์ครั้งหนึ่ง ก็มีน้ำใจกว้างขวางคิดการกล้าเร็วได้ถึงพันครั้ง ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าปีมีกำลังขึ้นจะเอาใจออกหากจากท่าน ภายหน้าไปท่านจะได้ความเดือดร้อนเพราะเล่าปีเป็นมันคง ให้ท่านเร่งคิดการจงควร"

โจโจฟังคำที่ปรึกษาทั้งสองต้องกันก็พรั่นใจ รีบสั่งให้เคาฑู คุมทหารห้าร้อยยกไปตามกองทัพเล่าปีกลับมา โดยให้เคาฑูรีบเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน เคาฑูนำกำลังทหารมาห้าร้อยรีบยกไปตามคำสั่ง ฝ่ายเล่าปีได้ ยินเสียงอีกทีทางด้านหลัง ทั้งเห็นฝุ่นคลั่งตลบก็อ่านเหตุการณ์ว่าคงเป็นทหารโจโจรับคำสั่งให้มาตาม กองทัพกลับ จึงให้ทหารกองหน้าเคลื่อนที่ต่อไป ตัวเล่าปี กวนอู เตียวหุย และทหารที่วางใจสามพันถอยลงมา หยุดอยู่ด้านหลัง ครั้นเคาฑูนำทหารมาถึงเห็นเล่าปียืนมาเป็นสง่าอยู่ท่ามกลางทหารเป็นอันมาก จึงสั่งให้หยุด ทหารไว้ แต่เคาฑูผู้เดียวขับม้าออกไปแล้วลงจากม้าเข้าไปหาเล่าปี แจ้งว่าบัดนี้โจโจมีคำสั่งให้มาตามกองทัพ ของท่านกลับไป ด้วยมีราชการที่จะมอบหมายเพิ่มเติม

เล่าปีจึงว่า เรายกกองทัพมาครั้งนี้ใช่จะทำการตามน้ำใจเรา หากเป็นการแผ่นดิน ท่านอัครมหาเสนาบดีและ เราได้พร้อมกันไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทรงมีรับสั่งให้เราเป็นแม่ทัพยกไปสกัดอ้วนสุด ไม่ให้ถึงกับอ้วนเสี้ยวที่ แดนเมืองซีจิว หลังจากมีรับสั่งแล้วท่านอัครมหาเสนาบดีก็เป็นผู้จัดแจงมอบทหารและเสบียงอาหารให้แก่เรา ตามรับสั่ง ดังนั้นหากเราจะทิ้งรับสั่งเสียแล้วกลับไปเช่นนี้ก็จะผิดกฎอัยการศึก เพราะมิได้มีพระบรมราชโองการ ของพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้เรากลับไป ขอท่านกรุณาได้กลับไปรายงานท่านอัครมหาเสนาบดีให้ทราบความตาม ควรเถิด เราปฏิบัติภารกิจตามรับสั่งเสร็จสิ้นแล้วจะกลับเข้าไปกราบทูลให้ทรงทราบ และจะไปรายงานขอ ราชการให้ท่านอัครมหาเสนาบดีทราบตามทางราชการ

เคาฑูได้ฟังคำเล่าปีแล้วเห็นชอบด้วยเหตุผลและพระอัยการศึก ทั้งคำนึงว่า โจโจก็ได้สั่งว่าหากเล่าปีไม่ยอม กลับจะให้จับตัวหรือทำประการอื่น จึงคิดว่าเมื่อการเป็นเช่นนี้สมควรที่จะกลับเข้าไปแจ้งให้โจโจทราบ หากมี คำสั่งประการใดแล้วคอยดำเนินการต่อภายหลัง เมื่อคิดเช่นนี้เคาฑูจึงขอลาเล่าปีและยกทหารกลับเข้าเมืองฮู โต้ และรายงานความตามคำพูดของเล่าปีให้โจโจทราบ โจโจทราบความแล้วก็พรั่นใจนัก เทียหยกและกวยแก สองที่ปรึกษาจึงว่า การที่เล่าปีไม่ยอมกลับย่อมประจักษ์ว่าการณ์เป็นดังคำของข้าพเจ้า แล้วจะจัดการประการ ใดต่อไป โจโจจึงว่า "เราได้ออกปากให้เล่าปีไปแล้ว ถ้าจะขึ้นให้กลับมาก็จะได้ แต่จะเห็นว่าเราเจรจาเป็นสอง คำไป ถึงมาตรว่าเล่าปีจะมีใจกำเริบคิดร้ายต่อเรา เราก็จะกลัวอะไรกับฝีมือเล่าปีเพียงนี้ แล้วเราก็ได้แต่งให้จู เหว่งและล่อเจียวกำกับไปด้วย ถ้าเล่าปีคิดเอาใจออกหากเราดังนั้น เห็นจูเหลงกับล่อเจียวจะมีหนังสือกลับมา แจ้งแก่เราเป็นมั่นคง"

โจโจแม้ประหวั่นพรั่นใจว่าตัดสินใจผิดพลาดที่แต่งเล่าปีเป็นแม่ทัพยกไปในครั้งนี้ แต่ครั้นตามตัวแล้วเล่าปีไม่ ยอมกลับ นิสัยเห็นแก่หน้าตาตัวเองก็ยิ่งแรงอยู่ แทนที่จะยอมรับกับสองที่ปรึกษาว่าตัดสินใจผิดพลาด กลับ อ้างคุณธรรมที่ไม่กล่าวคำเป็นสองอย่างหนึ่ง และโอ้อวดว่าถ้าหากบังคับจริงๆ แล้ว เล่าปีก็ต้องกลับมา ทั้งๆ ที่ ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าเล่าปีไม่ยอมกลับอย่างหนึ่ง ทั้งยังโอ้อวดต่อไปว่าหากเล่าปีคิดตั้งตัวเป็นศัตรูก็จะกำจัด เสียได้โดยง่ายอีกอย่างหนึ่ง เหล่านี้คือตัวตนและนิสัยใจคอของโจโจที่เป็นทั้งข้อเด่นและข้อด้อยอยู่ในตัว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อวสานเจ้ากัมมะลอ (ตอน 106)

ฝ่ายม้าแห่งหลังจากกระทำสัตย์กับตั้งสินและพวกแล้วก็ครุ่นคิดหาช่องทางกำจัดโจโจครั้นทราบข่าวจากเมือง เสเหลียงว่าบัดนี้มีศึกมาประชิดจึงคิดกลับไปเมืองก่อนกำหนด เพื่อจัดแจงทหารแล้วหาโอกาสยกเข้ามาเมือง หลวง จึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้กราบทูลให้ทรงทราบ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็มีพระบรมราชานุญาตให้ม้าแห่ง กลับไปป้องกันเมือง ม้าแห่งจึงรีบพาทหารที่ติดตามมากลับไปเมืองเสเหลียง

ทางด้านเล่าปียกกองทัพรีบเดินทางมาทั้งวันทั้งคืน พอถึงเขตแดนเมืองซีจิวก็ให้ม้าเร็วล่วงหน้าไปแจ้งให้ ภายในเมืองทราบก็เหมาะซึ่งเป็นผู้รับคำสั่งของโจโจให้เป็นผู้รักษาเมืองทราบข่าวแล้วได้ออกไปต้อนรับเล่าปี เข้ามาในเมือง ทั้งสองฝ่ายแจ้งข้อราชการให้แก่กันและกันทราบแล้วเล่าปีจึงขอตัวกลับมาเยี่ยมครอบครัว

ฝ่ายอ้วนสุดเจ้าเมืองสาหยงนั้นหลังจากตั้งตัวเป็นเจ้าของแล้วยิ่งกำเริบในอำนาจและยศศักดิ์จอมปลอมที่ตั้งขึ้นเอง ขุนนางแลทหารคนใดปฏิบัติตามธรรมเนียมซ้ำกับเจ้าไม่ได้ก็ถูกตำหนิและลงโทษฆ่าอำนาจและใช้อำนาจข่ม เหยี้ยำยีน้ำใจขุนนางและเหล่าทหารไม่เว้นแต่ละวัน ทำให้ลุ่มพิกแลดันหลังสองนายทหารและพรรคพวกอดรนทนความบ้าของอ้วนสุดไม่ได้จึงพากันหนีออกจากราชการไปเป็นโจรและตั้งฐานที่มั่นอยู่ในป่า พวกนายและ พลทหารอีกจำนวนมากทราบข่าวของลุ่มพิกและดันหลังจึงพากันเอาอย่างกำลังของอ้วนสุดจึงอ่อนแอหลงจน นำใจหาย

ครั้งอ้วนสุดทราบข่าวว่าอ้วนเสี้ยวผู้เป็นพี่ชายขยายอิทธิพล เดิบใหญ่และยังได้รับชัยชนะต่อกองทัพของกองทัพของกองขุน จ้านยัด เมืองปักกิ่งไว้ไม่นานนักได้อีกเมืองหนึ่งจึงคิดที่จะผนึกกำลังของตระกูล "อ้วน" เข้าเป็นอันหนึ่งอัน เดียวกัน ดังนั้นจึงติดต่ออ้วนเสี้ยวชวนให้ดำเนินการตามความคิดนี้โดยจะมอบตราพระลัญจกรให้แก่อ้วนเสี้ยว ในฐานะเป็นพี่ใหญ่ของตระกูล อ้วนเสี้ยวไม่เชื่อใจน้องชายแต่ใครได้ตราพระลัญจกร จึงเกี้ยงให้อ้วนสุดนำตรา พระลัญจกรมาส่งมอบให้ที่เมืองกิว อ้วนสุดจึงจัดแจงทหารนำตราพระลัญจกรออกจากเมือง ล่าหยงจะไป เมืองกิว ครั้นเดินทัพล่วงเข้าเขตแดนเมืองซีจิว ทหารลาดตระเวนพบเหตุจึงมีใบบอกเข้าไปแจ้งข่าวในเมือง เล่าปีทราบข่าวแล้วจึงยกทหารออกจากเมืองซีจิวไปตั้งสกัดกองทัพของอ้วนสุด เดียวหุยคุมทหารเป็นกองหน้า ของเล่าปีได้ปะทะกับกิเหลงกองหน้าของอ้วนสุด เดียวหุยรบกับกิเหลงได้สิบเพลงเดียวหุยก็เอาทวนแทงกิเหลง ตกลงมาตาย ทหารของกิเหลงพากันตกใจแตกหนี เดียวหุยเห็นได้ทีจึงนำทหารตามตีจนกองทัพของกิเหลง แดกร่นไปถึงกองทัพหลวงของอ้วนสุด

เดียวหุยเห็นกองทัพของอ้วนสุดมีทหารเป็นอันมากจึงหยุดตามตี พาทหารกลับมาที่กองทัพหลวงของเล่าปี อ้วนสุดทราบจากทหารที่แตกมาว่ากิเหลงตายก็โกรธ สั่งให้เคลื่อนกองทัพทั้งหมดเพื่อตีกองทัพเล่าปี เล่าปี ทราบว่าอ้วนสุดเตรียมทำศึกแตกหัก จึงกำหนดแผนยุทธการ "ธนูพิชิต" วางขบวนรบเป็นรูปหัวธนู ให้อ้วนสุด เดียวหุย เป็นปีกขวา ให้อ้วนเสี้ยวและอ้วนเจียวเป็นปีกซ้าย ตัวเล่าปีเป็นกองกลาง กำหนดให้กองกลางรุกไป ข้างหน้า ปีกซ้ายขวารั้งอยู่ข้างหลังทั้งด้านซ้ายและขวา กองกลางจะเข้าปะทะกับข้าศึกก่อนแล้วทำทีถอยลง มาทางข้างหลัง เมื่อใดที่ข้าศึกไล่ตามตีล่วงแนวที่ปีกซ้ายขวาดังอยู่แล้ว ให้ปีกซ้ายขวารุมตีกระหนาบเข้ามา ทางด้านในพร้อมกัน กองกลางซึ่งถอยร่นไปอยู่ข้างหลังแล้วจะแปรขบวนกลับหลังตีกลับมาเป็นสามทาง กำหนดแผนยุทธการแล้วกองทัพของเล่าปีจึงตั้งรูปขบวนตามแผนการเตรียมรับมือกองทัพของอ้วนสุด ครั้น อ้วนสุดยกมาถึงเห็นเล่าปียืนมาอยู่หน้าทหารตรงจุดที่เป็นปลายแหลมสุดของรูปขบวนจึงชักม้าออกมาหน้า ทหารเช่นเดียวกัน หลังจากดำกั้นตามธรรมเนียมการรบแบบจีนแล้ว อ้วนสุดจึงออกคำสั่งให้ทหารเคลื่อน กำลังเข้าตีกองทัพเล่าปี

ทหารของเล่าปีได้รบแบบตั้งรับกับทหารของอ้วนสุดเป็นสามทาง แล้วค่อยๆ ทำทีถอยร่นไปทางด้านหลังตาม แผนการที่วางไว้ ทหารอ้วนสุดไม่รู้กลก็รุกตามเข้าไปจนกองทัพหลวงของอ้วนสุดมาถึงระดับแนวที่ปีกซ้าย ขวาของเล่าปีตั้งอยู่ทั้งสองปีกก็ตีกระหนาบเข้ามา กองกลางของเล่าปีก็แปรขบวนหันกลับเข้าตี กองทัพหน้า และกองทัพหลวงของอ้วนสุดถูกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกันทั้งสามด้านก็พากันแตกตื่น ทหารของเล่าปีได้พา ฟันทหารของอ้วนสุดล้มตายเป็นเบือ สามก๊กฉบับภาษาไทยว่าศพทหารอ้วนสุด "กายกันดังขอนไม้เลื้อย ไหลเต็มแผ่นดิน" ในขณะที่จับสมบูรณว่าทหารของอ้วนสุด "ถูกสังหารระเนระนาดทั่วท้องทุ่ง โลหิตไหลริน ดรรงน้ำ" ทหารของอ้วนสุดที่เหลือตายพากันแตกหนีไปคนละทิศคนละทางคุมกันไม่ติดในขณะนั้นลุยปีก และต้นหลันทราบข่าวว่าอ้วนสุดรบกับเล่าปีและเสียทีเล่าปีจึงยกพวกออกจากป่าเข้าซ้ำเติมยึดเอาเสียบึงและ ยุทธโธปกรณ์ไปเป็นอันมากทหารอ้วนสุดบางกลุ่มจำพวกเดียวกันได้ก็ยอมเข้าเป็นพวกเหลือทหารที่หนีติดตาม อ้วนสุดไปไม่ถึงหมื่นคน

อ้วนสุดพาทหารที่เหลือหนีไปทางเมืองฉิวฉวน บรรดากองโจรต่างๆ ที่เคยรับราชการอยู่กับอ้วนสุดทราบข่าวว่า อ้วนสุด แตกทัพมาก็คุมพวกมาโจมตีซ้ำเติมสังหารทหารที่ติดตามและชิงเอาทรัพย์สินและเสียบึงไปจนเกือบ ทั้งหมด อ้วนสุดจึงพาครอบครัวและทหารที่เหลือเพียงพันเศษซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นฝ่ายพลาหรือไม้ก็เป็นฝ่าย บริการไปทางตำบลกั้งเต็ง ขณะนั้นอ้วนสุดเหลือเสียบึงอยู่ก็แต่เพียงข้าวสาลีประมาณสามสิบเกวียนเท่านั้น อ้วนสุดแม้เป็นเจ้าของแต่อย่างน้อยก็เป็นเจ้าเมืองหัวเมืองเอกชั้นพิเศษเดิมที่มีทหารและไพร่พลเป็น จำนวนมาก แต่มาถึงวันนี้กลับกลายเป็นเสมือนหนึ่งสมันที่ตกอยู่ในท่ามกลางฝูงสุนัขจิ้งจอกที่รุมกัดรุมทั้ง ซ้ำเติมเอาไม่หยุดหย่อน และโดยที่ฝูงสุนัขจิ้งจอกที่ว่านี้ก็หาไขคนอื่นไกลไม่ หากล้วนเป็นลูกน้องเก่าที่เคย ขบเลี้ยงกันมาแต่ก่อนและได้พกพาเอาความเคียดแค้นชิงชิงที่ ถูกอ้วนสุดข่มเหงย่ำยีอยู่เต็มหัวอกทั้งสิ้น ทำให้เห็นได้วาระระบบการปกครองคนและการใช้คนของอ้วนสุดล้มเหลวอย่างถึงที่สุด ดังนั้นในยามยากจึงแทนที่ จะได้รับการช่วยเหลือจากคนที่เคยอุ้มชูกันมากกลับต้องถูกคนเหล่านั้นซ้ำเติมเอาอีก จึงนับว่าเป็นอุทาหรณ์ สอนใจที่มีค่าอย่างยิ่งสำหรับผู้มีอำนาจทั้งปวงว่ายามใดมีอำนาจวาสนาควรจักได้เผื่อแผ่บุญวาสนาของตนให้เป็น ที่พึ่งพาอาศัยรำลึกของผู้คนในวันข้างหน้าบ้าง มิฉะนั้น วันหนึ่งก็อาจมีชะตากรรมซำรอยของอ้วนสุดก็ได้

ในขณะที่คณะของอ้วนสุดหยุดพักที่เขตตำบลกั้งเต็งนั้น พวกพ่อครัวที่เคยถูกอ้วนสุดข่มเหงน้ำใจจึงคิดการ ล้างแค้นโดยการเอาข้าวเปลือกหุงให้อ้วนสุดกิน ซึ่งหากเป็นกาลก่อนการกระทำเช่นนี้ก็ย่อมถูกประหารชีวิต อ้วนสุดเห็นเช่นนั้นก็โกรธแต่ไม่กล้าใช้อำนาจตั้งแต่ก่อนจึงขอร้องให้ช่วยจัดหาผ้าผืนมาชงกินแทน แต่คำตอบ ที่ได้จากพวกพ่อครัวก็คือในยามตกยากและอยู่ในถิ่นกั้นดารเช่นนี้จะหาผ้าผืนได้จากที่ไหน มีแต่เลือดคน เท่านั้น

อ้วนสุดทั้งโกรธทั้งเสียใจซ้ำแล้วซ้ำเล่าพอได้ฟังคำตอแยแบบนี้จากคนระดับพ่อครัวก็ห้ามโทสะต่อไปไม่ได้ ร้องตะโกนตำพอกพ่อครัวด้วยเสียงอันดังว่าเป็นพวกเนรคุณจึงทำให้เส้นเลือดใหญ่ในสมองแตก "อ้วนสุดก็ อาเจียนโลหิตออกมาประมาณเท่านานหนึ่ง ล้มตกลงจากเตียงก็ขาดใจตาย" ในขณะที่อ้วนสุดตายนั้นพระเจ้า เทียนเต๋ได้เสด็จมาประทับที่เมืองฮูโตได้สี่ปีแปดเดือน หรือเจียนอันศกปีทีสี่แล้วแปดเดือน อ้วนอันผู้เป็น หลานได้จัดแต่งการศพของอ้วนสุดอย่างธรรมเนียมแล้วนำศพพร้อมด้วยครอบครัวของอ้วนสุดและตราพระ ลัญจกรเดินทางกลับเมืองลำหยง

สภาพความตกต่ำสู่ความหายนะของอ้วนสุดและเหตุการณ์ครั้งนี้ ทำให้เห็นว่ารังสีอำมหิตและอาถรรพ์ของ ตราพระลัญจกรได้เปล่งประกายอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่ขุนเทียนได้ครองแล้วประสพชะตากรรมเหมือนกับคน อื่นๆ ในประวัติศาสตร์แต่ทั้งๆ ที่ตัวตายแล้วอ้วนสุดยังคงไม่สิ้นเคราะห์กรรม ในขณะที่อ้วนอันคมขบวนศพของ อ้วนสุดมาถึงตำบลโลกังได้ถูกกองโจรอีกกลุ่มหนึ่งที่นำโดยชีจิวเป้งโจมตีแล้วสังหารอ้วนอันและครอบครัวอ้วน สุดจนหมดสิ้น กลุ่มกองโจรได้ปล้นเอาทรัพย์สินในขบวนไปทั้งหมด และเมื่อได้ตรวจค้นโดยละเอียดกลุ่มโจร จึงได้พบตราพระลัญจกรอยู่ในหีบทรัพย์สินนั้นชีจิวเป้งได้ยินกิดคิดศัพทเกี่ยวกับตราพระลัญจกรมาก่อนเห็นว่า เหลือพันกว่าวาสนาของตัวที่จะครองไว้ ทั้งกลัวอาถรรพ์ว่าจะต้องประสพกับชะตากรรมแบบเดียวกับอ้วนสุด และคนอื่นๆ จึงคิดปรึกษากับพวกเดียวกันว่าอย่ากระนั้นเลยพวกเราจงพร้อมกันนำตราพระลัญจกรนี้ไปมอบ แก่โจโฉคงจะได้บำเหน็จความชอบเป็นอันมาก

กลุ่มโจรปรึกษาเห็นพ้องต้องกันแล้วจึงนำเอาตราพระลัญจกรนั้นไปเมืองหลวงและขอพบโจโฉพร้อมทั้งแจ้ง ความประสงค์แห่งการมาพบให้ทราบ โจโฉทราบความแล้วดีใจ จนเนื้อเต้นรีบออกมาต้อนรับกลุ่มโจรด้วย ตนเอง เมื่อได้รับมอบตราพระลัญจกรแล้วจึงแต่งตั้งให้ชีจิวเป้งเป็นเจ้าเมืองโกเหลง และให้บรรพบุรุษของชี จิวเป้งเป็นข้าราชการในสังกัดเมืองโกเหลงทั้งสิ้น และยังปูนบำเหน็จเป็นทรัพย์สินเงินทองต่างหากอีกเป็น จำนวนมาก อาถรรพ์ตราพระลัญจกรจะมีอยู่จริงหรือไม่ เหตุการณ์ภายหลังจากที่โจโฉได้ไว้ในครอบครองแล้ว จักเป็นเครื่องอธิบาย แต่อย่างน้อยที่สุดแม้ในขณะนี้พลันที่ได้ครองตราพระลัญจกรโจโฉก็ได้ตั้งให้หัวหน้าโจร เป็นเจ้าเมืองและรับเหล่าโจรเข้าไว้ในราชการ การกระทำเช่นนี้จะเป็นการกระทำของคนที่เป็นปกติดีอยู่หรือ ไฉน

ทางด้านเล่าปี่เมื่อได้ชัยชนะอย่างงดงามต่ออ้วนสุดและทราบข่าวอ้วนสุดตายแล้วจึงทำฎีกากราบบังคมทูลให้ พระเจ้าเทียนเต๋ทรงทราบและทำเป็นรายงานการศึกษาอีกฉบับหนึ่งถึงโจโฉ แล้วสั่งให้จูเหลงและล่อเจียวสอง เสนาธิการที่โจโฉสั่งให้มาในกองทัพเพื่อ คอยกำกับเล่าปี่เป็นผู้นำฎีกาและรายงานกลับไปเมืองหลวงแต่ทหาร ห้าหมื่นที่รับมอบมานั้นเล่าปี่ขอไว้เพื่อป้องกันเมืองซีจิว สองเสนาธิการไม่รู้นัยระหว่างโจโฉกับเล่าปี่ ทั้ง ข้ออ้างรักษาเมืองซีจิวก็มีเหตุผลและสอดคล้องกับราชการสงครามเพราะสถานการณ์เพิ่งเป็นปกติ จึงไม่ได้ เจลลียวใจว่ากำลังถูกส่งตัวกลับเมืองหลวงโดยเล่าปี่ยึดไว้ทั้งเมืองซีจิวและกองทัพห้าหมื่นนั้น ดังนั้นจึงรีบ เดินทางกลับเมืองหลวงตามคำสั่งของเล่าปี่

ครั้นถึงเมืองหลวงจึงเข้าไปรายงานข้อราชการแก่โจโฉตามคำสั่งของเล่าปี่ทุกประการ พอโจโฉได้ฟังว่าเล่าปี่ เอาทหารห้าหมื่นไว้รักษาเมืองซีจิวก็โกรธแล้วระบายไปลงที่สองเสนาธิการว่าเรามอบหมายหน้าที่ให้ตัวไปใน กองทัพเพื่อกำกับเล่าปี่ ไฉนจึงทิ้งหน้าที่กลับมาแต่ตัวเปล่าไม่เอาทหารกลับมาด้วยเล่า ว่าแล้วไม่รอฟังคำ ชี้แจงใดๆ ก็เรียกทหารให้จับตัวสองเสนาธิการเอาไปประหาร ขุนสกกเห็นดังนั้นจึงรีบลุกขึ้นคำนับโจโฉ ใน ขณะเดียวกันก็โบกมือเป็นที่ว่าให้ทหารที่คุมตัวสองเสนาธิการชะลอมืออย่าเพิ่งเอาตัวออกไปแล้วกล่าวว่าท่าน ให้จูเหลงและล่อเจียวไปในกองทัพโดย เล่าปี่เป็นผู้ถืออาญาสิทธิ์ดังนี้ ทั้งสองคนนี้จึงต้องอยู่ภายใต้อำนาจ ของเล่าปี่ เมื่อเล่าปี่สั่งให้กลับมา รายงานข้อราชการในเมืองหลวงซึ่งเป็นอำนาจแม่ทัพที่จะทำได้ สองคนนี้จะ ไม่อาจขัดคำสั่งได้ จะว่าละทิ้งหน้าที่ราชการจึงยังไม่เห็นสมควรท่านจงพิจารณาจงดีเถิด

โจโฉได้ฟังคำท้วงของขุนสกกก็ได้สติยั้งคิด จึงสั่งทหารให้ปล่อย ตัวสองเสนาธิการเสีย จูเหลงและล่อเจียวรอด ตายมาได้จึงรีบคุกเข่าลงขอขอบคุณโจโฉและขุนสกกแล้วรีบถือโอกาสสลากลับในทันที ขุนสกกจึงเสนอต่อไปว่า บัดนี้ประจักษ์ชัดว่าเล่าปี่ได้เอาใจออกหากจากท่านแล้วหากละไว้นานไปก็จะเติบโตใหญ่เข้มแข็งขึ้น การ ปราบปรามจะได้ความยากลำบาก ดังนั้นจึงต้องรีบทำหนังสือลับให้กั้หมาผู้รักษาเมืองซีจิวหาทางกำจัดเล่าปี่ เสียโดยเร็วที่สุดอย่าให้ทันได้ตั้งตัว โจโฉเห็นชอบกับความคิดที่ขุนสกกเสนอ จึงทำหนังสือถึงกั้หมาให้ทหาร รีบนำไปส่งที่เมืองซีจิวแต่ในเวลานั้น

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม**พิษการเมืองอ๊กเสบ (ตอน 107)**

พิษการเมืองจากการที่โจโฉวางแผนทดลองกำลังทางการเมือง กับพระเจ้าเหียนเต๋ ได้กลายเป็นแผลลึกและขยายลามเข้าไปในจิตใจของขุนนางข้าราชการมากขึ้นทุกที และเพราะบาดแผลนี้โจโฉจึงตัดสินใจคิดกำจัดเล่าปี่ แต่วิสัยคนแบบเล่าปี่นั้น ไหนเลยจะยอมถูกกำจัดโดยไม่คิดต่อสู้ ดังนั้นพิษการเมืองที่อ๊กเสบขึ้นตั้งนี้ จึงก้าวข้ามพันหนทางสันติและกำลังพัฒนากลายเป็นสงคราม

ครั้งก็เหมาทราบความตามหนังสือของโจโฉจึงเรียกตั้งจอมแผนการเข้ามาปรึกษา ตั้งแต่งทราบเรื่องแล้วกล่าวว่า เป็นเรื่องง่ายตายเหมือนกับการเสนอซื้อซากเครื่องบินเอฟ-16 เท่านั้น แล้วเสนอแผนการว่าขณะนี้เล่าปี่ออกจากเมืองไปเกลี้ยกล่อมซ่องสุมผู้คนอยู่นอกเมือง อีกหลายวันกว่าจะกลับเข้าเมือง ดังนั้นจึงขอให้ท่านแต่งทหารเป็นสองกองซุ่มไว้สองข้างทางที่จะเข้ามายังประตูเมือง เมื่อใดเล่าปี่มาถึงไม่ได้รับระวังก็ให้ทหารทั้งสองกองยกเข้ามาพร้อมกันก็จะจับเล่าปี่ฆ่าเสียได้โดยง่าย แม้กวนอู เดียวหุย ติดตามมา เราก็จะรับมืออยู่ในเมืองและให้พลเกาทัณฑ์ยิงสกัดไว้แบบเดียวกับที่รัฐบาลไทยใช้ทำเนียบรัฐบาลรับมือกับการชุมนุมเรียกร้องของราษฎรที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมแล้วใช้สนธิไปไล่กัด หรือใช้สมุนบริวารยุยงให้คนไทยฆ่ากันเอง เช่นนี้แล้วกวนอู เดียวหุย แม้มีฝีมือเข้มแข็งก็จะมีพิษสงอะไรและจำต้องถอยไปในที่สุด ก็เหมาเห็นชอบกับแผนการของตั้งแต่ง จึงเรียกผู้ใต้บังคับบัญชามาสั่งการให้เตรียมการไว้ให้พร้อม แล้วสั่งว่าตั้งแต่วันพรุ่งนี้ให้เริ่มดำเนินการตามแผนได้

เมื่อปรึกษากันเสร็จแล้วตั้งแต่งจึงขอลาภิเษกกลับออกมาแล้วไปหาดันก्यूผู้บิดาและเล่าความทั้งปวงที่ปรึกษาวางแผนกับก็เหมาให้บิดาฟังตั้งแต่งจึงเล่าจากตั้งแต่งบุตรจอมวางแผนจับค่าก็เอามือตบที่โต๊ะดังผางแล้วว่า เดชะบุญที่ตั้งแต่งเจ้าเอาความมาบอกเราก่อน หากไม่แล้วเราพ่อลูกก็จะได้ชื่อว่าทรยศต่อราชวงศ์อันเป็นใจด้วยกัณฉิน แล้วอธิบายความแก่ผู้บุตรว่าเดิมที่เราสองพ่อลูกบริหารราชการในเมืองซีจิวแต่ครั้งที่โตเกียวเป็นเจ้าเมืองครั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองตามพิณกรรมของโตเกียวเราก็มีความสุข ต่อมาจนกระทั่งลิโป้ชิงเมืองซีจิวราษฎรได้รับความเดือดร้อน พระเจ้าเหียนเต๋จึงโปรดให้โจโฉมาปราบ เราพ่อลูกจึงเข้าช่วยโจโฉกำจัดลิโป้จนสำเร็จ ราษฎรจึงมีความสุขขึ้น การที่เราเข้าช่วยโจโฉครั้งนั้นคือการช่วยราชการในราชวงศ์อัน หากเราช่วยเหลือโจโฉเป็นการส่วนตัวหรือยอมเป็นพวกของโจโฉไม่ นี่คือจุดยืนที่ชัดเจนของเรา

ตั้งแต่งจึงกล่าวต่อไปว่าบัดนี้โจโฉเปลี่ยนแปลงไปคิดจะชิงเอาราชสมบัติจึงคิดกำจัดเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์และพระเจ้าเหียนเต๋ก็ทรงนับถือเป็นพระเจ้าอา การที่เจ้าคิดวางแผนสังหารเล่าปี่ครั้งนี้จึงเท่ากับช่วยพวกขบถทรยศต่อราชวงศ์อัน ดังนั้นเราจะแบกหน้าไปพบบรรพชนของเราในปรโลกได้อย่างไร ดังนั้นจำต้องรีบไปบอกเล่าปี่ให้ระวังตัวและคิดอ่านแก้ไขต่อไป ตั้งแต่งได้ช่วยก็เหมาวางแผนสังหารเล่าปี่ตามหนังสือสั่งการของโจโฉ แต่ครั้งได้รับคำสั่งนี้โดยกว้างโดยลึกจากบิดาแล้วจึงได้คิดและเห็นด้วยกับความเห็นของบิดาตั้งแต่งจึงให้ตั้งแต่งรีบไปแจ้ง ให้เล่าปี่ทราบอย่าให้ทันยกมาใกล้ประตูเมือง ตั้งแต่งรับค่าบิดาแล้วรีบออกจากเมืองไป

ครั้งตั้งแต่งขึ้นมาถึงกลางทางได้สวนกับกวนอู เดียวหุยซึ่งเดินทางล่วงหน้ามาก่อนตั้งแต่งจึงเล่าความทั้งปวงให้กวนอู เดียวหุยฟังสองน้องร่วมสาบานของเล่าปี่ทราบความก็โกรธจึงคิดกำจัดก็เหมาเสียก่อนแต่เมื่อปรึกษากันแล้วเห็นว่าเป็นเรื่องยากถ้าการโดยวามจะเป็นการยากลำบากแก่ทหาร หรือถ้าก็เหมารู้ตัวก็จะทำการสำเร็จโดยยากจำเป็นที่จะต้องใช้อุบายกำจัด ก็เหมาและยึดเอาเมืองซีจิวไปพร้อมกัน ปรึกษากันแล้วจึงยังกองทหารไว้ ณ ที่นั้น ส่วนตั้งแต่งก็ลากกวนอูกลับเข้าไปในเมืองเพื่อแจ้งความคืบหน้าให้ตั้งแต่งทราบและเตรียมการภายในเมืองไว้ให้พร้อมตามแผนการที่ตกลงไว้กับกวนอู

ครั้งตั้งแต่งกวนอูจึงให้ทหารเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเป็นเครื่องแบบทหารของฝ่ายโจโฉ ให้ทหารถือธงสำหรับกองทัพของโจโฉแล้วยกเข้าไปใกล้กำแพงเมืองและร้องเรียกให้เปิดประตูเมืองพร้อมกับแจ้งว่าท่านอัครมหาเสนาบดีได้สั่งการให้เดี่ยวลีลามพบก็เหมาเพื่อปรึกษาราชการสำคัญ ทหารรักษาประตูจึงเข้าไปรายงานให้ก็เหมาทราบ ก็เหมาทราบความแล้วเห็นเป็นเวลากลางคืนเกรงว่าจะเป็นกลศึกจึงให้ทหารไปเชิญตั้งแต่งมาปรึกษาว่าบัดนี้มีกองทัพยกมาอ้างว่าเดี่ยวลีลามาพบก็เหมาเสนาบดีให้มาพบข้าพเจ้าด้วยราชการลับที่สำคัญ หากไม่เปิดประตูรับและเป็นเรื่องจริงก็จะเป็นการขัดขืนไม่ฟังคำสั่ง แต่ถ้าเปิดประตูเมืองรับแล้วกลายเป็นกลศึกซึ่งยังไม่รู้ว่าเป็นฝ่ายใด ก็จะเป็นการบกพร่องต่อหน้าที่ทั้งอาจเป็นอันตรายตั้งแต่งจัดการอย่างไรดี ตั้งแต่งจึงว่าการสำคัญเช่นนี้จะตัดสินใจแต่เพียงฟังจากรายงาน ที่ยังไม่ชัดเจนนั้นไม่สมควร ชอบที่ท่านจะต้องขึ้นไปบนเชิงเทินดูเหตุการณ์ให้ประจักษ์ก่อน ก็เหมาฟังความเห็นของตั้งแต่งแล้วจึงชวนตั้งแต่งให้ขึ้นไปบนเชิงเทินด้วยกัน

ครั้งขึ้นไปบนเชิงเทินเห็นทหารอยู่ข้างล่างเป็นอันมากไม่รู้จักหน้า จำได้แต่เครื่องแบบว่าเป็นพวกเดียวกัน และเห็นธงสำคัญสำหรับกองทัพฝ่ายโจโจ ก็หมากก็ล่งเลใจ แต่ดันแต่งได้เดินกลเกมเสนอขึ้นว่าเท่าที่ประจักษ์นี้ไม่ปรากฏว่าจะเป็นทหารเหล่าอื่นเพราะธงสำหรับทัพก็เห็นถนัดอยู่ หากทอดเวลาไปแล้วเกลือกเป็นราชการด่วนที่สำคัญเราก็จะไม่พ้นผิดถึงกระนั้นหากจะเปิดประตูเมืองรับเข้ามาในยามวิกาลเสียทีเดียวก็จะเป็นการตั้งอยู่ในความประมาท ดังนั้นขอที่ท่านจะคุมทหารยกออกไปดูให้ประจักษ์หากเป็นเดี่ยวย่อมจริงจะได้ไม่เสียราชการไป หรือหากเป็นกลศึกก็สามารถรับมือได้ ก็เหมาะฟังความเห็นของดันแต่งที่แวดล้อมเอาด้วยเหตุผลแน่นหนารัดกุมทุกด้านจึงเห็นคล้อยตามแล้วข้าพเจ้าจะคุมทหารออกไปตามคำท่าน และขอให้ท่านคุมทหารคอยสังเกตการณ์อยู่บนเชิงเทินนี้หากพลาดพลังประการใดจะได้แก้ไขทันเหตุการณ์ ดันแต่งก็รับคำ

ในขณะที่ทหารข้างล่างได้ร้องเร่งให้เปิดประตูอ้างว่าหากล่าช้าความลับจะรั่วไปถึงเล่าปีจะเสียหายต่อราชการก็เหมาะได้ยินว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับเล่าปี ซึ่งไม่มีผู้ใดในเมืองนี้ทราบความนัยก็เริ่มเชื่อว่าจะเป็นเรื่องจริง จึงรีบลงจากเชิงเทินจัดทหารแล้วเปิดประตูเมืองออกไป ครั้นไปถึงหน้ากองทหารที่ยกมาก็ร้องถามว่าเดี่ยวยู่ที่ไหน ในทันใดนั้นมีเสียงตอบดังสนั่นดังมาว่า "กูกูอยู่ที่นี้" ก็เหมาะจ้องสายตาไปที่เจ้าของเสียงนั้นเห็นเป็นกวนอูซึ่งม้าถือง้าวฝ่าความมืดตรงมาอย่างรวดเร็วก็ตกใจรู้ว่านี่เป็นกลศึก แต่ไม่ทันที่จะคิดอ่านประการใดกวนอูก็เข้ามาใกล้ถึงตัว ก็เหมาะจึงจำใจรบด้วยกวนอู ก็เหมาะรบกับกวนอูได้สลับเพลงเห็นว่าสู้กวนอูไม่ได้จึงชักม้าหนีจะกลับเข้าเมือง แต่พอเข้ามาใกล้ดันแต่งได้สั่งทหารให้ปิดประตูเมืองเสียและทหารบนเชิงเทินได้ยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้ อย่างแน่นหนา ก็เหมาะเข้าเมืองไม่ได้และกวนอูกำลังขับม้าไล่ตามมา ก็เหมาะจึงชักม้าผล่อออกจากกำแพงเมืองและจะอ้อมไปอีกด้านหนึ่ง พอดีกวนอูขับม้าตามมาทันและเอาง้าวฟันก็เหมาะถึงแก่ความตาย

กวนอูตัดศีรษะก็เหมาะหัวเข้าไปใกล้กำแพงเมืองแล้วร้องบอกให้ทหารบนกำแพงเมืองทราบว่าเป็นความคิดลอบสังหารเล่าปี บัดนี้เราได้ข่าวคนคิดร้ายต่อเล่าปีแล้วหากผู้ใดจะเข้าด้วยเล่าปีก็ให้เร่งเปิดประตูเมืองมิฉะนั้นเราจะยกทหารเข้าหักเอาเมืองจงได้ ทหารภายในเมืองซึ่งเคยอยู่ภายใต้บังคับบัญชาของเล่าปีมาแต่ก่อนมีน้ำใจรักศรัทธาเล่าปีอยู่ทุกตัวคน เมื่อทราบความดังนั้นจึงเปิดประตูเมืองต้อนรับโดยดี กวนอูจึงยกทหารเข้าไปในเมือง

รุ่งขึ้นกวนอูจึงนำเอาศีรษะของก็เหมาะออกจากเมืองกลับไปหาเล่าปีที่ตั้งเกลี้ยกล่อมผู้คนอยู่ข้างนอกและให้เดี่ยวยุทธรักษาเมืองซึ่งไว้ ครั้นพบเล่าปีแล้วได้รายงานเหตุทั้งปวงให้ทราบ เล่าปีทราบความก็ตกใจเพราะการทั้งนี้ก็คือการประกาศตนเป็นศัตรูกับโจโจโดยเปิดเผย ความถึงโจโจในวันใดก็ย่อมเล็งเห็นได้ว่าโจโจจะยกกองทัพมาในวันนั้นแม้หากจะแก้ตัวว่าไม่รู้เห็นก็ฟังไม่ขึ้นเพราะเล่าปีต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำของผู้คนของตัวเอง เล่าปียังคิดยั้งวิตกเพราะรู้ตัวดีว่ายังไม่พร้อมในทุกๆ ด้าน แต่ในที่สุดก็เห็นว่าการอาศัยเมืองซึ่งไว้เป็นฐานย่อมดีกว่าการร่อนเร่พเนจร จึงสั่งให้รีบยกกำลังกลับเข้าไปในเมืองซึ่งไว้

เดี่ยวยุทธ ดันแต่ง ขุนนางข้าราชการและชาวเมืองทราบข่าวเล่าปียกทหารกลับมาจึงพากันออกไปต้อนรับถึงนอกประตูเมือง เล่าปีคารวะทักทายกับคนทั้งปวงแล้วเชิญดันแต่งไปที่จวนเจ้าเมือง กวนอู เดี่ยวยุทธก็ตามเล่าปีไป พอไปถึงจวนเล่าปีจึงปรึกษาด้วยคนเหล่านั้น เดี่ยวยุทธได้รายงานขึ้นมาก่อนว่าข้าพเจ้าได้ประหารผู้คนในครอบครัวของ ก็เหมาะเสียด้วยแล้ว เพื่อไม่ต้องกังวลในภายหลัง เล่าปีได้ฟังก็ยิ่งตกใจ ที่เดี่ยวยุทธทำการเลยเถิดไปถึงเพียงนี้ จึงว่าเหตุการณ์ครั้งนี้เท่ากับเราได้ประกาศสงครามกับโจโจแล้ว โจโจทราบความในวันใดคงจะยกกองทัพมาในวันนั้น ฝ่ายเรากำลังทั้งปวงยังไม่พร้อม ดังนั้นจะคิดอ่านป้องกันแก้ไขประการใดดันแต่งจอมวางแผนจึงกล่าวว่าจะเกรงไปใยกับการที่โจโจจะยกกองทัพมา ข้าพเจ้ามีแผนการที่จะป้องกันไม่ให้โจโจทำอันตรายแก่ท่านได้เล่าปีจึงว่าท่านมีแผนการประการใดจงช่วยชี้แนะด้วยเถิด

ดันแต่งจึงว่าแผ่นดินทุกวันนี้แม้ว่าโจโจจะครองอำนาจรัฐส่วนกลางอิงอยู่ข้างหลังของพระเจ้าเหียนเต๋ก็จริงอยู่ แต่ความเป็นจริงนั้นอำนาจรัฐส่วนกลางหาได้บัญชาการได้ทั่วทั้งแผ่นดินไม่หัวเมืองต่างๆ รอคอยโอกาสแสวงหาอำนาจเป็นใหญ่ การใดอาศัยอำนาจส่วนกลางเกื้อกูลได้หรือมีประโยชน์ร่วมกันก็รับเอา แต่การใดที่ไม่เห็นด้วยหรือขัดประโยชน์ส่วนตัวก็ไมยอมรับนับถือ แลบรรดาหัวเมืองทั้งปวงนั้นบัดนี้ล้วนเสียมีกำลังเข้มแข็งเติบโตใหญ่มากที่สุด มีหัวเมืองโทตรีจัตวาขึ้นต่อหลายหัวเมือง เมืองเซียงจิว เมืองฉิวจิว เมืองเป็งจิว ก็เพิ่งโอนมาขึ้นกับเมืองกิวจิว และหลังสุดล้วนเสียตัวได้เมืองปักเป็งของกองขุนจันอีกเมืองหนึ่ง อ้วนเสี้ยวจึงครองดินแดนกว้างขวาง เสนียงอาหารก็พร้อม ที่สำคัญอ้วนเสี้ยวมีทหารร่วมร้อยหมื่น มีทหารเอก ทหารรองและที่ปรึกษาเป็นจำนวนมาก เห็นที่โจโจจะคิดเกรงอ้วนเสี้ยวอยู่ ดังนั้น ถ้าหากท่านร่วมมือผนึกกำลังกับอ้วนเสี้ยวแล้วโจโจจะทำอะไรท่านได้

เล่าปีฟังต้นเต็งวิจารณ์ความเมืองอย่างกว้างขวางและเห็นแนวทางที่จะป้องกันอันตรายจากโจโจแล้วสรรเสริญความรู้แลความคิดของตนเต็งเป็นอันมาก แต่คิดวิตกว่าจะทำการตามความคิดต้นเต็งไม่ได้เพราะเพิ่งทำสงครามล้างอ้วนสุดผู้น้องของอ้วนเสียวมาหยกๆ อ้วนเสียวย่อมผูกเจ็บแค้นแทนน้องที่ไหนเลยจะยอมร่วมมือช่วยเหลือ เล่าปีคิดวิตเช่นนั้นจึงนั่งอยู่ต้นเต็งเห็นอาการเล่าปีเช่นนั้นก็รู้ว่าความวิตกของท่านนี้ย่อมมีกังวลเลย เล่าปีได้ยินคำประหนึ่งนั่งเห็นที่กลางใจตัวก็สะดุ้งมองหน้าต้นเต็งเป็นเชิงตั้งใจฟัง ต้นเต็งจึงว่าต่อไปว่าอ้วนเสียวนั้นแม้จะเป็นเชื้อสายขุนนางถือยศศักดิ์ไม่ยอมคบหาผู้คนที่จริงอยู่แต่อ้วนเสียวนั้นไม่ว่าจะใครคนซึ่งเกรงใจ ข้าพเจ้าทราบมาเป็นอย่างดีว่าแผ่นดินนี้มีคนที่อ้วนเสียวเกรงใจเชื่อฟังประดุจข้างเขี้ยวความอยู่คนหนึ่งและคนผู้นั้นใช้ชื่อไกลคือเต้เตียนครุเก่าของท่านนั่นเอง หากเต้เตียนออกปากว่ากล่าวแล้วอ้วนเสียวย่อมรับเป็นไมตรีเป็นมั่นคง

เล่าปีได้ยินดังนั้นก็ยินดีจึงว่าจริงตามคำท่านแล้ว เต้เตียนนั้นเป็นครุเก่าของข้าพเจ้าตั้งแต่ครั้งที่ยังอยู่เมืองต้นกวน ต่อมาครุได้เข้ารับราชการเป็นขุนนางในพระเจ้าเลนเต้ แต่ทว่าความเป็นทรราชของลิบซันทีในยุคนั้นไม่ได้จึงขอลาออกจากราชการแล้วมาอยู่เมืองซีจิว ครุมีน้ำใจงามประเสริฐต่อศิษย์โดยเฉพาะกับข้าพเจ้านี้ครุได้ให้ความเมตตาเป็นที่ยิ่ง การใดมิใช่สิ่งพ้นวิสัยแล้วครุยอมเอื้อแก่ข้าพเจ้าเป็นแน่แท้

ปรึกษากันเสร็จเล่าปีจึงจัดของสำหรับเยี่ยมครุเก่าแล้วพาต้นเต็ง ไปหาเต้เตียนถึงที่บ้านพัก ครุและศิษย์พบกันแล้วเล่าปีได้คำนับคารวะและแนะนำต้นเต็งให้ครุรู้จักแล้วเล่าความทุกขร้อนให้เต้เตียน ฟังทุกประการแล้วว่าความอันร้อนอยู่ในอกข้าพเจ้านี้ไม่เล็งเห็นผู้ใดจะช่วยแก้ไขเห็นแต่ครุผู้มีพระคุณเท่านั้น ขอบารมีครุเป็นที่พึ่งช่วยว่ากล่าวอ้วนเสียวให้รับเป็นไมตรีคุ้มภัยจากโจโจด้วยเถิด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แถลงการณ์ประวัติศาสตร์ (ตอน 108)

เต้เตียนฟังคำของศิษย์ตัวตลอดแล้วมีใจสงสารศิษย์เชื้อพระวงศ์เนจรผู้ยิ่งนัก จึงว่าเรื่องนี้ไว้เป็นธุระของเราอย่าได้กังวลสืบไปเลย ว่าแล้วเต้เตียนจึงเรียกเด็กในบ้านให้เอาชุดเครื่องเขียนมาให้แล้วทำหนังสือถึงอ้วนเสียวลำดับความทั้งปวงที่โจโจคิดอ่านจะชิงราชสมบัติแล้วสร้างสถานการณ์ ก่อให้เกิดเป็นสงครามกลางเมืองขึ้น แม้กรณีของอ้วนสุดก็เป็นเรื่องของโจโจที่ต้องรับผิดชอบเพราะเล่าปีจำเป็นต้องทำการตามรับสั่งตามที่โจโจมองการณ์ผ่านทางช่องใต้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องกำจัดต้นตอของปัญหาเสียก่อนบ้านเมืองจึงจะปลอดภัย คนทั้งปวงก็จะได้รับความสุข ดังนั้นแล้วอ้วนเสียวจะมีความชอบไว้ในแผ่นดินเป็นอันมาก ดังนั้นจึงขอให้อ้วนเสียวร่วมมือกับเล่าปีกำจัดโจโจเสีย ขอให้เห็นการแผ่นดินแลความสงบสุขร่มเย็นของราษฎรเป็นที่ตั้งเถิด

เล่าปีได้รับหนังสือแล้วจึงลาเต้เตียนกลับเข้าไปในเมืองซีจิวและสั่งให้ขุนเขียนรีบนำหนังสือไปมอบแก่อ้วนเสียวอ้วนเสียวได้รับหนังสือของเต้เตียนทราบความตลอดแล้ว ใจหนึ่งยังผูกใจแค้นเคืองเล่าปีที่ป็นเหตุให้อ้วนสุดผู้น้องต้องตาย แต่ใจหนึ่งกลับกระจ่างตามความในหนังสือของเต้เตียนว่าเล่าปีเป็นเพียงปลายเหตุโดยที่ต้นเหตุทั้งปวงคือโจโจซึ่งกำลังคิดชิงราชสมบัติและเป็นศัตรูของแผ่นดินซึ่งเป็นอันตรายต่อทุกคน

น้ำใจอ้วนเสียวลงเลแต่หนักไปทางคำของเต้เตียนตั้งนี้จึงเรียกที่ปรึกษาแลแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาหารือแล้วว่าบัดนี้โจโจประพฤติดันเป็นเผด็จการทรราช คิดล้มล้างราชบัลลังก์ ตั้งตนขึ้นเป็นเจ้าเสียเอง เราจำจะยกกองทัพไปกำจัดโจโจเสีย ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด เตียนห้องที่ปรึกษาสายพิราบได้เสนอว่ากองทัพของเราทำสงครามทุกปีจึงยังไม่ควรทำศึกในครั้งนี้ หากควรทำหนังสือกราบบังคมทูลให้พระเจ้าเตียนเต้ทรงห้ามโจโจไม่ให้ยกกองทัพไปทำร้ายหัวเมืองทั้งปวง หากโจโจไม่ทำตามรับสั่งจึงค่อยระดมหัวเมืองทั้งปวงยกเข้าไปกำจัดโจโจ วิธีการทั้งนี้จะใช้เวลาสามปีก็จะสำเร็จลุล่วง

สิมโหยที่ปรึกษาสายเหยี่ยวคัดค้านความเห็นของเตียนห้องว่า แผ่นดินทุกวันนี้กองทัพเมืองก็จิวเติบโตใหญ่เข้มแข็งที่สุด จะไปหวั่นเกรงอันใดกับการกำจัดโจโจ การทอดเวลาไปสามปี จะทำให้โจโจตั้งตัวเติบโตใหญ่ขึ้น ซิวที่ปรึกษาสายพิราบอีกคนหนึ่งรับเสนอความเห็นสนับสนุนเตียนห้องว่า "ธรรมดาการสงครามใช้จะมีชัยชนะด้วยทหารมากหามิได้ ย่อมจะชนะเพราะมีสติปัญญาคิดกลอุบายต่างๆ อันโจโจนั้นถึงมาตรวจจะมีทหารน้อยกว่าเราก็จริง แต่ความคิดโจโจชำนาญในการสงครามลึกซึ้งนัก ที่ปรึกษาก็หลักแหลม ซึ่งจะทำให้โดยง่ายเหมือนกองขุนจ้านนั้นหาไม่" กัวเต่าที่ปรึกษาสายเหยี่ยวเห็นซิวเสนอความเห็นสนับสนุนเตียนห้องจึงเสนอความเห็นสนับสนุนสิมโหยว่า การครั้งนี้ขุนนางและราษฎรทั้งในเมืองหลวงและในหัวเมืองต่างไม่พอใจโจโจ เป็นที่ที่จะได้ชัยชนะโดยง่าย การหน่วงเวลาไว้ตั้งคำของเตียนห้องและซิวจะทำให้การศึกษาในภายหน้ายากที่จะเอาชนะชนะโจโจได้ ว่าแล้วก็ยกเต้เตียนขึ้นสาธิตว่า "แล้วเต้เตียนก็ให้มีหนังสือมาถึงท่านถ้าท่าน

จะมียกไปได้เห็นจะมีความน้อยใจ ประการหนึ่งเล่าปี่ก็เป็นเชื้อพระวงศ์ทั้งมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ควรที่ท่านจะยกไปช่วยเล่าปี่ทำการกำจัดโจโฉเสีย พระมหากษัตริย์กับขุนนางแลราษฎรจะได้อยู่เย็นเป็นสุขเพราะท่าน"

อ้วนเสี้ยวฟังคณะที่ปรึกษาสี่คนแตกความเห็นออกเป็นสองฝ่าย และต่างฝ่ายต่างยกเหตุผลยันกันอยู่เช่นนี้จึงยังไม่รู้ที่จะตัดสินใจประการใด ใจอ้วนเสี้ยวได้รำลึกว่ายังมีที่ปรึกษาอีกสองคนซึ่งรอบรู้การแผ่นดินคือเขาฮิวและซุนชาม จึงให้ทหารรีบไปตามสองที่ปรึกษามาสมทบ เมื่อเขาฮิวและซุนชามเข้ามาในที่ประชุมแล้ว อ้วนเสี้ยวจึงแจ้งความทั้งปวงที่ยังไม่เป็นที่ตกลงกันให้สองที่ปรึกษาทราบ แล้วถามว่าท่านทั้งสองจะมีความเห็นเป็นประการใด เขาฮิวกับซุนชามออกความเห็นตอกันว่า "ครั้งนี้ทหารท่านก็มีเป็นอันมาก แล้วก็ยังมีฝีมือกล้าแข็ง จำจะไปช่วยเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์อันมีกำลังน้อยจะได้กำจัดโจโฉซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัติเสีย เหมือนท่านช่วยกู้แผ่นดินไว้ ความชอบก็จะมีแก่ท่านไปภายหลัง"

ความเห็นของเขาฮิวและซุนชามต้องกับความเห็นของที่ปรึกษาสายเหยี่ยว และต้องกับความคิดตั้งแต่แรกของอ้วนเสี้ยวที่เคียดแค้นใจประการใด เห็นเป็นทุนอยู่แต่เดิม ดังนั้นอ้วนเสี้ยวจึงสรุปว่าความเห็นของเขาฮิวและซุนชามนั้นตรงกับความเห็นของตัวเอง และตัดสินใจช่วยเล่าปี่อ้วนเสี้ยวตัดสินใจตั้งนี้จึงแต่งหนังสือตอบโต้เขียนว่า จะยกกองทัพไปกำจัด โจโฉเสียตามคำของเต้เตียน และขอให้เล่าปี่ยกกองทัพไปสมทบ และมอบหนังสือให้ซุนเขียนถือไปให้เต้เตียน ซุนเขียนรับหนังสืออ้วนเสี้ยวกลับมาเมืองซีจิวแล้วมอบหนังสือนั้นแก่เล่าปี่ เล่าปี่ทราบความตามที่ซุนเขียนได้รายงานแล้วจึงรีบส่งหนังสือของอ้วนเสี้ยวให้กับเต้เตียน อ้วนเสี้ยวครั้นตัดสินใจแล้วจึงสั่งให้จัดเตรียมกองทัพให้ทันเหลือง บุนทิว เป็นกองทัพหน้า ให้ลิมโปกกับสองก็เป็นปลัดทัพ มีอำนาจหน้าที่บัญชาการกองทัพทั้งปวง ตัวอ้วนเสี้ยวเป็นทัพหลวง คุมทหารม้าสิบห้าหมื่น ทหารเดินเท้าสิบห้าหมื่น ให้เตียนห้องเขาฮิว ซุนชามเป็นที่ปรึกษา การจัดกองทัพของอ้วนเสี้ยวครั้งนี้นับว่าเป็นกองทัพใหญ่ที่สุดหลังจากที่มีการจัดตั้งกองทัพปฏิวัติในยุคมัยของตั้งโต๊ะ ครั้นจัดแจงกองทัพเสร็จแล้วให้เตรียมวันฤกษ์ดีเพื่อเคลื่อนทัพต่อไป

ในระหว่างที่อ้วนเสี้ยวกำลังจัดเตรียมกองทัพอยู่นั้น กัวเต่าที่ปรึกษาสายเหยี่ยวได้เสนอว่า อันการสงครามนั้นจำต้องอยู่ภายใต้การขึ้นาทางการเมือง ซึ่งต้องแสดงให้เห็นประจักษ์ต่อสายตามหาชนว่าโจโฉเป็นเผด็จการทรราชเสียก่อน ดังนั้นแล้วการกำจัดโจโฉจึงสำเร็จได้โดยง่าย เพราะบรรดาหัวเมืองทั้งปวงจะไม่มีใครเข้าด้วยโจโฉ แม้กำลังที่มีอยู่แล้วก็จะอ่อนด้อยถอยลง อ้วนเสี้ยวถามว่าจะทำประการใด กัวเต่าจึงเสนอว่าก่อนที่จะเคลื่อนทัพ ขอให้ทำแกลงการณส่งไปยังหัวเมืองต่างๆ ซึ่งเป็นหัวเมืองใหญ่สืบแปดหัวเมือง พรรณนาความชั่วช้าที่เป็นเผด็จการทรราชของโจโฉให้ปรากฏ อ้วนเสี้ยวฟังข้อเสนอแล้วปรึกษาว่าแกลงการณนี้จะมอบหมายให้ผู้ใดจัดทำจึงจะได้ความดังประสงค์ กัวเต่าจึงว่าแผ่นดินยุคปัจจุบันนี้ คนที่รอบรู้การบ้านการแผ่นดิน เห็นจะไม่มีใครเกินตันหลิม ซึ่งเคยเป็นอัครเสนาบดีตั้งแต่สมัยพระเจ้าฮั่นเต้ แต่ต่อมาได้คัดค้านความคิดเห็นของโฮจันท์ให้เรียกกองทัพตั้งโต๊ะเข้ามาในเมืองหลวง แต่โฮจันท์ไม่เชื่อฟังตั้งนั้นตันหลิมจึงหนีราชการมาอาศัยอยู่เมืองกิว ขอท่านได้บัญชาให้ตันหลิมเป็นผู้แต่งแกลงการณนั้นเถิด

อ้วนเสี้ยวได้ยินเช่นนั้นก็ยินดี สั่งให้ทหารตามตันหลิมมาพบ แล้วแจ้งความทั้งปวงให้ตันหลิมทราบ ตันหลิมทราบความแล้วก็อาสาเป็นผู้เขียนแกลงการณฉบับประวัติศาสตร์ด้วยความเต็มใจ มีใจความว่า "ต้นเหตุที่แผ่นดินเป็นจลาจลจนวาย ราษฎรได้รับความทุกข์เข็ญแต่ก่อนมานั้น เกิดแต่เหตุสามประการคือ มีขุนนาง ขุนศึก หรือกลุ่มพลังมีกำลังกล้าแข็งแล้วข่มเหงรังแกพระมหากษัตริย์ซึ่งอำนาจประการหนึ่ง พระมหากษัตริย์เชื่อฟังสตรี ทำให้การบริหารราชการแผ่นดินวิปริตผันแปรไปประการหนึ่ง พระมหากษัตริย์เชื่อฟังคนพาล ราชสมบัติจึงเป็นจลาจลต่างๆ อีกประการหนึ่ง แผ่นดินวิบัติล่มจมเพราะเหตุที่พระมหากษัตริย์เชื่อฟังคนพาลนั้น มีตัวอย่างตั้งแต่สมัยจีนซื่อองค์ เต้หวงเชื่อฟังเตียวโกซึ่งเป็นราชครู ยกย่องเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ขุนนางทั้งปวงตกอยู่ภายใต้อำนาจของเตียวโก ครั้นสิ้นแผ่นดินจีนซื่อองค์แล้ว รัชทายาทเสวยราชย์ต่อมาก็ถูกเตียวโกล้มราชบัลลังก์นั้นเสีย เกิดการจลาจลขึ้นจนกระทั่งพระเจ้าเล่าปี่ปราบดาภิเษกสถาปนาราชวงศ์ฮั่นขึ้นความชั่วช้าของเตียวโกได้ปรากฏอยู่แล้วในประวัติศาสตร์ตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ แผ่นดินวิปริตผันแปรเพราะพระมหากษัตริย์เชื่อฟังสตรีนั้นมีตัวอย่าง ในสมัยพระเจ้าฮั่นโกโจครองราชสมบัติ ลุ่มหลงนางลิเฮาพระมเหสีจะเพ็ดทูลประการใดก็ทรงเชื่อฟัง ไม่จำแนกชั่วดี ทรงแต่งตั้งพระญาติของพระมเหสีเป็นขุนนางผู้ใหญ่ช่วยชวามีอำนาจยิ่งใหญ่ในแผ่นดิน แล้วข่มเหงเบียดเบียนราษฎร ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนมาร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมก็ถูกปราบปรามเช่นฆ่า ครั้นพระเจ้าฮั่นโกโจสวรรคต พระญาติของพระมเหสีได้ชิงเอาราชสมบัติตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า บรรดาขุนนางผู้มีความสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินจึงคิดอานจับพระญาติของพระมเหสีสำเร็จโทษเสีย แล้วอัญเชิญอันบันเต้พระราชาบุตรขึ้นเสวยราชย์ บ้านเมืองจึงเป็นสุขสืบมา แผ่นดินเป็นจลาจลจนวายเพราะพระมหากษัตริย์เชื่อฟังคนพาลนั้น มีตัวอย่างครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นเต้ ทรงเชื่อฟังคำซุนทิวซึ่งเป็นคนชั่วช้าเลวทราม ในบรรดาซุนทิวเหล่านั้นมีใจทั้งผู้เป็นปู่ของโจโฉเป็นหัวโจกใหญ่ คบคิดกับพวกซุนทิวที่ทำการข่มเหงขุนนางข้าราชการ เบียดเบียนราษฎร ธรรมเนียมการปกครองแผ่นดินก็พินเพื่อนวิปริตไป ความชั่วช้าเลวทราม

ของโจท่งเป็นที่เคียดแค้นชิงชังของทั้งมนุษย์และเทพยดา สวรรค์จึงสาปแช่งโจท่งให้ไร้ผู้สืบตระกูล โจท่งจึงไปเอาโจโกซึ่งเป็นลูกคนขอทานมาเลี้ยง ดังนั้นแม้ว่าเชื้อสายขุนนางที่เลวทรามต่ำช้าโจโกก็มีเชื้อสายนั้น เป็นแต่เพียงลูกขอทานที่ถูกอุปโลก ขึ้นเป็นลูกขุนนางกึ่งฉันท่านั้น ความชั่วช้าเลวทรามทั้งปวงของทั้งโจท่งและโจโกจึงตกทอดมาอยู่ที่โจโจแต่ผู้เดียว

หลังจากลำดับโคตรเหง้าที่ไร้ตระกูลของโจโจแล้ว ดันหลิมได้พรรณนาความในแถลงการณ์ฉบับประวัติศาสตร์ต่อไปว่า โจโจนั้นเป็นทรชน เป็นเผด็จการทรราช และขายชาติ แต่หลอกหลวงราษฎร ทาสีใส่หน้ากากให้กับตัวเองว่าเป็นนักประชาธิปไตย เป็นผู้ทรงคุณธรรม และเป็นผู้รักษาผลประโยชน์ของบ้านเมืองและราษฎรแท้จริงแล้วโจโจเป็นผู้ลวงละเมอดินดีทั้งสาม คือโลกนิติ ธรรมนิติ และราชนิติ ข้อที่ละเมอดินดีนั้น โจโจเป็นคนพูดอย่างทำอย่าง ปากว่าหลักการ แต่ที่ทำคือหลักกู แสดงให้คนทั้งปวงเห็นว่าเป็นคนยากจน สมณะ แม้บ้านช่องทรัพย์สินมรดกส่วนตัวก็ไม่มี ต้องอาศัยเพื่อนฝูงมิตรสหาย แต่ความจริงโจโจเป็นผู้มั่งคั่งด้วยทรัพย์สินสิ่งศฤงคาร ยากจะหาผู้ใดในแผ่นดินเทียมเทียบ เป็นแต่ชุกซ่อนเร้นไว้กับผู้อื่นและมอบหมายให้ผู้อื่นเป็นคนจัดการทั้งสิ้น โจโจคือจอมฉ้อราษฎรบังหลวง แต่กลับลวงผู้คนให้นิยามว่าเป็นผู้เสียสละ สมณะเสมอด้วยบรรพชิต ข้อที่ละเมอดินดีนั้น โจโจเป็นผู้มีจิตใจวิปริต คิดแต่จะฉกฉวยชิงสิ่งสินของผู้อื่น แม้กระทั่งภริยาก็ไม่เลือกว่าเป็นภริยา ของผู้ใด ขอเพียงถูกตาต้องใจก็ใช้เล่ห์เพทุบายหรือใช้อำนาจขงชิงเอา ดังเช่นการชิงเอาภริยามายของอาเตียวลิวมาครอง ทั้งๆ ที่ยังอยู่ในระหว่างไว้ทุกข์ แม้นได้สตรีใดไว้บารเอดความสุขแล้ว ยังคงหลอกหลวงสตรีนั้นว่าเป็นเพียงภริยาน้อย อย่าได้สีกเหิมทวงสิทธิของ ผู้เป็นภริยา ดังนั้นโจโจจึงมีภริยาน้อยถึงแปดคน โดยที่ไม่มีภริยาหลวง การแย่งชิงอำนาจของผู้อื่นกระทั่งลูกเมียของผู้อื่นนั้น เป็นการละเมอดินดี แต่กลับหลอกหลวงให้คนทั้งปวงหลงเชื่อว่าเป็นผู้มีคุณธรรม มีหน้าขำยังไปรยเสนห่เล่ห์มารยาให้สตรีทั้งปวงไหลหลงสร้างความหวังว่ายังคงครองตัวเป็นโสดทั้งที่แก่เดมาจนเข้าโลงแล้ว ข้อที่ละเมอดินดีนั้น ต่อคนยากคนจนจะประพืดตนเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งหลักการแห่งความยุติธรรม เครื่องครัดตบตบกฎหมาย ลวงผู้คนให้หลงว่าเป็นผู้ยึดมั่นในระบอบนิติรัฐ ไม่ยอมจำนนต่อผู้คนที่เรียกครองไม่ว่าจะเดือตร้อนหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมแต่สำหรับตัวและพรรคพวกกลับใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์ ในการสร้างฐานอำนาจ และในการขายชาติ ยอมแก่ไขบตกฎหมายทั้งปวงเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ต่างชาติในการเข้ายึดครองประเทศและขมเหงราษฎรซึ่งเป็นพลเมืองแห่งรัฐพรรคพวกบริวารที่ขมเหงย่ำยีราษฎร ฉ้อราษฎรบังหลวง โจโจก็อาศัยกลไกของกฎหมายเข้าปกป้องคุ้มครองและใช้เส้นสายแห่งอำนาจเข้าช่วยเหลือ กลับขาเป็นดาพลิกดาเป็นขาว บัดนี้โจโจคิดล้มล้างราชบัลลังก์ คิดแย่งชิงราชสมบัติ ตั้งตนขึ้นเป็นเจ้า ได้ทำลายศาสนาปกป้องคนชั่วช้าเลวทราม บิดเบือนหลักธรรมคำสอน เหยียบย่ำพระธรรมคำสอนและพระสงฆ์สาวกอย่างไม่ดูดา ใช้เวทมนตร์และฤตยพิศาวเพื่อประโยชน์แห่งการครองอำนาจของตน ได้ดำเนินนโยบายเศรษฐกิจที่ขายชาติ เกื้อกูลยินยอมพร้อมใจให้ทุนต่างชาติเข้ายึดครองครอบงำประเทศจนหมดสิ้น ดังนั้นจึงเป็นภาระหน้าที่ของอาณาประชาราษฎรทั้งแผ่นดินที่จะต้องร่วมมือกันกำจัดศัตรูแผ่นดินนี้ ทั้งนี้กองทัพเมืองก็จิวซึ่งข้าพเจ้าอ้วนเสี้ยวเป็นผู้บัญชาการ จะได้เคลื่อนกำลังเข้าเมืองหลวงไปกำจัดโจโจให้จงได้ ขอให้บรรดาหัวเมืองทั้งปวงได้เข้าร่วมกับกองทัพธรรมนี้ กำจัดศัตรูแผ่นดินให้สิ้นสูญ ขออาณาประชาราษฎรทั้งปวงจงอย่าได้ร่วมมือกับศัตรูราชสมบัติ แล้วเข้าร่วมกับกองทัพธรรม ฟืนฟูชาติบ้านเมืองให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย "เขียนเสือให้วัวกลัว" (ตอน 109)

แถลงการณ์ของดันหลิมที่ชุดโคตรเหง้า และความชั่วช้าสารเลวของโจโจในครั้งนี้นับเป็นแถลงการณ์ทางการเมืองฉบับประวัติศาสตร์ฉบับหนึ่งหลังจากที่ปึงอ่องได้ทำแถลงการณ์ประณามพระนางบูเช็กเทียนว่าเป็นสตรีที่ชั่วร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์จีน เป็นสตรีที่มีรอยช้ำพันผิวเมื่อครั้งปลายแผ่นดินพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้แถลงการณ์ฉบับนี้เป็นเชิงเปรียบเทียบให้เห็นว่า โจโจซึ่งแม้ครองตำแหน่งอัครมหาเสนาบดี แต่พื้นเพเดิมก็เป็นเชื้อสาย คนขอทานที่ถูกอุปโลกนขึ้นมาเป็นเชื้อสายขุนนาง เทียบไม่ได้กับอ้วนเสี้ยวซึ่งเป็นเชื้อสายขุนนางแท้ถึงสามชั่วอายุคน แถลงการณ์ในประเด็นนี้มุ่งหมายที่จะดึงความนิยมเสื่อมใสจากผู้คนที่ยังมีความคิดเห็นเชื่อถือว่าความดีความชั่วขึ้นอยู่กับเชื้อสายวงศ์ตระกูล

ในประการถัดมาได้ชี้ให้เห็นถึงการลวงละเมอดินดีหลักการปกครองสำคัญอันเป็นที่ตั้งแห่งความร่มเย็นของบ้านเมืองและความผาสุกของปวงชน ซึ่งประกอบขึ้นด้วยองค์สามคือโลกนิติหนึ่ง ธรรมนิติหนึ่ง และราชนิติอีกหนึ่ง โลกนิตินั้น คือหลักว่าด้วยความนิยม เชื่อถือในเรื่องความดี ความงาม ความชั่ว ความหมอง และความผิด ความถูกในสายตาปูลุขนทั่วไปในโลก โดยไม่จำเป็นต้องตราเป็นบทกฎหมาย ธรรมนิตินั้น คือหลักว่าด้วยความดีไปทีสุดคล้องกับธรรมชาติ หน้าที่ที่ต้องกระทำตามธรรมชาติ กฎแห่งธรรมชาติและผลที่จะได้รับจากการกระทำตามธรรมชาตินี้ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือหลักปฏิบัติเกี่ยวกับพระธรรมคำสอนอันเป็นที่นับถือ

ศรัทธาของปวงชนในแต่ละถิ่น ในแต่ละที่ว่าสิ่งใดเป็นความถูกต้อง สิ่งใดเป็นความผิดพลาด สิ่งใดเป็นความชั่ว สิ่งใดเป็นความดี ส่วนราชินิดินนั้นแล้ว ได้แก่บทกฎหมายพระอัยการทั้งปวง ที่มีมาสำหรับปกครองแผ่นดิน ผู้ปกครองคนใดประพฤติตน ปฏิบัติตน และวางตนสอดคล้องต้องกับนิตทั้งสามนี้แล้วย่อมเกิดอานภาพยิ่งใหญ่ กลายเป็นศูนย์รวมจิตใจของปวงชน ก่อเป็นบารมีธรรมที่น่าพาบ้านเมืองแลราษฎรให้ร่มเย็นเป็นสุข

ในทางตรงกันข้ามหากประพฤติตน ปฏิบัติตน และวางตนไม่สอดคล้องหรือสวนทางกับนิตทั้งสามนี้แล้ว ก็จะเกิดผลในทางตรงกันข้ามเช่นเดียวกัน โจโจนั้นแม้ว่าจะประพฤติตน ปฏิบัติตน และวางตนที่ถือเอาตัวตนของตนเองเป็นใหญ่ แต่ก็กล้าหาญที่จะประกาศตนว่าพร้อมที่จะทรยศต่อคนทั้งโลก โดยจะไม่ยอมให้โลกทรยศตัวเองเป็นอันขาด กระทั่งประกาศเป็นสัจวาจาอันลือลั่นว่าหากทำคุณงามความดีร้อยครั้งไม่ได้ ก็พร้อมจะทำชั่วหมื่นครั้ง เพื่อให้ความชั่วร้ายนั้นได้จารึกเล่าขานไว้ในประวัติศาสตร์ ยิ่งดีเสียกว่าผู้มีอำนาจบางคน ที่ประพฤติตนชั่วช้าเลวทรามเป็นเผด็จการทรราชขายชาติบ้านเมืองของตนเอง เหยียบย่ำราษฎรซึ่งเป็นรากฐานที่มาแห่งอำนาจของตัวเอง แต่กลับทาสีตนหน้าว่าเป็นนักประชาธิปไตย เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งคุณธรรมและศีลธรรม ผู้มีอำนาจชนิดนี้จึงเป็นอันตรายต่อบ้านเมืองและราษฎรยิ่งกว่าคนแบบโจโจมากนัก แต่น่าอนาถที่กว่าผู้คนจะจับได้ไล่ทันและแลเห็นโฉมหน้าอันจอมปลอมที่ปิดบังอยู่ บ้านเมืองและการปกครองก็พังพินาศไปจนหมดสิ้นแล้ว ต้นหลิมจัดทำแถลงการณ์เสร็จแล้วเสนอให้อ้วนเสี้ยวพิจารณา เป็นที่ถูกต้องถูกใจของอ้วนเสี้ยวยิ่งนัก จึงสั่งให้ทำสำเนาจากต้นฉบับเป็นจำนวนมากแล้วแจกจ่ายไปปิดประกาศตามหัวเมืองทั้งสิบแปดหัวเมืองอย่างทั่วถึง ข้อเสนอของกัวเต่าที่ให้อ้วนเสี้ยวจัดทำแถลงการณ์ประวัติศาสตร์นี้เป็นข้อเสนอเพื่อการรณรงค์ทางการเมืองชนิดหนึ่ง เพื่อตัดกำลังทางการเมืองของโจโจ อันจะส่งผลต่อไปถึงการตัดกำลังทางทหารของโจโจด้วย และได้กลายเป็นแบบอย่างของการสงครามในรุ่นหลังที่ต้องทำสงครามทางการเมืองให้ได้ทีเสียก่อนแล้วจึงเปิดสงครามทางทหาร แบบอย่างนี้เหมาะเจาะตรงได้นำมาใช้ได้อย่างได้ผลในการขึ้นำและบัญชาการสงครามในประเทศจีน ไม่ว่าจะเป็นสงครามต่อต้านญี่ปุ่น หรือสงครามกับพรรคก๊กมินตั๋ง และเป็นที่มาของการกำหนดบทบาทความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองกับการทหาร และระหว่างการเมืองกับพรรค

พรรคคอมมิวนิสต์จีนภายใต้การนำของเหมาเจ๋อตงได้กำหนดว่า ในบทบาทความสัมพันธ์ระหว่างการทหารกับการเมือง หรือระหว่างพรรคกับการเมืองนั้น ต้องถือเอาการเมืองมีบทบาทนำเพราะเมื่อการเมืองถูกต้องแล้วก็จะได้มาซึ่งอำนาจรัฐ กองทัพและดินแดน แต่ถ้าหากการเมืองผิดพลาดก็จะสูญเสียไปทั้งอำนาจรัฐ กองทัพและดินแดน ในส่วนความสัมพันธ์ระหว่างกองทัพกับพรรคนั้น เนื่องจากพรรคเป็นองค์กรนำทางการเมือง ดังนั้นพรรคจึงต้องนำกองทัพ เหมาเจ๋อตงจึงกำหนดว่า "พรรคต้องบงการปืน จะยินยอมให้ปืนบงการพรรคไม่ได้เป็นอันขาด" หลังจากส่งแถลงการณ์ประวัติศาสตร์ไปปิดตามหัวเมืองต่างๆ แล้ว คากเล่าเล่าขานเกี่ยวกับความเลวร้ายของโจโจได้ก้องกระหึ่มไปทั่วทั้งแผ่นดิน และแถลงการณ์ดังกล่าวบางฉบับได้ตกไปถึงมือของฝ่ายโจโจ จึงถูกนำส่งเข้าไปรายงานให้โจโจได้รับทราบ

ขณะนั้นโจโจเริ่มป่วยทางประสาท มีอาการเครียดและปวดศีรษะเป็นประจำ แต่อาการยังไม่รุนแรงนัก ในขณะที่โจโจหงอนำสำเนาแถลงการณ์ของอ้วนเสี้ยวไปมอบนั้นโจโจกำลังนอนรักษาตัวอยู่ ครั้นได้อ่านแถลงการณ์ฉบับแล้ว "โจโจโกรธเหวี่ยงออกทุกเส้นขน" จึงถามโจโจหงอนว่าใครเป็นผู้แต่งแถลงการณ์ฉบับนี้ โจโจหงอนรายงานว่าเท่าที่ทราบมานั้นต้นหลิมอดีตอาสาสมัครใน พระเจ้าฮั่นเต้เป็นผู้แต่งแถลงการณ์ฉบับนี้ โจโจได้ยื่นชื่อต้นหลิมจึงว่า "อ้วนเสี้ยวคิดทำการใหญ่ก็มีสติปัญญาอยู่ แต่หาทหารเอกที่มีฝีมือมิได้ ถ้าพร้อมกันทั้งสองประการ เห็นอ้วนเสี้ยวจะคิดการใหญ่ตลอด เสียตายต้นหลิมเป็นคนมีสติปัญญา ซึ่งไปอยู่กับอ้วนเสี้ยวเห็นจะป่วยการเสียเปล่า" เพียงเท่าที่เห็นจากแถลงการณ์ประวัติศาสตร์นี้ โจโจก็ได้แลเห็นถึงสติปัญญาความรอบรู้ของต้นหลิมจึงประเมินถึงการกระทำของอ้วนเสี้ยวในครั้งนี้ว่ามีสติปัญญา คือใช้การเมืองนำการทหาร แต่ก็ยังคงตาดูเห็นว่าในส่วนของการทหารนั้นอ้วนเสี้ยวยังขาดไรคนมีฝีมือ และเสียตายต้นหลิมที่ไปอยู่กับอ้วนเสี้ยวอันเป็นความนัยว่าหากต้นหลิมมาอยู่กับตัวแล้วก็จะประเสริฐยิ่งกว่า

แถลงการณ์ของต้นหลิมทำให้โจโจหายป่วยอย่างปลิดทิ้งซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าอาการปวดศีรษะของโจโจนั้นเกิดจากเส้นเลือดในสมองตีบตัน ครั้นได้เห็นแถลงการณ์ไฟแห่งโทสะกำเร็บขึ้นในกาย เลือดลมจึงเดินแรงผิดปกติ อาการตีบตันที่เพิ่งเริ่มจะเป็นจึงทะลุทะลวงเป็นปกติ ดังนั้น โจโจจึงสั่งให้เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง ปรึกษาว่าอ้วนเสี้ยวจะยกทัพใหญ่มาครั้งนี้จะคิดอ่านรบพุ่งประการใด ขงหยงซึ่งขณะนั้นเข้ามารับราชการในเมืองหลวง จึงเสนอว่าอ้วนเสี้ยวยกทัพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ยกที่จะรับมือจึงควรที่จะเจรจาประนีประนอมกัน เห็นที่อ้วนเสี้ยวจะเลิกทัพกลับไป

ขุนศึกที่ปรึกษาของโจโจได้แย้งว่าอ้วนเสี้ยวผู้นี้แม้จะมีกำลังทหารเป็นอันมาก แต่ขาดสติปัญญาความคิด การที่จะไปเจรจาประนีประนอมตามที่ขงหยงเสนอย่อมเป็นการไม่ชอบ ขงหยงโต้กลับว่าจะว่าอ้วนเสี้ยวไม่มีสติปัญญาความคิดอันคึกจะไม่ได้ถูกต้อง เพราะบรรดาที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวก็มีอยู่หลายคน เช่น ลิมโผย เขา

ฮิว กัวเต่า สองกีทหารเอกก็ยังมั่งมีเงินเหลือยง บุนทิว เตียนห้อง ซิวลิว โทกล่า เตียวคับ อีเซง และยังมีทหารเลวร่วมร้อยหมื่น นอกจากนี้ยังมีดินแดนในปกครองกว้างขวางเสบียงอาหารก็บริบูรณ์ จึงไม่ควรที่จะดูหมิ่นอ้วนเสี้ยว มิฉะนั้นก็จะเสียที่แก่ข้าศึก ชุนฮกได้ฟังคำขงหยงแล้วก็หัวเราะ แล้วว่าทหารของอ้วนเสี้ยวเป็นพวกร้อยพ่อพันแม่ ไม่เป็นเอกภาพ ฝีมือลายมือก็พอประมาณเท่านั้น ส่วนที่ปรึกษาที่แก่งแย่งแข่งดีกันเอง"อันเตียนห้องนั้นเป็นคนหยาบซาดือดิ่ง แลเขาฮิวนั้นมีปัญญาที่จริงแต่เป็นคนโงท ทำสิ่งใดก็มักเสียการ สิมโพนันเป็นคนอวดรู้ ถึงผู้ใดว่าชอบก็ถือว่าผิด สองกีทนั้นเป็นคนโหวทหาเอาการมิได้ ทั้งสี่คนซึ่งเป็นทีปรึกษาของอ้วนเสี้ยวนั้นต่างคนถือตัวแก่งแย่งมิได้ประนอมกันอันทหารเอกก็มีมือทั้งเจ็ดคนนั้นมีรู้จักที่เสียทีได้ ถ้าได้ทำศึกใหญ่ครั้งนี้เห็นจะจับตัวได้เป็นมั่นคงอันทหาร เลวถึงจะมีมากสักเท่าใดก็เป็นแต่พลอยแพ พลายชนะด้วย"

ชุนฮกได้วิพากษ์วิจารณ์กองทัพของอ้วนเสี้ยว ทั้งส่วนที่ปรึกษา ส่วนทหารเอก และทหารเลวอย่างแจ่มแจ้ง ขงหยงได้ฟังคำวิจารณ์ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่าชุนฮกได้ทราบสภาพการของกองทัพอ้วนเสี้ยวเป็นอย่างดีก็งานไม่อาจตอบถ้อยคำประการใดได้ โจโจเห็นดังนั้นจึงสรรเสริญชุนฮกว่ารู้ข้อมูลความเป็นไปในกองทัพของอ้วนเสี้ยวกระจ่างแจ้ง ต้องด้วยความคิดของตัว ด้วยเหตุนี้โจโจจึงตัดสินใจเข้าสู่สงครามกับอ้วนเสี้ยว แต่เกรงว่าเล่าปี่จะยกกองทัพเข้ามายึดเมืองหลวง ดังนั้น ในด้านหนึ่งต้องทำสงครามกับอ้วนเสี้ยว แต่อีกด้านหนึ่งก็ต้องป้องกันสกัดมิให้เล่าปี่ล่วงเข้ามายึดเมืองหลวงได้ เพื่อที่จะป้องกันเล่าปี่มิให้ล่วงเข้ามายึดเมืองสุโต โจโจจึงวางอุบายแต่งให้เล่าต่ายกับองต๋องคุมทหารห้าหมื่นยกไปเมืองซีจิว ทำที่ว่าจะตีเมืองซีจิว โดยให้เอาธงสำคัญสำหรับตัวโจโจไปในกองทัพด้วย เพื่อลวงให้เล่าปี่หลงคิดว่าโจโจยกกองทัพมาตีเมืองซีจิวด้วยตนเอง และสั่งเล่าต่ายกับองต๋องว่าการยกทัพไปครั้งนี้อย่าได้ยกเข้ารบพุ่งกับเล่าปี่เป็นอันขาด เว้นแต่เราจะมิคำสั่งเป็นอย่างอื่น และให้ปิดความลับที่ตัวเรามีได้ในกองทัพให้มิดชิด เพราะหากลวงรู้ถึงเล่าปี่แล้วเล่าปี่ก็จะยกกองทัพออกมาโจมตี ท่านจะรับมือไม่ได้

เทียหยกที่ปรึกษาของโจโจได้ทาดานว่า การแต่งตั้งเล่าต่ายและองต๋องไปลวงเล่าปี่ครั้งนี้เห็นที่จะไม่สำเร็จ เพราะทั้งสองคนนี้จะรับมือกับความคิดสติปัญญาของเล่าปี่และกำลังทหารของกวนอู เตียวหุย ไม่ได้ โจโจจึงว่าเรารู้ดีอยู่ว่าสองคนนี้ไม่มีทางที่จะรับมือเล่าปี่ได้ แต่ก็หวังว่าจะสามารถลวงเล่าปี่ได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เมื่อเรารู้ว่าอ้วนเสี้ยวแตกไปแล้วจะได้ยกไปสมทบตีเมืองซีจิวกำจัดเล่าปี่ต่อไปเทียหยกได้ฟังคำโจโจเช่นนั้นก็พยักหน้าเป็นที่เห็นชอบด้วย อันเล่าต่ายผู้เดิมเป็นเจ้าเมืองอิวจิว เมื่อครั้งโจโจจัดตั้งกองทัพปฏิวัติเพื่อล้มล้างอำนาจของตั้งโต๊ะ ก็ได้เข้าร่วมในกองทัพปฏิวัตินั้น ต่อมาโจโจยึดเมืองอิวจิวได้ เล่าต่ายจึงเข้าสวามิภักดิ์ด้วยโจโจและโจโจได้บัญชาให้เล่าต่ายเข้ามารับราชการในเมืองหลวง ในฝ่ายทหาร เล่าต่ายกับองต๋องรับคำสั่งแล้วจึงนำทหารห้าหมื่นยกออกจากเมืองสุโตไปเมืองซีจิว

ทางด้านโจโจสั่งให้จัดทหารกำลังยี่สิบหมื่นยกออกจากเมืองสุโตไปตั้งรับกองทัพอ้วนเสี้ยวที่ตำบลกัวตอ ตั้งค่ายไว้ห่างจากกองทัพของอ้วนเสี้ยวเป็นระยะทางแปดร้อยเส้น สำหรับค่ายบัญชาการของโจโจนั้น ไม่ให้ปักธงประจำตัวของโจโจไว้ เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการลวงเล่าปี่ว่าโจโจนำทัพไปเมืองซีจิวด้วยตนเอง และอีกด้านหนึ่งเพื่อสร้างความสงสัยแก่กองทัพของอ้วนเสี้ยวว่ากองทัพของโจโจที่ยกมาครั้งนี้ผู้ใดเป็นผู้นำทัพกันแน่จากแผนยุทธการของโจโจที่แบ่งทหารออกเป็นสองกอง โดยโจโจยกกองทัพใหญ่มารับมือกับอ้วนเสี้ยวด้วยตนเอง และให้เล่าต่ายกับองต๋องยกไปลวงสกัดเล่าปี่ไว้ นั้น แสดงให้เห็นว่าโจโจได้ประเมิณการศึกษาถึงแม้ว่าอ้วนเสี้ยวจะเป็นกองทัพใหญ่ แต่สามารถตีให้แตกไปได้โดยง่าย หลังจากเสร็จศึกทางด้านอ้วนเสี้ยวแล้วก็จะยกไปสมทบกับเล่าต่ายเพื่อกำจัดเล่าปี่ต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

ความอ่อนแอในความยิ่งใหญ่ (ตอน 110)

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวเมื่อทราบข่าวว่าโจโจยกกองทัพใหญ่มาตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลกัวตอระยะห่างกันแปดร้อยเส้น จึงปรึกษาด้วยที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่าจะกำหนดแผนการรบกับโจโจประการใด อ้วนเสี้ยวก็ยังคงเป็นอ้วนเสี้ยวเมื่อครั้งที่เป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพปฏิวัติ เมื่อครั้งนั้นอ้วนเสี้ยวเป็นผู้บัญชาการผสมของกองทัพหัวเมืองต่างๆ ครั้นยกไปถึงด่านเฮาโลกวน เผชิญหน้ากับกองทัพของตั้งโต๊ะซึ่งตั้งรับอยู่ในด้านก็มีได้ทำการสู้รบ เพราะมิได้มีแผนการรบที่ชัดเจน ถึงคราวจะรบก็คงกำลังส่วนใหญ่ไว้ในที่ตั้ง จัดแบ่งแต่กำลังส่วนน้อยออกไปทำศึก การศึกครั้งนี้กองทัพปฏิวัติต้องสลายตัวก็เพราะการนำที่อ่อนแอ ไม่เป็นเอกภาพ และไร้แผนการ มาศึกครั้งนี้สู่เคลื่อนทัพใหญ่กำลังพลถึงสามสิบหมื่นยกลวงเข้ามาถึงตำบลลิหมหยงปลายแดนเมืองสุโตแล้ว แต่มิได้มีแผนการรบหรือแผนการเข้ายึดเมืองสุโตแต่ประการใด ดังนั้นพอทราบข่าวโจโจยกกองทัพมาตั้งรับจึงเพิ่งเรียกประชุมปรึกษากำหนดแผนการรบ ในส่วนของฤดูกาลนั้นเล่า ปราบกว่าในขณะที่อ้วนเสี้ยว

และโจโจยกกองทัพมาเผชิญหน้ากันอยู่ริมหนวดต้นฤดูเริ่มโชยมาอันเป็นสัญญาณว่าความหนาวเหน็บแห่งฤดูหนาวกำลังใกล้เข้ามาเยือน ระยะเวลาที่ทอดน่านไปจึงมีแต่จะทำให้กองทัพต้องเผชิญกับความหนาวเย็นซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการสงคราม เพียงประการนี้การยกทัพของอ้วนเสี้ยวก็ขัดกับพิชัยสงครามในข้อสำคัญเสียแล้ว เพราะหาได้คำนึงถึงฤดูกาลว่าควรแก่การศึกหรือไม่

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองของอ้วนเสี้ยวปรึกษา กันแล้วหาข้อยุติไม่ได้ เพราะเขาผู้นั้นน้อยใจว่าตัวเองเป็นผู้มีสติปัญญาแต่อ้วนเสี้ยวมิได้มอบหมายให้บัญชากองทัพ กลับให้ลิโปยเป็นปลัดทัพมีอำนาจบังคับบัญชาทหารทั้งปวง ส่วนซีลิวซึ่งเป็นที่ปรึกษาสายพิราบก็น้อยใจอ้วนเสี้ยวว่าเสนอความเห็นประการใด อ้วนเสี้ยวก็ไม่ทำตาม ดังนั้นสองที่ปรึกษาจึงเสนอให้ตั้งมั่นไม่ออกรบด้วยโจโจ ส่วนที่ปรึกษาสายเหยี่ยวซึ่งเป็นต้นความคิดที่จะทำศึกเบ็ดเสร็จเด็ดขาดกับโจโจแต่พอเอาเข้าจริงก็ไม่กล้าหักหาญความคิดของที่ปรึกษาสายพิราบ ที่ปรึกษาสองสายขัดแย้งกันอยู่ดังนี้ กองทัพของอ้วนเสี้ยวจึงหาข้อยุติไม่ได้ว่าจะกำหนดแผนการรบกับโจโจประการใด

เมื่อหาข้อยุติไม่ได้กองทัพใหญ่ของอ้วนเสี้ยวจึงต้องตั้งมั่นอยู่กับที่จนล่วงเข้าถึงเดือนสิบสอง ความหนาวเหน็บแห่งฤดูหนาวก็กรายเข้ามาเยือน ทหารทั้งปวงได้รับความลำบากเป็นอันมาก ถึงกระนั้นแล้วกองทัพใหญ่ของอ้วนเสี้ยวก็ยังคงตั้งอยู่กับที่เสมือนหนึ่งไม่มีอันใดเกิดขึ้น ทางด้านโจโจนั้นขานาญการศึกษา ครั้นลมหนาวเริ่มโชยแรงมาตามฤดูกาล โจโจก็คาดคะเนการสงครามว่าอ้วนเสี้ยวคงจะไม่ยกทัพใหญ่เข้าตี เพราะจะได้ความยากลำบากแก่ทหารทั้งปวง หรือถึงแม้จะยกเข้าตีก็คงทำการได้ไม่ถนัด เพราะความหนาวเย็นแห่งอากาศเป็นปราการสำคัญคอยขัดขวางมิให้ทำการได้สะดวก โจโจประเมินการสงครามดังนี้แล้วจึงสั่งการให้จงป่าซึ่งเป็นทหารเก่าของลิโปคุมทหารไปตั้งสกัดตรงทางร่วมของเมืองกิวกับเมืองซีจิว ป้องกันมิให้ทหารของอ้วนเสี้ยวและเล่าปี่ติดต่อกันได้ เป็นการตัดข้อมูลข่าวสารการศึกระหว่างสองกองทัพนี้มีให้ร่วมประสานงานเป็นหนึ่งเดียวกันได้ ข้อนี้ได้สะท้อนถึงการให้ความสำคัญเรื่องข้อมูลข่าวสารการสงครามของโจโจว่ามีผลต่อแพ้ชนะในการศึกในขณะแม่ทัพจำนวนมากในสามก๊กละเลยปัญหานี้จึงต้องตกเป็นฝ่ายพราชัยโดยไม่รู้ตัว

นอกจากนี้โจโจยังสั่งให้อิ๊กกิมและลิเตียนคุมทหารไปตั้งสกัดทางแม่น้ำฮวงโห ตรงแนวแดนต่อแดนระหว่างเมืองฮูโตกับ แนวยุทธศาสตร์ที่อ้วนเสี้ยวอาจยกเข้าตีเมืองฮูโต ให้ระวังป้องกันมิให้อ้วนเสี้ยวยกกองทัพข้ามแม่น้ำฮวงโหเข้ามาได้ และมอบหมายให้โจหยินรับผิดชอบเป็นแม่ทัพใหญ่คุมกำลังตั้งมั่นอยู่ที่ตำบลกัวตอ แล้วทำหนังสืออีกฉบับหนึ่งให้ทหารสื่อสารถือไปให้เล่าต่ายและ อองต่ง สั่งการให้รีบยกเข้าตีเมืองซีจิวโดยเร็ว สั่งการเสร็จสิ้นแล้ว โจโจจึงคุมทหารสืบหาหนีนยกกลับเมืองฮูโต โดยกำลังต่างๆ ที่จัดวางไว้นั้นแม้ว่าจะน้อยกว่ากองทัพของอ้วนเสี้ยวกว่าครึ่งหนึ่ง แต่โจโจก็ได้ประมาณการศึกแล้วว่าเพียงพอต่อการตั้งรับในยามฤดูหนาวเข้ามาเยือนนี้ได้

ทางด้านเล่าปี่เมื่อได้ทราบรายงานจากทหารลาดตระเวนว่าบัดนี้มีกองทัพยกมาทางเมืองซีจิว และตั้งค่ายมั่นอยู่ห่างจากตัวเมืองประมาณแปดร้อยเส้น แต่ไม่แจ้งว่าผู้ใดเป็นแม่ทัพนำทัพยกมาในครั้งนี้ เล่าปี่จึงสั่งให้กำลังทหารเมืองซีจิวตั้งมั่นรักษาเมืองไว้ ส่วนเล่าต่ายและอองต่งซึ่งตั้งค่ายคุมเชิงอยู่ห่างจากตัวเมืองซีจิวตามคำสั่งของโจโจนั้น เมื่อได้รับหนังสือที่โจโจมีคำสั่งให้รีบยกเข้าตีเมืองซีจิวแล้ว เล่าต่ายและอองต่งจึงปรึกษากันว่าผู้ใดจะเป็นผู้นำทัพเข้าตีเมืองซีจิวก่อน ต่างคนต่างก็ยกให้อีกคนหนึ่งนำทัพเข้าตีเมืองซีจิวก่อน แต่ในที่สุดก็ตกลงกันไม่ได้สองแม่ทัพตกลงกันไม่ได้แต่หนังสือสั่งการของโจโจให้รีบเข้าตี เมืองซีจิวก็เป็นเรื่องที่ต้องปฏิบัติ เมื่อเป็นเช่นนี้สองแม่ทัพจึงตกลงกันหาทางออกด้วยวิธีเสียงทาย โดยทำเป็นสลากสองอันเขียนคำว่า "ก่อน" ไว้อันหนึ่ง เมื่อเสียงทายจับสลากแล้วปรากฏว่า อองต่งจับได้สลากอันที่มีคำว่า "ก่อน" จึงต้องนำทัพเข้าตีเมืองซีจิวก่อน

เสียงทายกันเสร็จสองแม่ทัพจึงแบ่งทหารคนละครึ่ง เล่าต่ายคุมทหารครึ่งหนึ่งอยู่รักษาค่าย อองต่งคุมทหารอีกครึ่งหนึ่งยกไปตีเมืองซีจิว โจโจเดิมตั้งใจว่าจะให้สองแม่ทัพลงสกัดเล่าปี่ไว้ชั่วคราว เมื่อเสร็จศึกจากอ้วนเสี้ยวแล้วจะยกมาสวมทับตีเมืองซีจิว เพราะรู้ดีว่าสองแม่ทัพดังกล่าวไม่อาจรับมือกับเล่าปี่ได้ แต่อาจเนื่องเพราะโรคปวดศีรษะกำเริบ โจโจจึงลืมนึกคิดเดิมกลับสั่งให้สองแม่ทัพรีบยกเข้าตีเมืองซีจิว นับเป็นความผิดพลาดในการบัญชาการรบของโจโจ เพราะพฤติกรรมของสองแม่ทัพที่เตรียมการรบกับเล่าปี่ก็ให้เห็นประจักษ์แล้วว่าไม่ได้ร่วมมือร่วมใจในการสงคราม แต่แก่งแย่งกันหนีเอาตัวรอด ต่างคนต่างไม่ยอมรับก่อน ทั้งไร้สติปัญญาที่จะคิดอ่านการศึกจนถึงกับใช้วิธีการเสียงทาย นี่คือการเข้าสู่สงคราม แบบคนดาบอด ซึ่งย่อมมีความหายนะรออยู่ข้างหน้าเป็นแน่แท้

อองต่งจัดเตรียมทหารเสร็จจึงให้รวมพลไว้หน้าค่าย เอาธงสำหรับตัวโจโจปักไว้เป็นสำคัญ เตรียมที่จะเคลื่อนทัพเข้าตีเมืองซีจิวข่าวการเตรียมกองทัพของสองแม่ทัพล่วงรู้ไปถึงเล่าปี่ และขณะนั้นหน่วยสอดแนมได้

รายงานว่าบัดนี้กองทัพของอ้วนเสี้ยวและโจโฉยืนกันอยู่ แต่ไม่เปิดศึกต่อกัน และที่กองทัพนั้นไม่มีธงสำคัญ ประจำตัวของโจโฉ ส่วนกองทัพที่ยกมาเมืองซีจิวนั้นมีธงสำหรับตัวโจโฉเป็นสำคัญอยู่ เล่าปี่ทราบรายงาน ความเคลื่อนไหวของข้าศึกแล้ว เกิดความคิดไม่แน่ใจว่าเหตุใดโจโฉจึงละทิ้งศึกใหญ่ที่กำลังเผชิญอยู่กับอ้วนเสี้ยว แยกกองทัพเล็กจะมาตีเมืองซีจิวด้วยตนเอง จึงเชิญต้นเต็งมาปรึกษาว่าเหตุการณ์เป็นดังนี้ ท่านจะมีความเห็นประการใด ต้นเต็งพิเคราะห์เหตุการณ์ศึกแล้วจึงว่า โจโฉนั้นชำนาญในการศึก รู้จักใช้กลอุบายมาก หลายนในการสงคราม การศึกครั้งนี้ศึกทางด้านอ้วนเสี้ยวนับว่าสำคัญที่สุดเพราะเป็นกองทัพใหญ่ที่คุกคามต่อเมืองหลวง โจโฉจึงยอมต้องบัญชาการศึกด้านนั้นด้วยตนเอง ส่วนศึกข้างเมืองซีจิวนั้นมิได้เป็นอันตรายต่อเมืองหลวง กองทัพเล็กที่ยกมาจึงน่าจะเป็นเพียงการสกัดไม่ให้เข้าช่วยกองทัพอ้วนเสี้ยว หรือไม่ให้เคลื่อนไปยึดเมืองหลวง ดังนั้น จึงวินิจฉัยได้ว่าแม้กองทัพที่ยกมาเมืองซีจิวจะมีธงประจำตัวโจโฉ แต่ตัวโจโฉน่าจะไม่มีมาบัญชาการกองทัพนี้ด้วยตนเอง และสรุปว่าเป็นเพียงกลศึกของโจโฉที่จะลวงท่านไม่ให้เข้าโจมตีกองทัพเล็กนี้เท่านั้น

นับแต่เล่าปี่ได้เคลื่อนตัวเข้าสู่กระแสน้ำในสงครามโจรโพกผ้าเหลืองที่เมืองตันก้วน ถึงบัดนี้ได้สัมผัสกับความคิดอ่านและสติปัญญาของต้นเต็งซึ่งถึงแม้ว่าจะมิได้มีตำแหน่งเป็นที่ปรึกษา แต่ภูมิความรู้สติปัญญาของต้นเต็งนั้นเป็นที่ประจักษ์ว่าสามารถทำให้สถานการณ์แปรกลายเป็นชนะ หรือช่วงชิงชัยชนะได้โดยกำลังแห่งสติปัญญา การสัมผัสสัมพันธ์แห่งสติปัญญาของที่ปรึกษาภายนอกระบบคือต้นเต็งนี้จึงได้บ่มเพาะความกระหายใคร่ได้ที่ปรึกษามาร่วมบัญชาการศึก เพราะเล่าปี่ได้เห็นแล้วว่าอานาภาพของที่ปรึกษาที่เชี่ยวชาญการสงครามนั้นเป็นความจำเป็นยิ่งใหญ่สำหรับกองทัพ และนี่คือรากฐานทางความคิดของเล่าปี่ในการแสวงหาที่ปรึกษาจนได้ตัวขงเบ้งมาทำการในวันหน้า

เล่าปี่ได้ฟังคำต้นเต็งแล้วจึงถามกวนอู เดียวหุย ว่าผู้ใดจะอาสาออกไปรบด้วยกองทัพที่กำลังยกมานี้ เดียวหุยน้องร่วมสาบานที่มีอัธยาศัยว่าความประจำตัวจึงอาสาขึ้นก่อน แต่เล่าปี่ท้วงว่า "ตัวเจ้าหนุ่มแก่ความนึก แล้วน้ำใจคือตึงห้าวหาญ ซึ่งจะออกไปนั้นไม่ได้" กวนอูได้ยินคำท้วงของเล่าปี่จึงขออาสาพาทหารออกรบด้วยกองทัพที่ยกมา และจะทำการสืบสาวราวเรื่องว่าโจโฉได้มาบัญชาการในกองทัพนี้หรือไม่ เล่าปี่จึงอนุญาตให้กวนอูออกรบได้ตามที่อาสา กวนอูคุมทหารสามพันยกฝ่าลมหนาวออกไปถึงหน้าค่ายขององต๋อง และให้ทหารนำม้าออกไปแฉ่งแก่อองต๋องว่าจะขอพบอัศวินหาเสนาบดี องต๋องเห็นกวนอูยกกองทัพมาจึงนำทหารออกมาตั้งรับแต่อ้างว่ากวนอูเป็นผู้น้อยไม่มีสิทธิ์ที่จะขอพบผู้ใหญ่ระดับอัศวินหาเสนาบดี กวนอูได้ยื่นคำตอบแล้วจึงชักม้าเข้ารบด้วยองต๋อง รบกันได้ห้าเพลงกวนอูก็แกล้งชักม้าถอย องต๋องไม่รู้กลก็ขับม้าไล่ตามไป ครั้นองต๋องตามเข้าไปใกล้ระยะง้าว กวนอูจึงชักม้าหันกลับแล้วเอ้าวางฟัน พออองต๋องหลบกวนอูจึงชักม้าเข้าประจบ และจับเป็นองต๋องได้บนหลังม้า ทหารองต๋องจึงแตกหนี

กวนอูจับองต๋องได้แล้วมัดเข้าไปมอบแก่เล่าปี่เล่าปี่เห็นองต๋อง ถูกมัดอยู่จึงรีบลุกเข้ามาแก้มัดองต๋องด้วยตนเอง และว่าข้าพเจ้าขออภัยที่น้องรองได้ทำการรุนแรง ขาดความเคารพต่อท่าน ตัวท่านนี้รับราชการเป็นขุนนางตำแหน่งใดหรือ และเหตุใดตัวท่านจึงทำกลอุบายอ้างเป็นท่านอัศวินหาเสนาบดียกทัพมาในครั้งนี้ องต๋องเห็นเล่าปี่แสดงไมตรีและให้ความสนทนมนต์นั้นก็เกิดความประทับใจ รีบแจ้งความจริงแก่เล่าปี่ว่า ตัวข้าพเจ้าชื่อองต๋อง ได้รับคำสั่งให้ยกกองทัพมา สกัดกองทัพเมืองซีจิว มิให้ลวงไปตีเมืองหลวง หรือยกไปช่วยกองทัพอ้วนเสี้ยว แต่เนื่องจากเป็นกองทัพเล็ก ท่านอัศวินหาเสนาบดีเกรงว่าเป็นท่านจะยกกองทัพเข้าตีจึงให้นางงประจำตัวมาประจำในกองทัพเพื่อให้ท่านเกรงว่าท่านอัศวินหาเสนาบดียกกองทัพมาเอง เล่าปี่ได้ฟังคำองต๋องแล้วนึกสรรเสริญความคิดของต้นเต็งที่ประมาณการศึกได้แม่นยำ จึงสั่งให้ทหารนำเสื้อผ้าอย่างดีมามอบแก่องต๋อง และจัดงานเลี้ยงปลอบขวัญ องต๋องในวันนั้น เสร็จแล้วให้กบบริเวณไว้ที่เรือนรับรองแขกเมือง รอไว้จนกว่าจะจับเล่าต๋องได้แล้วจะได้คิดอ่านสืบไป

ครั้นทหารนำองต๋องไปที่เรือนรับรองแขกเมืองแล้ว กวนอูจึงว่ากับเล่าปี่ว่าข้าพเจ้ารู้ใจพี่ใหญ่ว่ายังไม่ต้องการแตกหักกับโจโฉ จึงพยายามจับเป็นองต๋องมามอบ เล่าปี่ได้ฟังจึงว่าน้องรองเจ้านับว่าเข้าใจความคิดของเราและนี่คือเหตุผลที่เราไม่อนุญาตให้น้องเล็กออกไปรบในครั้งนี้ เพราะหากเป็นเดียวหุยออกไปรบจับข้าศึกได้คงจะฆ่าเสีย จะเป็นอุปสรรคต่อการเจรจาความเมืองกับโจโฉในวันหน้า เพราะทั้งองต๋องและเล่าต๋องนั้นถึงจะซำกัหาความหมายอันใดมิได้ เว้นชีวิตสองคนนี้ไว้อาจได้อาศัยปากไปเจรจาความกับโจโฉจะเป็นผลดียิ่งกว่าเดียวหุยยืนฟังอยู่ในที่นั้นจึงว่า บัดนี้พี่รองจับตัวองต๋องได้แล้ว ข้าพเจ้าจะขออาสาไปจับตัวเล่าต๋องเอง เล่าปี่จึงว่าอันเล่าต๋องผู้นี้มีสติปัญญายิ่งกว่าองต๋อง เคยเป็นถึงเจ้าเมืองอิวจิว โจโฉจึงวางใจให้เป็นแม่ทัพยกมาในครั้งนี้ พี่จึงยังไม่วางใจให้เจ้าออกไปรบกับเล่าต๋อง เดียวหุยฟังคำเล่าปี่ก็รู้ทันความคิดจึงว่า ข้อที่พี่ใหญ่เกรงใจว่าข้าพเจ้าจะทำการไม่สำเร็จนั้น จะขอให้สัญญาไว้ว่าหากข้าพเจ้าออกไปทำการแล้วแพ้ศึกกลับมาก็ดี หรือจับเล่าต๋องได้แล้วข้าพเจ้าฆ่าเล่าต๋องเสียก็ดี ขอให้พี่ใหญ่เอาศีรษะข้าพเจ้าไปแทนเถิด

เล่าปี่ได้ฟังคำอาสาแข็งขันเช่นนั้นก็ยินดี จึงจัดทหารมาสามพันให้เดียวหุย เดียวหุยรับคำสั่งแล้วจึงยกทหารสามพันออกจากเมืองซีจิวไปที่ค่ายของเล่าต่าย

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย "ใช้ศพเดินได้" ไปเป็นทูต" (ตอน 111)

ฝ่ายเล่าต่ายทราบข่าวองต้งเสียที่ถูกกวนอูจับเป็นได้ และบัดนี้เดียวหุยยกทหารมาทาบอยู่หน้าค่าย ก็เกรงว่าจะเสียที่จึงนิ่งเสียไม่ยอมออกรบพุ่ง เดียวหุยคุมทหารทาบอยู่หน้าค่ายของเล่าต่ายท่ามกลางลมหนาวถึงห้าวัน เห็นเล่าต่ายไม่ออกมารบจึงคิดกลอุบายเพื่อจะลวงให้เล่าต่ายยกออกรบ คนว่าวแบบเดียวหุยซึ่งไม่เคยใช้สติปัญญาหรืออุบายในการศึก กำลังคิดเอาจุดอ่อนตัวแปรเป็นจุดแข็ง เพื่อจะจับเป็นเล่าต่ายให้ได้ เมื่อคิดเช่นนี้แล้วเดียวหุยจึงสั่งเรียกประชุมบรรดาทหารเพื่อทำการตรวจพล แล้วกล่าวกับที่ชุมนุมทหารนั้นว่า คืบวันนี้เวลาสองยามให้ทุกหน่วยเตรียมกำลังไว้ให้พร้อม เราจะยกกำลังเข้าปล้นเอาค่ายเล่าต่ายให้จงได้ และให้ปกปิดแผนการเข้าปล้นค่ายครั้งนี้อย่าให้ล่วงรู้ถึงเล่าต่ายเป็นอันขาด สั่งการเสร็จเดียวหุยสั่งให้ทหารคนสนิทนำสุรามาคืนที่หน้าค่ายของตัว ทำที่เป็นเมามายแล้วพาลหาเหตุเอากับทหารเลวคนหนึ่งว่าไม่ใส่ใจในการเฝ้าเวรยาม ให้ลงโทษโบยสามสิบที แล้วให้คุมตัวไปขังไว้ จากนั้นเดียวหุยได้เรียกทหารคนสนิทมาสั่งว่าอย่าคำวันนี้ให้เจ้าเข้าไปปล่อยตัวทหารเลวผู้นั้นเสีย และให้อ้างว่ามีน้ำใจสงสารที่ถูกลงโทษโดยไม่มีความผิดจึงลอบมาปล่อยตัวให้พ้นจากโทษ และให้ชี้แนะทหารเลวนั้นให้หนีไปสวามิภักดิ์กับเล่าต่าย

ครั้นกำลังทหารคนสนิทของเดียวหุยจึงลอบเข้าไปยังที่คุมขังซึ่งทหารเลวถูกลงโทษอยู่นั้น ทหารเลวผู้นั้นเห็นทหารเข้ามาในที่คุมขังก็ตกใจกลัวคิดว่าจะถูกเอาตัวไปประหาร จึงคุกเข่าลงขอความเห็นใจว่าไม่ได้กระทำความผิด แต่ถูกเดียวหุยซึ่งเมาสราพาลหาเหตุลงโทษ ขอให้หาหนทางช่วยเหลือแล้วจะไม่ลืมพระคุณ ทหารคนสนิทของเดียวหุยจึงว่าเราสองคนล้วนมีหัวอกเป็นอย่างเดียวกัน ทุกวันนี้อยู่กับเดียวหุยด้วยความซอกซำระกำใจ เพราะตัวเรานั้นแท้จริงเป็นทหารของโจโฉ เมื่อโจโฉให้เล่าปี่ยึดทหารแล้วเราจึงตกอยู่กับเล่าปี่ด้วยความจำใจ เราเห็นท่านถูกกลั่นแกล้งลงโทษอย่างไม่เป็นธรรมก็มีใจสงสาร จึงลอบมาถึงที่นี่เพื่อจะปล่อยตัวท่านไป

ทหารเลวผู้นั้นรีบคำนับแสดงความขอบคุณแล้วว่า เวลานี้ค่าแล้วไม่รู้ที่จะไปหนทางใด ข้าพเจ้าจะไปเข้าด้วยเล่าต่ายจึงจะปลอดภัย ทหารคนสนิทของเดียวหุยจึงว่าความคิดของท่านต้องด้วยความเห็นของเรา เพราะเล่าต่ายเป็นแม่ทัพของโจโฉคงจะอุปการะทานมิให้อนาทร ขอท่านได้แจ้งให้เล่าต่ายทราบด้วยว่าตัวเรานี้ก็เป็นพวกเดียวกัน เมื่อเป็นที่แล้วก็จะหาทางให้เดียวหุยพ่ายแพ้จงได้แล้วก็ปล่อยตัวทหารเลวผู้นั้นออกจากที่คุมขังไป

ทหารเลวที่ต้องโทษออกจากที่คุมขังแล้วรีบหนีไปยังค่ายของเล่าต่ายแล้วเล่าความตามที่ตัวประสบให้เล่าต่ายฟังทุกประการ เล่าต่ายได้ฟังดังนั้นก็สั่งทหารให้ตรวจสอบร่างกายของทหารเลวผู้นั้น ครั้นปรากฏรอยแผลต้องโทษโดยตรงกับคำพูดจึงเชื่อว่าความที่ทหารเลวนั้นนำมาแจ้งเป็นความจริง ก็ดีใจเห็นเป็นโอกาสที่จะจับตัวเดียวหุยเป็นความชอบได้จึงรีบเรียกแม่ทัพนายกองมาปรึกษาเพื่อรับมือกับการปล้นค่ายของเดียวหุยในคืนวันนี้ ปรึกษากันเสร็จเล่าต่ายจึงสั่งการให้ยกทหารออกจากค่ายไปชุมไว้ด้านหลังค่าย เมื่อใดที่เดียวหุยยกเข้าปล้นค่ายก็จะจุดประทัดสัญญาณขึ้น แล้วให้ทุกหน่วยตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกันก็จะจับเดียวหุยได้โดยสะดวก

ฝ่ายทหารคนสนิทของเดียวหุยเมื่อปล่อยทหารเลวผู้ต้องโทษไปแล้วก็กลับไปรายงานให้เดียวหุยทราบ เดียวหุยจึงว่าเมื่อเล่าต่ายได้ข่าวจากทหารเลวว่าเราจะเข้าปล้นค่ายตอนสองยามคืนนี้ คงจะยกทหารออกไปชุมไว้ด้านหลังค่ายแล้วตีกระหนาบเรา ดังนั้นเราจะซ่อนกลเล่าต่ายเพื่อจับเป็นเล่าต่ายให้จงได้ ว่าแล้วเดียวหุยจึงเรียกแม่ทัพนายกองมาสั่งการ แบ่งทหารออกเป็นสามกอง ตัวเดียวหุยคุมทหารเพียงสามสิบคนเพื่อบุกเข้าไปในค่ายของเล่าต่าย ส่วนอีกสองกองมีจำนวนแต่ละกองเท่ากัน ให้ลอบยกอ้อมไปทางด้านหลังค่ายของเล่าต่ายอย่างเงียบกริบถ้าเมื่อใดเห็นแสงเพลิงไหม้ค่ายเล่าต่ายแล้วก็ให้ตีกระหนาบเข้ามา

พิเคราะห์แผนการดังนี้ของเดียวหุยแล้ว เห็นได้ว่าเดียวหุยนั้นมิใช่แต่จะเป็นคนรู้ความด้วยโทสจริตเพียงอย่างเดียว แต่ความคิดอ่านวางแผนและกำหนดแผนการซ่อนกลครั้งนี้นับว่าเป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่คนแบบเดียวหุยสามารถคิดอ่านได้ลึกซึ้งถึงขนาดนี้ และยอมเป็นที่แน่นอนว่าเป็นเรื่องนอกเหนือความคิดของข้าศึกด้วย อย่าวว่า

แต่คนระดับเล้าตายที่จะต้องกลดงกล่าว ต่อให้โจโฉบัญชาการทัพเองก็ยอมคาดคิดไปไม่ถึงว่าคนแบบเดียวหุยจะมีการคิดอ่านวางแผนการรบได้เช่นนี้

ความคิดครั้งนี้ของเดียวหุยจะว่าเป็นความบังเอิญหรือจะว่าเป็นบุญของเล่าปี่ก็สุดยากจะคาดคิด แต่สถานการณ์ที่เป็นจริงก็คือเดียวหุยได้คิดอ่านวางแผนกลอุบายหลอกเล้าตายให้ต้องกลแล้วคิดอ่านซ่อนกลเล้าตายอีกชั้นหนึ่ง ครั้นสั่งการเสร็จทหารสองกองของเดียวหุยจึงอาศัยความมืดเป็นเครื่องกำบังกายลอบยกไปชุมนุมอยู่ด้านหลังค่ายของเล้าตายห่างระยะทางประมาณหนึ่งร้อยเส้น พอได้เวลาสองยามเดียวหุยก็นำทหารสามสิบคนตรงไปที่ค่ายของเล้าตาย

เดียวหุยได้นำทหารสามสิบคนฝ่าเข้าไปในค่ายร้างของเล้าตายโดยสะดวก แล้วให้ทหารจุดเพลิงเผาค่ายเล้าตาย ฝ่ายทหารของเล้าตายซึ่งชุมนุมอยู่ด้านหลังค่ายเมื่อรู้ว่าเดียวหุยยกมาปล้นค่ายแต่ไม่รู้ว่ามีกำลังทหารมากนักน้อยเท่าใดเพราะเป็นเวลากลางคืนเดือนมืด จึงจุดประทัดสัญญาณขึ้นตามแผนที่เล้าตายสั่งไว้ ทหารของเล้าตายทุกหน่วยจึงโห่ร้องออกจากที่ชุมนุม รุมล้อมเข้ามาที่ในค่าย ฝ่ายทหารของเดียวหุยที่ชุมนุมซ่อนอยู่ทางด้านหลังค่ายของเล้าตายเห็นแสงเพลิงสัญญาณไหม้ขึ้นในค่ายของเล้าตายจึงพากันโห่ร้องรีบยกดีกระหนาบเข้ามาพร้อมกันทั้งสองกอง

เล้าตายและทหารตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของทหารเดียวหุยทั้งสามด้านจึงพากันตื่นตกใจ ละล้าละลังไปทุกตัวคน ทหารของเดียวหุยเห็นเป็นที่จึงรุกดีกระหนาบเข้าฟันทหารเล้าตายล้มตายลงเป็นอันมาก ตัวเล้าตายซึ่งคุมทหารล่วงหน้าเข้ามาในค่ายปะทะเข้ากับเดียวหุย รบกันได้เพลงเดียวเดียวหุยก็จับเป็นเล้าตายได้ ทหารของเล้าตายเห็นเล้าตายถูกจับก็พากันแตกหนีอย่างไม่เป็นกระบวน พวกที่หนีไม่ทันก็ยอมเข้าสวามิภักดิ์ด้วยเดียวหุยเป็นจำนวนมาก

เดียวหุยจึงให้ทหารมัดเล้าตายแล้วยกกลับเข้าเมืองซีจิว และให้ทหารสื่อสารรีบล่วงหน้าเข้าไปรายงานเล่าปี่ก่อน เล้าปี่ทราบความศึกแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก จึงว่ากับกวนอูว่า "เดียวหุยเป็นคนใจเร็วดีต้อง ครั้นนี้คิดเป็นกลอุบายจับตัวเล้าตายได้ ซึ่งเดียวหุยมีสติปัญญาขึ้นดังนี้เห็นจะประกอบบุญเราขึ้น เราค่อยมีความสบายนัก" เล้าปี่ได้ประเมินสถานการณ์ที่เดียวหุยคิดอ่านวางแผนซ่อนกลเล้าตายว่าเป็นเพราะบุญวาสนาของตัว จึงทำให้เดียวหุยเกิดความคิดอ่านและมีสติปัญญาวางแผนการได้ถึงเพียงนี้

ครั้นรุ่งขึ้นเล่าปี่จึงพากันออกไพร่ไปรับเดียวหุยถึงนอกเมือง เดียวหุยเห็นเล่าปี่ออกมารับก็ดีใจ รีบเข้าไปคำนับเล่าปี่ แล้วกล่าวในเชิงกระทบบเล้าปี่ว่า "พี่ดีเตียนข้าพเจ้าว่าเป็นคนใจเร็ว ดีต้อง บัดนี้ข้าพเจ้าคิดอ่านจับตัวเล้าตาย พี่ยังเห็นปัญญาข้าพเจ้าแล้วหรือ" เดียวหุยกล่าวโอเล้าปี่ว่าทำการด้วยสติปัญญาเหนือความคาดคิด ดูประหนึ่งคล้ายกับเป็นเด็ก ๆ ที่ทำความชอบแล้วก็โอวดความคิดสติปัญญาตัว เล้าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า "ถ้าพี่ไม่ชมเจ้าไว้ เจ้าก็เลินเล่อใจ ที่ไหนจะจับตัวเล้าตายได้" คำพูดของเล่าปี่ดังนี้แสดงให้เห็นว่าแม้เดียวหุยจะเป็นน้องร่วมสาบาน ซึ่งเล่าปี่วางใจเป็นที่สุด แต่ครั้งถึงบทีจะใช้ทำการแล้วก็ยังคงต้องใช้กลวิธีในการใช้คนเพื่อให้เดียวหุยทำการบรรลุผลสำเร็จดังประสงค์ เล้าปี่กล่าวกับเดียวหุยแล้วรีบลงจากหลังม้าเข้าไปแก้มัดเล้าตาย คำนับเล้าตายแล้วว่าน้องร่วมสาบานของข้าพเจ้าได้กระทำล่วงเกินต่อท่าน ข้าพเจ้าขออภัยแทนน้องด้วยเถิดขอท่านอย่าได้โทษโกรธพยาบาทต่อไปเลย แล้วเล่าปี่จึงสั่งให้ทหารเอาม้ามาให้เล้าตายขี่ แล้วขับม้าเคียงคู่กันเข้าไปในเมืองซีจิว

เล่าปี่พาเล้าตายมาที่จวนเจ้าเมือง แล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงรับขวัญเล้าตายและให้นำตัวองต๋มมารวมโต๊ะด้วย จากนั้นจึงกล่าวกลับเล้าตายว่า "เดิมเรายกมานี้จะได้คิดร้ายต่อมหาอุปราชนั้นหามิได้ เราคิดจะสนองคุณมหาอุปราชอยู่ทุกเวลามิได้ขาด แลก็เหมาะเป็นคนหยาบช้า คิดจะทำร้ายเราให้ถึงสิ้นชีวิต เราจึงพากันหนีมาเสียมหาอุปราชมิได้แจ้งว่าก็เหมาะคิดร้ายต่อเราก่อน จึงให้ท่านทั้งสองคุมทหารเป็นแม่ทัพมาจับเรา ธรรมดาเกิดมาก็ย่อมรักชีวิตอยู่เหมือนกันทุกคน เราจึงคิดรักษาตัวด้วยความจำเป็น ซึ่งกวนอู เดียวหุย ทำแก่ท่านทั้งสองนั้นท่านอย่าได้พยาบาทเลย บัดนี้เราจะให้ท่านทั้งสองกลับไปแจ้งข้อราชการแก่มหาอุปราช ท่านช่วยว่ากล่าวให้เห็นความจริงของเรา ไมตรีท่านทั้งสองจะได้มีต่อเราสืบไป"

ความในตอนนี้ได้แสดงให้เห็นความคิดของเล่าปี่ที่ทำศึกกับเล้าตายและองต๋มมาตั้งแต่ต้นว่าเล่าปี่นั้นยังไม่ประสงค์จะแตกหักกับโจโฉ และหวังจะได้ตัวสองแม่ทัพเป็นปากเสียงไปเจรจาความแทนตัวกับโจโฉ จึงคิดจับเป็นสองแม่ทัพตั้งแต่ต้น เหตุนี้จึงให้กวนอูออกไปรบเพื่อจับองต๋มก่อน แล้วใช้กลวิธีที่ทำให้เดียวหุยต้องอาสาออกไปจับเป็นเล้าตายอีกคนหนึ่ง ครั้นจับได้แล้วก็พยายามแสดงไมตรีผูกน้ำใจและมอบหมายภารกิจอย่างแยบยลให้สองแม่ทัพไปเจรจาความกับโจโฉแทนตัว การที่เล่าปี่ละชีวิตสองแม่ทัพไว้และผูกใจไขให้ไปเจรจาความกับโจโฉครั้งนี้คืออุบายที่เรียกว่า "ใช้ศพเดินได้ไปเป็นทูตเจรจาความเมือง" หากเจรจา

ความสำเร็จก็จะเกิดผลดีสถานเดียว หากเจรจาความไม่สำเร็จแล้วข้ากศพเดินได้ทั้งสองคนนี้ถูกประหารชีวิต ก็เท่ากับเป็นการยืมมือข้าศึกให้ประหารประหารกันเอง นับว่าเป็นแผนการความคิดที่ลึกล้ำจริงๆ

สองแม่ทัพได้รับไมตรีของเล่าปี่ด้วยท่าทีทวงทานองที่อ่อนน้อมและเต็มไปด้วยความสุจริตต่อโจโฉก็เชื่อคำเล่าปี่ เพราะความที่โจโฉไม่รู้ว่าก็เหมาคิดร้ายต่อเล่าปี่นั้นแท้จริงแล้วเล่าปี่รู้อยู่เดิมกว่าโจโฉเป็นผู้สั่งให้ก็เหมาทำร้ายตัว แต่ความแตกด้วยต้นตอเอาความมาแจ้งแก่กวนอู เดียวหุยเสียก่อน แต่เล่าปี่ก็เปิดทางถอยให้กับโจโฉ โดยแสร้งทำเป็นไม่รู้ว่าโจโฉเป็นผู้สั่งให้ก็เหมาทำร้ายตัวเล่าปี่ จึงกล่าวเปิดทางว่าโจโฉไม่ทราบความว่าก็เหมาคิดร้ายต่อตัว จึงจำเป็นต้องป้องกันตัว ทั้งๆ ที่ยังมีใจจงรักภักดีต่อโจโฉอยู่

ดังนั้นสองแม่ทัพของโจโฉจึงว่า การที่ท่านไว้ชีวิตข้าพเจ้าทั้งสองนี้เป็นพระคุณที่ไม่อาจจะลืมเลือนได้ชั่วชีวิต เมื่อกลับไปแล้วข้าพเจ้าทั้งสองจะเล่าความจริงใจและความภักดีของท่านให้โจโฉทราบว่าท่านมีความจำเป็นต้องป้องกันตัวจากการคิดร้ายของก็เหมาและว่า "ถ้ามหาอุปราชไม่เชื่อข้าพเจ้าจะเอาบุตรภรรยาไว้เป็นจ่านา แม้สืบไปเมื่อหน้าท่านคิดร้ายประการใดก็ให้ฆ่าบุตรภรรยาข้าพเจ้าเสีย"

เล่าปี่ลงทุนแสดงอัธยาศัยไมตรีแก่มัดสองแม่ทัพแล้วแต่ได้เสีย ปลอดภัยใจสองแม่ทัพ แม้จะนับว่าเป็นการลงทุนที่ไม่มากนัก แต่ได้ผลเกินค่าเพราะสองแม่ทัพเชื่อคำเล่าปี่สนิทใจถึงขนาดยอมเอาลูกเมียเข้าเป็นจ่านาคำประกันความสุจริตของเล่าปี่ไว้กับโจโฉ หากเมื่อใดเล่าปี่เอาใจออกหากคิดร้ายกับโจโฉแล้วก็ยอมให้โจโฉฆ่าบุตรภรรยาของตัวเองเสีย และต้องนับว่าการที่โจโฉใช้สองคนนี้มารบกับเล่าปี่นั้นเป็นการใช้คนผิดจริงๆ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ยินดี ลูกชิ้นค่านับสองแม่ทัพแล้วสั่งให้ทหารจัดเตรียมการให้สองแม่ทัพกลับไปเมืองสุโตโดยคืนทั้งม้าและคนที่จับไว้ได้ให้กับสองแม่ทัพไปจนหมดสิ้น แล้วเล่าปี่ได้ออกมาส่งสองแม่ทัพจนพ้นประตูเมือง

สองแม่ทัพนำทหารที่ได้รับคืนมาจากเมืองซีจิ๋วไปได้ประมาณห้าร้อยเส้น พลันได้ยินเสียงทหารม้าไล่ตามมาข้างหลัง ปรากฏว่าเป็นเดิวยหุยนำทหารไล่ตามสองแม่ทัพไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ความดีร้ายของวัวชน (ตอน 112)

เล่าปี่ละชีวิตของเล่าต่ายและอองตองสองแม่ทัพของโจโฉที่ยกมาตีเมืองซีจิ๋ว แล้วปล่อยให้สองข้ากศพเดินได้ให้กลับไปเมืองสุโตเพื่อช่วยเจรจาความเมืองกับโจโฉว่าเล่าปี่นั้นยังมีใจภักดีต่อโจโฉ อยู่ แต่ที่ต้องซาก็เหมา ก็เพื่อป้องกันตนเองเท่านั้น

ในขณะที่สองแม่ทัพกำลังเดินทางกลับเมืองสุโตนั้น เดิวยหุยได้นำทหารไล่ติดตามไป พอทันกันแล้วเดิวยหุยได้ขี่ม้าราทวนไปขวางทางข้างหน้าไว้แล้วด่าว่าสองแม่ทัพว่าใช้คาลงหลอกจนเล่าปี่หลงเชื่อปล่อยตัวกลับไป แต่ตัวเดิวยหุยนั้นรู้ว่าสองแม่ทัพหลงเล่าปี่ จึงตามมาเพื่อจะสังหารเสียให้สิ้น สองแม่ทัพและบรรดาทหารเห็นเดิวยหุยแสดงความโกรธและจะเอาชีวิตก็ตกใจ ตัวสั่นอยู่ทั่วทุกตัวคน ในทันใดนั้นก็เสียงทหารม้าไล่ตามมาจากอีกหน่วยหนึ่ง ปรากฏว่าเป็นกวนอูนำทหารตรงมาที่เดิวยหุย แล้วว่าน้องเราเจ้าอย่าทำวุ่นวายไป พี่ใหญ่ได้ออกปากปล่อยเขาไปแล้ว เจ้าจะทำให้พี่ใหญ่เราเสียค่าสัจไม่ได้ เดิวยหุยจึงว่าหากปล่อยสองคนนี้ไปแล้ว วันหน้ายกกองทัพกลับมาอีกก็พร้อมจะว่าประการใด กวนอูจึงว่าไว้ถึงเวลานั้นเราค่อยฆ่าสองคนนี้ก็ยังไม่สาย วันนี้จำเป็นต้องรักษาค่าสัจของพี่ใหญ่ไว้ก่อนเล่าต่ายและอองตองได้ยินกวนอู เดิวยหุย โต้ตอบกันเช่นนั้นจึงกล่าวสอดขึ้นว่า การที่เล่าปี่ไว้ชีวิตไว้ในครั้งนี้เป็นพระคุณที่ไม่อาจลืมเลือนได้ตลอดไป ดังนั้นสืบไปภายหน้าถ้ามันโจโฉจะสั่งการให้ยกกองทัพมารบกับเล่าปี่ก็จะไม่ยอมยกมารบด้วยเป็นอันขาด ถึงแม้โจโฉจะฆ่าบุตรภรรยาเสียทั้งสิ้นก็จะไม่เปลี่ยนใจ ขอท่านทั้งสองจงวางใจพวกเรา ปล่อยกลับไปตามความตั้งใจของเล่าปี่เถิด

เดิวยหุยจึงว่า พวกเจ้าโชคดีที่พร้อมของเรามาห้ามไว้ มิฉะนั้นเราจะไม่ละชีวิต เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเจ้ารีบกลับไปเถิด อย่าอยู่ให้เราเห็นหน้าอีกต่อไป เพราะหากเปลี่ยนใจแล้วพวกเจ้าจะลำบาก เล่าต่ายและอองตองได้ยินดังนั้นจึงรีบขี่ม้านำทหารหนีไปอย่างรวดเร็ว สามก๊กฉบับภาษาไทยได้พรรณาน่าเป็นทานองว่าเดิวยหุยและกวนอูนำทหารออกมาครั้งนี้เป็นเพราะเดิวยหุยมีความแค้นชิงชิงเล่าต่ายและอองตองที่หลอกหลวงเล่าปี่จนทำให้เล่าปี่หลงเชื่อปล่อยตัวไป จากนั้นมีเหตุบังเอิญให้กวนอูสงสัยว่าเดิวยหุยจะตามไล่ล่าสองแม่ทัพ จึงรับนำทหารยกมาแล้วห้ามปรามไว้ แต่ฉบับภาษาจีนได้แสดงความชัดเจนว่าการกระทำของเดิวยหุยและกวนอูครั้งนี้เป็นแผนการของเล่าปี่ที่ต้องการยักยอกสองแม่ทัพให้มีใจยึดมั่นในไมตรีของเล่าปี่ ที่มีความสุจริตใจต่อโจโฉ เพื่อเร่งเร้าให้สองแม่ทัพได้ทำหน้าที่ทูตเจรจาความเมืองกับโจโฉโดยยืนอยู่ข้างเล่าปี่อย่างเต็มที่

และเพราะเหตุนี้กระมัง หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช จึงตั้งข้อสงสัยเอาไว้ว่าคนแต่งหนังสือสามก๊กซึ่งยอมหมายถึงคณะผู้แปลที่นำโดยเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าเป็นพวกของเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ปล่อยเล่าต่ายและองต๋องไปแล้วจึงพากันยกกลับเข้าเมืองซีจิ๋ว เล่าปี่เห็นน้องร่วมสาบานทั้งสองกลับมาจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง เพื่อหารือเกี่ยวกับการรับมือกับโจโฉต่อไป เพราะเล่าปี่คาดหมายว่าแม้จะใช้ความพยายามใช้ซากศพเดินได้ทั้งสองคนไปเป็นเหตุเจรจาความแล้ว ในที่สุดโจโฉคงจะไม่รับฟัง และคงจะยกกองทัพมาที่ประชุมเห็นพ้องต้องกันว่าการเตรียมการรับมือกับโจโฉจะเป็นการรอบคอบยิ่งกว่าการที่จะตั้งความหวังว่าสองแม่ทัพกลับไปแล้วจะเจรจาความจนสามารถห้ามทัพโจโฉไว้ได้ และเห็นว่าการตั้งรับศึกเฉพาที่เมืองซีจิ๋ว นั้นจะไม่เป็นการปลอดภัย ดังนั้นจึงกำหนดแผนการรับมือโจโฉว่าให้กวนอูคุมทหารนำครอบครัวของเล่าปี่ไปอยู่ที่เมืองแหว่ฝือ ให้ซุนเชียนกับตันหยง บิดัก บิฮอง คุมทหารอยู่รักษาเมืองซีจิ๋ว ส่วนเล่าปี่กับเตียวหุยคุมทหารไปรักษาเมืองเสียวพาย ถ้าหากโจโฉยกมาตีเมืองซีจิ๋วก็ให้ทหารทั้งเมืองแหว่ฝือและเมืองเสียวพายยกเข้ามาตีกระหนาบ หรือถ้าหากโจโฉยกไปตีเมืองใดเมืองหนึ่งก็ให้สองเมืองที่เหลือยกออกไปตีกระหนาบ

แผนการดังกล่าวดูผิวเผินแล้วคล้ายกับเป็นแผนการที่ดี แต่แท้จริงเป็นแผนการที่จะนำมาซึ่งความผิดพลาดล้มเหลวอย่างใหญ่หลวงของกองทัพเล่าปี่ เพราะการแบ่งทหารออกเป็นสามกอง แยกไปตั้งรับในสามเมือง ทำให้กำลังทหารของเล่าปี่ซึ่งมีน้อยอยู่แล้วต้องแยกย่อยเหลืออยู่ในแต่ละเมืองน้อยลงอีก ทำให้แต่ละเมืองไม่มีกำลังเพียงพอที่จะรับมือกับกองทัพของโจโฉได้ นอกจากนี้ระยะทางระหว่างเมืองก็ต้องใช้เวลาในการเดินทาง ซึ่งขณะนั้นระบบการสื่อสารยังไม่ทันสมัย หากเกิดศึกก็ไม่อาจสื่อสารประสานการรบเข้ากันเป็นเอกภาพได้

เป็นที่น่าสังเกตว่าการทหารหรือในครั้งนี้อันไม่มีต้นตอเข้าร่วมประชุมด้วย แต่สามก๊กทุกฉบับไม่ได้ระบุสาเหตุว่าเหตุใดจึงไม่มีต้นตอเข้าร่วมประชุม ทั้งๆ ที่เล่าปี่ได้สัมผัสและรับรู้แล้วว่าความคิด สติปัญญาการสงครามของต้นตอเป็นยอดกว่าทุกคนในบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองของเล่าปี่ เหตุทั้งนี้คงจะเป็นความจริงตามที่นักสังเกตการณ์สามก๊กหลายท่านได้ตั้งความสังเกตว่าภายในกองทัพของเล่าปี่นั้นล้วนแล้วแต่ผู้คนที่มีความคิดเห็นนอกพวกนอกหมู่เหล่า จึงทำให้กองทัพของเล่าปี่มีแต่คนหน้าเดิมมาเป็นเวลายาวนาน ความจริงแผนการรับศึกดังกล่าวนี้มีจุดอ่อนที่เห็นได้ชัด และจุดอ่อนนี้เป็นจุดอ่อนที่ต้นตอเคยวางแผนกับตันก्यूผู้บิดาในการสลายกำลังของลิโป้ โดยหลอกลิโป้ให้แบ่งกำลังออกจากเมืองซีจิ๋วไปอยู่เมืองแหว่ฝือส่วนหนึ่ง และเมืองเสียวพายอีกส่วนหนึ่ง แผนการความคิดของต้นตอในการศึกระหว่างโจโฉกับลิโป้ครั้งนั้นเป็นไปเพื่อทำลาย ลิโป้จึงให้แยกสลายทหารของลิโป้จากเมืองซีจิ๋วเป็นสามส่วน เป็นผลให้ลิโป้ต้องแพ้สงครามจนตัวตาย แต่มาครั้งนี้ขณะที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองของเล่าปี่ไม่ได้ถูกใครหลอก ไม่ได้ถูกใครลวง แต่กลับพรั่นกำลังของตนเอง แยกสลายกำลังของตนเอง ทำให้แต่ละเมืองเหลือกำลังทหารอยู่เพียงหนึ่งในสามเท่านั้น คัมภีร์พิชัยสงครามว่าไว้ว่า แพ้ชนะของสงครามนั้นย่อมประจักษ์ตั้งแต่ในชั้นการวางแผนการศึกแล้ว หากต้องรอจนกระทั่งประดาจนเลือดเดือดไม่ แผนการรับศึกครั้งนี้ของกองทัพเล่าปี่จึงเป็นแผนที่นำมาซึ่งความพ่ายแพ้ตั้งแต่ต้นมือแล้ว

ฝ่ายเล่าต่ายกับองต๋องซึ่งบัดนี้มีสภาพเป็นเหตุที่เป็นซากศพเดินได้ เมื่อเดินทางกลับถึงเมืองสุโตจึงเข้าไปรายงานการศึกษาให้โจโฉทราบแล้วว่า "เล่าปี่มีใจสุจริตคิดถึงคุณท่านอยู่มิได้ขาด จะได้คิดร้ายต่อท่านหามิได้ซึ่งให้กวนอู เตียวหุย ออกมารบด้วยข้าพเจ้านั้นเป็นธรรมดารักษาชีวิต บัดนี้เล่าปี่ปล่อยข้าพเจ้ามาให้แจ้งข้อราชการแก่ท่านโดยสุจริต" พลันที่โจโฉได้ฟังรายงานของสองซากศพนี้แล้วมีความโกรธสองแม่ทัพถึงขีดสุดร้องคำสวนกลับมาในทันทีว่า "อ้ายทหารเดนตายเช่นนี้จะเลี้ยงไว้มิได้" ซึ่งแสดงว่าสิ่งที่เล่าปี่หลอกใช้สองแม่ทัพนั้นไม่สามารถบิดาโจโฉได้ และโจโฉก็รู้ทันความคิดของเล่าปี่ ดังนั้นจึงโกรธสองแม่ทัพอย่างรุนแรง แล้วสั่งให้จับสองแม่ทัพเอาตัวไปประหารในทันที ขงหยงซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ด้วยได้ห้ามโจโฉและเตือนสติโจโฉว่า "อันฝีมือเล่าต่าย องต๋อง ซึ่งจะท่านฝีมือความคิดเล่าปี่นั้นไม่ได้ แลท่านจะให้เขาเล่าต่าย องต๋องเสีย ทหารทั้งปวงจะทำการสืบไปก็จะเสียใจ" อันขงหยงผู้นี้เคยเป็นเจ้าเมืองป๊กไฮเมื่อครั้งที่โจโฉยกไปรบกับโตเกียวเจ้าเมืองซีจิ๋ว ขงหยงและเล่าปี่ได้ยกกองทัพมาช่วยโตเกียว ในที่สุดโจโฉต้องเลิกทัพกลับเมืองสุโต ดังนั้นขงหยงกับเล่าปี่จึงมีไมตรีกันตั้งแต่บัดนั้นมา ครั้นโจโฉได้เมืองป๊กไฮแล้ว ขงหยงได้เข้าสวามิภักดิ์และถูกเรียกตัวมารับราชการในเมืองหลวง และโจโฉก็รู้ว่าขงหยงนั้นยังคงมีน้ำใจฝักใฝ่กับเล่าปี่แต่ยังไม่เห็นที่จะทำการ ครั้งนี้คำทักท้วงของ ขงหยงแม้จะมีผลเป็นการช่วยเหลือสองแม่ทัพให้รอดจากประหาร ซึ่งนับว่าเป็นการเกื้อกูลเล่าปี่โดยทางอ้อมอยู่ก็ทางหนึ่ง แต่โจโฉก็เห็นว่ามิเหตุผลเพราะตัวเองก็รู้ดีว่าการใช้สองคนนี้ไปทำการศึกกับเล่าปี่นั้นเป็นความผิดพลาด แต่วิสัยโจโฉเป็นคนดีอันแบบวีรชน ถึงแม้จะคิดผิด ทำผิดก็ไม่มีวันจะรับผิดชอบเพราะเหตุหน้าใจของโจโฉแล้วคงจะรู้สึกภายในใจตนเองว่ามีส่วนต้องรับผิดชอบในความพ่ายแพ้ของสองแม่ทัพที่ใช้คนผิด แต่แม้กระนั้นเมื่อสองแม่ทัพแพ้ศึกก็ต้องลงโทษประหาร ครั้นขงหยงขอชีวิตไว้จึงได้ช่อง

ที่จะไม่ต้องทำบาปเอากับผู้ได้บังคับบัญชาของตัวโดยไม่จำเป็น ดังนั้นโจโจจึงรีบสั่งให้ทหารปล่อยตัวสองแม่ทัพเป็นอิสระ แต่ให้ถอดเสียจากตำแหน่งเป็นพลทหาร

สองแม่ทัพเมื่อได้รับการปล่อยตัวแล้วรีบคำนับลาโจโจกลับไปบ้านด้วยความดีใจที่รอดตายมาได้อย่างหวุดหวิดเหลืออยู่เพียงโจโจกับขงหยง โจโจจึงปรึกษาลองใจขงหยงว่าเล่าปี่ได้รับชัยชนะครั้งนี้แล้วคงจะมีใจกำเริบและเติบโตใหญ่ขึ้นในวันหน้า หากละวันนานไปจะปราบปรามได้ยากลำบาก จำจะรีบยกกองทัพไปกำจัดเล่าปี่เสีย ในขณะที่โจโจปรึกษาความนี้เป็นช่วงกลางฤดูหนาว หิมะตกขาวโพลนทั่วทั้งแผ่นดิน แต่ขงหยงไม่ทันความคิดโจโจเกรงว่าเล่าปี่จะเป็นอันตราย จึงคิดหาทางออกเพื่อให้เล่าปี่มีเวลาตั้งตัวและเสนอโจโจว่าหากท่านยกกองทัพไปในช่วงเวลานี้ ทหารจะได้ยากลำบากเพราะเป็นเทศกาลฤดูหนาว พื้นที่หลายแห่งเป็นน้ำแข็ง แม้บางที่ไม่เป็นน้ำแข็งก็มีหิมะตก ดังนั้นควรรอให้พ้นฤดูหนาวไปก่อน และควรอาศัยช่วงเวลานี้หาหนทางเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวกับเตียวลิวเพื่อมิให้ต้องพะวงหลังในวันหน้า

โจโจปรึกษาลองใจแล้วก็ประจักษ์ความคิดของขงหยง แต่ข้อที่ขงหยงได้เสนอขึ้นนั้นเป็นคนประโยชน์แก่การศึกในวันหน้าดังนั้น แม้ว่าจะไม่พอใจ ไม่ไว้วางใจขงหยง แต่ข้อเสนอนี้ที่เป็นประโยชน์นี้โจโจกลับรับเอา นี่คือลักษณะพิเศษของโจโจที่สามารถจำแนกแยกแยะมิตรศัตรู จำแนกผิดถูก จำแนกประโยชน์และโทษได้ชัดเจน ดังนั้น โจโจจึงสั่งให้เล่าห้วซึ่งเป็นที่ปรึกษาไปทำการเกลี้ยกล่อม เตียวลิว เพราะเห็นว่าหากเตียวลิวยอมเข้าเป็นพวกแล้วจะมีผลต่อการเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวให้เข้าเป็นพวกได้โดยง่ายต่อไปด้วย

เล่าห้วรับคำสั่งแล้วออกเดินทางจากเมืองหลวงไปเมืองเซียงเอียง เข้าไปขอพบกาเซียงซึ่งเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของเตียวลิว เล่าห้วและกาเซียงคารวะโอภาปราศรัยกันตามธรรมเนียมแล้ว เล่าห้วจึงว่าความพิพาทบาดหมางระหว่างโจโจกับเตียวลิวแต่ครั้งก่อนนั้น โจโจได้สำนึกแล้วว่าได้ล่วงเกินน้ำใจของเตียวลิว และที่เตียวลิวล้างผลาญกองทัพโจโจเสียเป็นอันมากนั้น โจโจก็สิ้นความพยาบาทแล้ว บัดนี้มีความประสงค์ที่จะฟื้นฟูไมตรีระหว่างกันให้แน่นแฟ้นดังเดิม เพื่อจะได้ร่วมกันทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสืบไป

กาเซียงได้ฟังคำของเล่าห้วแล้ว น้ำใจก็เอนเอียงไปในทางที่จะผูกไมตรีกับโจโจ ด้วยเหตุสองสถานคือสถานหนึ่งนั้นโจโจครองอำนาจในเมืองหลวง เติบโตใหญ่กล้าแข็งมากขึ้นทุกวัน ยากที่จะมีหัวเมืองใดตั้งตัวเป็นศัตรูซึ่งหน้าได้ หากแข็งข้อกับโจโจก็จะเกิดศึกสงครามให้เป็นที่เดือดร้อนต่อไป สถานที่สองนั้นโจโจเคยเอื้อไมตรีไว้กับกาเซียงด้วยการเชิญให้กาเซียงมาเป็นที่ปรึกษา แต่ในขณะที่นั้นกาเซียงยังคงเห็นว่าพันธมิตรเล่าเปียว เตียวลิวเข้มแข็งเติบโตใหญ่อยู่ ทั้งเตียวลิวก็เชื่อฟังและเห็นความสำคัญของกาเซียงอยู่แต่ผู้เดียวจึงบายเบี่ยงไม่ยอมรับคำเชิญ แต่มาครั้งนี้สถานการณ์ผันแปรไปเกือบหมดสิ้น กาเซียงจึงตอบเล่าห้วว่าวันนี้เป็นเวลาค่าแล้วขอเชิญท่านไปพักผ่อนที่บ้านพักรับรองแขกเมืองเสียเพลานึ่งก่อน ต่อพรงนี้ข้าพเจ้าจะพาท่านไปพบปรึกษาหารือด้วยเตียวลิว เล่าห้วฟังคำกาเซียงดังนั้นก็รับคำ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ที่ปรึกษาขายนาย (ตอน 113)

กาเซียงมีน้ำใจเอนเอียงที่จะให้เตียวลิวสวมักดีด้วยโจโจ หลังจากกลับมาบ้านแล้วนั่งครุ่นคิดหนทางเจรจาใจเตียวลิวในวันรุ่งขึ้นจนตึกตื่นและมอยหลับไป รุ่งขึ้นรีบตื่นแต่เช้าแวะไปหาเล่าห้วก่อนแล้วว่าข้าพเจ้าพิเคราะห์แล้วเห็นว่าควรที่ข้าพเจ้าจะต้องเข้าไปว่ากล่าวกับเตียวลิวให้เป็นที่ยุติก่อน แล้วค่อยเชิญท่านเข้าไปพบ เล่าห้วเห็นกาเซียงแสดงท่าที่เป็นฝ่ายโจโจชัดเจนก็มีความยินดีแล้วว่าสุดแท้แต่ท่านจะจัดการตามที่เห็นสมควรเถิด กาเซียงจึงลาเล่าห้วออกจากเรือนรับรองไปหาเตียวลิวแล้วเล่าความที่โจโจให้เล่าห้วเป็นทูตมาเจรจาฟื้นฟูความสัมพันธ์ให้เตียวลิวฟังทุกประการ เตียวลิวยังไม่ทันที่จะตกลงใจประการใด พอดีทหารรักษาการณ์เข้ามารายงานว่าอ้วนเสี้ยวได้ส่งทูตมาพบและบัดนี้ทูตของอ้วนเสี้ยวกำลังรอพบอยู่ เตียวลิวจึงให้พักการหารือเรื่องของโจโจไว้ชั่วคราวและให้ทหารรับเชิญทูตของอ้วนเสี้ยวเข้าพบทูตของอ้วนเสี้ยวได้คารวะเตียวลิวตามธรรมเนียมแล้วมอบสารของอ้วนเสี้ยวแก่เตียวลิว เตียวลิวรับสารมาอ่านดูเป็นใจความว่าโจโจครองอำนาจรัฐแล้วเปลี่ยนแปลงเป็นทรราชย์ ย้ายฮ่องเต้ ช่มเหลงขุนนางข้าราชการทั้งปวง ใช้อำนาจตามอำเภอใจทำให้อาณาประชาราษฎร์เดือดร้อน บัดนี้โจโจคิดชิงราชสมบัติ ล้มล้างราชวงศ์ฮั่นแล้วจะตั้งตนขึ้นเป็นเจ้า ในฐานะที่เป็นเชื้อสายขุนนางที่ภักดีต่อแผ่นดินมาถึงสามชั่วอายุคน รู้สึกเจ็บแค้นด้วยแผ่นดิน จึงต้องการกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย และได้แลเห็นว่าเตียวลิวเป็นหนึ่งในขุนนางที่ภักดีต่อชาติจึงขอเชิญเข้าเป็นแนวร่วมในการกำจัดโจโจ

เดี๋ยวลือ่านสารจบความแล้วจึงส่งต่อแก่กาเซียงเป็นที่ขอความเห็น ครั้นกาเซียงทราบความแล้วจึงถามความกับตัวทูต ว่าเมื่อเดือนสิบนี้ข้าพเจ้าทราบข่าวว่าอ้วนเสี้ยวได้ยกกองทัพจะไปตีเมืองสุโตแล้วผลการศึกเป็นอย่างไรบ้างความจริงข่าวสารข้อมูลการศึกระหว่างโจโจกับอ้วนเสี้ยวไม่น่าจะรอดพ้นจากหูดตาของกาเซียงไปได้ แต่ที่กาเซียงถามถึงเรื่องนี้ต่อหน้าเดี๋ยวลืก็เพราะต้องการให้เดี๋ยวลืได้ยืนยันคำตอบด้วยหูตนเองแล้วจะได้เห็นว่าอ้วนเสี้ยวที่น่ายามและไม่มีทางสู้โจโจได้ ซึ่งจะทำให้การชักจูงเดี๋ยวลืเข้าเป็นพวกโจโจง่ายเข้าหูดของอ้วนเสี้ยวได้ตอบคำถามไปตามตรงว่าเมื่ออ้วนเสี้ยวได้ยกกองทัพไปถึงตำบลลิมหยงชายแดนเมืองสุโต ได้พบกับกองทัพของโจโจตั้งมั่นกันอยู่ ถึงเดือนสิบสองเป็นฤดูหนาวจัด ทหารของทั้งสองฝ่ายได้รับความลำบากเป็นอันมาก ดังนั้นทั้งสองฝ่ายจึงต่างเลิกทัพใหญ่ คงเหลือกองทัพรองยืนก็พออยู่จนถึงขณะนี้ ความอันตรายของอ้วนเสี้ยวกล่าวทั้งนี้ยังคงคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงเพราะกรณีเป็นเรื่องที่โจโจคาดการณ์ก่อนแล้วว่าฤดูหนาวกำลังมาถึงดังนั้นอ้วนเสี้ยวคงจะรุกเข้าตีเมืองสุโตไม่ได้ โจโจจึงถอนทหารครึ่งหนึ่งเลิกทัพกลับไปก่อน หลังจากนั้นอ้วนเสี้ยวถอนทัพส่วนใหญ่เพราะทนต่อความหนาวไม่ได้ ซึ่งเป็นไปตามที่โจโจได้คาดการณ์ไว้ นั่นเอง

คำของทูตทำให้เดี๋ยวลืเห็นได้ชัดว่าอ้วนเสี้ยวไม่เอาไหนเพราะทำการศึกไม่ถูกต้องกาลว่าเหมาะแก่การทำศึกหรือไม่ แสดงว่าไม่มีความรู้ในพิชัยสงคราม ไม่สามารถทำการใหญ่ได้สำเร็จอย่างหนึ่ง และแม้ว่าจะมีกำลังทหารมากก็ไม่สามารถเอาชนะโจโจได้อีกอย่างหนึ่ง กาเซียงสังเกตสีหน้าความรู้สึกของเดี๋ยวลืได้เป็นอย่างดี เห็นการสมคะเนแล้วจึงทำเป็นโกรธแล้วฉีกสารของอ้วนเสี้ยวเสียต่อหน้าทูต และว่าอ้วนเสี้ยวนี้จะมีหน้าให้ผู้ใดในแผ่นดินเชื่อถือร่วมมือทำการใหญ่ เพราะลำพังอ้วนเสี้ยวในสายเลือดแท้ๆ ก็ยังไม่สามารถปรองดองเป็นปีกแผ่นได้ เราเป็นคนไกลกว่าพี่น้องร่วมอุทรจะมีสิ่งใดยึดเหนี่ยวนำใจให้ปรองดองกันได้แล้ว กาเซียงจึงออกปากขับไล่ทูตให้กลับไปเมืองก็จิว

กาเซียง ณ บัดนี้ได้ขายตัวให้กับโจโจอย่างสมบูรณ์แล้ว และกำลังขายนายตัวเองด้วยการดำเนินอุบายที่ตัดและทำลายไมตรีระหว่างเดี๋ยวลืกับอ้วนเสี้ยวอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด เป็นการบีบบังคับโดยอ้อมให้เดี๋ยวลืจำยอมต้องสวามิภักดิ์ด้วยโจโจและด้วยคำพูดไม่กี่คำของกาเซียง จึงส่งผลต่อมาให้เดี๋ยวลืต้องสิ้นความเป็นไทกลายเป็นข้าของโจโจไปในที่สุด นี่แหละผลที่เกิดขึ้นจากคนใกล้ตัวที่ใจขาดความภักดีต่อนายตน ในขณะที่ตัวนายก็ไม่รู้เท่าทันและไม่ทันคาดคิดว่าคนระดับที่ปรึกษาอันเป็นที่ไว้วางใจได้ขายตัวและขายนายให้กับคนอื่นไปแล้ว

เดี๋ยวลืเห็นดังนั้นก็ตกใจ เพราะแม้เห็นว่าอ้วนเสี้ยวจะไม่เอาไหน แต่การดูหมิ่นทูตในลักษณะนี้ไม่ต้องด้วยธรรมเนียมเท่ากับเป็นการดูหมิ่นอ้วนเสี้ยวซึ่งเป็นการสร้างศัตรูโดยไม่จำเป็น จึงต่อว่ากาเซียงว่าไม่สมควรทำเช่นนั้น กาเซียงเห็นเดี๋ยวลืตกรกระไดแล้วต้องพลอยโจนต่อไปจึงว่าท่านจะมัวเกรงอ้วนเสี้ยวไปใย เพราะบัดนี้โจโจก็ได้ทอดไมตรีมาแล้ว หากเราตกลงพินไมตรีกับโจโจอ้วนเสี้ยวจะทำอะไรต่อเราได้เล่าเดี๋ยวลืจึงว่าโจโจครองอำนาจในเมืองหลวงก็จริงอยู่ แต่ยังคงมีกำลังทหารน้อยกว่าอ้วนเสี้ยวเป็นอันมาก ยิ่งกว่านั้นโจโจกับเราก็ได้ทำสงครามต่อกันเป็นหลายครั้ง ความพยายามในใจอ้อมยังอยู่เห็นจะประสานเข้าเป็นเนื้อเดียวกันได้โดยยาก กาเซียงจึงว่าท่านจงอย่าได้วิตกเสียไปเลย การพินไมตรีกับโจโจครั้งนี้จักสำเร็จแลเป็นประโยชน์ถึงสามสถานคือ"ประการหนึ่งโจโจได้เป็นมหาอุปราช แม้จะทำการสิ่งใดก็ถือเอารับสั่งพระเจ้าเหียนเต๋เป็นประมาณ ขุนนางอยู่ในเมืองหลวงแลหัวเมืองทั้งปวงก็ยกเกรงทำตามเป็นอันมาก ประการหนึ่งถึงโจโจมีทหารน้อยกว่าแต่มีสติปัญญากว้างขวาง จะทำการสงครามแห่งใดก็ย่อมมีชัยชนะมากกว่าแพ้ ซึ่งท่านคิดเกรงอ้วนเสี้ยวและจะไปเข้ากับอ้วนเสี้ยวซึ่งมีทหารมากกว่า อุปมาเหมือนคนมีทรัพย์มาก ท่านจะเอาทรัพย์ไปให้คนอื่น อ้วนเสี้ยวจะไม่มีมียินดี อันโจโจนั้นเหมือนคนไร้ทรัพย์ท่านเอาทรัพย์ไปให้แต่น้อยก็มียินดีเป็นอันมาก ประการหนึ่งโจโจทำการครั้งนี้มีใจอ้อมอารีต่อทหารทั้งปวง ถึงผู้ใดผิดก็ทำตามผิด ผู้ใดชอบก็ปูนบำเหน็จโดยความชอบ แล้วมิได้มีพยาบาลแก่ผู้ใด คิดเอาราชการเป็นประมาณ"

เดี๋ยวลืฟังคำกาเซียงยกเหตุผล แลอุปมาอุปไมยให้เห็นประโยชน์แลความสำเร็จในการพินสัมพันธ์กับโจโจแล้วเห็นชอบจึงให้กาเซียงรีบไปเชิญเล่าหิวมาพบที่จวนกาเซียงได้กลับไปเรือรับรองแขกเมืองและแจ้งความตามที่ได้ปรึกษากับเดี๋ยวลืให้เล่าหิวฟังทุกประการแล้วเชิญไปพบเดี๋ยวลื ครั้นเล่าหิวเข้าไปพบเดี๋ยวลืที่อยู่ในจวนแล้วคารวะปฏิสันถารกันตามธรรมเนียม เล่าหิวจึงว่าท่านอย่าได้แคลงใจเลย ด้วยบัดนี้ท่านอัศวินหาเสนาบดีได้สิ้นความพยาบาลและหมายเอาไมตรีความร่วมมือกับท่านเพื่อท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข ดังนั้นจึงได้มอบหมายให้ข้าพเจ้ามาคารวะและเชิญท่านร่วมการเพื่อความสงบสุขรุ่งเรืองของบ้านเมืองสืบไป

เดี๋ยวลืได้ฟังดังนั้นก็มีใจยินดี สั่งการให้จัดแจงทหารแล้วออกเดินทางไปเมืองสุโตพร้อมกับเล่าหิวและกาเซียงครั้นถึงเมืองหลวงเล่าหิวจึงนำเดี๋ยวลืและกาเซียงเข้าไปพบโจโจ ครั้นคารวะกันตามธรรมเนียมแล้วเดี๋ยวลืและกาเซียง "ได้คุกเข่าอยู่แต่เบื้องต่ำ" โจโจเห็นดังนั้นก็มียินดีรีบลุกจากเก้าอี้ไปจูงมือเดี๋ยวลื

ขึ้นมาวันที่เก้าอี้อันแล้วครั้งก่อนนั้นข้าพเจ้าได้ล่วงเกินน้ำใจท่านมีความเสียใจเป็นอันมาก ขอท่านจงเห็นแก่ไมตรียกโทษเสียเถิดการล่วงเกินน้ำใจที่โจโลต้องยกขึ้นมากกล่าวขอโทษเดี่ยวลิวในทันทีที่ได้พบกันก็คือเหตุการณ์ที่โจโลให้ทหารไปคุมเอาตัวนางเจ้าช็องกริยามายของเดี่ยวเจซึ่งมีศักดิ์เป็นอาสะใภ้ของเดี่ยวลิวในขณะที่นางเจ้าช็องยังอยู่ในระยะไว้ทุกข์ ซึ่งเดี่ยวลิวถือเป็นการหมิ่นน้ำใจแล้ววางอุบายผูกมัดโจโลจนเดียนอุยนายทหารองครักษ์ที่โจโลโปรดปรานต้องพลีชีพ แม้ตัวโจโลเองก็แทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่เพื่อความสำเร็จในทางการเมืองโจโลเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเดียวที่ยังเกาะกินใจเดี่ยวลิวอยู่ จึงให้ความสำคัญและยกเป็นเรื่องขอโทษเพื่อผูกใจเดี่ยวลิว เดี่ยวลิวได้ยินโจโลอ่อนตัวลงมาเช่นนั้นก็ยิ่งเกรงใจแล้วว่าท่านอัศวินหาเสนาบดีโจโลจึงกล่าวดั่งนั้น ตัวข้าพเจ้าต่างหากที่ได้ล่วงเกินขอท่านได้ยกโทษด้วยเถิด โจโลหัวเราะด้วยความพอใจแล้วว่าพวกเราเป็นสหายเก่าอย่าได้มากพิธไปเลยแต่บัดนี้ต่อไปจงมาร่วมทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสืบไป เดี่ยวลิวก็รับคำและว่าข้าพเจ้าจะตั้งหน้าทำการสนองคุณท่านจนตลอดชีวิต

โจโลได้ฟังก็ยินดี จึงแต่งตั้งให้เดี่ยวลิวเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายทหารและแต่งตั้งกาเซียงเป็นที่ปรึกษาการได้กาเซียงมาเป็นที่ปรึกษาครั้งนี้ทำให้ความปรารถนาของโจโลสำเร็จไปอีกประการหนึ่ง เพราะโจโลใคร่ได้กาเซียงมาเป็นที่ปรึกษาตั้งแต่ครั้งแรกที่พบในครั้งที่กาเซียงเป็นทูตไปเจรจา ความเมื่องกับโจโล แต่ครั้งนั้นกาเซียงบ้ายเบี่ยงปฏิเสธแต่มาครั้งนี้ กาเซียงได้ยินยอมรับตำแหน่งด้วยเต็มใจ โจโลจึงว่าตัวท่านกับเล่าเปียวมีความสนิทสนมไว้วางใจกันเป็นอันมาก หากเล่าเปียวยินดีเดินตามทางของท่านมาช่วยเหลือราชการแล้วไม่เพียงแต่ท่านกับเล่าเปียว จะรักษาไมตรีที่มีมาแต่เดิม ให้ยั่งยืนเท่านั้น แผ่นดินแลราษฎรก็จะเป็นสุขเพราะท่านทั้งสอง

เดี่ยวลิวฟังคำโจโลก็เข้าใจความหมายที่ต้องการให้ช่วยเหลือเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว จึงว่าในเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ตระหนักอยู่ที่จะต้องคิดอ่านทำการสนองคุณท่าน แต่ทว่าเล่าเปียวนั้นเป็นคนมีสติปัญญา คบหามิตรสหายเพื่อนฝูงเป็นจำนวนมาก การเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวจึงต้องอาศัยคนมีสติปัญญาไปเจรจาว่ากล่าว จะใช้เพียงการมีหนังสือไปหว่านล้อมเห็นจะไม่เป็นผล โจโลจึงถามขุนฮิวที่ปรึกษาว่าท่านสังเกตเห็นผู้ใดมีสติปัญญาสมควรที่จะไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวได้ ขุนฮิวจึงว่าในสายตาข้าพเจ้านั้นเห็นว่ามีขงหยงแต่ผู้เดียวที่เหมาะสมแก่การนี้ โจโลได้ฟังก็มีความยินดี และสั่งให้ขุนฮิวไปแจ้งขงหยงให้ทำการเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว เสร็จจากการปรึกษาแล้วขุนฮิวจึงไปหาขงหยงแล้วว่าบัดนี้ท่านอัศวินหาเสนาบดีมีความประสงค์ที่จะมอบหมายให้ท่านไปทำการเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว เพื่อทำให้ดินแดนทางด้านนี้สงบสันติ แผ่นดินจะได้เป็นสุขสืบไป ขงหยงได้ฟังขุนฮิวแล้วปฏิเสธไม่รับหน้าที่นั้นโดยอ้างว่าตัวเองมีสติปัญญาน้อย หากรับภาระหน้าที่แล้วทำการไม่สำเร็จก็จะเป็นความผิดและจะเสียการแผ่นดิน ขุนฮิวจึงถามว่าท่านเห็นว่ามีผู้ใดมีสติปัญญาสมควรที่จะไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวได้ ขงหยงจึงว่าข้าพเจ้ามีเพื่อนรักอยู่คนหนึ่งชื่อเอ็ง เป็นคนมีสติปัญญามาก รอบรู้ในการทั้งปวงเหนือชั้นกว่าข้าพเจ้าถึงสิบเท่า บุคคลผู้นี้ชื่อว่าแต่แคไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเลย จะให้ไปเกลี้ยกล่อมผู้ใดในแผ่นดินนี้ก็สามารถทำได้สำเร็จ หากท่านเห็นชอบข้าพเจ้าจะเสนอพระเจ้าเหียนเต๋ให้แต่งตั้งเอ็งเป็นขุนนางและมอบหมายภาระหน้าที่ให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว ขุนฮิวได้ฟังดั่งนั้นก็มีความยินดี และว่าให้ท่านรีบทำการสนองความประสงค์ของท่านอัศวินหาเสนาบดีให้สำเร็จเถิด ว่าแล้วขุนฮิวก็ลาขงหยงกลับไป และเข้าไปรายงานให้โจโลทราบความตามที่ได้ปรึกษากับขงหยงทุกประการ โจโลได้รับทราบรายงานจากขุนฮิวแล้วก็มี ความยินดี ขุนฮิวจึงลาโจโลกลับไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สุภาสิตาจะยาวาจา เป็นมงคลสูงสุด (ตอน 114)

ครั้นถึงวันเช้าเฝ้าขงหยงจึงแต่งฎีกากราบทูลพระเจ้าเหียนเต๋ว่า "ด้วยยี่เอ็งคนหนึ่งอายุยี่สิบปี อยู่ในเมืองหล้อมมีสติปัญญารู้หลักมาก จักขุแลไปเห็นสิ่งใด แลหุได้ยินเสียงอันใด ใจนั้นก็คิดตลอดไม่ขัดขวาง ประมาดการถูกทุกประการ" จึงขอกราบบังคมทูลเสนอให้แต่งตั้งยี่เอ็งเป็นขุนนางเพื่อจะได้มอบหมายภาระหน้าที่ให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวให้ยอมขึ้นต่อราชสำนัก ทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสืบไป

พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรฎีกาของขงหยงแล้วมิได้ตรัสประการใด และพระราชทานฎีกานั้นแก่โจโลพร้อมกับตรัสว่า การทั้งนี้สุดแต่ท่านอัศวินหาเสนาบดีจะพิจารณาดำเนินการ โจโลออกจากที่เฝ้าแล้ว สั่งทหารให้ไปเชิญตัวยี่เอ็งมาพบที่จวนครั้นยี่เอ็งมาถึงจวนของโจโลแล้ว ทหารที่ไปเชิญจึงได้นำยี่เอ็งเข้าไปเฝ้าโจโล โจโลเห็นกริยาท่าทางของยี่เอ็งนำหมิ่นใส่สิ่งไม่เชิญให้ยี่เอ็งนั่ง และเบือนหน้าไปสนทนากับทหารรับใช้แทน ยี่เอ็งเห็นโจโลมีท่าทีเหยียดหยามตัวก็น้อยใจ ทอดถอนใจใหญ่และรำพึงเป็นโวหารว่า เสียตายยิ่งนัก ทอดตาทั่วแผ่นดินกว้างใหญ่ ไม่เห็นคนดีมีสติปัญญาแม้แต่สักคนเดียว

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายความตอนนี้ว่า ยี่เอ็งกล่าวขึ้นด้วยกำลังโวหารว่า "แผ่นดินนี้กว้างขวางนัก ถ้าจะขาดคนๆ หนึ่งก็จะเป็นไรนักหนา" ในขณะที่ฉบับสมบูรณัระบุว่า "แผ่นดินนี้ถึงแม้จะกว้างใหญ่ไพศาล เหตุใดมองหาลูกคนเดียวก็น่าไม่มี" โจโฉได้ยื่นคำยี่เอ็งเช่นนี้ก็รู้ความหมายว่ายี่เอ็งหมายความว่าอย่างไร แต่ในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าโจโฉได้ยื่นคำยี่เอ็งไม่ถนัด สำคัญผิดว่ายี่เอ็งดูหมิ่นบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง แต่ทุกฉบับมีข้อความตรงกันว่าหลังจากยี่เอ็งได้กล่าวความนี้แล้ว โจโฉได้ย้อนถามยี่เอ็งว่า "แผ่นดินเรานี้ที่ปรึกษาแลทหารที่มีฝีมือก็มีเป็นอันมาก เหตุใดจึงว่าไม่มีคนดี" เพียงพบนานี้ครั้งแรกโจโฉกับยี่เอ็งก็ได้ก่อวิวาทต่อกัน เพียงเพราะโจโฉไม่พอใจกริยาอาการของยี่เอ็งที่น่าหมั่นไส้ ส่วนยี่เอ็งนั้นทนงใจในความคิดสติปัญญาตัว มองไม่เห็นผู้ใดในแผ่นดินอยู่ในสายตา ครั้นได้ฟังโจโฉย้อนถามเช่นนั้น แทนที่ยี่เอ็งจะเกรงอกเกรงใจคนที่มีตำแหน่งเป็นถึงอัครมหาเสนาบดี กลับย้อนถามโจโฉต่อไปว่าที่ท่านว่ามีที่ปรึกษาแลทหารซึ่งมีสติปัญญาและฝีมือนั้นข้าพเจ้ายังมองไม่เห็น ไหนลองเอ่ยนามให้ข้าพเจ้าฟังหน่อยเป็นไร

โจโฉจึงว่าขุนสก ขุนฮิว กุยแก เทียหยก ทั้งสี่คนนี้เป็นที่ปรึกษาซึ่งมีสติปัญญาเป็นอันมาก และสติปัญญาของทั้งสี่คนนี้ยังเหนือกว่าเสียวิโหกับตันแฝง ซึ่งเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ตำแหน่งที่ปรึกษาของพระเจ้าฮั่นโกโจเสียอีก ส่วนทหารเอกที่มีฝีมือนั้นคือเตียวเลี้ยว เคาฑู ลีเตียน จักจิ้น ทั้งสี่คนนี้มีฝีมือกล้าแข็งในการสงคราม เหนือกว่าเจียมเหงกับม้าบูซึ่งเป็นที่ปรึกษาของพระเจ้าฮั่นกองมู่ นอกจากนี้ยังมีลิยอย หมันทอง เป็นที่ปรึกษารอง และแฮหัวตัน อิกิม ชีหลง เป็นทหารรอง และยังมีระดับเดียวกันนี้อีกเป็นจำนวนมาก เหตุใดจึงว่าแผ่นดินนี้หาผู้มีสติปัญญากล้าหาญมิได้

โจโฉได้ไต่อดถึงสติปัญญาความสามารถของที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่ายิ่งกว่าที่ปรึกษา และทหารเอกของอดีตพระมหากษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น นับเป็นการตีตนเสมอหรือยิ่งกว่าพระเจ้าฮั่นโกโจองค์ปฐมกษัตริย์การไต่อดเช่นนี้ออกจะเกินความเป็นจริงไป ทั้งนี้คงเนื่องจากโจโฉมุ่งหวังที่จะยั่วโทสะของยี่เอ็ง ยี่เอ็งฟังคำไต่อดของโจโฉแล้วไม่ยอมลดราวาศอก พอสิ้นคำโจโฉ ยี่เอ็งก็หัวเราะขึ้นด้วยเสียงอันดังแล้วว่าคนเหล่านั้นะหรือที่จะเรียกว่าเป็นคนมีสติปัญญาความสามารถ ว่าแล้วก็วิพากษ์บุคคลต่างๆ ที่โจโฉยกขึ้นไต่อดว่า "อันขุนสกนั้นหน้าเหมือนหนึ่งจะร้องไห้ ขอบแต่ให้เยี่ยมไข้ส่งสักการศพ ขุนฮิวนั้นขอบแต่ให้เป็นสัปเหร่อรักษาศพ เทียหยกนั้นขอบแต่ใช้ให้เฝ้าเจ้าหล่อ กุยแกนั้นขอบแต่ให้แต่งโคลงและอ่านบัตรหมาย เตียวเลี้ยว นั้นขอบแต่ให้ตีกลองและระฆัง เคาฑูนั้นขอบแต่ให้เลี้ยงวัวแลม้า ลีเตียนนั้นขอบแต่ให้อ่านฟ่อง จักจิ้นนั้นขอบแต่ให้เดินหมาย ลิยอยนั้นขอบแต่ให้ชำระอาวุธ หมันทองนั้นขอบแต่ให้เสพสุรากับกระดุกสุกร อิกิมนั้นขอบแต่ให้แบกกระดานไปทำค้าย ชีหลงนั้นขอบแต่ให้ฆ่าสุกรขาย แฮหัวตันนั้นขอบแต่ให้คอยรักษาตัวอย่าให้ข้าศึกตัดเอาศีรษะแลแขนซ้ายขวาไปได้ อันที่ปรึกษาแลทหารนอกนั้นขอบแต่ให้หาบเสปียงส่งกองทัพซึ่งท่านนับถือว่ามีสติปัญญากล้าหาญนั้นไม่เห็นด้วย"

โจโฉกล่าวยกย่องที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองสุดโต่งไปทางชั่วหนึ่ง ยี่เอ็งจึงเหยียบย่ำที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเหล่านั้นสุดโต่งไปทางอีกชั่วหนึ่ง โจโฉกล่าวความก็เพราะหวังยั่วโทสะยี่เอ็ง ส่วนยี่เอ็งกล่าวความก็หวังยั่วโทสะโจโฉเช่นเดียวกัน ดังนั้น แทนที่โจโฉจะได้รับประโยชน์จากการเรียกตัวยี่เอ็งมาพบ กลับได้รับวิวาทไว้แทน ในขณะที่ยี่เอ็งแทนที่จะได้รับประโยชน์จากการใช้สติปัญญาความสามารถในการแผ่นดินก็กลับได้รับวิวาทไว้แทนเช่นเดียวกัน

โจโฉครองอำนาจรัฐมีอำนาจครอบคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน ไม่เคยมีผู้ใดหาญกล้ามาต่อปากต่อคำเช่นนี้ ครั้นได้ฟังคำยี่เอ็งกล่าวเหยียดหยามบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเช่นนั้นเพลิงแห่งโทสะก็ลุกโพล่งขึ้นแล้วว่าตัวเจ้ากล่าวดูหมิ่นเหยียดหยามบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองดังนี้แล้วตัวเจ้ามีความดีเด่นอะไรบ้าง โจโฉเป็นคนที่น่ายกย่องในเรื่องความอดทน เพราะหากเป็นคนอื่นคงจะสั่งประหารยี่เอ็งไปแล้ว แต่เป็นนิสัยของโจโฉซึ่งเป็นคนชอบต่อล้อต่อคำอย่างหนึ่ง และเป็นคนที่ระแวงสงสัยอีกอย่างหนึ่ง โจโฉฟังคำยี่เอ็งแล้วใจหนึ่งก็ยังคงสงสัยเลสงสัยว่ายี่เอ็งเป็นยอดคน จึงหวังชักใช้ไล่เลียงต่างๆ ที่ในใจเปี่ยมด้วยโทสะ ยี่เอ็งจึงไต่อดบ้างว่าตัวเรานี้มีความรู้เจนจบทั้งเดือนดาวในอากาศ และขงจื้อหรือกุนีสถาปตัวยาวอย่างใดเป็นมงคลอย่างใดเป็นอัปมงคล การศาสนาไม่ว่าลัทธิขงจื้อ ลัทธิเต๋า หรือศาสนาพุทธ และลัทธิทั้งเก้า อันประกอบด้วยลัทธิขงจื้อ ลัทธิเหลาจื้อ ลัทธิหยินหยาง ลัทธินิตินิยม ลัทธิศิลปะ ลัทธิบักจื้อ ลัทธิการทูต ลัทธิประนีประนอม และลัทธิเกษตรกรรม ล้วนรู้แจ้งโดยทั่ว แม้ในการปกครองแผ่นดินเราก็สามารถถวายนามแนะนำให้สองเต้ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในราชธรรมเสมอด้วยพระเจ้าเจียวเต้และพระเจ้าซ่งเต้ ซึ่งทรงทำนุบำรุงแผ่นดินให้ร่มเย็นเป็นสุข เปี่ยมพระบารมีมากพันสูตรพันกิติ สามารถอบรมแนะนำสั่งสอนอาณาประชาราษฎร์ทั่วแผ่นดินให้ประพฤติคุณธรรมและสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินเหมือนกับขงจื้อก็ได้ ฉะนั้นแล้วท่านจะเอาตัวเราไปเปรียบเทียบกับคนสามัญได้อย่างไร

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้ระบุว่าอี้เอ็งตำหนิโจโฉในตอนนั้นว่า "ซึ่งเราสนทนาแก่ท่านบัดนี้อุปมาเหมือนพูดกับคนบ้าอันมิได้รู้ภาษาคน" ซึ่งออกจะเป็นคำแปลที่ตืดเตือด และไม่ไว้หน้าโจโฉแม้แต่น้อย จึงไม่น่าที่จะเป็นไปได้ โจโฉได้ฟังคำโอ้อวดของอี้เอ็งและเห็นกิริยาท่าทีเยอหยิ่งจองหองของอี้เอ็งแล้วก็โกรธหนักขึ้น ในขณะนั้นเตียวเสี่ยวยืนฟังคำอี้เอ็งอยู่ด้วยก็โกรธตาม ถอดกระบี่ออกจากฝักจะฟันอี้เอ็งเสีย ตัวโจโฉแม้โกรธและอยากจะทำอี้เอ็งให้ดับดินไปในทันที แต่โจโฉนั้นเป็นผู้ใหญ่คิดการกว้างไกล เห็นว่าหากฆ่าอี้เอ็งเสียด้วยน้ำมือตัวก็จะไม่คุ้มกับความครหาเพราะคนทั่วไปยังมีความเชื่อมีความเข้าใจว่าอี้เอ็งเป็นนักปราชญ์ เป็นคนมีสติปัญญาความสามารถเป็นอันมาก คนเช่นนี้จึงฆ่าไม่ได้ ก็เหมือนกับนักการเมืองบางคนแม้ประพฤติตนเป็นคนชั่วช้าเลวทราม เป็นทรราช เป็นเผด็จการ และขายชาติ แต่ถ้าทราบใดคนจำนวนมากยังหลงเชื่อว่าเป็นคนดี ก็ยากที่จะกำจัดนักการเมืองชั่วนั้นได้ สิ่งที่จะพึงกระทำก็คือกำจัดองกระชากหน้ากากที่ทรงคุณธรรมนั้นออกเสียก่อนเผยให้ปวงชนได้เห็นถึงความเลวทรามต่ำช้าอันเป็นตัวตนที่แท้จริง หากกระชากหน้ากากได้สำเร็จแล้วปวงชนทั่วแผ่นดินก็ย่อมกำจัดคนชั่วนั้นด้วยน้ำมือของประชาชนเอง

ดังนั้น โจโฉจึงห้ามเตียวเสี่ยวไว้แล้วว่าท่านอย่าใจร้อนวู่วามไปทางราชการขณะนี้ยังขาดคนดีกลองต้อนรับแขก ดังนั้นจึงให้รับอี้เอ็งไว้ในราชการให้มีหน้าที่ตีกลองต้อนรับแขกเวลามีงานเลี้ยง โจโฉทั้งโกรธทั้งเกลียด แต่รู้ดีว่าคนแบบอี้เอ็งนั้นยังขาดด้วยน้ำมือตัวไม่ได้ ดังนั้นจึงคิดเหยียดหยามอี้เอ็งให้ได้รับความอับยศด้วยการมอบหน้าที่ให้เป็นคนตีกลองในงานเลี้ยง ยี้เอ็งได้ยินโจโฉสั่งเช่นนั้นก็ไม่ได้ตอบประการใด ทหารของโจโฉจึงนำตัวอี้เอ็งไปพักที่เรือนพักทหาร

ครั้งอี้เอ็งไปแล้ว เตียวเสี่ยวสงสัยที่โจโฉไว้ชีวิตอี้เอ็ง จึงถามโจโฉว่าเหตุใดจึงไม่ฆ่าอี้เอ็งเสีย โจโฉได้เฉลยว่า "เราได้ยินกิตติศัพท์ลืออยู่ว่ายี้เอ็งคนนี้มีสติปัญญาฉลาดหาญ มิได้ยำเกรงผู้ใด ซึ่งมันมาว่าหยาบช้าแก่เรานั้น ครั้นเราจะให้ฆ่าเสีย คนทั้งปวงก็จะครหานินทาว่ามิผู้รู้เท่าเสียเสีย ประการหนึ่งผู้ที่มีสติปัญญาจะเข้ามาอยู่ด้วยเราก็คงคิดท้อใจว่าเรามีได้เลี้ยงคนดี แลอี้เอ็งเป็นคนอวดรู้อะไรจึงเอามาไว้ให้เป็นคนตีกลอง" ในบรรดาอายุตนะทั้งหก ได้แก่ ดา หู จมูก ลิ้น กาย ใจนั้น แม้ว่าใจจะมีความสำคัญสูงสุด เป็นหลักเป็นประธานแห่งการกระทำทั้งปวงของคนเรา แต่ทว่าในการแสดงออกนั้นปาก ซึ่งมีลิ้นอยู่ภายในกลับมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด สามารถทำให้คนเจริญรุ่งเรืองก็ได้ สามารถทำให้คนตายก็ได้ ดังนั้นโลกนี้จึงถือว่า "ปากเป็นเอก เลขเป็นโท"

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสสอนเกี่ยวกับวาจาของผู้คนไว้หลายที่หลายแห่ง ตั้งแต่ระดับสูงสุดในอริยมรรคคือสัมมาวาจาซึ่งหมายถึงวาจาที่ไกลจากกิเลส และในระดับปฤชนธรรมดาก็ทรงตรัสไว้ในหลายที่หลายแห่ง โดยเฉพาะคือในมงคลสามสิบแปดซึ่งเป็นหลักปฏิบัติเพื่อความดีเป็นมงคลนั้น ทรงตรัสว่า "สุภาสิตา จะ ยาวาจา ... เอตัมมัง คละมุตตะมัง" ซึ่งแปลโดยความหมายได้ว่า "การกล่าววาจาด้วยดีโดยชอบแล้ว ย่อมเป็นมงคลสูงสุดอย่างหนึ่ง"

วาจาที่กล่าวด้วยดีโดยชอบนั้นทรงแสดงว่าต้องเป็นการกล่าวความจริง ต้องเป็นการกล่าวด้วยประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน และต้องประกอบด้วยกาล คือเวลาอันเหมาะสมในการกล่าว เพราะแม้ว่าจะเป็นเรื่องจริง จะเป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ แต่หากกล่าวผิดกาลเวลาแล้ว ก็อาจจะได้ผลในทางตรงกันข้ามหรือผิดเพี้ยนไปได้ นั้นเป็นเนื้อหาของวาจา แต่ทั้งทว่าองวิธีการก็เป็นอีกส่วนหนึ่ง หากวาจากล่าวด้วยท่าทีที่ขึงโศโห้งเยอหยิ่งจองหองแล้ว ก็ไม่อาจถือว่าวาจานั้นเป็นวาจาสุภาสิตาได้ นอกจากนี้การกล่าวเสียดสี ประชดประชัน กระทบกระเทียบเปรียบเปรย หรือที่เรียกว่าปากมิดโกนนั้น ถึงแม้หากเนื้อหาจะเป็นเรื่องจริง เป็นเรื่องที่เป็นประโยชน์ และถูกกาลแล้ว ก็ไม่อาจนับเป็นวาจาสุภาสิตาได้ วาจาแบบใบมีดโกนนั้นไม่อาจนับว่าเป็นวาจาที่สร้างสรรค์การเมืองไทยที่ตำทราญอยู่ในทุกวันนี้ก็เพราะผู้คนจำนวนมากหลงเชิดชวยกย่องวาจาแบบใบมีดโกนที่ทำร้ายและทำลายผู้คนทั่วทั้งแผ่นดิน เป็นวาจาที่ทำให้ธรรมชาติมีอำนาจรุ่งเรืองขึ้นในแผ่นดิน และกลายเป็นเครื่องมือของทรชนในการประพฤติตนเป็นเผด็จการทรราชและขายชาติ สร้างความวินาศย่อยยับให้เกิดขึ้นแก่บ้านเมืองและราษฎร

ตัวอี้เอ็งนั้นเป็นคนมีสติปัญญาความสามารถสูง ถ้อยคำที่อี้เอ็งตอบโจโฉเกี่ยวกับความสามารถของตัวเองนั้นไม่ได้เกินเลยไปจากความจริง แต่ทว่าบนความจริงนั้นวาจาของอี้เอ็งไม่เป็นวาจาสุภาสิตา เพราะเป็นการกล่าวด้วยท่าทีที่เยอหยิ่งจองหองพองชน ไม่เห็นผู้คนในแผ่นดินอยู่ในสายตาตัว แม้โจโฉจะเป็นคนชั่วช้าเลวทราม แต่ชี้ว่าจะไรซึ่งข้อดีไปเสียเลย ก็เพราะมีข้อดีอยู่ไม่น้อย โจโฉจึงได้ครองอำนาจรัฐอย่างมั่นคง มีคนมีฝีมือและสติปัญญาเป็นจำนวนมากมาเข้าร่วมทำการด้วย หากอี้เอ็งไว้ท่าทีกิริยาและวาจาที่เหมาะสม การก็จะสมประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย ส่วนทางด้านโจโฉนั้นก็พอกัน เพียงเท่าที่เห็นกิริยาเยอหยิ่งของคนซึ่งเป็นอาการที่ไม่คุ้นเคยสำหรับผู้มีอำนาจกลับไม่พอใจ เสียมารยาทไม่เชิงให้อี้เอ็งนั่งตามที่ควรกระทำ มีหน้าซ้ำยังเบือนหน้าหนีไปพูดคุยเสียกับทหารรับใช้ ซึ่งเป็นอาการที่เหยียดหยามอี้เอ็งโดยตรง ดังนั้นประโยชน์ของโจโฉจึง

เสียไป เพราะกิริยาวาจาของทั้งโจโฉและยีเอ่งเป็นเช่นนี้ ทั้งสองฝ่ายจึงต่างทำลายประโยชน์ของตนลงอย่างสิ้นเชิง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปากพาดาย (ตอน 115)

หลังจากการต่อถ้อยร้อยคำในวันแรกที่พบกันแล้ว การขับเคี่ยวระหว่างโจโฉกับยีเอ่งยังไม่จบลง เพราะการที่โจโฉสั่งให้ยีเอ่งไปเป็นพลทหาร มีหน้าที่ตีกลองต้อนรับแขกซึ่งหวังจะทำให้ยีเอ่งได้รับอภัยคนนั้น ยีเอ่งเองก็คิดหาหนทางที่จะอาศัยหน้าที่อันต่ำต้อยที่ได้รับมอบหมายนั้นทำความอภัยศให้เกิดขึ้นแก่โจโฉจึงได้เหมือนกัน ต่อมาโจโฉได้จัดงานสโมสรสันนิบาตที่ศาลาว่าราชการของเมืองหลวง เชิญบรรดาขุนนางข้าราชการมากินโต๊ะ และยีเอ่งในฐานะพลกลองก็ต้องทำหน้าที่ตีกลองต้อนรับแขก ในขณะที่บรรดาขุนนางข้าราชการและเจ้าหน้าที่ทั้งปวงแต่งตัวด้วยชุดเครื่องแบบที่สวยงาม ยีเอ่งกลับใส่เสื้อขาดกระรุ่งกระริงออกมาปฏิบัติหน้าที่ และตีกลองอย่างไพเราะเสนาะโสตด้วยทำนองเพลงฉ่อยอันลือลั่นในอดีต ทำให้บรรดาขุนนางข้าราชการชาวซึ่งประทับใจในความไพเราะนั้น อันทำนองเพลงฉ่อยนี้ นับเป็นทำนองเพลงประวัติศาสตร์ในการสงครามของจีน เพราะเป็นทำนองเพลงที่เดียวเหลือย่นนำมาใช้ในราชการสงครามทำลายกองทัพของฉ่อยจนพินาศย่อยยับ ในครั้งนั้นเป็นช่วงปลายศึกครั้งสุดท้ายระหว่างฉ่อยกับฮั่นอ่อง หลังจากปะทะกันแล้วกองทัพฉ่อยเสียทีแตกถอยมาติดอยู่ที่ริมแม่น้ำฉุยเจียง เข้าลักษณะเสียจนตรอก เดียวเหลือย่นซึ่งเป็นที่ปรึกษาของฮั่นอ่องได้เสนอว่ากองทัพลักษณะนี้หากจะเข้าตีก็จะสูญตาย ทำให้เกิดความสูญเสียแก่ทั้งสองฝ่าย จึงคิดอุบายทำลายกองทัพของฉ่อยด้วยศิลปะดนตรี ดังนั้นในคำคืนหนึ่งเดียว เหลือย่นจึงนำพลดนตรีเล่นทำนองเพลงฉ่อย โดยตัวเดียวเหลือย่นเป่าปี่เป็นเนื้อความให้กองทัพฉ่อยรำลึกถึงบ้านในยามใกล้ฤดูหนาว เหล่าทหารในกองทัพของฉ่อยปาอ่องได้ยินเสียงปี่และดนตรีทำนองเพลงฉ่อย ต่างพากันรำลึกถึงบ้านแล้วหนีทัพเป็นอันมาก ตัวฉ่อยปาอ่องเองได้ยินเสียงปี่ และดนตรีทำนองเพลงฉ่อยก็เข้าใจ ว่าเหล่าทหารฉ่อยแปรพักตร์ไปเข้าด้วยฮั่นอ่องจึงเสียใจและฆ่าตัวตาย

สุนทรภู่มหากวีแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ของประเทศไทยได้นำเอา ทำนองเพลงฉ่อยและเนื้อหาในเพลงปี่ของเดี่ยวนำมาปรับใช้ในพระอภัยมณี ซึ่งพระอภัยมณีได้เป่าปี่ทำลายกองทัพซำศึก ความว่า "วิวทิวทัศน์กริดเสียงสาเนียงสนั่นคนขยับยืนชิงตะลึงหลงให้หิววาบซาบทรงต่างวงงงลิมณรงครบสุ้งเยี่ยหุงพิงพระไทยหวนครวญเพลงวังเวงจิตให้คนคิดถึงถิ่นถวิลหวังว่าจากเรือนเหมือนนกที่จากรังคนข้างหลังก็จะแลชะแฉกคอย" สิ้นเสียงกลองอันไพเราะจับใจของยีเอ่ง บรรดาขุนนางข้าราชการและโจโฉต่างหันมาจับตามองมือกลองจึงเห็นยีเอ่งในชุดเสื้อผ้ากระรุ่งกระริง นายทหารที่ควบคุมวงมโหรีจึงเข้าไปต่อว่ายีเอ่งว่าท่านอัศรมหาเสนาบดีจัดงานสโมสรสันนิบาต เหตุใดจึงใส่เสื้อขาดกระรุ่งกระริงให้เป็นทีเสื่อมเสียเกียรติยศ ยีเอ่งได้ยืนดั่งนั้นจึงถอดเสื้อและกางเกงเหลือแต่ตัวเปลือยเปล่า แล้วตีกลองขึ้นอีกครั้งหนึ่ง บรรดาขุนนางข้าราชการเห็นเช่นนั้นก็อับอาย ต่างเอามือปิดหน้า บ้างก็เบือนหน้าหนี โจโฉเห็นยีเอ่งทำเช่นนั้นก็โกรธ ดรงรีเข้ามาที่ยีเอ่งแล้วว่า "มึงทำหยาบช้าทั้งนี้แกล้งจะให้กูขายหน้าหรือ?" ยีเอ่งได้กลับไปว่า "กูถอดเสื้อแลกางเกงเสียอยู่แต่ตัวเปลือยนี้ด้วยเป็นการออกหน้า เพราะเหตุว่ากายนี้เป็นที่สะอาด บิดามารดาให้กูเกิดมา"

โจโฉได้ยินคำยีเอ่งเช่นนั้นก็สงสัย จึงถามยีเอ่งว่า "มึงเห็นว่ากายผู้ใดโสโครกเล่า?" ยีเอ่งจึงตอบว่า "ตัวไม่เข้าใจหรือเราจะพรรณนาการโสโครกของตัวให้ฟัง ประการหนึ่งตัวไม่รู้จักคนดีแลชั่ว จักษของตัวนั้นเป็นที่โสโครก ประการหนึ่งซึ่งผู้ใดมีใจสัตย์ซื่อเห็นว่าตัวทำการหยาบช้าห้ามปรามตัวโดยสุจริตตัวมิได้ฟัง หูของตัวเป็นที่โสโครก ประการหนึ่งตัวมิได้โอบอ้อมอารีต่อขุนนางแลหัวเมืองทั้งปวง แล้วตัวคิดอ่านทำการหยาบช้าให้พระเจ้าเหียนเต๋ได้ความเดือดร้อนใจของตัวก็เป็นการโสโครก ทุกวันนี้คนทั้งแผ่นดินนับถือเราว่ามีสติปัญญาแลตัวมาดูหมิ่นให้เราเป็นคนตีกลองเพราะมิได้รู้จักคนดีแลชั่ว ครั้นนี้ตัวก็คิดการใหญ่หลวงซึ่งจะไม่นับถือเราผู้มีสติปัญญานั้นไม่ควร" สามก๊กฉบับสมบูรณได้ถอดความตอนนี้แบบคำต่อคำว่า "มึงนั้นไม่รู้จักว่าผู้ใดเป็นเมธาผู้ใดโง่เขลา นี้คือจักษโสโครกไม่ศึกษากายยกลอนหนังสือ นี้คือปากมึงโสโครก ไม่ยอมรับฟังวาจาที่ซื่อสัตย์นี้คือหูมึงโสโครก ไม่ถ่อมแก่ประวัติศาสตร์จากอดีตถึงปัจจุบัน นี้คือร่างมึงโสโครก ไม่อะลุ่มอล่วยต่อบรรดาเจ้าพระยาผู้ครองเมือง นี้คือท้องมึงโสโครก จิตใจมึงนั้นมุ่งคิดก่อการกบฏอยู่เป็นเนืองนิจ นี้คือจิตใจมึงโสโครก"

ในขณะที่โจโฉดรงรีเข้ามาที่ยีเอ่งนั้น ขงหยงซึ่งเป็นต้นคิดให้เชิญยีเอ่งมาทำราชการเพื่อไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวก็รู้สึกเดือดร้อนจึงเดินตามโจโฉไปด้วย ครั้นได้ยิน ยีเอ่งก้าวร้าวเอากับโจโฉเช่นนั้นเกรงว่าโจโฉจะกลั่นโทษใส่ไว้ไม่ได้แล้วจะฆ่ายีเอ่งเสีย ทั้งเกรงว่าความผิดจะตกอยู่แก่ตัวจึงรีบเข้าไปคานับโจโฉแล้วว่า โทษยีเอ่งครั้งนี้ถึงตาย แต่จะขอชีวิตไว้ครั้งหนึ่ง โจโฉได้ฟังขงหยงจึงว่าแก่ยีเอ่งว่า โทษซึ่งตัวได้กระทำไว้กับเราที่แล้ว

มาถึงบัดนี้นั้นเราจะยกโทษเสีย แต่เมื่อตัวอ้างว่ามีสติปัญญาเราจะมอบหมายให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิว หากกระทำการสำเร็จเราจะปูนบำเหน็จให้เป็นขุนนาง โจโจแสดงท่าทีและวางาดังนี้เป็นที่ผิดคาดหมายของบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงในทีนั้น จำนวนมากหลงนิยมยกย่องโจโจว่าเป็นผู้มีความอดทนเหมาะสมกับการเป็นผู้นำประเทศ แต่แท้จริงแล้วนี่คือความคิดและแผนการของยอดคน ที่ล้ำเลิศเหนือจากความคิดของผู้คน เพราะโจโจนั้นทั้งโกรธ ทั้งเกลียด อยากจะฆ่าเยี่ยงให้ดับดิน แต่ไม่อาจกระทำได้โดยน้ำมือตัว จึงคิดจะยืมมือเล่าเปียวฆ่าเยี่ยงเสีย ดังนั้นจึงมอบหมายหน้าที่ให้เยี่ยงไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเพราะถ้าหากทำการได้สำเร็จ ประโยชน์ย่อมเกิดขึ้นแก่โจโจดังที่ได้วางแผนไว้แต่เดิม แต่หากไม่สำเร็จเล่าเปียวฆ่าเยี่ยงเสียได้ ก็จะสมความคิด และจะถือเป็นชัยชนะทางความคิดครั้งใหญ่ที่มีเหนือเล่าเปียว

ครั้นเสร็จงานเลี้ยงแล้วโจโจจึงเรียกขุนสวกมาสั่งว่าในวันพรุ่งนี้ให้ท่านชวนเพื่อนขุนนางไปตั้งการพิธีเซ่นไหว้ไล่ผีที่ประตูเมืองด้านตะวันออก เมื่อเยี่ยงออกประตูเมืองไปทางด้านนั้นก็ให้ทำพิธีไล่ผีได้ ขุนสวกก็รับคำสั่งแล้วไปจัดแจงการตามคำสั่งของโจโจ ถึงตอนนี้ก็พอจะแลเห็นว่าในเบื้องลึกของจิตใจโจโจนั้นก็เป็นคนขี้เล่นอยู่น้อย โจโจคิดอ่านที่จะทำให้เยี่ยงได้รับความอัปยศเป็นครั้งสุดท้ายตอนออกจากเมืองหลวงไปเมืองเกงจิว แต่ก็ลืมนึกไปว่าคนแบบเยี่ยงก็มีสติปัญญา

รุ่งขึ้นเยี่ยงได้ออกเดินทางจากเมืองหลวงจะไปเมืองเกงจิว ครั้นออกจากประตูเมืองด้านตะวันออกเห็นขุนสวกและขุนนางจำนวนมากกำลังตั้งการพิธีเซ่นไหว้ไล่ผีและไม่มีผู้ใดสนใจพูดจากับตัว ก็แจ้งในความคิดอูบายของโจโจ ดังนั้นเยี่ยงจึงลงจากม้าทำที่เป็นร่องให้แล้วเดินเข้าไปที่การพิธีนั้น ขุนสวกไม่รู้กลียเี่ยงก็สงสัยจึงถามว่า ท่านอัศวมหาเสนาบดีสั่งท่าน ให้ไปราชการเมืองเกงจิว เหตุใดจึงมาร่องให้อยู่ที่นี่ เยี่ยงเห็นการสมคะเนแล้วจึงว่า "เราเห็นท่านทั้งปวงอุปมาเหมือนหนึ่งศพ เราเดินเข้ามาในระหว่างศพก็มีความสงสาร เราจึงร้องไห้" บรรดาขุนนางที่มากับขุนสวกเดิมตกลงกันว่าจะไม่พูดด้วยกับเยี่ยง ครั้นได้ยินเยี่ยงว่าดังนั้นจึงพร้อมกันตอบไปว่า "ซึ่งตัวเราเป็นศพนั้น ฝ่ายตัวก็จะเป็นผีหาศีรษะไม่ได้" ว่าแล้วทุกคนต่างชักกระบี่เดินตรงเข้ามาที่เยี่ยงหวังจะฆ่าเยี่ยงเสีย ขุนสวกเห็น ดังนั้นก็ตกใจเพราะจะเป็นการเสียการที่โจโจได้วางแผนไว้ จึงได้ห้ามขุนนางทั้งนั้นไว้ว่า "เยี่ยงนี้อุปมาเหมือนสัตว์เดรัจฉาน แลท่านทั้งปวงจะมาถือโทษฆ่ามันเสียมันไม่ควร กระบี่จะติดโลหิตเปล่า"

เยี่ยงก็ไม่ยอมลดราวาศอก ได้ยืนเช่นนั้นแล้วจึงตอบไปว่า "ตัวเรายังมีความโกรธแค้นดิ ทั้งรู้เจรจาอยู่ เหตุใดท่านจึงว่าเราเป็นสัตว์เดรัจฉาน ท่านทั้งปวงอีกอุปมาเหมือนแมลงเม่าอันมิได้กลัวเพลิง พวกมันบินโถมเข้าไปในกองเพลิงก็จะถึงแก่ความตาย" สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุความตอนนี้อย่างเยี่ยงได้โต้ตอบไปว่าพวกขุนสวกและขุนนางเหล่านั้นก็เป็นสัตว์เดรัจฉาน และเป็นสัตว์เดรัจฉานประเภทปูเสฉวน ที่ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ด้วยลำพังตัวได้ ต้องอาศัยเปลือกปู เปลือกหอยคือโจโจเป็นที่พึ่ง ซึ่งเป็นการดูหมิ่นเหยียดหยามขุนสวกและขุนนางเหล่านั้นอย่างรุนแรง การแปลเป็นภาคภาษาไทยของเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ในตอนนี้ออกจะไปไกลกว่าเนื้อหาในภาษาจีน ขุนสวกและบรรดาขุนนางทั้งโกรธทั้งแค้นเยี่ยงแต่มีรู้ที่จะทำประการใดได้ จึงพากันเดินกลับไปทำพิธีเซ่นไหว้ไล่ผี เสร็จแล้วต่างพากันกลับเข้าเมือง

ฝ่ายเยี่ยงกับทหารติดตามซึ่งก็คือผู้ควบคุมตัวอีกสองคน ครั้นเดินทางมาถึงเมืองเกงจิวแล้วจึงพากันเข้าไปพบเล่าเปียวตามที่โจโจได้มอบหมายให้มาเกลี้ยกล่อม แล้วยกตนข่มท่านดูหมิ่นเล่าเปียวตามประสาเยี่ยง เล่าเปียวเห็นกริยาอาการและฟังคำเยี่ยงแล้วก็โกรธแต่ยังคิดได้ว่าการทั้งนี้เป็นแผนการของโจโจที่จะยืมมือตัวสังหารเยี่ยง โยนข้อครหาทั้งปวงมาให้ ประกอบทั้งเล่าเปียวก็มีน้ำใจเมตตาต่อผู้คน ดังนั้น เมื่อเห็นกลความคิดโจโจจึงไม่ต้องการฆ่าเยี่ยงด้วยน้ำมือตัวและใช้วิธีการเดียวกับโจโจกับเยี่ยงจึงว่า "ซึ่งโจโจใช้ให้ท่านมาเกลี้ยกล่อมเรา เรายังมิปลงใจก่อน เมื่อใดท่านไปเกลี้ยกล่อมหองจ้อเจ้าเมืองกังแฮปลงใจไปด้วยโจโจแล้วเราก็จะปลงใจด้วย"

เป็นอันว่าเล่าเปียวคิดผลึกไสยเยี่ยงให้ไปเกลี้ยกล่อมหองจ้อเจ้าเมืองกังแฮก่อน ด้วยหวังจะยืมมือหองจ้อซึ่งเป็นคนใจร้อนวู่วามฆ่าเยี่ยงเสีย ซึ่งเป็นการแสดงให้ได้รับรู้ไปถึงโจโจว่า ตัวเล่าเปียวเองก็หันความคิดและกลอุบายของโจโจ ทั้งยังสามารถกำจัดเยี่ยงได้สำเร็จด้วย บรรดาที่ปรึกษาไม่หันความคิดเล่าเปียว จึงสอบถามเล่าเปียวว่าเหตุใดจึงไม่ฆ่าเยี่ยงเสีย เล่าเปียวจึงว่า "เยี่ยงคนนี้มีสติปัญญา แต่เป็นคนหาไม้ธัมมาสัยไม่ เมื่ออยู่ในเมืองสุโต้นี้ก็ว่ากล่าวหยาบช้าแก่โจโจเป็นหลายครั้ง โจโจอุตสาหอดใจมิได้ฆ่าเสีย เพราะเกรงว่าคนทั้งปวงจะนิทา ประการหนึ่งผู้จะมาอาสาทำการนั้นก็จะต้องกลัวว่าท่านดีเสีย จึงแกล้งให้เยี่ยงมาเกลี้ยกล่อมเรานี้หวังจะยืมมือเราให้ฆ่าเยี่ยงเสีย จะให้ความชว้นนั้นอยู่แก่เรา เราจึงแกล้งให้เยี่ยงไปเกลี้ยกล่อมหองจ้อ ด้วยหองจ้อใจร้ายมียิ่งหยุด ถ้าเยี่ยงไปว่ากล่าวหยาบช้าประการใด หองจ้อก็จะฆ่าเยี่ยงเสียแม้เกิดดิศพ์ทั้งนี้รู้ไปถึงโจโจ เห็นโจโจจะเกรงเรา อันความคิดโจโจนั้นเราล่วงรู้เท่าอยู่" บรรดาที่ปรึกษาของเล่าเปียวได้ฟังคำเฉลยเช่นนี้จึงพากันสรรเสริญความคิดสติปัญญาของเล่าเปียวเป็นอันมาก

ฝ่ายยี่เอ่งเมื่อไปถึงเมืองกังแซก็ได้รับการต้อนรับจากห้องจ้อเป็นอย่างดี เพราะเห็นเป็นขุนนางมาจากเมืองหลวงจึงแต่งโต๊ะเลี้ยงยี่เอ่ง ในระหว่างที่เสพสุรากินโต๊ะอยู่นั้น ห้องจ้อได้ถามยี่เอ่งว่าในเมืองหลวงมีขุนนางผู้ใดมีสติปัญญาหลักแหลมบ้าง ยี่เอ่งตอบว่าเห็นมีแต่ขงหยงกับเอียวปิว นอกนั้นไม่เห็นผู้ใด ห้องจ้อจึงถามว่าระหว่างตัวเรากับขงหยงหรือเอียวปิวนี้ ท่านเห็นว่าใครมีสติปัญญามากกว่ากัน ยี่เอ่งตอบว่าอันตัวท่านจะไปเปรียบกับสองขุนนางผู้ใหญ่นั้นไม่ได้ เพราะตัวท่านเปรียบได้กับเจ็ดอยู่บนศาล ถึงจะมีผู้เช่นไหว้ประการใดเจ็ดนั้นก็มิได้พุดจาด้วย คนที่มาเช่นไหว้จึงเหมือนกับมาเช่นไหว้ขอนไม้ หากคุณค่าความหมายอันใดมิได้ห้องจ้อได้ยินยี่เอ่งว่าดังนั้นก็โกรธ ชักกระบี่ออกฟันยี่เอ่ง "ยี่เอ่งดำห้องจ้อจนสิ้นใจ"

ยี่เอ่งเมธาผู้มีความรอบรู้แทบทุกสาขาวิชาการแต่มาจบชีวิตลงด้วยฝีมือของคนมุทะลุวามแบบห้องจ้อ ก็เพราะวาจาพาตัวไปตายนั่นเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายสร้าง "สนิมเนื้อในเหล็ก" (ตอน 116)

ทางด้านเมืองเกงจิวเมื่อยี่เอ่งออกจากเมืองไปแล้ว อ้วนเสี้ยวได้ให้ทหารสื่อสารส่งหนังสือมาเชิญเล่าเปียวเข้าเป็นพันธมิตรเพื่อกำจัดโจโจซึ่งเป็นศัตรูแผ่นดิน เล่าเปียวได้รับหนังสือของอ้วนเสี้ยวแล้วจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง เล่าเปียวได้แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่บัดนี้อ้วนเสี้ยวกับโจโจกำลังเตรียมทำสงครามต่อกัน ทั้งสองฝ่ายต่างต้องการเกลี้ยกล่อมให้เราเข้าเป็นพวก ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

ฮันสงซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้เสนอว่าการจะเข้าเป็นพวกฝ่ายใดนั้นควรต้องประมาณการในภายหน้าว่าฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายชนะสถานหนึ่ง หรือหน่วงเหนี่ยวไว้ปล่อยให้ทั้งสองฝ่ายล้างผลาญกันเองจนอ่อนกำลังลง แล้วค่อยซ้ำเติมเอาในภายหลังอีกสถานหนึ่ง ดังนั้นในขณะที่การสงครามยังไม่ปรากฏผลแตกหัก ท่านควรจะต้องรั้งรอดูท่วงทีก่อน แต่ข้าพเจ้านี้เห็นว่าโจโจมีสติปัญญาขานาญการสงครามยิ่งกว่าอ้วนเสี้ยว รู้จักเลี้ยงคนมีสติปัญญาความสามารถ ทั้งรู้จักใช้คนให้เหมาะแก่ความสามารถ เหตุนี้คนทั้งปวงจึงเข้าด้วยโจโจไม่ขาดสาย ข้าพเจ้าจึงประมาณสถานการณ์ศึกว่าผลสุดท้ายแห่งสงครามโจโจจะเป็นฝ่ายชนะอ้วนเสี้ยว และถ้าเมื่อใดที่โจโจได้รับชัยชนะแล้วคงจะยาดราห์พลงมาตีหัวเมืองทางภาคใต้และภาคตะวันออกจนถึงเมืองกังตั้ง และเมื่อถึงวันนั้นยอมยกที่จะตั้งรับโจโจได้ ดังนั้นหากท่านเห็นชอบด้วยการประมาณการศึกจะนี้แล้ว ก็ควรที่จะเข้าร่วมกับโจโจเสียตั้งแต่ตอนนี้ ความชอบก็จะมีอยู่แก่ท่าน

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงต่างเห็นชอบกับข้อเสนอของฮันสง แต่เล่าเปียวนั้นเป็นคนสุขุมลุ่มลึก เห็นว่าสถานการณ์ยังคงอยู่ห่างไกลจึงว่า บัดนี้การสงครามยังไม่เริ่มขึ้น ยังไม่ควรที่จะตัดสินใจไปทางใดทางหนึ่ง ชอบที่จะต้องติดตามสถานการณ์ไปอีกระยะหนึ่ง เพื่อการนี้จึงให้ฮันสงเดินทางไปเมืองหลวงเพื่อสืบทราบข้อมูลข่าวสารเสียขั้นหนึ่งก่อน ผลเป็นประการใดแล้วค่อยปรึกษาหารือต่อภายหลัง ฮันสงจึงว่าตัวข้าพเจ้ารับราชการอยู่ด้วยท่าน มีความเต็มใจที่จะไปทำการครั้งนี้ แต่เกรงว่าเมื่อไปถึงเมืองหลวงแล้วทางเมืองหลวงอาจแต่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นขุนนาง และเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าไม่สามารถกลับมาทำราชการรับใช้ท่านได้สืบไป และตัวท่านก็อาจมีความระแวงแคลงใจว่าข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงไป เล่าเปียวจึงว่าความกริ่งใจของท่านทั้งนี้ก็มิได้เหตุผล แต่ทว่าเราท่านได้อยู่ด้วยกันมาเป็นเวลานานเข้า ถึงมาตรมั่นว่าจะอยู่ไกลกันก็ดี ขอเพียงแต่มั่นใจรักไว้ให้มั่นคงก็เสมือนหนึ่งอยู่ใกล้ หากตัวท่านไปแล้วไม่อาจกลับมาขอให้อภัยขอร้องมาให้เราทราบจะได้คิดอ่านทำการสืบไป

ฮันสงผู้นี้เป็นที่ปรึกษาที่มีความคิดยาวไกล ล่วงรู้อัธยาศัยและความมีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวทางการเมืองของโจโจ ประมาณสถานการณ์ในภายหน้ากระจางชัดว่าการเดินทางเข้าเมืองหลวงของตนในครั้งนี้น่าจะไม่อาจรอดพ้นสายตาของโจโจไปได้ว่าเป็นการเข้าเมืองหลวงเพื่อสืบทราบความศึก ดังนั้นคนแบบโจโจ จึงต้องหาทางวางอุบายไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งที่จะทำให้ตัวเอง และเล่าเปียวต้องกินแห่งแคลงใจกัน หรือมิฉะนั้นก็อาจหน่วงเหนี่ยวไว้ในเมืองหลวงด้วยวิธีการอย่างใด อย่างหนึ่ง ฮันสงจึงแจ้งเล่าเปียวเพื่อเป็นทางถอยไว้แก่ตัวในวันหน้าแต่เล่าเปียวนั้นเป็นคนซื่อตรง วางใจมิตร มั่นใจว่าฮันสงซึ่งรับราชการอยู่ด้วยกันมาเป็นเวลานาน รู้กรูใจกันเป็นอย่างดีไม่ว่าจะทรยศหรือผันแปรเป็นอื่นไปได้ จึงวางใจ ทั้งๆ ที่เล็งเห็นอยู่เหมือนกันว่าฮันสงอาจไม่ได้กลับคืนมาเมืองเกงจิวอีก แต่ก็เชื่อความผูกพันมั่นคงที่มีมายาวนานว่าฮันสงจะไม่แปรพักตร์แล้วจะส่งข่าวคราวขอร้องการมาให้ทราบ ดังนั้นเล่าเปียวจึงยืนยันความเห็นเดิมให้ฮันสงไปสืบข่าวในเมืองหลวง

ฮันสงจึงลาเล่าเปียวเดินทางเข้าเมืองสุโด้ ครั้นถึงเมืองหลวงแล้วได้เข้าไปขอพบโจโจตามธรรมเนียมราชการ โจโจเห็นฮันสงมาพบก็มีความยินดี หลังจากโอภาปราศรัยกันตามธรรมเนียมแล้ว โจโจได้แต่งตั้งให้ฮันสงเป็นขุนนางในพระเจ้าเหียนเต้ และให้เป็นเจ้าเมืองเลงเหลง ซึ่งเป็นหัวเมืองชั้นโทขึ้นกับเมืองเกงจีว และสั่งการให้ฮันสงรีบกลับไปเมืองเกงจีวแจ้งข้อราชการให้เล่าเปียวทราบ และให้หาทางเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวให้ยินยอมขึ้นต่อราชสำนักฮัน โจโจได้แต่งตั้งฮันสงเป็นขุนนางตามที่ฮันสงและเล่าเปียวได้คาดคิดไว้แต่ก่อน แต่ที่เหนือความคาดหมายก็คือแทนที่โจโจจะหวังเห็นฮันสงไว้รับราชการในเมืองหลวง กลับตั้งให้เป็นเจ้าเมืองเลงเหลงซึ่งขึ้นต่อเมืองเกงจีวอีกตำแหน่งหนึ่ง และมอบหน้าที่ให้เกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเพื่อให้อินยอมขึ้นต่อราชสำนัก โจโจทำการทั้งนี้แสดงให้เห็นถึงความคิดอ่านที่เหนือชั้นกว่าความคิดของฮันสงและเล่าเปียว เพราะโจโจคงจะเห็นว่าหากหวังเห็นฮันสงไว้ในเมืองหลวงก็เพียงแต่ทำให้เล่าเปียวขาดพวกพ้องไปคนหนึ่งเท่านั้น ในขณะที่โจโจก็ไม่ได้ประโยชน์อันใด แต่การตั้งให้ฮันสงเป็นเจ้าเมืองเลงเหลง โจโจก็ได้เสียหาย หรือเสียเปรียบแต่ประการใด เพราะเป็นหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจีวอยู่แล้ว เท่ากับเป็นการยกสมบัติของเล่าเปียวให้กับฮันสงนั่นเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเกิดความกินแหนงแคลงใจกันขึ้นระหว่างเล่าเปียวกับฮันสง และเมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนั้น ฮันสงก็ต้องยืนอยู่ข้างโจโจเพราะได้รับผลประโยชน์ที่โจโจหยิบยื่นให้ นี่เป็นประโยชน์สถานแรกที่โจโจจะได้รับโดยไม่ต้องลงทุนลงแรงแม้แต่ด้อย นอกจากนั้นการมอบภาระหน้าที่ให้ฮันสงไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว หากเกิดผลสำเร็จก็จะเกิดประโยชน์ใหญ่สถานที่สอง ทำให้โจโจได้รับชัยชนะและมีอำนาจเหนือแดนเกงจีวโดยไม่ต้องรบ หรือแม้หากฮันสงเกลี้ยกล่อมไม่สำเร็จ ไม่ว่าฮันสงจะถูกเล่าเปียวฆ่าเสียก็ดีหรือไม่ฆ่าแต่ปล่อยไว้ก็ดี พรรคพวกของฮันสงก็จะเอาใจออกหากเล่าเปียว นี่เป็นประโยชน์สถานที่สาม การแต่งตั้งฮันสงเป็นขุนนางและการมอบหมายภาระหน้าที่ดังกล่าวนี้จึงเป็นอุบายชั้นครูชนิดหนึ่งที่เรียกว่า "อุบายสร้างสนิมขึ้นในเนื้อเหล็ก"

โจโจจำเป็นต้องวางอุบายนี้เพราะเหตุที่ต้องการทำศึกกับอ้วนเสี้ยวให้แตกหักไปเสียด้านหนึ่งก่อน แต่ในระหว่างการศึกที่จะกระทำกับอ้วนเสี้ยว นั้น โจโจยังคงระวังหลังทางด้านเตียวลิวและเล่าเปียว ซึ่งบัดนี้ได้เกลี้ยกล่อมเตียวลิวไว้เป็นพวกสำเร็จแล้ว คงเหลือแต่เล่าเปียวซึ่งยังเข้มแข็งบริบูรณ์พร้อมทุกด้าน ดังนั้นวิธีการที่จะหยุดยั้งป้องกันมิให้เล่าเปียวเป็นอันตรายแก่ตัวจึงต้องสร้างสนิมเหล็กไว้ในเนื้อเหล็กนั้น อย่างน้อยก็จะทำให้เล่าเปียวทำการไม่สะดวก อย่างมากก็อาจอาศัยฮันสงเป็นเครื่องมือเพื่อให้ได้เมืองเกงจีว นับเป็นอุบายที่ล้าลึกของโจโจ หลังจากฮันสงลาโจโจกลับออกไปแล้ว ขุนสวกซึ่งเป็นที่ปรึกษาเกิดความสงสัยว่าฮันสงไม่ได้มีความชอบสิ่งหนึ่งสิ่งใดเพียงแคพบกันครั้งแรก โจโจจึงแต่งตั้งเป็นขุนนางและให้เป็นเจ้าเมือง จึงกระซิบถามโจโจว่ามีเหตุผลประการใด "ประการหนึ่ง ยี่เอ่งซึ่งไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวนั้นก็ยังมีเนื้อความประการใด ท่านยังมีได้ไถถามฮันสง" ความตอนนี้แสดงให้เห็นว่าโจโจมิได้สนใจเรื่องอื่นใดเพียงแคสนทนากับฮันสงในการพบกันครั้งแรกก็ใช่อุบาย "สร้างสนิมขึ้นในเนื้อเหล็ก" ในทันที ครั้นขุนสวก กระซิบถามความดังนี้พอโจโจได้ยินซื่อยี่เอ่งกระซิบหูเท่านั้น ความโกรธก็พลพลาขึ้นมาในทันที ไม่คิดที่จะตอบข้อที่ขุนสวกถาม แต่กลับตอบเฉพาะเรื่องยี่เอ่งว่า "ยี่เอ่งนั้นหยาบช้าต่อเราเป็นอันมาก เรามีความแค้นมันอยู่ ครั้นจะขามันเสียคนทั้งปวงก็จะครหานินทาว่ามีวาสนาแล้วชมเชงผู้น้อย เราจึงให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว หวังจะยืมมือเล่าเปียวฆ่ายี่เอ่งเสีย ซึ่งจะให้ถามชาวถึงมันนั้นจะต้องการสิ่งใด" โจโจตอบขุนสวกในเรื่องของยี่เอ่งเพียงเรื่องเดียวใบหน้าก็แดงกล้า แล้วรีบลุกกลับเข้าไปข้างใน ขุนสวกจึงต้องกลับออกไปโดยปริยาย

เนื้อความที่โจโจตอบขุนสวกครั้งนี้คือเจตนาและใจจริงของโจโจในการใช้ยี่เอ่งไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวว่าหาได้ประสงค์ต่อผลสำเร็จแต่ประการใดไม่ เจตนาที่แท้จริงคือการยืมมือเล่าเปียวฆ่ายี่เอ่งเสียเท่านั้น ฝ่ายฮันสงเมื่อออกจากเมืองหลวงแล้วได้เดินทางกลับเมืองเกงจีว เล่าความทั้งปวงให้เล่าเปียวฟัง และแจ้งเล่าเปียวว่าได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองเลงเหลงแล้วว่า "โจโจนั้นมีใจโอบอ้อมอารีกว้างขวาง ควรที่ท่านจะทำราชการด้วยขอให้ท่านแต่งบุตรขึ้นไปถวายพระเจ้าเหียนเต้จะได้ทำราชการเป็นที่ขุนนาง"

ฮันสงได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วจริงๆ กลับมาจากเมืองหลวงครั้งนี้ฮันสงมีที่โจโจตั้งให้เป็นเจ้าเมืองเลงเหลงได้ผูกใจฮันสงไว้แน่น จึงกล่าวถึงขนาดว่าโจโจมีน้ำใจโอบอ้อมอารีกว้างขวาง ซึ่งย่อมหมายถึงความอารีที่ตัวเองได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองนั่นเอง แต่ข้อเสนอที่จะให้เล่าเปียวส่งบุตรเข้าไปอยู่ในเมืองหลวงนั้น เนื้อแท้ก็คือการเสนอให้เล่าเปียว ส่งบุตรชายเข้าไปเป็นตัวประกันในเมืองหลวงไว้กับโจโจ เท่ากับเสนอให้เล่าเปียวยอมสวามิภักดิ์ต่อโจโจนั่นเอง

ฮันสงได้ขายนายตัวเอง ขายชาติตัวเอง เพียงเพราะตำแหน่งเจ้าเมืองเลงเหลงที่โจโจมอบให้ เพียงเท่านี้ก็ให้เห็นได้ชัดว่าอุบายของโจโจประสบความสำเร็จเกือบสมบูรณ์แล้ว อุบายชนิดนี้ได้ถูกต่างชาตินำมาใช้ในการซื้อคนให้ทรยศต่อบ้านเกิดเมืองนอนของตัวเอง ยอมขายชาติ ยอมขายทรัพย์สินสมบัติของชาติให้แก่ทุนต่างชาติในราคาต่ำ และทำทุกอย่างเพื่อให้ต่างชาติเข้ายึดครองบ้านเมืองของตัวเอง ซึ่งเป็นอันตรายอย่างยิ่งหลวงต่อบ้านเมืองและราษฎร พฤติกรรมเช่นนี้ถ้าเป็นสมัยโบราณก็ต้องมีโทษตัดหัวเจ็ดชั่วโคตร แต่ทว่าในยุคสมัยที่

ผู้คนหลงใหลติดยึดในผลประโยชน์ทำให้จิตวิญญาณที่ซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินและความคิดที่จะกอบกู้ชาติ บ้านเมืองอ่อนคลายลง จึงต้องนับว่าเป็นชะตากรรมของบ้านเมือง แต่แผ่นดินนี้มีความศักดิ์สิทธิ์ คนคิดคดทรยศชาติและขายชาติยอมไม่อาจมีชะตากรรมที่ดีงามไปได้ อามิสและวาสนาที่ได้รับยอมเป็นประโยชน์เพียงชั่วครั้งชั่วคราว ในช่วงที่วิบากกรรมยังตามไม่ทันเท่านั้นวันใดที่วิบากกรรมตามทันแล้ว วันนั้นประชาทัณฑ์ย่อมลงแก่อาชญากรที่ขายชาติ ขายแผ่นดินนั้นจนสาสม

เล่าเปียวได้ยินคำสนงก็รู้ความนัยที่ซ่อนไว้ในข้อเสนอนั้นก็โกรธสนงว่าได้ทรยศหักหลัง ทำลายนำมิตรไปสิ้นแล้ว จึงสั่งทหารให้จับสนงไปตัดศีรษะ สนงได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจ รีบแก้ตัวว่า "ข้าพเจ้าจะได้คิดร้ายเอาใจออกหากแลทั้งท่านเสียนั้นหามิได้ ท่านมิได้มีความเอ็นดู ทั้งข้าพเจ้าเสียอีก" ทั้งๆ ที่เพิ่งเสนอไปหยกๆ ให้เล่าเปียวสวมักัดกับโจโฉ แต่สนงก็ยังแก้ตัวในลักษณะที่เอาดีใส่ตัว เอาชั่วใส่เล่าเปียว ว่าตัวมิได้เอาใจออกหากทอดทิ้ง กรณีเป็นเรื่องที่เล่าเปียวจะความเป็นนามิตรเสียเอง ดังนั้นคำคนที่พลิกพลัดด้วยชั้นเชิงแลลลิวาจาโดยไม่ตั้งอยู่กับความเป็นจริงชนิดนี้จึงถือเป็นสาระแก่นสารอันใดไม่ได้ เพราะผู้ใดหลงเชื่อก็มีแต่ต้องได้รับความเสียหาย หรือเป็นอันตรายในภายหน้า การที่คนไทยทั่วประเทศต้องรับชะตากรรมอยู่ในขณะนี้ ก็มีใช่เพราะหลงล้นล้นชนิดที่เอาดีใส่ตัว เอาชั่วใส่เพื่อนดอกหรือ เก่งเหลี่ยมที่ปรึกษาของเล่าเปียวอยู่ในเหตุการณ์ครั้งนี้ด้วยจึงว่าแก่เล่าเปียวว่า ก่อนที่ท่านจะให้สนงไปเมืองหลวงก็ได้พิจารณาถึงเรื่องนี้ เห็นเป็นที่วางใจแล้วจึงได้ตัดสินใจใช้สนงไปเมืองหลวง ครั้นเหตุการณ์เกิดขึ้นตามที่ได้อาคตามาย และสนงได้กลับมาแจ้งข้อราชการต่อท่านดังนี้ จึงไม่สมควรประหารสนงคำทักท้วงของเก่งเหลี่ยมซึ่งเป็นที่ปรึกษาที่เล่าเปียววางใจทำให้เล่าเปียวซึ่งปกติมีน้ำใจเมตตาได้ยังคิด เมื่อทวนถึงความหลังแล้วโทสะก็คลายลง เล่าเปียวจึงสั่งให้ปล่อยตัวสนงเสีย แต่ในขณะที่เดียวกันเล่าเปียวก็ไม่ยอมปฏิบัติตามที่สนงได้เสนอ ให้สวมักัดกับโจโฉ

ในขณะนั้นเจ้าหน้าที่ได้เข้ามารายงานกับเล่าเปียวว่าตามที่ยี่เอ่ง ได้ไปเกลี้ยกล่อมหองจ้อที่เมืองกังแฮนั้น บัดนี้หองจ้อได้ขายี่เอ่งเสียแล้ว เล่าเปียวฟังรายงานแล้วก็รู้สึกสงสารยี่เอ่ง และสำนึกว่าตัวก็มีส่วนในการทำให้ยี่เอ่งต้องตาย น้ำใจกรุณา ก็เปี่ยมขึ้นในอก เล่าเปียวจึงสั่งทหารให้ไปขอรับศพยี่เอ่งจากหองจ้อเจ้าเมืองกังแฮ แล้วนำมาแต่งการพิธีศพและฝังไว้ที่ตำบลเอ่งบูจิว

ทางด้านโจโฉก็ได้รับรายงานข่าวเช่นเดียวกันว่ายี่เอ่งตายก็ดีใจ หัวเราะแล้วว่า "ยี่เอ่งนั้นเป็นคนหยาบช้า ปากของมันเป็นอาวุธขาดมันเสียเอง" แต่ครั้งโจโฉได้รับทราบข่าวคนที่ขายี่เอ่งไม่ใช่เล่าเปียวเพราะเล่าเปียวเคยให้ยี่เอ่งไปเกลี้ยกล่อมหองจ้อก่อนแล้วหองจ้อขายี่เอ่งเสีย โจโฉก็พรั่นใจเพราะรู้ว่าเล่าเปียวรู้ทันความคิดของตัวเอง แล้วแก็กกลี้ยมือหองจ้อขายี่เอ่งได้สำเร็จ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แรงฤทธิ์ดาวโจร (ตอน 117)

เขียนอันศกปีที่ทำอันเป็นเวลาพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จมาประทับที่เมืองสุโตครบห้าปี โจโฉไม่ได้ข่าวคราวทางด้านเมืองเกงจิวว่าจะสวมักัดหรือไม่ประการใด ดังนั้นจึงคิดยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวเสียก่อน แล้วจึงค่อยทำสงครามใหญ่กับอ้วนเสี้ยว ขุนสวกที่ปรึกษาได้หักท้วงโจโฉว่า สถานการณ์บัดนี้เล่าเปียวยังไม่ได้ประกาศตัวชัดเจนว่าจะยืนอยู่ข้างไหน หากยกไปตีเมืองเกงจิวยอมเท่ากับผลึกเล่าเปียวให้เข้าเป็นพวกของอ้วนเสี้ยว จะทำให้การสงครามในวันหน้ายุ่งยากมากขึ้น ดังนั้นจึงควรดำรงความมุ่งหมายหลักคือปราบอ้วนเสี้ยวเสียก่อน เพราะอ้วนเสี้ยวบัดนี้เติบโตใหญ่เข้มแข็งทั้งเล่าปี่ก็หันไปร่วมมือกับอ้วนเสี้ยว โจโฉเห็นชอบกับความคิดของขุนสวกแต่จำเป็นต้องยังกองทัพไว้ก่อนเพราะเป็นช่วงเวลาจะเข้าวันตรุษจีน ครั้นถึงวันตรุษจีนโจโฉกับขุนนางทั้งปวงก็ได้แต่งการพิธีถวายพระพรพระเจ้าเหี้ยนเต้ตามอย่างธรรมเนียมราชประเพณี แต่ตัวโจโฉนั้นมีท่าที ทรนงไม่แสดงความเคารพต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ ขุนนางทั้งปวงจึงมีความโกรธแค้นชิงชังโจโฉเป็นอันมาก

เหตุการณ์ในวันตรุษจีนที่โจโฉแสดงท่าทีแข็งกระด้างกับพระเจ้าเหี้ยนเต้ ได้ซำรอยแค้นในหัวใจของบรรดานางข้าราชการในเมืองหลวงให้รุนแรงเพิ่มขึ้นจากเมื่อครั้งเหตุการณ์ประพาสป่าล่าสัตว์ แต่เป็นธรรมดาของเหล่าขุนนางข้าราชการที่ถ้าหากไม่เป็นที่ที่จะทำลายล้างได้แล้ว ก็จะสงวนท่าทีไว้จนถึงที่สุด ความแตกราวในราชสำนักจึงประดุจดังเพลิงสมซอนอยู่ดังนี้

ทางด้านตั้งสินหลังจากเล่าปี่และม้าเท้งออกจากเมืองหลวงไปแล้ว ได้ร่วมปรึกษาราชการกับเพื่อนขุนนางที่มาร่วมลงนาม ในปฏิญญากันไว้มิได้ขาด แต่การยังไม่สมความคิด ตั้งสินเฝ้า แต่ครุ่นคิดถึงแต่เรื่องกำจัดโจโฉ มี

ความทุกข์ร้อนไม่เป็นอันกินไม่เป็นอันนอน ร่างกายจึงผอมซูบและล้มป่วยลง ความทราบถึงพระเจ้าเหียนเต๋ว่า ดั่งสินป่วย และมีไข้เข้าเฝ้าหลายครั้งติดต่อกัน จึงมีรับสั่งให้เกิดเบ่งหมอลงไปรักษาพยาบาลดั่งสิน เกิดเบ่งตรวจอาการดั่งสินอย่างละเอียดถี่ถ้วนก็ไม่พบสมุฏฐานของโรค เห็นแต่อาการซูบซีดร่วงโรยและการ ถอนหายใจเป็นระยะๆ เกิดเบ่งสงสัยว่าอาการทั้งนี้เกิดแต่ดั่งสินเป็นไข้ใจคิดแก้ไขปัญหาย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ตก เกิดความวิตกกังวลหม่นไหม้แต่ไม่กล้าถาม เพราะดั่งสินเป็นขุนนางผู้ใหญ่ทั้งเป็นพระญาติ ของฮ่องเต้ เกิดเบ่งพยายามตรวจหาสาเหตุของโรคอยู่หลายวันก็ไม่พบเหตุ และเห็นว่าได้มารักษาพยาบาลดั่งสิน ติดต่อกันเป็นเวลาหลายวันแล้วจึงขอลากลับบ้านเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าและชุดยา และจะกลับมาใหม่ในวันรุ่ง ขึ้น

ดั่งสินได้ขอร้องให้เกิดเบ่งอยู่เป็นเพื่อนอีกสักคืนหนึ่งไว้วันรุ่งขึ้นจึงค่อยกลับบ้าน เกิดเบ่งก็รับคำ ดั่งสินจึง ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเกิดเบ่ง ในระหว่างกินโต๊ะเสพรสากันอยู่นั้น เกิดเบ่งยังคงสังเกตเห็นดั่งสินมีสีหน้า หม่นหมองและทอดถอนใจใหญ่อยู่เป็นระยะๆ ครั้นตกลางคืนเกิดเบ่งอยู่เป็นเพื่อนเฝ้าไข้ดั่งสินตามปกติ ใน ราตรีนั้นดั่งสินได้ฝันไปว่าอ้วนเสี้ยวและเล่าปีได้ยกกองทัพล้อมเมืองหลวงจากทางด้านใต้ ในขณะที่มา เท่งกับหันซุยยกกองทัพเจ็ดสิบสองหมื่นรุกสู่เมืองหลวงจากทางด้านเหนือ โจโจได้เกณฑ์กองทัพในเมือง หลวงทั้งสิ้นให้เหล่าทหารเอกออกไปตั้งรับข้าศึกที่นอกเมือง คงเหลือแต่โจโจอยู่ในเมืองหลวงกับทหารคน สนิทเพียงไม่กี่คน ดั่งสินเห็นเช่นนั้นจึงพร้อมด้วยเพื่อนร่วมปฎิญาคุมทหารพันคนยกเข้าไปล้อมสังหารโจโจ ตัวดั่งสินได้ตรงเข้าไปฟันโจโจจนศีรษะหลุดจากบ่า เลือดสาดถูกเสื้อเกราะของดั่งสินจนแดงฉาน ด้วยความดี ใจดั่งสินได้ร้องตะโกนขึ้นว่า โจโจศัตรูราชสมบัติถูกตัดศีรษะแล้ว ดั่งสินร้องตะโกนเช่นนั้นจนตกใจตื่นขึ้น แม้ ตื่นขึ้นแล้วก็ยังร้องตะโกนอยู่ว่าโจโจศัตรู ราชสมบัติถูกตัดศีรษะแล้ว

เกิดเบ่งเฝ้าไข้อยู่ได้ยินดั่งสินละเมอตะโกนความดั่งกล่าวก็รู้ว่าดั่งสินคิดกำจัดโจโจ และนี่คือต้นเหตุที่ทำให้ ดั่งสินป่วยเป็นไข้ใจ แต่เพื่อความแน่ใจเกิดเบ่งจึงขุดดั่งสินว่าตัวท่านคิดร้ายต่อท่านอัครมหาเสนาบดี เราจะเอา เนื้อความไปแจ้งให้ท่านอัครมหาเสนาบดีทราบ ดั่งสินได้ยินคำเกิดเบ่งก็นิ่งอยู่มีรูที่จะกล่าวตอบประการใด ด้วยเพิ่งตื่นจากความฝันสติยังไม่ตั้งมั่นอยู่กับตัว เกิดเบ่งเห็น ดั่งนั้นจึงว่าท่านอย่าได้ตกใจไปเลย ข้าพเจ้าพูด ลงใจท่านดอก ตัวข้าพเจ้านี้เป็นข้าแผ่นดินคิดจะสนองคุณพระเจ้าเหียนเต๋อยู่มิได้ขาด ข้าพเจ้ามาเฝ้า รักษาพยาบาลท่านเป็นหลายวันแล้ว ทราบดีว่าท่านไม่ได้เป็นโรคภัยแต่ประการใด อาการป่วยของท่านนั้นเมื่อ ประกอบกับความที่ท่านละเมอให้ไต่ยินเป็นการป่วยด้วยไข้ใจเป็นแน่แท้ดั่งนั้น ท่านคิดการสิ่งใดไว้จงใจให้ ข้าพเจ้าได้แจ้งเถิด หากมีการใดที่หมอลอยข้าพเจ้าจะช่วยเหลือทำการได้ก็พร้อมจะยอมพลีแม้ชีวิต

ดั่งสินได้ฟังคำเกิดเบ่งดั่งนั้นก็ซาบซึ้งในใจยิ่งนัก ประกอบเข้ากับน้ำใจรักหวงในพระเจ้าเหียนเต๋ประดั่งเข้ามา ในนอก ดั่งสินก็ร้องไห้แล้วว่าน้ำใจรักดีต่อแผ่นดินของท่านนี้เป็นที่ซาบซึ้งใจนัก เกรงแต่ว่าท่านจะทำการไม่ เหมือนดั่งคำพูด การของพระเจ้าเหียนเต๋ก็จะเสียทีไป เกิดเบ่งเห็นดั่งนั้นจึงเอากรีบตัดนิ้วชี้ของตัวเองแล้ว หลังเลือดปนกับสุรา ยกจอกสุรานั้นขึ้นแล้วสาบานว่าขอเทพยดาฟ้าดินจงเป็นทพย์พยาน หากข้าพเจ้าทรยศ ต่อราชวงศ์ฮั่น นำความลับไปแพร่งพรายขอให้ชีวิตข้าพเจ้าเป็นอันตรายด้วยศัตรูราชทั้งปวง สาบานเสร็จ แล้วเกิดเบ่งก็ดื่มสุราสาบานนั้นจนหมดจอก ดั่งสินเห็นเกิดเบ่งดื่มสุราสาบานดั่งนั้นก็สิ้นสงสัย ลุกขึ้นคำนับ เกิดเบ่งแล้วว่าความรักดีต่อพระเจ้าเหียนเต๋ของท่านนี้ประจักษ์แล้ว ข้าพเจ้าจะเอาของสิ่งหนึ่งให้ท่านดู ลินคำดั่งสินก็เข้าไปหิบบพระบรมราชโองการเลือด นำออกมาให้เกิดเบ่งดู แล้วว่าบัดนี้ตัวเราและเพื่อนขุน นางรวมเจ็ดคนได้ทำปฎิญญาร่วมกันเพื่อกำจัดศัตรูแผ่นดินให้จงได้ แต่บัดนี้เล่าปีและมาเท่งได้จก เมืองหลวงไปแล้ว เหลือแต่พวกเราขุนนาง ในเมืองหลวงเพียงห้าคนเกรงจะคิดการไม่ตลอด เราวิตกอยู่ดั่งนี้จึง เป็นไข้ใจ ครั้นเห็นท่านมีน้ำใจรักดีที่จะร่วมทำการสนองพระเดชพระคุณพระมหาจักรีก็เหมือนหนึ่งได้โอสถ ทิพย์ อาการไข้ในตัวเราจึงหายไปดั่งดั่งปลิดทิ้ง

เกิดเบ่งเห็นพระราชหัตถเลขาของพระเจ้าเหียนเต๋และทราบความจากดั่งสินแล้วจึงอาสาว่าการกำจัดศัตรูราช สมบัติครั้งนี้ข้าพเจ้าขออาสาทำการด้วยน้ำมือของข้าพเจ้าเองให้สำเร็จจงได้ ดั่งสินสงสัยจึงถามว่าท่านจะ กำจัดโจโจด้วยวิธีการอย่างไร เกิดเบ่งจึงว่าโจโจนั้นป่วยเป็นโรคปวดศีรษะ และให้หาข้าพเจ้าเข้าปรึกษา พยาบาลเป็นประจำ ในคราวหน้าถ้าโจโจตามข้าพเจ้าไปรักษาพยาบาล ข้าพเจ้าจะเอายาพิษให้โจโจกินก็จะ กำจัดโจโจได้สำเร็จ จะไม่เป็นที่ลำบากของไพร่พลและคนอื่นๆ ดั่งสินได้ฟังดั่งนั้นก็ยินดี ลุกขึ้นคำนับเกิดเบ่ง แล้วว่าราชสมบัติจะปลอดภัยก็เพราะท่านนี้แล้ว หากท่านทำการได้สำเร็จ ความชอบของท่านก็จะปรากฏไว้ใน ประวัติศาสตร์ ครั้นตกลางคืนเกิดเบ่งก็ลาดั่งสินกลับบ้าน

ดั่งสินฟังแผนการของเกิดเบ่งแล้วรู้สึกโล่งใจและมั่นใจว่าการที่คิดไว้คงจะสำเร็จ ความหม่นหมองในใจที่มีอยู่ ก็หายเป็นปกติ บังเกิดอารมณ์ใคร่ชมสวนดอกไม้หลังจากที่ว่างเว้นเพราะนอนขลุกอยู่ในห้องหนึ่งสัปดาห์หลาย วัน แต่ครั้นเดินเข้าไปในสวนดอกไม้ ดั่งสินก็โกรธจนตัวสั่น ภาพที่ปรากฏแก่สายตาของดั่งสินก็คือ เคงต้องคน

รับใช้ในบ้านกำลังนั่งคุยอยู่กับอินเเองซึ่งเป็นภรรยาอายุอยู่ที่มุมลับของสวนดอกไม้ด้วยกิริยาอาการทำที่สนิทสนมเป็นเชิงขู่สาว แรงหึ่งหวงภรรยาอายุ ตั้งสินจึงสั่งให้ทหารรักษาการณ์ในบ้านจับตัวเคงต้องไว้ แล้วชักกระบือออกจะฆ่าเคงต้องเสีย ในขณะที่โกลาหลอยู่นั้นภรรยาหลวงของตั้งสินทราบเหตุการณ์จึงเข้ามาห้ามขอชีวิตเคงต้องไว้ ตั้งสินเกรงใจภรรยาหลวงจึงเว้นโทษตายให้กับเคงต้องแต่ให้ลงโทษเขียนจนเคงต้องสลบ แล้วให้เอาตัวไปขังไว้ในคุกประจำบ้าน

ครั้นตกลางคืนเคงต้องฟื้นขึ้น พิษจากแผลที่ถูกโบายทรมานทั้งกายและใจ เคงต้องเกิดความเคียดแค้นตั้งสินเป็นอันมาก และเนื่องจากคุกประจำบ้านของตั้งสินนั้นไม่ใช่คุกหลวงจึงไม่แข็งแรงถาวรและถูกทอดทิ้งไม่ได้ใช้มาเป็นเวลาช้านาน ไม้ลูกกรงชำรุด เคงต้องจึงหักรั้วลูกกรงแหกคอกหนีไปได้แต่คืนนั้น เคงต้องหนีออกจากคุกประจำบ้านของตั้งสินในขณะที่ใจแบกความเคียดแค้นคิดล้างตั้งสินจึงหนีไปหาโจโจ เข้าไปขอพบโจโจแล้วเล่าความที่ตั้งสินคบคิดกับพวกเพื่อกำจัดโจโจให้โจโจทราบทุกประการ โจโจได้ทราบความแล้วก็ขมสดีไว้มันสังหารให้คุณตัวเคงต้องไว้ในจวนให้มืดซิด

ฝ่ายตั้งสินตื่นขึ้นในตอนเช้าสำนึกว่าที่ลงโทษเคงต้องไปนั้นเกินกว่าเหตุ จึงเข้าไปในคุกประจำบ้านเพื่อจะปล่อยเคงต้องออกจากคุกแต่ไม่พบตัวก็ตกใจ ตามหาทั่วทั้งบ้านก็ไม่พบ แต่คาดคิดว่าเคงต้องคงหนีกลับ ไปภูมิลำเนาเดิมก็ค่อยคลายใจลง โจโจได้ตัวเคงต้องเป็นพยานสำคัญไว้แล้วจึงคิดขออนุญาตของตั้งสิน หลังจากนั้นอีก 2-3 วัน โจโจจึงให้ทหารไปตามตัวกียดเป็งมารักษาพยาบาล อ้างว่าโรคปวดศีรษะกำเริบ ครั้นกียดเป็งมาถึง โจโจซึ่งแสร้งนอนป่วยอยู่ได้กล่าวกับกียดเป็งว่าหลายวันมานี้เรารักษาในราชการ ไม่มีเวลาพักผ่อน ปวดศีรษะเป็นอันมาก จึงให้ท่านช่วยรักษาให้หายโดยเร็ว เราจะปูนบำเหน็จให้ถึงขนาด กียดเป็งไม่รู้กลก็ตอบว่าอันโรคของท่านนี้ข้าพเจ้าคุ้นเคยเป็นอันดีอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะปรุงยาให้ท่านรับประทาน มิทันนานก็จะหาย ขอท่านจงวางใจเถิด

กียดเป็งได้ออกจากห้องที่โจโจนอนป่วยอยู่ไปต้มยาจนยางวดแล้วจึงเอายาพิษผสมลงในยานั้น รินใส่ถ้วยแล้วยกเข้าไปที่ห้องของโจโจ สงยาให้โจโจกิน แต่โจโจบิดพลิ้วอิดเอื้อนอยู่ กียดเป็งจึงว่าขณะนี้ยากำลังร้อนอยู่ขอท่านจงรีบกินเถิด หากเย็นลงสรรพคุณยาก็จะคลายไป โจโจจึงว่าตัวท่านเป็นหมอล่วงย้อมรัฐธรรมนูญเสียมิใช่หรือว่าในกรณีพระมหากษัตริย์ทรงประชวร ก่อนที่จะถวายยาหมอล่วงก็ต้องต้มยานั้นก่อน ส่วนสามัญชนนั้นเล่าหากบิดาป่วยผู้เป็นบุตรก็ต้องชิมยาก่อน ตัวเราเป็นถึงอัศวินหาเสนาบดีและวางใจท่านให้เป็นหมอล่วงประจำตัว เมื่อท่านประกอบยาให้เรากินจึงขอบที่ท่านจะชิมยาให้ประจักษ์ก่อน

กียดเป็งได้ยืนดั่งนั้นก็พรั่นใจแต่แข็งใจตอบไปว่า ที่ท่านว่าทั้งนี้ก็ขอบอยู่ แต่ข้าพเจ้าเป็นหมอล่วงประจำตัวของท่าน ทุกครั้งที่ปรุงยาให้ท่านก็ไม่เคยต้องชิม ดั่งนั้นในการปรุงยาครั้งนี้จึงกะจำนวนยาเท่าจำนวนที่พอประมาณกับโรคของท่าน หากข้าพเจ้าชิมแล้วบ้วนทิ้ง ปริมาณยาก็จะน้อยลงไม่พอแกโรค ว่าแล้วก็สงยาให้โจโจกินอีกครั้งหนึ่ง โจโจนอนอยู่บนเตียงไม่ยอมลุกขึ้นมาต้มยา กียดเป็งเห็น ดั่งนั้นก็คาดหมายได้ว่าโจโจคงรู้แผนการของตัวจึงไม่ยอมกินยาเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา จึงจับเอาศีรษะ โจโจไว้ด้วยมือข้างหนึ่งแล้วเอาก้วยยาจะกรอกเข้าปากโจโจ โจโจเอามือปิดถั่วยาหกกระเด็นตกลงกับพื้น ยาพิษเมื่อต้องพื้นก็เกิดฟองฟุ้งจนพื้นอิฐกลายเป็นสีดำและยุ่ยเปื่อย ทหารรักษาการณ์เห็นเหตุการณ์เช่นนั้นจึงเข้าจับตัวกียดเป็งไว้

โจโจลุกขึ้นจากเตียงแล้วว่า "กุหาป่วยไม่ดอก กูจะลงใจมึงดู บัดนี้กูเห็นว่ามึงจะทำร้ายกูเป็นมันคง" ว่าแล้วโจโจก็สั่งให้ทหารคุมตัวกียดเป็งไปที่ลานหลังจวนแล้ว ทำการไต่สวนว่าเหตุใดจึงคิดทำร้าย กียดเป็งไม่ยอมตอบ โจโจจึงให้ทหารโอบยั้งค้ำให้กียดเป็งสารภาพความจริง แต่กียดเป็งก็ยอมทนความทรมานไม่ปริปากพูดแม้แต่สักคำเดียว ขุนนางผู้กำกับติดต่อแผ่นดินกำลังประสพชะตากรรมโดยไม่คาดฝัน หรือนี่คือแรงฤทธิ์ดาวโจรที่ฉายแสงเจิดจ้าครอบคลุมราชบัลลังก์มังกรทอง แห่งราชวงศ์ฮั่นอยู่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ไฟสุมใต้บัลลังก์จักรพรรดิ (ตอน 118)

โจโจให้ทหารเร่งโอบยั้งค้ำให้กียดเป็งขึ้น กียดเป็งต้องโอบยั้งค้ำที่ทรมาณนักก็เปิดปากตาโจโจว่า "ตัวมึงทำการหยาบช้าเป็นศัตรูราชสมบัติ ซึ่งกุดคิดทำการทั้งนี้ไซ้จะมีผู้ใดสั่งสอนกูหาไม่ ด้วยเหตุว่าแผ่นดินร้อนทุกเส้นหญ้า กูจึงคิดจะฆ่ามึงเสีย ถึงคนทั้งปวงก็หมายใจจะล้างชีวิตมึงเสียให้ได้ แต่หากว่าเกรงอยู่ด้วยจะทำการไม่ตลอด ชีวิตกูจะตาย มึงจะมาถามเข้าไซ้ไป" โจโจลงโทษที่ทรมาณสักเท่าใด กียดเป็งก็ยังคงรักษาคำสั่งที่ไต่กระทำไว้กับพรรคพวก ไม่ยอมซัดทอด โจโจอับจนปัญญาจึงให้เอากียดเป็งไปขังไว้ หลังจากกียดเป็งถูกขังแล้ว โจโจจึงให้ทหารจับตัวจูก อ้วนตันอับ โง่ห้วน อีกสี่คนมาไต่สวนในข้อหาร่วมสมคบกับพวกจะ

ก่อการกบฏ และให้เอาเคงต้องมายัน แต่ขุนนางผู้รักดีต่อแผ่นดินทั้งสี่คนต่างปฏิเสธตลอดข้อหา และไม่ยอมชดทอดผู้ใด โดยแก้ตัวว่าเกิดเหตุทั้งนี้เนื่องจากเคงต้องลอบเป็นขู้ด้วยภรรยาของดั่งสิน ถูกดั่งสินจับได้ แล้วลงโทษ ครั้นหลบหนีมาได้จึงเอาความมาใส่ร้ายโจโจคาดคั้นขุนนางทั้งสี่ไม่ได้ความจึงสั่งให้จับไปขังไว้ในคุกหลวง ครั้นรุ่งเช้า โจโจจึงนำทหารแสวงไปเยี่ยมดั่งสินซึ่งอ้างว่าป่วย แล้วสอบถามดั่งสินถึงเรื่องเกิดเป่งมุ้งรายต่อตัวเอง ดั่งสินอ้างว่าไม่ทราบเรื่อง

โจโจได้แจ้งให้ดั่งสินทราบว่าได้จับตัวเพื่อนขุนนางทั้งสี่ไว้แล้ว ดั่งสินทราบความก็ตกใจแต่ยังคงยืนยันปฏิเสธไม่รู้ไม่เห็น โจโจให้เอาตัวเคงไปมาขังต่อหน้าดั่งสิน แต่เคงเป่งยังคงปฏิเสธ โจโจจึงสั่งทหารให้โยยเคงไปขังต่อหน้าดั่งสิน โจโจแสวงถามเคงเป่งว่าตัวมีนิ้วมือครบทั้งสิบนิ้ว บัดนี้หายไปไหนนิ้วหนึ่ง เคงเป่งย้อนกลับโจโจว่า ได้ตัดนิ้วตัวเองเพื่อสาบานว่าจะต้องล้างโจโจให้ได้ โจโจโกรธสั่งทหารให้ตัดนิ้วเคงเป่งอีกเก้านิ้วที่เหลือ เคงเป่งยังคงร้องด่าโจโจแล้วว่าแม้ไร่นิ้วมือก็ยังคงมีปากมีลิ้นที่จะด่าโจโจได้ต่อไป โจโจจึงสั่งทหารให้ตัดลิ้นเคงเป่ง เคงเป่งถูกตัดลิ้นแล้วได้รับความทรมานเป็นอันมาก จึงบอกโจโจให้แก้มัดแล้วจะบอกความจริง ครั้นโจโจสั่งทหารให้แก้มัด เคงเป่งได้คุกเขาลงหันหน้าไปทางพระราชวัง ก้มลงกราบถวายบังคมว่า "ตัวข้าพเจ้าเป็นข้าราชการในแผ่นดิน บัดนี้มีศัตรูท่าลาลจล ต่อราชสมบัติ ข้าพเจ้าคิดจะท่านบำรุงแผ่นดิน บัดนี้ไม่สมความคิด" ลินคำเคงเป่งจึงลุกขึ้นวิ่งเอาศิระชนเสาศิลาในบ้านของดั่งสิน ศิระชนแตกถึงแก่ความตาย ณ ที่นั้น โจโจเห็นเช่นนั้นก็โกรธสั่งให้ทหารแล่นเรือศพเคงเป่งออกเป็นชิ้นๆ แล้วตัดศิระชนไปเสียบประจานไว้ที่หน้าประตูเมือง

โจโจสั่งให้นำเคงต้องมายันความกับดั่งสิน ครั้นดั่งสินเห็นหน้าเคงต้องก็โกรธ ด่าว่าเป็นบ่าวขายนาย แล้วถอดกระบี่จะเข้าฟันเคงต้อง แต่โจโจให้ทหารชิงกระบี่จากมือดั่งสิน หาวาดั่งสินจะทำลายพยานหลักฐานและสั่งทหารให้ค้นบ้านดั่งสินทหารค้นบ้านดั่งสินจนทั่วพบพระบรมราชโองการลับและหนังสือปฏิญญาซึ่งขุนนางทั้งเจ็ดได้ลงนามร่วมกันไว้ โจโจทราบความในพระบรมราชโองการลับแล้วก็โกรธเพราะทราบว่าการครั้งนี้เกิดขึ้นเนื่องจากพระเจ้าเหียนเต๋มีพระบรมราชโองการให้ขุนนางเหล่านั้นกระทำการ จึงสั่งให้ทหารบริภักย์ของดั่งสิน และจับเอาตัวดั่งสินพร้อมภรรยาและผู้คนในบ้านไปขังไว้ในคุกที่จวนของโจโจและเรียกบรรดาที่ปรึกษาเข้ามาหารือว่าการครั้งนี้เกิดขึ้นเนื่องจากพระเจ้าเหียนเต๋คิดร้ายต่อตัว จ่าเป็นที่จะต้องถอดพระเจ้าเหียนเต๋ออกจากราชสมบัติแล้วเนรเทศไปอยู่เสียที่เมืองอื่น จากนั้นจึงค่อยแต่งตั้งเชื้อพระวงศ์ผู้มีสติปัญญาขึ้นครองราชย์แทน

เทียบยกที่ปรึกษาได้ทักท้วงว่าแผ่นดินบัดนี้ยังไม่สงบราบคาบเพราะมีหัวเมืองเป็นจำนวนมากที่ยังคงจงรักภักดีต่อราชสำนัก และอีกบางส่วนก็ฉวยโอกาสตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ ดังนั้นหากท่านถอดพระเจ้าเหียนเต๋ออกจากราชสมบัติเสียแล้ว หัวเมืองทั้งปวงก็จะถือเป็นเรื่องช่วยเหลือสองเตี้ยยกกองทัพเข้ามาเมืองหลวง การรับมือกับหัวเมืองจำนวนมากจะเป็นการเสี่ยงภัยอย่างยิ่งขอท่านจงไตรตรองจงดี โจโจได้ฟังคำท้วงก็เห็นชอบด้วยเหตุผลจึงว่าเมื่อเป็นเช่นนั้นก็จำเป็นต้องกำจัดเสี้ยนหนามภายในเสียให้สิ้นซากจะได้ไม่เป็นกังวลในภายหลัง ปรารถนาเช่นนั้นแล้วจึงออกคำสั่งให้ทหารไปจับบุตรภรรยาและพรรคพวกของเพื่อนขุนนางของดั่งสินที่ถูกจับได้รวมเป็นผู้คนทั้งสิ้นกว่าเจ็ดร้อยคน และสั่งให้เอาตัวไปประหารหมู่พร้อมกันที่นอกกำแพงเมือง บรรดาขุนนางข้าราชการและราษฎรทั้งปวงได้รู้ได้เห็นเหตุการณ์สังหารหมู่แล้ว ต่างมีความสงสารขุนนางผู้รักดีต่อแผ่นดิน และผู้คนในครอบครัวซึ่งไม่รู้วิธีไหนดีแต่ต้องตกตายตามไปด้วยจึงมีใจเคียดแค้นโจโจเป็นอันมาก

โจโจในวันนี้มีความคิดที่จะล้มราชวงศ์ฮั่น ถอดพระเจ้าเหียนเต๋ออกจากราชสมบัติ แต่ต้องละความคิดนั้นไว้ชั่วคราวเพราะเหตุเกรงภัยที่หัวเมืองต่างๆ จะยกเข้ามาทำร้าย แต่ถึงกระนั้นเสี้ยนสายมือไม้ของราชสำนักก็ถูกบันทอนลิดรอนลงทุกวัน ในขณะที่เสี้ยนสายมือไม้ของเผด็จการทรราชย์ก็เข้มแข็งเติบโตใหญ่มากขึ้นทุกวัน เช่นเดียวกัน อำนาจของราชสำนักในบางยุคบางสมัยเข้มแข็งเกรียงไกรเป็นที่ยำเกรงของขุนนางข้าราชการและอาณาประชาราษฎร์ก็เพราะว่าสองเตี้ยกุมกำลังทหารและแสงหาคันตีมีฝีมือมารับใช้การแผ่นดิน แต่ประวัติศาสตร์ก็ได้บ่งชี้ว่าอำนาจราชสำนักที่ถูกโค่นล้มไปก็มีจำนวนมาก ส่วนใหญ่การโค่นล้มไม่ได้มาจากฝ่ายประชาชน หากมาจากคนสองเจ้าพวกคือพวกขุนศึกหนึ่ง และพวกขุนนางหนึ่ง สถาบันพระมหากษัตริย์ที่ถูกโค่นล้มโดยพวกขุนศึกนั้นน้อยกว่าที่จะถูกโค่นล้มโดยขุนนาง เพราะวิสัยขุนศึกย่อมมีจิตใจเป็นชายชาติทหาร เมื่อได้สาบานปฏิญาณตนเป็นข้าแผ่นดินรับใช้สองเตี้ยแล้ว ก็จงรักภักดีและตั้งหน้าทำหน้าที่ของตัวอย่างเต็มที่ และหน้าที่ส่วนใหญ่นั้นก็เป็นการปกป้องรักษาเอกราชอธิปไตยของชาติ จึงยุ่งเกี่ยวข้องแวะด้วยการแผ่นดินน้อย ดังนั้น ปัญหาความขัดแย้งระหว่างพระมหากษัตริย์กับขุนศึกจึงมีโอกาสเกิดขึ้นน้อย ผิดกับพวกขุนนาง คนพวกนี้แม้ไม่ถืออาวุธในมือเองแต่พวกนี้เกี่ยวข้องอยู่ด้วยอำนาจรัฐ มีความกระทบกระทั่งกับอำนาจแห่งราชสำนักอยู่เป็นเนืองนิจ เพราะเหตุที่อยู่ในอำนาจจึงหวังแทนกระหายและติดยึดในอำนาจ พร้อมทั้งจะทำการทุกอย่างเพื่อรักษาอำนาจ เพื่อขยายอำนาจ และช่วงชิงอำนาจ ดังนั้น พวกขุนนางจึงค่อยๆ สร้างเสี้ยนสาย

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปรากฏการณ์กับธาตุแท้ (ตอน 119)

โจโฉสั่งประหารตั้งสินและเพื่อนขุนนางที่ร่วมคิดก่อการตามพระบรมราชโองการเลือด แล้วประหารพระสนมเอกตั้งกษัตริย์รวมเป็นผู้คนเกือบแปดร้อยคน เสร็จสิ้นแล้วแทนที่จะทบทวนถึงความผิดพลาดในการกระทำของตนอันเป็นเหตุให้เกิดความยุ่งยากทางการเมืองขึ้นภายในราชสำนัก กลับตั้งต้นตั้งอรรณประดงวัชชน ถลาลี้กลงไปในความผิดพลาดต่อไปอีกโจโฉได้เรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาประชุมปรึกษาว่าบัดนี้เสียหนามภายในราชสำนักได้กำจัดเสร็จสิ้นไปโดยรากฐานแล้ว คนที่ร่วมคิดก่อการกับตั้งสินยังเหลืออีกสองคนคือเล่าปี่และม้าเท้ง แต่สองคนนี้ไม่ได้อยู่ในเมืองหลวง ดังนั้นจึงปรึกษาว่าทำอย่างไรจึงจะกำจัดเล่าปี่และม้าเท้งเสียได้

เทียหยกที่ปรึกษาได้เสนอว่าม้าเท้งเจ้าเมืองเสเหลียงนั้น มีกองทัพม้าที่เข้มแข็งและอยู่ระยะทางไกลจากเมืองหลวง หากยกกองทัพไปปราบม้าเท้งทหารจะได้ความยากลำบาก และอาจมีเมืองอื่นยกเข้ามายึดเอาเมืองสุโต ท่านก็จะได้รับความขัดสน ดังนั้นจึงควรใช้วิธีการทางการทูตหลอกให้ม้าเท้งเข้ามาในเมืองหลวงแล้วจับฆ่าเสียคงจะทำการสำเร็จได้โดยง่าย เทียหยกได้เสนอต่อไปว่าส่วนเล่าปี่นั้นไปตั้งหลักอยู่ที่เมืองซีจิว หากเราจะยกไปตีเล่าปี่ก็จะเกิดความยุ่งยากขึ้นเนื่องจากกองทัพของเมืองหลวงขณะนี้ยังคงตั้งมั่นอยู่กับกองทัพของอ้วนเสี้ยว ณ ตำบลกัวต้อ สถานการณ์ ณ บัดนี้มีความเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าอ้วนเสี้ยวจะยกเข้ามาตีเมืองหลวง เพราะมีผลประโยชน์ทางการเมืองร่วมกัน ดังนั้นหากท่านยกไปตีเล่าปี่เห็นที่อ้วนเสี้ยวจะยกเข้ามาตีเมืองหลวง ดังนั้นจึงควรกำจัดม้าเท้งเป็นลำดับแรก ส่วนเล่าปี่และอ้วนเสี้ยวไว้เป็นลำดับหลัง

โจโฉไม่เห็นด้วยกับความคิดของเทียหยก โดยท้วงว่า "เล่าปี่นั้นเป็นคนมีสติปัญญา ถ้าละไว้ข้าก็จะมีกำลังมากขึ้น อุปมาเหมือนลูกนกอันชนปีกยังไม่ขึ้นพร้อม แม้เราจะทิ้งไว้ให้อยู่ในรังจะนี้ถ้าชนขึ้นพร้อมแล้วก็จะบินไปทางไกลได้ ซึ่งจะจับตัวนั้นเห็นจะได้ความขัดสน อ้วนเสี้ยวนี้มีทหารมากก็จริงแต่สติปัญญาน้อย ถึงจะคิดประการใดเราก็ไม่กลัว" ตามความคิดอ่านของโจโฉนั้น ไม่ได้เกรงกำลังผู้คนว่ามากหรือน้อย แต่เกรงผู้มีสติปัญญามากกว่า เป็นหลักคิดตามภาษิตจีนบทหนึ่งที่ว่า "ความสำคัญของแม่น้ำไม่ได้อยู่ที่ความลึก หากอยู่ที่ว่ามีมังกรสิงสถิตหรือไม่ ถ้ามีมังกรสิงสถิตผู้คนก็ยำเกรง ความสำคัญของภูเขาไม่ได้อยู่ที่ความสูงหากอยู่ที่ว่ามีเทพสิงสถิตหรือไม่ หากมีเทพสิงสถิตผู้คนก็นับถือ ความสำคัญของบ้านไม่ได้อยู่ที่ความใหญ่โตอาคารหากอยู่ที่ว่ามีปราชญ์สิงสถิตอยู่หรือไม่ หากมีปราชญ์สิงสถิต แม้ช่องเต้ผ่านมาก็ทรงวะ"

ด้วยเหตุนี้โจโฉจึงยึดกุมเอาความสำคัญของธาตุแท้ของเล่าปี่ที่ถึงแม้ปัจจุบันจะยังคงมีกำลังเล็กอยู่แต่มีอนาคตที่จะเติบโตใหญ่เข้มแข็งว่าเป็นอันตรายมากที่สุด จำเป็นต้องปราบปรามเสียก่อน แทนที่จะถือเอาปรากฏการณ์ที่กองทัพอ้วนเสี้ยวซึ่งเป็นกองทัพขนาดใหญ่กว่าเป็นอันตรายที่สุด ดังนั้น โจโฉจึงมีความคิดที่จะกำจัดเล่าปี่ก่อน ส่วนอ้วนเสี้ยวและม้าเท้งไว้เป็นเรื่องที่คิดอ่านในภายหลังได้ แต่ในขณะที่โจโฉยังไม่ทันตกลงใจนั้น กุยกแก็งซึ่งเป็นที่ปรึกษาประเภทสายเสมอก็เดินเข้ามาในที่ประชุม โจโฉเห็นกุยกแก็งเข้ามาก็ดีใจ จึงว่าท่านมาดีแล้ว เรามีปัญหาที่จะปรึกษาท่าน แล้วโจโฉจึงเล่าความคิดให้กุยกแก็งฟังว่า "เราจะยกกองทัพไปรบเล่าปี่ ณ เมืองซีจิวฝ่ายทิศตะวันออก แต่คิดเกรงอยู่ข้างฝ่ายทิศเหนือ กลือกอ้วนเสี้ยวจะยกกองทัพมาตีเมืองสุโต" แม้ว่าจะเป็นคำปรึกษาแต่คนที่เป็นผู้นำแบบโจโฉนั้นก็ยังคงล่าถอยความคิดตัดสินใจ ไม่เหมือนกับนายกรัชมุนตรีซีที่เออบางคนที่ไม่รู้จักความคิด ไม่รู้จักตัดสินใจแม้แต่เรื่องเดียว เอาแต่เล่นลิ้นโวหารเป็นศรีธนญชัยไปวันหนึ่งๆ ขอปรึกษาของกุยกแก็งนี้แท้จริงโจโฉได้ตัดสินใจที่จะยกกองทัพไปปราบเล่าปี่ก่อนแล้ว แต่ยังมีความเกร็งเกรงอยู่ว่าอ้วนเสี้ยวจะฉวยโอกาสยกกองทัพมายึดเมืองหลวง กุยกแก็งขอปรึกษาแล้วจึงว่า "อันความคิดอ้วนเสี้ยวนี้ถ้าจะทำการสิ่งใดก็รวดเร็ว จะใช้ผู้ใดอ้วนเสี้ยวมักคิดสงสัยไม่วางใจ ประการหนึ่งทหารทั้งปวงก็แก่งแย่งกัน ถึงจะยกมาตีเมืองสุโตก็เห็นจะไม่สมความคิด อันเล่าปี่นั้นก็เพิ่งได้กลับไปอยู่เมืองซีจิวแล้วทหารของเราก็ติดไปด้วย ซึ่งจะคิดการศึกไปนั้นเห็นทหารทั้งปวงยังไม่พร้อมเป็นใจเดียวกัน ครั้นจะทิ้งไว้ทหารก็จะเป็นใจประนีประนอมกันเข้า ขอเร่งยกกองทัพไปตีเมืองซีจิวเสียก่อน"

กุยกแก็งเห็นด้วยกับความคิดของโจโฉที่จะต้องกำจัดเล่าปี่เสียก่อน แต่ขอที่เกรงว่าอ้วนเสี้ยวจะฉวยโอกาสมายึดเมืองหลวงนั้นกุยกแก็งมองว่าเหตุปัจจัยภายในของกองทัพอ้วนเสี้ยวจะทำให้ อ้วนเสี้ยวไม่อาจยกกองทัพมายึดเมืองหลวงได้ หรือแม้หากจะยกกองทัพมาก็ไม่ใช่เรื่องที่ควรเกร็งเกรงใจแต่ประการใด โจโฉได้ฟังความเห็นของกุยกแก็งแล้วอดบ่นหัวเราะขบขันใจ แล้วว่าเราคิดเขินน้อยอยู่ก่อนแล้ว จึงลองถามความเห็นท่านดูก็ปรากฏผลว่าความคิดของท่านต้องด้วยความคิดของเรา ว่าแล้วโจโฉจึงประกาศให้เตรียมกองทัพเพื่อยกไปปราบเล่าปี่ ถ้าจะสังเกตอรรถาธิบายของโจโฉแล้วก็จะเห็นชัดว่าเป็นคนชอบโอ้อวดมากกว่าชอบรับฟัง ี่ขอคำปรึกษาจากที่ปรึกษาแต่พอสิ่งไหนต้องด้วยความคิดตัว หรือเห็นว่าเป็นประโยชน์ก็จะพูดว่าได้คิดเขินน้อยอยู่ก่อนแล้วเสมอไป

ส่วนข้อที่ว่าชอบรื้อนั้นแม้มีอยู่ประจำอัครยาศัยของโจโจ แต่หากได้ฟังคำหักท้วงที่มีเหตุมีผล โจโจก็จะเปลี่ยนความคิด ดังนั้นหากจะว่าโจโจเหมือนวัวชน ความจริงก็ไม่ค่อยถนัดเท่าใดนัก เพราะถ้าจะว่านักการเมืองคนใดเป็นพวกหัวรั้นแบบวัวชน ทอดตาดูทั่วทั้งเรื่องของสามก๊กแล้วยังไม่เห็นผู้ใดที่จะเทียบเปรียบได้กับนักการเมืองไทยบางคน

ทางด้านเมืองซีจิว เล่าปีได้คาดหมายเหตุการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วว่าโจโจจะต้องยกกองทัพมาตีเมืองซีจิว จะช้าหรือเร็วเท่านั้น ดังนั้นจึงวางหน่วยลาดตระเวนคอยติดตามสถานการณ์อย่างเข้มงวดกวดขัน เหตุนี้พอกองทัพของโจโจเคลื่อนออกจากเมืองหลวง หน่วยลาดตระเวนของเล่าปีก็ได้ข่าวศึก จึงนำความไปรายงานให้ขุนเขียนทราบ ขุนเขียนทราบความแล้วรีบมีใบบอกแจ้งข่าวศึกแก่กวนอู ณ เมืองแท้ฝื่อ ส่วนตัวขุนเขียนรีบไปเมืองเสียวพายรายงานการศึกษาให้เล่าปีทราบ เล่าปีทราบความแล้วจึงแต่งหนังสือให้ขุนเขียนถือไปหาอ้วนเสี้ยว ณ เมืองกิลิว ขอให้อ้วนเสี้ยวยกกองทัพมาช่วย ขุนเขียนรับหนังสือแล้วรีบเดินทางไปเมืองกิลิว

แต่พออ้วนเสี้ยวทราบความกลับไม่ได้ตอบประการใดแสร้งดีหน้าเศร้าแล้วเฉยอยู่ เตียนห้องที่ปรึกษาจึงถามอ้วนเสี้ยวว่าเหตุใดท่านจึงมีอาการดังนี้ อ้วนเสี้ยวตอบว่าบัดนี้เราใกล้จะตายแล้ว เตียนห้องตกใจจึงถามต่อไปว่าท่านมีโรคภัยด้วยเหตุใด หรือมีเรื่องราวประการใดเกิดขึ้นจึงได้เจรจาความอันเป็นอับมงคลเช่นนี้ อ้วนเสี้ยวแทนที่จะตอบเกี่ยวกับการศึกด้านโจโจ หรือการศึกด้านที่เล่าปีขอความช่วยเหลือกลับพูดไปเสียอีกทางหนึ่งว่าชีวิตเรานี้จะตายเร็ว ดายซาก็ไม่อาจรู้ได้ แต่วิตกด้วยบุตรห้าคน บุตรทุกคนยกเว้นคนสุดท้ายท้องไร้สติปัญญาความสามารถ เห็นจะรักษาเมืองกิลิวและอำนาจของตระกูล "อ้วน" ไว้ไม่ได้ ส่วนบุตรคนสุดท้ายท้องมีสติปัญญาแต่อายยังไม่พอ และยังป่วยหนัก เหตุนี้เราจึงเป็นทุกข์ไม่เป็นอันคิดอ่านทำการสิ่งใด

เตียนห้องได้ฟังอ้วนเสี้ยวกล่าวความมีลักษณะประหลาดจึงว่า ความที่ท่านกล่าวนั้นเป็นเรื่องในภายหน้า ไม่อาจมีผู้ใดล่วงรู้ลิขิตสวรรค์ได้ จึงหาครุที่จะต้องวิตกทุกข์ร้อนในขณะนี้ไม่ บัดนี้โจโจกำลังยกกองทัพไปตีเมืองซีจิว เมืองหลวงก็ย่อมมีทหารน้อยลง ทั้งเล่าปีก็ได้ขอให้ท่านยกกองทัพไปช่วย ดังนั้นหากท่านช่วยเล่าปีโดยยกกองทัพไปตีเมืองสุโต ก็จะสำเร็จประโยชน์ทั้งสองฝ่ายคือช่วยเล่าปีได้สำเร็จอย่างหนึ่งและยึดเมืองสุโตได้สำเร็จประโยชน์แก่ท่านอีกอย่างหนึ่ง

อ้วนเสี้ยวแทนที่จะไตร่ตรองพิจารณาความตามที่เตียนห้อง ได้เสนอแนะ กลับพรวดพราดในเรื่องเดิมว่าที่ท่านกล่าวมาเราก็แจ้งอยู่ แต่ใจเรานั้นยังเป็นห่วงเรื่องบุตร เพราะถ้าบุตรเป็นอันตรายเราก็จะถึงแก่ความตายด้วย นอกจากนี้หากเรายกกองทัพไปในขณะที่ใจเรายังไม่สบายก็คงจะไม่ได้ชัยชนะ ดังนั้นในครั้งนี้เราเห็นจะยกกองทัพไป ช่วยเล่าปีไม่ได้ ให้ขุนเขียนกลับไปแจ้งให้เล่าปีทราบเถิด แต่ถ้าขัดสนประการใดก็ให้มาหาเราที่เมืองกิลิว จะช่วยเหลือไว้ไม่ให้ขัดสน เตียนห้องได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าบัดนี้การสงครามได้ที่อยู่แล้ว แต่ท่านกลับไม่คิดช่วงชิงโอกาส มัวห่วงแต่เรื่องลูกเล็กเด็กน้อยซึ่งเป็นการถ่วงในอนาคคอันไม่แน่นอน ว่าแล้วเตียนห้องก็กระตือรือร้นทำงมมือขุนเขียนเดินออกไป ขุนเขียนมาเจรจาความไม่สมความคิดจึงรีบกลับไปเมืองเสียวพายรายงานให้เล่าปีทราบ

เหตุใดอ้วนเสี้ยวจึงไม่คิดยกกองทัพไปช่วยเหลือเล่าปี ไม่ว่าจะยกกองทัพไปช่วยเล่าปีโดยตรง หรือจะยกกองทัพไปยึดเอาเมืองสุโต ในปัญหาที่สามก๊กฉบับวิจารณ์บางฉบับได้ตั้งความสังเกตว่าอ้วนเสี้ยวยังผูกใจแค้นเล่าปีที่ป็นเหตุหนึ่งซึ่งทำให้อ้วนเสี้ยวต้องตายอย่างน่าอนาถ บางฉบับก็ว่าเป็นแผนการของอ้วนเสี้ยวที่ต้องการให้โจโจกับเล่าปีล้างผลาญกันให้สิ้นก่อน ตัวเองจะได้เป็นใหญ่ในภายหลังแต่ผู้เดียว แต่เมื่อพิจารณาจากสติปัญญาอัครยาศัยของอ้วนเสี้ยวแล้ว การตั้งความสังเกตเช่นนั้นออกจะเป็นการให้เกียรติอ้วนเสี้ยวมากเกินไป ความจริงคงเป็นดังเหตุผลที่ออกมาจากปากของอ้วนเสี้ยวเองนั่นแหละว่าไม่มีความคิดจิตใจที่จะคิดอ่านเรื่องสิ่งใดเพราะมัวกังวลด้วยเรื่องบุตรที่สิ้นคนไม่มีสติปัญญา ส่วนอีกคนหนึ่งอายยังไม่พอ ความกังวลแบบนี้เป็นความกังวลของคนโง่บัดซบเพราะเป็นเรื่องอนาคตซึ่งไม่แน่นอนอย่างหนึ่ง และถึงแม้จะกังวลประการใดก็แก้ไขสิ่งใดไม่ได้ กลับจะทำให้ประโยชน์ในปัจจุบันเสื่อมสิ้นสูญไปอีกอย่างหนึ่ง เหตุผลของคนแบบอ้วนเสี้ยวนี้ใช้ว่าจะมีเฉพาะตัวอ้วนเสี้ยวเท่านั้น

นักการเมืองในชั้นหลัง ๆ ก็ยังคิดอ่านเหตุผลชนิดนี้ให้เห็นประจักษ์อยู่เป็นเนืองนิจ ให้ดูตัวอย่างการแก้ปัญหาราคาน้ำมันที่แพงกว่าน้ำมันโดยการปล่อยให้ราคาน้ำมันขึ้นราคาอย่างไม่หยุดยั้ง จนราคาน้ำมันแพงกว่าน้ำมัน แล้วจึงหันมาพูดว่าบัดนี้ราคาน้ำมันถูกลงกว่าราคาน้ำมันแล้ว หรือว่าในกรณีที่ถูกชาวบ้านถามว่าจะแก้ไขปัญหาน้ำมันอย่างไร ก็ตอบไปว่าบัดนี้รัฐบาลได้แก้ไขปัญหาค่าเงินได้แล้วได้ผลแล้ว เหตุผลแบบนี้จะเป็นเหตุผลที่บัดซบยิ่งกว่าเหตุผลของคนแบบอ้วนเสี้ยว เพราะเหตุผลของอ้วนเสี้ยวนี้เป็นเรื่องของคนโง่บัดซบ แต่เหตุผลประการหลังนั้นเป็นเหตุผลของคนเจ้าเล่ห์บัดซบ

เล่าปีครั้นได้ทราบความจากชนเขียนแล้วก็ตกใจ จึงปรึกษาด้วย ที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่าจะวางแผนรับมือกับการศึกอย่างไร เดี่ยวหุยได้เสนอขึ้นว่า "อันทัพโจโฉยกมาครั้งนี้ถ้าจะละให้ตั้งลงได้ก็จะมีกำลังทำการศึกคิดร้ายแก่เรา บัดนี้กองทัพโจโฉยกมาใกล้เมืองเราแล้ว เวลาตัววันนี้ข้าพเจ้าจะอาสาคุมทหารยกออกไปโจมตีกองทัพโจโฉอย่าให้ตั้งมั่นลงได้ เห็นโจโฉจะเสียทีเป็นมั่นคง" เดี่ยวหุยระย่นิดเหมือนว่าจะจะเป็นเดี่ยวหุยคนใหม่เพราะรู้จักใช้สติปัญญาคิดอ่านการศึก เนื่องจากแผนการที่เดี่ยวหุยเสนอขึ้นในครั้งนี้ก็คือแผนการอย่างเดียวกันกับแผนการที่ตันก่งเคยเสนอให้ลิโปยกองทัพเข้าโจมตีกองทัพของโจโฉที่ช่องแคบ ภูเขาไทสัน เพื่อตีทัพโจโฉให้แตกเสียก่อนที่จะตั้งมั่น แต่ครั้งนั้นลิโปไม่ยอมรับแผนการของตันก่ง อ้างว่าเป็นการเอาเปรียบกองทัพข้าศึก แต่สำหรับเล่าปีไม่ใช่นคนแบบลิโป ครั้นได้ยินข้อเสนอของเดี่ยวหุย จึงว่า "น้องเราแต่ก่อนมาเห็นว่าไม่มีความคิด มีแต่ฝีมือรบพุ่งกล้าหาญ เราฟังได้เห็นความคิดน้องเราทำกลอุบายจับเล่าต่ายได้ครั้งหนึ่ง มาครั้งนี้จะยกกองทัพโจมตีกองทัพโจโฉมิให้ตั้งมั่นลงได้นั้นต้องใจเรานัก" ว่าแล้วเล่าปีจึงสั่งให้จัดกำลังทหารเป็นสองกอง ให้เดี่ยวหุยคุมทหารกองหนึ่งเป็นกองหน้า ยกไปโจมตีกองทัพโจโฉในทันทีที่โจโฉปลงทัพเตรียมตั้งค่าย ส่วนเล่าปีคุมทหารอีกกองหนึ่งเป็นกองหนุนเตรียมหนุนช่วยเดี่ยวหุย สั่งการเสร็จเล่าปีจึงสั่งให้ทหารลาดตระเวนติดตามข่าวคราวการเคลื่อนไหวทัพของโจโฉว่ามาถึงแดนเมืองเสียวพายเตรียมตั้งค่ายเมื่อใดแล้วให้รีบกลับมารายงานให้ทราบ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เทพดาสังหารณ์ (ตอน 120)

ในขณะที่เล่าปีกำลังเตรียมการรับศึกใหญ่กับกองทัพโจโฉอยู่นั้น กองทัพโจโฉก็ได้เคลื่อนทัพจากเมืองหลวง ล่วงเข้ามาใกล้เขตแดนเมืองเสียวพาย ในขณะที่กองทัพของโจโฉย่างเข้าเขตแดนเมืองเสียวพาย ก็ได้เกิดนิมิตประหลาดขึ้นกับกองทัพของโจโฉ ลมพายใหญ่มโหฬารโหมกรโชกหนักมาแต่ทิศตะวันออก เป็นพายุมหันเคลื่อนตัวมาทางกองทัพหน้าของโจโฉ ฝุ่นคลุ้งตลบ ครั้นพายุมหันนั้นเคลื่อนตัวมาถึงกองทัพหลวงก็พัดเอวธงชัยประจำกองทัพของโจโฉซึ่งปักอยู่บนเกวียนหน้าหน้ากองทัพหลวงหักทบลงมา ปรากฏการณ์ดังกล่าวทำให้กองทัพของโจโฉแตกตื่น โจโฉจึงสั่งให้หยุดกองทัพไว้ ณ ที่นั้น ให้ตั้งค่ายมั่นไว้ แล้วให้เชิญบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาหารือในทันที

โจโฉได้ปรารภขึ้นในที่ประชุมว่า ปรากฏการณ์ทั้งนี้จะดีร้ายประการใด ชนสภจึงว่า "ซึ่งเกิดพายุลมพัดธงชัยหักทบลงมานั้นเป็นลมตะวันออก เวลาตัววันนี้ดีร้ายเล่าปีจะยกออกมาปล้นค่ายเราเป็นมั่นคง" มอกายนายทหารตรีของโจโฉ ซึ่งมีความรู้เรื่องนิมิตและกลางได้เสนอขึ้นว่า "ลมตะวันออกพัดมาถูธงชัยหักนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่ากลางคืนวันนี้จะมีผู้มาปล้นค่าย" โจโฉฟังที่ปรึกษาและนายทหารใหญ่ออกความเห็นเกี่ยวกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นว่าในคืนวันนี้ฝ่ายเล่าปีอาจยกกองทัพมาปล้นค่าย จึงว่า "ซึ่งเกิดลมมาทั้งนี้ หากเทพดาสำแดงเหตุให้รู้เพราะบุญของเรา" ปรากฏการณ์ที่ลมตะวันออกพัดกรโชกเป็นพายุมหัน เคลื่อนตัวจากตะวันออกสู่ตะวันตก ต้องเอวธงชัยประจำทัพโจโฉหักล้มลงถือเป็นนิมิตชนิดหนึ่งในการสงคราม โจโฉซึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่แม้ไม่มีความรู้ในเรื่องนี้โดยตรง แต่ก็เป็นคนช่างสังเกต ดังนั้นเมื่อปรากฏเหตุแล้วจึงรีบสั่งให้หยุดทัพแล้วตั้งค่ายมั่นลงเพราะในใจนั้นหวั่นว่าจะต้องเกิดเหตุไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง และปรากฏการณ์เช่นนี้ที่ปรึกษาและนายทหารใหญ่ได้ให้ความเห็นต้องกันว่าข้าศึกจะยกกองทัพมาปล้นค่าย โจโฉเชื่อความเห็นนี้จึงว่าเป็นบุญของตัวและเห็นว่าเป็นปรากฏการณ์ที่เทพดาแสดง "เทพดาสังหารณ์" แสดงนิมิตให้ปรากฏลมพายุมหันที่เคลื่อนมาแต่ทิศตะวันออกสู่ทิศตะวันตกอันเป็นทิศที่โจโฉเคลื่อนทัพถือเป็นลมที่มาจากปฐมธาตุดิน และตัวโจโฉนั้นก็เป็นคนที่กำลังเกิดในราศีธาตุดิน เมื่อลมนั้นต้องธงชัยประจำกองทัพ ที่ปรึกษาและนายทหารใหญ่ของโจโฉจึงวินิจฉัยว่าข้าศึกจะเข้าปล้นค่าย และที่ประมาณการเป็นเวลากลางคืนก็เพราะว่าปลายทิศ ที่ลมพายุมหันเคลื่อนมานั้นเป็นทิศตะวันตกอันเป็นทิศแห่งราตรี

ในตำราพิชัยสงครามของไทยบทว่าด้วยฤกษ์ในการเดินทัพ หมวดว่าด้วยกลุ่มเมฆ ซึ่งรวมถึงพายุมหันที่มาแต่ทิศดังกล่าวได้ระบุว่า "เมฆมาแต่บูรทิศ สถิตปราจิมโดยวาร กลุ่มดวงพระสุริจัน บ่สายแสงให้ยกธง เมฆมาแต่ทิศนั้น มีหันกลุ่มเข้าในวง ถอยคืนมาแต่ทิศจาง อายายตราจะภัยยัน" ความหมายของตำราพิชัยสงครามฝ่ายไทยตรงกับปฐมแห่งคัมภีร์อั้งของจีนคือ ให้หยุดทัพไว้ แล้วตั้งค่ายไว้ให้มั่นคง ถ้าขึ้นรุดหน้าไปจะเกิดภัยอันตราย การกำหนดให้หยุดทัพตั้งค่ายไว้ให้มั่นคงย่อมบังความหมายอยู่ในตัวว่าเป็นการตั้งรับข้าศึกเพราะอาจมีการปล้นค่าย หรือมีการข่มขู่ที่อยู่ข้างหน้าเป็นสองกรณี เมื่อตั้งทัพลงแล้วก็จะเหลือเพียงกรณีเดียวเท่านั้นคือข้าศึกจะยกเข้าปล้นค่าย ศาสตร์ที่ลึกลับเหล่านี้หาเหตุผลที่ไปทำไมไม่ได้ และยิ่งไร้กฎเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์สำหรับใช้ในการพิสูจน์ แต่เป็นสิ่งที่นักพิชัยสงครามและขุนพลผู้นำทัพในสมัยโบราณต้องเรียนรู้และสังเกตนิมิตกลางดังกล่าว จากนั้นจึงนำนิมิตกลางเหล่านั้นมาใช้ประกอบการวางแผนการรบ การที่กองทัพโจโฉสังเกตปรากฏการณ์ดังกล่าวแล้วใช้ศาสตร์ลึกลับแห่งพิชัยสงครามมากำหนดแผนการรบ จึงนับว่าเป็นเรื่อง

เหนื่อธรรมดา เหตุนี้โจโจจึงล่ำพองใจว่านี่เป็นเพราะบุญของตัว แต่ที่โจโจไม่ได้พูดก็คือเป็นคราวเคราะห์ของราชวงศ์ฮั่น และยอมเป็นคราวเคราะห์ของเล่าปี่ด้วย

ในตำราพิชัยสงครามของไทยนั้น นอกจากกำหนดให้ต้องสังเกตนิมิตจากลมธรรมชาติแล้ว ยังกำหนดให้สังเกตจากลมภายในหรือปรมาณที่แล่นเข้าออกอยู่ในตัวของผู้นำทัพด้วยว่า "อาจารย์กล่าวไว้โดยบรรพ์ ฤษัษ์นอกนั้นอัน ย่อมมีอยู่สิ้นทุกคน คือพัดเข้าออกในตน ดิร้ายเหตุผล ก็พึงสังเกตอาตมามลมเดินจงพิจารณา เหตุพัดซ้ายขวา กล่าวฝ่ายละห้านาทีปลงปลอดวิธีทงดี อาไปปถวิ ฤษัษ์นั้นสวัสติมีชัยพัดตามเกล็ดนาคคลาโคล เร่งให้ยกไป จะได้นิกรโยธาอาจารย์กล่าวไว้โดยตรา ลมในอาตมา อนนกนานุปประการ ถ้าออกเบื้องซ้ายเปรมปราน ยุรยาตรอย่านาน นามเรียกว่าจันทรกลาผิออกเบื้องขวา คือสุริยกลา ท่านห้ามอย่ายกพล ออกซ้ายคือสวัสติมงคล อาวุธของตน จงกุมข้างซ้ายมีชัย ออกขวาอย่าตราไป ถืออาวุธไว้ ให้หัดถ้ข้างขวาแบกขู ผิลมออกเสมอสองประตุ อาวุธถืออยู่ ทั้งสองหัดถ้ายันยัน ธนู ปืน ไม้ เกาทัณฑ์ กุมสองมือขยัน แล้วยืนให้มันคงตรง สองหัดถ้มันคง กุมขอแลเครื่องศาสดรา มณฑกเดินพลโยธา"

นิมิตจากลมปรมาณภายในตัวนี้ นักวิหยาคมได้นิยมนามาใช้พิจารณาก่อนอย่างเท่าออกจากบ้าน ความหมายโดยรวมก็คือกำหนดการเดินทางของลมหายใจที่เข้าออกทางจมูกซ้ายขวาว่าคล่องชัดข้างใด หากคล่องทางข้างซ้ายเรียกว่าจันทรกลา เป็นนิมิตดี แต่ถ้าออกข้างขวาเรียกว่าอาทิตยกลาเป็นนิมิตร้าย แต่ถ้าคล่องทั้งสองข้างให้เดินทางได้แต่ต้องระมัดระวัง นิมิตชนิดนี้สังเกตได้โดยง่าย จึงเป็นเรื่องที่นำลงสังเกตดู โจโจเชื่อตามคำที่ปรึกษาและนายทหารใหญ่ว่าฝ่ายเล่าปี่จะยกมาปล้นค่ายในคืนนี้ จึงวางแผนการรบหวังทำลายกองทัพเล่าปี่ให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดเสียแต่คืนนี้ ดังนั้นโจโจจึงสั่งให้จัดทหารออกเป็นสิบเอ็ดกอง กองหนึ่งให้อยู่รักษาค่าย แปรดกองให้แยกออกไปตั้งขุมอยู่นอกค่ายทั้งแปดทิศอย่างเจียบกริบ อีกสองกองให้แยกไปตั้งสกัดอยู่ปากทางที่จะมาจากเมืองซีจิวกองหนึ่ง และปากทางที่จะมาจากเมืองแห่ฝืออีกกองหนึ่ง ได้กำหนดแผนยุทธการว่ากองทัพที่จะยกมาปล้นค่ายครั้งนี้จะเป็นกองทัพที่ยกมาจากเมืองเสียวพายเพราะเป็นยุทธภูมิที่ใกล้ที่สุด ดังนั้นเมื่อมีเหตุการณ์เข้าศึกยกมาปล้นค่ายก็ให้กองทหารที่ขุมอยู่ทั้งแปดทิศยกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน ส่วนกองที่รักษาค่ายให้เพียงแต่ตั้งรับไว้เท่านั้น ส่วนกองสกัดอีกสองกองเป็นกองคอยระวังเหตุไม่ให้กองทัพที่หากจะยกมาจากเมืองซีจิวและเมืองแห่ฝือยกมาช่วยสมทบได้

แผนยุทธการของโจโจครั้งนี้นับว่ารอบคอบรัดกุมยิ่งนัก หากมีการปล้นค่ายเกิดขึ้นแล้วย่อมเห็นได้ชัดว่าฝ่ายเข้าปล้นค่ายที่จะหลุดรอดไปได้ เพราะจะถูกตีกระหนาบเข้ามาจากแปดทิศในขณะที่ภายในค่ายก็ตั้งรับไว้อย่างมั่นคง ถึงแม้จะมีกำลังหนุนมาจากทางด้านเมืองซีจิวหรือเมืองแห่ฝือก็ไม่อาจยกเข้ามาช่วยได้เพราะจะถูกสกัดไว้เสียตั้งแต่ที่ปากทาง คราวเคราะห์เป็นของฝ่ายเล่าปี่ ซึ่งได้กำหนดแผนการตามข้อเสนอของเดียวหุยที่จะยกกองทัพออกปล้นค่ายโจโจไม่ให้ทันได้ตั้งตัว กองทัพเล่าปี่ไม่ได้ระแคะระคายข่าวคราวการเตรียมรับมือของกองทัพโจโจแม้แต่น้อย ดังนั้นเมื่อเวลาล่วงเข้าปลายสองยาม เล่าปี่และเดียวหุยจึงยกกองทัพออกจากเมืองเสียวพายเตรียมเข้าปล้นค่ายโจโจ ในขณะที่เดียวหุยนั้นกำลังล่ำพองใจว่าครั้งก่อนก็สามารถคิดกลอุบายเอาชนะเล่าต่ายได้มาครั้งนี้เล่าปี่ก็สรรเสริญความคิดเป็นอันมาก เดียวหุยจึงชี้มานำหน้าทหารของกองทัพหน้า ตรงรีไปที่ค่ายหลวงของโจโจ

ครั้นเข้าไปถึงหน้าค่ายเห็นค่ายนั้นเจียบสงบอยู่และมีทหารเพียงไม่กี่คนระแคะระวังรักษาค่ายก็รู้ว่าต้องกลอุบาย ในทันใดนั้นเสียงประทัดดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว ทหารโจโจได้โห่ร้องขานรับกันทั้งแปดทิศ แล้วจุดคบเพลิงขึ้นสว่างไสวทุกด้าน เดียวหุยตกใจจึงสั่งทหารให้ถอยกลับมาทางด้านเล่าปี่ พลันที่ซึกม้ากลับหลังก็ปะทะเข้ากับเดียวเสียว เคาฑู อิกิมลิเตียน ชิหลง จักจิ้น แสหัวตัน แสหัวเอียน นำทหารล้อมเข้ามาทั้งแปดทิศ ทหารของโจโจได้รวมเข้าพันทหารของเดียวหุยล้มตายเป็นอันมาก ประกอบกับทหารที่เดียวหุยยกมานั้นเคยเป็นทหารเก่าของโจโจ ทหารเหล่านั้นเห็นทหารโจโจยกล้อมเข้ามาก็พากันแปรพักตร์ เดียวหุยจึงเหลือทหารสนิทยอยู่เพียงสี่สิบคนเศษ แต่เดียวหุยนั้นมีฝีมือการรบเข้มแข็งกล้าหาญ เห็นเหตุการณ์คับขันจึงรีบตีฝ่าออกมาทางด้านที่คิดว่าเล่าปี่ยกหนุนมาแต่ไม่พบกับเล่าปี่ จึงบายหน้าตีฝ่าไปทางด้านเมืองซีจิวก็ปะทะเข้ากับทหารโจโจซึ่งตั้งสกัดอยู่

เดียวหุยจึงหลีกมาทางด้านที่จะไปยังเมืองแห่ฝือ แต่ก็ไม่สามารถจะฝ่าไปได้เพราะทหารโจโจอีกกองหนึ่งได้ตั้งสกัดอยู่อีกเช่นเดียวกัน เดียวหุยหมดหนทางที่จะไปเมืองซีจิวและเมืองแห่ฝือจึงพา ทหารที่ติดตามมาหนีขึ้นไปอยู่บนเขาของเอียงสัน ทางด้านเล่าปี่ชี้มานำกองทัพหลวงหนุนตามเดียวหุยตรงไปที่กองทัพหลวงของโจโจแต่ไม่ทันกับกองทัพหน้า ก็ได้เห็นแสงเพลิงจากทั้งแปดทิศและเสียงทหารของโจโจโห่ร้องกองกระหึ่มรุมล้อมเข้าไปทางค่ายหลวงของโจโจ เล่าปี่ก็รู้ว่าต้องกลและเดียวหุยตกอยู่ในที่ล้อม ขณะที่กำลังเลอยู่ว่าจะรุกไปข้างหน้าหรือถอยกลับนั้น แสหัวตัน ได้คุมทหารยกตรงมาที่กองทัพหลวงของเล่าปี่

ทหารของเล่าปี่ส่วนที่เป็นทหารเก่าของกองทัพโจโฉเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็แปรพักตร์พากันวิ่งเข้าไปหาแฮหัวตุ้นถึงครึ่งหนึ่ง พอตีแฮหัวตุ้นข้ามมาถึงหน้าเล่าปี่ทั้งสองฝ่ายได้สู้รบกัน แต่ทันใดนั้นแฮหัวเอี้ยนก็คุมทหารอีกกองหนึ่งตรงเข้ามา รุมล้อมฆ่าทหารเล่าปี่ล้มตายลงเป็นอันมาก เล่าปี่เหลือทหารเพียงประมาณสามสิบคนเศษ เห็นเป็นการคับขันจึงตีฝ่าจะกลับไปทางเมืองเสียวฟาย แต่เห็นแสงเพลิงภายในเมืองเสียวฟายสว่างขึ้นก็คิดว่าโจโฉคงยึดเมืองเสียวฟายได้แล้ว จึงข้ามมาพาทหารจะหนีไปเมืองแท้ฝือกก็ถูกทหารโจโฉสกัดไว้ จึงเบนหน้าไปทางด้านเมืองซีจิวก็เห็นทหารโจโฉตั้งสกัดอยู่อีก เล่าปี่ไม่รู้ว่าจะไปทางใดก็นึกถึงคำของขุนเชียนที่นำคำอ้วนเสียวมาบอกว่าถ้าขัดสนประการใดก็ให้ไปเมืองกิว ดังนั้นเล่าปี่จึงข้ามมาพาทหารหนีไปทางเมืองกิว แต่พบกับลิเตียนคุมทหารสกัดทางอยู่ เล่าปี่ได้พยายามตีฝ่ากองทัพของลิเตียนแต่ทหารที่ติดตามมาถูกทหารลิเตียนจับได้จนหมดสิ้น ส่วนตัวเล่าปี่หนีไปได้แต่ลำพัง

ครั้นเล่าปี่หนีมาถึงเมืองเซียงจิว ซึ่งเป็นหัวเมืองขึ้นต่อเมืองกิว และอ้วนเสียวได้ให้อ้วนถำบุตรเป็นผู้รักษาเมือง เล่าปี่จึงขอเข้าพบอ้วนถำ อ้วนถำครั้นทราบว่เล่าปี่มาก็มีความยินดี นำทหารออกมาต้อนรับเล่าปี่ถึงนอกประตูเมือง เล่าปี่ได้เล่าความตั้งแต่ครั้งที่เข้าร่วม ในกองทัพปฏิบัติกับอ้วนเสียวเป็นลำดับมาจนถึงการเสียที่แกโจโฉในครั้งนี้ให้อ้วนถำฟังทุกประการ อ้วนถำฟังความที่เล่าปี่เล่าแล้วก็รู้สึกสงสารเป็นอันมาก จัดแจงรับรองต้อนรับเล่าปี่เป็นอย่างดี แล้วให้ทหารถือหนังสือรีบไปแจ้งให้อ้วนเสียวทราบล่วงหน้า และให้ทหารอีกกองหนึ่งนำเล่าปี่ไปเมืองกิว

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายล่อเสือออกจากถ้ำ(ตอน 121)

อ้วนเสียวเมื่อทราบว่าเล่าปี่มาก็มีใจยินดี รีบพาทหารออกไปรอดต้อนรับเล่าปี่ถึงประตูเมืองกิว ทั้งสองฝ่ายคารวะปฏิสันถารกันตามธรรมเนียมแล้ว อ้วนเสียวจึงเชิญเล่าปี่เข้าไปในเมือง แล้วรีบแก้ตัวว่าตอนที่เล่าปี่ให้ขุนเชียนมาขอความช่วยเหลือนั้น "บุตรเราป่วยหนักอยู่จึงมิได้ยกไปช่วยท่าน ท่านอย่าน้อยใจแก่เราเลย เรามีความวิตกอยู่มิได้ขาด บัดนี้ท่านเสียเมืองไปแกโจโฉแต่ตัวท่านได้มาเห็นหน้ากันนี้เรามีความยินดีนัก" เล่าปี่ได้ฟังคำแก้ตัวของอ้วนเสียวเช่นนั้นก็ไม่รู้ที่จะต่อว่าประการใด เพราะไม่เห็นประโยชน์ที่จะต่อว่าเอากับอ้วนเสียวในสถานการณ์เช่นนั้น จึงกล่าวความผูกใจอ้วนเสียวว่า "ครั้งนี้ข้าพเจ้าเป็นคนอนาถา ซึ่งท่านนับถือนี้คุณหาที่สุดไม่ แต่ก่อนนั้นข้าพเจ้าก็แจ้งอยู่ว่าน่าใจท่านกว้างขวางอารี เลี้ยงทหารมิให้อนาถ ข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่าจะมาพึ่งอยู่ให้ท่านใช้ จะได้ช่วยกันกำจัดโจโฉเสีย บัดนี้เสียที่แกโจโฉมาแต่ตัว แต่น้องข้าพเจ้าทั้งสองกับครอบครัวยังไม่รู้ว่าเป็นตายประการใด ซึ่งข้าพเจ้ามาหาท่านแต่ผู้เดียวนี้มีความอัปยศแก่คนทั้งปวงเป็นอันมาก ครั้นนี้ข้าพเจ้าจะขอกินน้ำสบตอยู่ทำการด้วยท่านจนกว่าจะสำเร็จ"

อ้วนเสียวได้ฟังคำเล่าปี่ก็ดีใจ จึงจัดให้เล่าปี่พักที่บ้านพักรับรองแขกเมืองชั้นพิเศษ จัดผู้คนและเครื่องใช้สอยต่างๆ ให้แก่เล่าปี่อย่างครบครัน ทางด้านโจโฉหลังจากตีทัพเล่าปี่แตกแล้วได้ยกทหารเข้ายึดเมืองเสียวฟายสำเร็จตั้งแต่คืนนั้น แล้วเคลื่อนทัพไปเมืองซีจิว เพื่อยึดเมืองซีจิวโดยมิให้ทันตั้งตัว ในขณะที่เล่าปี่แตกทัพและคิดจะหนีไปทางเมืองเสียวฟาย แต่เห็นแสงเพลิงลุกขึ้นแล้วคิดว่าโจโฉยึดเมืองเสียวฟายได้แล้วนั้น ความจริงโจโฉยังคงติดพันในการศึกกับเล่าปี่ แต่ได้ให้ทหารไปชุมนุมอยู่ใกล้กับเมืองเสียวฟาย และคอยฟังสัญญาณการโจมตีกองทัพเล่าปี่ เมื่อได้ยินสัญญาณแล้วให้จุดเพลิงขึ้นเพื่อลวงเล่าปี่ว่าเมืองเสียวฟายเสียแกโจโฉแล้ว ซึ่งเป็นผลสำเร็จเพราะเล่าปี่ต้องกลังต้องหนีไปพึ่งอ้วนเสียว ดังนั้นเมื่อเล่าปี่แตกทัพแล้วโจโฉจึงรีบยึดเมืองเสียวฟายซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดก่อน

ฝ่ายบิด้ก บิสองและกันหยง ซึ่งเล่าปี่มอบหมายให้รักษาเมืองซีจิวนั้น ครั้นทราบว่าโจโฉกำลังเคลื่อนทัพใหญ่มาที่เมืองซีจิวจึงปรึกษาร่วมกันว่า กองทัพเมืองซีจิวเห็นจะรับมือกองทัพโจโฉไม่ได้ ขันอยู่ในเมืองต่อไปก็จะเป็นอันตรายจึงพาพรรคพวกหนีออกจากเมือง เหลือแต่ต้นเต่งอยู่รักษาเมือง เมื่อเห็นเหตุการณ์จวนตัวเข้าต้นเต่งจึงสั่งทหารให้เปิดประตูเมืองรับกองทัพโจโฉ ต้นเต่งได้นำคณะขุนนางเมืองซีจิวออกไปต้อนรับโจโฉถึงประตูเมือง แล้วรายงานเหตุการณ์ให้โจโฉทราบทุกประการ โจโฉทราบความแล้วก็มีความยินดีสั่งให้ทหารเคลื่อนเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองแต่กำชับมิให้ทำอันตรายหรือเบียดเบียนชาวเมืองเป็นอันขาด

วันรุ่งขึ้นโจโฉจึงเรียกประชุมขุนนางข้าราชการเมืองซีจิวและแม่ทัพนายกอง ปรึกษาวางบัตินี้ได้ยึดเมืองซีจิวและเมืองเสียวฟายไว้แล้ว แม้ยังไม่ทราบว่าเล่าปี่จะหนีไปที่ใด แต่คาดหมายว่าคงจะหนีไปอาศัยอ้วนเสียวคงเหลือเมืองแท้ฝือกอีกเมืองหนึ่งซึ่งทราบว่าเล่าปี่ได้ให้กวนอูรักษาเมือง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องรีบยกกองทัพไปยึดเมือง

แห่ฝื่อ ท่านทั้งปวงจะมีความคิดอ่านประการใด ชนสภที่ปรึกษาได้สนับสนุนให้รีบยกกองทัพไปยึดเอาเมืองแห่ฝื่อเพราะหากละไว้นานเข้าไปเกลือกอ้วนเสียจะยกกองทัพมาช่วยครอบครัวเล่าปีซึ่งติดอยู่ที่เมืองแห่ฝื่อก็จะไต่ยากลำบากแก่ทหารโจโจเห็นด้วยกับความคิดของชนสภแล้วว่ากวนอูผู้รักษาเมืองแห่ฝื่อนั้นเคยประกาศว่ามีฝีมือการสงครามเข้มแข็งกล้าหาญนัก อยากจะได้ตัวไว้ใช้ในราชการ ดังนั้นเพื่อให้ได้ตัวกวนอูและได้เมืองโดยไม่ต้องรบ จึงควรใช้วิธีการเกลี้ยกล่อมให้กวนอูเข้าสวามิภักดิ์

กฤกษที่ปรึกษาคนสำคัญได้ตั้งว่าความคิดของท่านตั้งนี้ชอบอยู่ แต่ที่ว่ากวนอูนั้นเป็นน้องร่วมสาบานของเล่าปี มีน้ำใจซื่อสัตย์ยิ่งนัก คงจะไม่ยอมตกลงปลงใจรับเกลี้ยกล่อม หากส่งผู้ใดไปเกลี้ยกล่อมคงจะถูกกวนอูสังหารเสียเป็นมันคง เทียบยกที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งจึงเสนอว่า ข้าพเจ้าขอเสนอกลอุบาย "ล่อเสือออกจากถ้ำ" และจะทำให้ท่านได้ตัวกวนอูสมความปรารถนา โจโจได้ฟังก็ดีใจจึงสอบถามว่าแผนการของท่านเป็นประการใด เทียบยกจึงว่ากาที่ท่านจะเกลี้ยกล่อมกวนอูเสียตั้งแต่ต้น กวนอูคงจะไม่ยอมสวามิภักดิ์ แม้หากยกเป็นกองทัพใหญ่ไป กวนอูคงจะตั้งหลักต่อสู้อยู่ในเมือง ตีร้ายก็จะยอมสู้ตาย ความปรารถนาของท่านก็จะไม่บรรลุผล อันกวนอูนี้มีสำนึกที่รักบิดชอบในภาระหน้าที่เสมอด้วยชีวิต ครั้นนี้เล่าปีมอบหมายให้กวนอูรักษาเมืองแห่ฝื่ออย่างหนึ่ง และรับผิดชอบดูแลครอบครัวอีกอย่างหนึ่ง จึงจำเป็นที่จะต้องวางอุบายลวงกวนอูให้ออกจากเมืองแห่ฝื่อเสียก่อน แล้วให้กองทัพเข้าล้อมเมืองแห่ฝื่อไว้ กวนอูเข้าเมืองไม่ได้ย่อมจะพะวัภะวงในครอบครัวของเล่าปีเหนือกว่าสิ่งอื่นใด จากนั้นจึงค่อยให้เดี่ยวเดี่ยวซึ่งมีไม่ตรีกับกวนอูมาแต่เดิมไปเจรจาเกลี้ยกล่อม การของท่านก็จะสำเร็จดังประสงค์ โจโจจึงถามต่อไปว่าท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะลวงกวนอูให้ออกจากเมืองมาได้ เทียบยกจึงเสนอว่าบัดนี้กองทัพของเราได้จับกุมทหารเล่าปีไว้เป็นอันมาก เราจะแต่งให้ทหารเล่าปีจำนวนหนึ่งเป็นไส้ศึก ปลอ่ยกลับเข้าไปในเมืองแห่ฝื่อแล้วแต่งทหารออกไปทำรบกับกวนอู ล่อกวนอูให้ห่างออกมาจากเมือง จากนั้นจึงให้ทหารเข้ายึดเมือง การก็จะสำเร็จ

โจโจฟังแผนการของเทียบยกแล้วมีความยินดียิ่งนัก สั่งให้เทียบยกดำเนินการตามเสนอ เทียบยกจึงได้คัดเลือกเอาทหารของเล่าปีที่ถูกจับได้สี่สิบกว่าคนปูนบำเหน็จจนถึงขนาด แล้วเกลี้ยกล่อมให้สวามิภักดิ์ด้วยกองทัพของโจโจ จนทหารทั้งนั้นพร้อมใจแล้วจึงปล่อยตัวไป ทหารเหล่านั้นทำที่หนีกลับเข้าไปที่เมืองแห่ฝื่อและอ้างว่าถูกทหารโจโจจับแต่หนีออกมาได้ ทหารฝ่ายกวนอูได้ไต่สวนทวนความทราบว่าเป็นทหารของกองทัพเล่าปีก็มิได้มีความสงสัยและรับไว้ในกองทัพเมืองแห่ฝื่อ ครั้นยามสามโจโจจึงสั่งให้แห่หัวตันคุมทหารห้าพันยกไปทำรบกับกวนอู และสั่งให้เคาทุกับซิงหลิงคุมทหารยกไปชุมนุมอยู่ที่ข้างเมืองแห่ฝื่อ สั่งกำชับว่าห้ามมิให้ทำอันตรายแก่กวนอู เมื่อใดที่กวนอูยกออกมารบด้วยแห่หัวตันแล้วก็ให้ซิงหลิงและเคาทุคุมทหารเข้ายึดเมือง นายทหารทั้งสามคนรับคำสั่งแล้วก็รีบยกไปเมืองแห่ฝื่อ ส่วนตัวโจโจมีความปรารถนาแรงกล้าที่จะได้ตัวกวนอู จึงคุมทหารอีกกองหนึ่งยกออกจากเมืองซีจิวและหยุดกองทัพไว้ในระยะห่างจากเมืองแห่ฝื่อห้าร้อยเส้น เพื่อเตรียมรับตัวกวนอู และแก้ไขสถานการณ์เพื่อให้ได้ตัวกวนอูดังประสงค์

แห่หัวตันเคลื่อนกองทัพมาถึงประตูเมืองแห่ฝื่อก็ทำกวนอูให้ออกมารบกันตัวต่อตัว กวนอูขึ้นไปบนเชิงเทินเห็นแห่หัวตันยืนมาอยู่หน้าทหาร และสังเกตเห็นจำนวนทหารมีอยู่เพียงประมาณห้าพันก็สั่งให้เตรียมทหารสามพันแล้วยกออกจากเมืองจะไปรบด้วยแห่หัวตัน กวนอูรบกับแห่หัวตันได้สิบเพลงก็เห็นแห่หัวตันชักม้าหนี กวนอูไม่รู้กลอุบายก็ขับม้าไล่ตามแห่หัวตันไป จนห่างจากเมืองแห่ฝื่อออกไปถึงสองร้อยเส้นก็ได้คิดว่าอาจเป็นกลอุบาย "ลวงเสือออกจากถ้ำ" จึงหยุดไล่ตามแห่หัวตันแล้วพาทหารรีบกลับมาทางเมืองแห่ฝื่อ ครั้นเข้ามาใกล้ประตูเมืองเป็นเวลาใกล้รุ่งก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้น เคาทุกับซิงหลิงได้คุมทหารออกมาสกัดกวนอูไว้ กวนอูจะเข้าเมืองก็ไม่ได้ ครั้นจะถอยกลับแห่หัวตันก็ยกทหารตามมาสกัดด้านหลังไว้ล้อมกวนอูไว้แน่นหนา กวนอูได้ต่อสู้ป้องกันตัวท่ามกลางวงล้อมของทหารโจโจตั้งแต่เช้าตลอดทั้งวันจนใกล้พลบค่ำก็อดโรยกำลังลง จึงนำทหารตีฝ่า ออกไปถึงเนินเขาลูกหนึ่ง แล้วสั่งให้ทหารหยุดพักที่เนินเขานั้น แห่หัวตัน ซิงหลิง และเคาทุก็คุมทหารล้อมเนินเขาลูกนั้นไว้อย่างแน่นหนา ในขณะที่กวนอูกำลังต่อสู้ป้องกันตัวอยู่นั้น ทหารของเล่าปีที่เป็นไส้ศึกอยู่ในเมืองได้พร้อมกันเปิดประตูเมือง ทหารของโจโจจึงพากันยกเข้าไปในเมืองและรับส่งข่าวให้โจโจทราบ โจโจทราบความก็ยินดีจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพไปที่เมืองแห่ฝื่อ

ครั้นโจโจมาถึงเมืองแห่ฝื่อได้รับรายงานว่าบัดนี้แห่หัวตันเคาทุ และซิงหลิงได้ล้อมกวนอูอยู่ที่เนินเขาลูกหนึ่ง โจโจคิดที่จะทำลายขวัญของกวนอูและก่อให้เกิดความพะวัภะวงเกี่ยวกับครอบครัวของเล่าปีจึงสั่งทหารให้คุมครอบครัวเล่าปีไว้ให้ปลอดภัย และให้จุดเพลิงขึ้นในเมืองเพื่อลวงกวนอูว่าโจโจยึดเมืองได้และทำลายเมืองแห่ฝื่อแล้ว ครั้นสั่งการเสร็จโจโจจึงนำทหารยกมาบนแห่หัวตันซึ่งล้อมกวนอูอยู่ที่เนินเขาแลล่อเสือออกจากถ้ำของโจโจโดยความคิดของเทียบยกประสบความสำเร็จ เพราะเมื่อล่อเสือออกจากถ้ำไปแล้ว ครอบครัวของเล่าปีอันเปรียบประดุจดังลูกเสือหรือหัวใจของเสือก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของโจโจ กลายเป็นเครื่องตอรองที่มีผลกระทบตอจิตใจของกวนอูอย่างรุนแรง เพราะโจโจนั้นรู้ดีว่ากวนอูทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ โดยเฉพาะกับคำ

สตัยปฏิบัติญาณที่เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเล่าปี่ มิได้รักหรือถนอมชีวิตตนเองเสมอด้วยการรักษาค่าสตัยปฏิบัติญาณนั้นเลย ดังนั้นการได้ครอบครัเล่าปี่ไว้จึงเป็นปมเงื่อนสำคัญที่สุดที่จะได้ตัวกวนอูด้งความปรารถนา

ฝ่ายกวนอูถูกล้อมอยู่บนเนินเขาเห็นแสงเพลิงลุกสว่างขึ้นในเมืองก็คิดว่าโจโฉยึดเมืองแห่ฝื่อได้แล้วก็ตกใจ เป็นห่วงครอบครัวของเล่าปี่ จึงนำทหารตีฝ่าลงมาจากเนินเขาเพื่อจะออกไปที่เมืองแห่ฝื่อ แต่ถูกทหารโจโฉสกัดไว้อย่างแน่นหนา กวนอูได้ใช้ความพยายามหลายครั้งแต่ไม่ประสบความสำเร็จ จนรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งกวนอูก็เตรียมจะตีฝ่าออกไปอีก ในขณะที่นั้นเดียวเลียวได้ขี่ม้าถือง้าวออกมาหน้าทหาร กวนอูเห็นเดียวเลียวซึ่งเคยมีไมตรีมาแต่ก่อนจึงถามว่าท่านมาขวางเราไว้บัดนี้ต้องการที่จะรบกับเราหรือ เดียวเลียวจึงว่าข้าพเจ้า มาครั้งนี้เพราะคิดถึงคุณท่าน หากได้คิดที่จะมารบกับท่านไม่ว่าแล้วเดียวเลียวก็ลงจากหลังม้า ส่งง้าวให้ทหารที่ตามมา แล้วเข้าไปค้ำกับกวนอู กวนอูเห็นเช่นนั้นก็ลงจากหลังม้าบ้าง รับค้ำกับเดียวเลียวแล้วถามว่าท่านมาตั้งนี้เป็นเพราะโจโฉใช้ให้มาเกลี้ยกล่อมเราหรืออย่างไร เดียวเลียวจึงว่าท่านเคยมีคุณช่วยขอชีวิตข้าพเจ้าไว้จากโจโฉ บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นท่านมีทุกข์ใหญ่หลวงจึงอุตสาห์รีบมาหวังจะแทนคุณท่าน กวนอูจึงว่าที่ว่าจะมาแทนคุณนั้นหรือว่าจะมาช่วยเรา เดียวเลียว ก็ว่าข้าพเจ้าทำเช่นนั้นไม่ได้ กวนอูมีความสงสัยจึงถามต่อไปว่าท่านว่าจะไม่รบกับเรา แต่ก็ไม่ได้คิดจะช่วยเรา ที่ท่านว่ามาแทนคุณนั้นเป็นประการใด เดียวเลียวจึงว่าท่านกับเล่าปี่ เดียวหุย สามคนเป็นพี่น้องร่วมสาบาน แต่บัดนี้สตัยหายแยกย้ายไม่รู้อยู่ที่ใด แต่เมื่อคืนก่อนท่านอัศรมหาเสนาบดียึดเมืองแห่ฝื่อได้ ได้ให้ทหารอารักขาครอบครัวของเล่าปี่ไว้โดยปลอดภัยแล้ว และจัดคนรับใช้ดูแลมิให้อาณาข้าพเจ้าจึงนำความมาแจ้งให้ท่านทราบ

กวนอูจึงว่าค่าท่านกำกวมนัก หากหวังจะมาเกลี้ยกล่อมให้เราเข้าด้วยโจโฉแล้วอย่าได้นึกหวังว่าจะสำเร็จ เพราะตัวเรานั้นนอกจากเล่าปี่แล้วไม่คิดที่จะเข้าด้วยผู้ใด "ตัวเราก็มิได้รักชีวิตอันความตายอุปมาเหมือนนอนหลับ ท่านเร่งกลับไปบอกแก่โจโฉให้เตรียมทหารไว้ให้พร้อม เราจะยกลงไปรบ" เดียวเลียวได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า ตัวท่านเป็นชายชาติทหารไม่เกรงกลัวต่อความตายนั้นก็ชอบอยู่ แต่ค่าท่านทั้งนี้โทษจะมีขึ้นกับตัวท่านถึงสามประการ กวนอูจึงว่าตัวเรานั้นคงในความสตัยซื่อ จะมีโทษสามประการได้อย่างไร

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์ (ตอน 122)

เดียวเลียวจึงว่าประการแรก ท่านกับเล่าปี่ เดียวหุย สามพี่น้อง สาบานจะร่วมเป็นร่วมตายกัน บัดนี้ยังไม่ทราบข่าวคราวเล่าปี่และเดียวหุย ท่านจะชิงตัวตนตายไปก่อนก็จะทำให้เล่าปี่ เดียวหุย ต้องตายตามท่านไปด้วย ความนิทานก็จะมีแก่ท่านว่าเป็นต้นเหตุให้พี่น้องร่วมสาบานต้องตายตาม นี่เป็นโทษประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง เล่าปี่ได้มอบครอบครัวให้ท่านดูแลรักษา หากท่านตายแล้ว ภรรยาทั้งสองของเล่าปี่จะพึงพาผู้ใดเล่า การที่เล่าปี่ปลงใจไว้กับท่านก็จะเสียไป ท่านก็จะได้ชื่อว่าไม่เห็นแก่หน้าที่ ชิงตายหนีเอาตัวรอด นี่เป็นโทษประการที่สอง ส่วนประการสุดท้าย "ท่านก็มีฝีมือกล้าหาญ แล้วแจ้งใจในขนบธรรมเนียมโบราณมาเป็นอันมาก เหตุใดท่านจึงไม่รักษาชีวิตไว้คอยท่าเล่าปี่ จะได้ช่วยกันคิดการท่านบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข ถึงมาตราว่าท่านจะได้ความลำบาก ก็อุปมาเหมือนหนึ่งลุยเพลิงอันลุก แลข้ามพระมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ก็จะลือซาปรากฏชื่อเสียงท่านไปในภายหน้าว่าเป็นชาติทหาร มีใจสตัยซื่อ กตัญญูต่อแผ่นดิน ซึ่งท่านจะมานะลงไปรบพุ่งกับโจโฉ ถ้าชีวิตท่านตายเสียครั้งนี้ก็จะมีชื่อปรากฏไป นี่เป็นโทษประการที่สาม" คำของเดียวเลียวแวดล้อมด้วยเหตุผล ต้องด้วยน้ำใจอันมั่นอยู่ในคำสตัยของกวนอูณัดนี้ กวนอูอึ้งตรึงตรองอยู่เป็นเวลาช้านานจึงว่า โทษสามสถานตามค่าท่านนั้นเราตรองดูแล้วก็เห็นจริง แต่นอกจากข้อที่เป็นโทษแล้วยังมีข้อใดที่เห็นเป็นประโยชน์บ้าง เดียวเลียวจึงว่า กองทัพของท่านอัศรมหาเสนาบดีล้อมท่านไว้อย่างแน่นหนา ทั้งครอบครัวของเล่าปี่ที่ท่านก้อยู่ในเงื้อมมือ ดังนั้นหากท่านตัดสินใจสตัยตายท่านก็จะตายเปล่าหาประโยชน์อันใดมิได้ แต่ถ้าหากท่านอยู่กับท่านอัศรมหาเสนาบดีไปพลางก่อน ก็จะได้ประโยชน์ถึงสามสถาน "ประการหนึ่ง ซึ่งท่านสาบานไว้กับเล่าปี่ เดียวหุยว่าจะช่วยกันท่านบำรุงแผ่นดิน ความสตัยซื่อนี้จะได้คงอยู่ ประการหนึ่ง ท่านจะได้ปฏิบัติรักษาพี่สะใภ้ทั้งสองมิให้เป็น อันตรายสิ่งใดได้ เป็นสองประการอีกประการหนึ่งนั้น ตัวท่านก็มีฝีมือกล้าหาญ มีสติปัญญา จะได้คิดการท่านบำรุงพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ครองราชย์สมบัติสืบไป"

เดียวเลียวสรุปว่านี่คือประโยชน์สามสถานที่จะพึงได้ถ้าหากว่าท่านอยู่รับราชการด้วยท่านอัศรมหาเสนาบดี จึงขอท่านได้พิจารณาไตรตรองให้จงดี กวนอูฟังทั้งด้านโทษและด้านประโยชน์อย่างละสามสถานแล้วจึงว่าจริงตามค่าท่าน แต่ตัวเรานี้ได้สาบานเป็นพี่น้องร่วมกับเล่าปี่และเดียวหุย จึงหาใจคนตัวเปล่าไม่ หากจะรับเราไว้ในราชการ เราจะขอสัญญาไว้เป็นสามประการ ถ้าหากท่านอัศรมหาเสนาบดียินยอมรับค่าทั้งสามประการนี้เราก็จะลงไป แต่ถ้าหากขาดไปแม้ประการใดประการหนึ่งเราก็จะยอมสตัยตาย ถึงมาตรแม้เห็นว่าโลก จะประณามหยามเหยียดในเบื้องหน้าว่าเราไม่คำนึงถึงโทษ ไม่คำนึงถึงประโยชน์ก็ตามที เดียวเลียวจึงว่า ท่านอัศรมหาเสนาบดี

มีน้ำจิตเมตตาต่อท่านยิ่งนัก มีน้ำใจใฝ่หาสมาคมกับคนดีมีสติปัญญาความสามารถ ข้อสัญญาสามประการของท่านเป็นประการใด จงว่ามาให้แจ้งเถิด

กวนอุจิงว่าคำสัญญาสามข้อที่เราจะขอไว้มีดังนี้ ข้อแรก ซึ่งเราจะลงไปอยู่ด้วยกับท่านอัศรมหาเสนาบดีนั้น จะต้องยอมรับว่าเป็นการอยู่รับราชการในพระเจ้าเหียนเต๋ ข้อสอง เราจะขอปรนนิบัติพิส่าไ้ทั้งสอง ห้ามมิให้ผู้ใดเข้ามา ใกล้กรายแม้เพียงประตูบ้านโดยที่ไม่ได้รับอนุญาต จะขอเอาเบี้ยหวัดที่เคยพระราชทานแก่เล่าปี่ให้เป็นค่าใช้จ่ายของพิส่าไ้ทั้งสอง ข้อสาม วันเวลาใดถ้าหากเราว่าเล่าปี่ที่เราอยู่แห่งหนตำบลใด ถึงมาตรแม้ว่าเรายังมิได้ลาท่านอัศรมหาเสนาบดี เราก็จะไปหาเล่าปี่ในที่ที่ท่านอัศรมหาเสนาบดีจะห้ามปรามมิได้ แล้วกวนอุจิงว่าท่านจงนำข้อสัญญาสามประการนี้ไปปรึกษาท่าน อัศรมหาเสนาบดี หากยอมรับเราก็จะไปทำราชการด้วยตามเงื่อนไขแห่งข้อสัญญานั้น แต่หากไม่ยินยอมเราก็พร้อมจะสั้ตาย ว่าแล้ว กวนอุจิงหันกลับมาขึ้นม้า แล้วเข้ามาที่พวก คอยท้ออยู่ ฝ่ายเดียวเลี้ยงก็ค่านับลากวนอุแล้วเข้าไปรายงานแก่โจโฉทุกประการ

โจโฉได้ฟังคำรายงานของเตียวเลี้ยวก็หัวเราะ แล้วว่า "ซึ่งกวนอุไม่ยอมด้วยเรานั้น เราเป็นถึงมหาอุปราช กวนอุจะยอมเป็นข้าพระเจ้าเหียนเต๋ก็เหมือนเป็นบ่าวเรา ถ้าเราบังคับบัญชาราชการประการใด กวนอุก็จะไม่ขัดได้กับซึ่งกวนอุว่าจะปฏิบัติรักษาพิส่าไ้ทั้งสองมิให้ผู้ใดแปลกลบปลอมเข้าไปถึงประตูที่อยู่นั้นเราก็จะยอม ทุกวันนี้อย่าว่าแต่ภรรยาเล่าปี่เลย ถึงภรรยาผู้น้อยลงไปเราก็มิได้ให้ทำหยาบช้า ซึ่งกวนอุจะขอเอาเบี้ยหวัดของเล่าปี่ให้แก่พิส่าไ้ทั้งนั้นเราจะให้ทวีขึ้นอีก แต่ข้อซึ่งกวนอุว่าเล่าปี่อยู่แห่งใดมิได้ลาเราก่อนจะไปหากันนั้น โจโฉสันตริระจะไม่ยอม แล้วว่าเมื่อกวนอุจะเอาสัญญาฉนี้เราจะเอามาเลี้ยงไว้ให้มีกำลังจะได้ประโยชน์สิ่งใดเล่า" โจโฉปลงใจข้อสัญญาสองข้อแรก เพราะไม่ได้เห็นว่ามีมีความสำคัญเสมอด้วยการได้ตัวกวนอุมาไว้ใช้ในราชการ แต่ข้อที่กวนอุจะกลับไปหาเล่าปี่เมื่อทราบข่าวนั้นเป็นข้อที่โจโฉไม่ยอมตกลงด้วย เพราะเท่ากับเป็นการเลี้ยงกวนอุไว้เฉพาะหน้า ไม่เป็นประโยชน์ในระยะยาว

เตียวเลี้ยวเดิมเคยเป็นทหารของลิโป้ เมื่อโจโฉปราบปรามลิโป้ได้สำเร็จ ได้ออกคำสั่งให้ประหารชีวิตเตียวเลี้ยว ในขณะที่เล่าปี่ร่วมมืออยู่กับโจโฉและกวนอุได้อยู่ในเหตุการณ์ด้วย ได้ห้ามโจโฉไม่ให้ประหารและขอชีวิตเตียวเลี้ยวไว้ โดยยกเหตุผลว่าเตียวเลี้ยวเป็นชายชาติทหาร มีความภักดีต่อนาย ควรไว้ชีวิตและเอาไว้ทำราชการ จะเป็นประโยชน์ต่อแผ่นดิน โจโฉจึงเปลี่ยนคำสั่งแล้วรับเตียวเลี้ยวไว้เป็นนายทหารใหญ่ในกองทัพ น้ำใจไมตรีของชายชาติทหารทั้งสอง ประทับอยู่ในใจซึ่งกันและกัน ดังนั้นตัวเตียวเลี้ยวเองจึงมีความปรารถนาที่จะให้กวนอุมาอยู่ร่วมด้วยมิได้น้อยไปกว่าน้ำใจปรารถนาของโจโฉ

ด้วยเหตุนี้เตียวเลี้ยวจึงยกประวัติศาสตร์แดนหลังขึ้นลบล้างข้อปฏิเสธรของโจโฉว่าท่านกล่าวความทั้งนี้ เสมือนหนึ่งว่าจะลืมประวัติศาสตร์เรื่องอิเยียง ซึ่งเป็นนายทหารของต่งหาง อิเยียงเป็นนายทหารน้ำใจสัตย์ซื่อ แต่ต่งหางมิได้เลี้ยงดูโดยควรแก่ความภักดี ต่อ มาคิเป็กยกกองทัพมาตีเอาเมืองของต่งหางและฆ่าต่งหางตาย ได้รับอิเยียงไว้ในราชการ ตั้งเป็นขุนนางที่ปรึกษา ต่อมาเซียงจูเจ้าเมือง หันก๊กยกกองทัพมาทำสงครามกับคิเป็ก และฆ่าคิเป็กในที่รบ อิเยียง จึงลอบเข้าไปสังหารเซียงจู แต่เซียงจูจับได้ถึงสองครั้งก็ไม่เอาโทษ ครั้นครั้งที่สามก็ถูกเซียงจูจับได้อีก เซียงจูจึงถามว่าหากครั้งนี้เราปล่อยท่านไป ยังจะคิดอ่านทำร้ายเราหรือไม่ อิเยียงตอบว่าเพื่อแก้แค้นให้กับคิเป็ก ถึงแม้ท่านจะปล่อยข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็จะต้องสังหารท่านจงได้ แต่ถ้าหากท่านไว้ชีวิตข้าพเจ้าก็จะขอเสียของท่านเพื่อเอามาสืบเสีย ถือเป็นกาแก้แค้นแทนคิเป็ก ความพยายามทั้งนี้จะได้สิ้นไป เซียงจูเห็นอิเยียงมีน้ำใจสัตย์ซื่ออดทนจึงรับคำ ถอดเสื้อคลุมมอบแก่อิเยียงอิเยียงรับเสื้อของเซียงจูแล้วชักกระบี่ออกมาสืบเสีย สามครั้ง บอกเซียงจูว่าบัดนี้ข้าพเจ้าได้แทนคุณคิเป็กแล้ว สิ้นคำอิเยียงก็เอากบี่เชือดคอตัวเองตาย

เตียวเลี้ยวได้สรุปว่ากวนอุนี้มีน้ำใจสัตย์ซื่อสุจริต หากผู้ใดทำ คุณไว้แก่ตัว กวนอุก็จะเหมือนหนึ่งอิเยียง กวนอุกับเล่าปี่นั้นหาใช่พี่น้องคลานตามกันมาไม่ แต่กวนอุก็มีความภักดีเพราะได้สาบานไว้ต่อกัน แต่เล่าปี่เป็นคนยาก เลี้ยงดูกวนอุไม่ถึงขนาด กระนั้นแล้ว กวนอุก็ยังมีน้ำใจภักดีต่อเล่าปี่ถึงเพียงนี้ ต่างกับท่านซึ่งมีอำนาจวาสนามายิ่งใหญ่ในแผ่นดิน หากได้กวนอุมาแล้วท่านบำรุงให้ถึงขนาด น้ำใจกตัญญูและสัตย์ซื่อของกวนอุก็จะมีต่อท่านมิได้ด้อยไปกว่าเล่าปี่ โจโฉได้ฟังคำเตียวเลี้ยวแล้วก็เห็นชอบ จึงสั่งการให้เตียวเลี้ยวรีบไปบอกให้กวนอุทราบข่าวข้อสัญญาทั้งสามข้อนั้นโจโฉได้ตกลงยอมรับทุกประการ แล้วให้พากวนอุเข้ามาพบเป็นการเร็ว เตียวเลี้ยวค่านับลาโจโฉกลับไปท่กวนอุ แจ้งความให้กวนอุทราบทุกประการ กวนอุทราบความแล้วจึงว่าป่วยการที่จะให้ทหารล้อม เราไว้ ท่านจงไปบอกท่านอัศรมหาเสนาบดีให้ส่งถอนทหารเหล่านั้นออกไป เราจะตามไปต่อภายหลัง

โจโฉทราบความจากเตียวเลี้ยวแล้ว จึงสั่งให้ทหารที่ล้อมกวนอุ นั้นถอนกลับ แต่ขุนสกได้หักท้วงว่าไม่ควรรับถอนทหาร เพราะอาจเป็นกลอุบายของกวนอุเพื่อจะหลบหนีไป โจโฉได้แก่ว่ากวนอุเป็นชายชาติทหารเสีย มี

ความสัจธรรมคือ หากคิดจะดีฝ่าออกไปคงจะไม่มีผู้ใดต้านทานเอาไว้ได้ การที่กวนอุยยอมตกอยู่ในที่ล้อมเพราะไม่ได้คิดหนี หากคิดที่จะดีเข้ามาช่วยเอา ครอบครัวของเล่าปี่ บัดนี้เราได้รับสัญญาของกวนอุยแล้ว กวนอุยยอมไม่บิดพลิ้วล่อลวงเราเป็นแน่แท้ เมื่อทหารโจโฉได้ถอยกลับเข้าเมืองแท้ฝีมือหมดแล้ว กวนอุยจึงพาทหารเข้าไปในเมือง เห็นบ้านเมืองและราษฎรสงบเป็นปกติจึงตรงเข้าไปยังที่พักของพี่สะใภ้ คำนับแล้วว่าข้าพเจ้าเสียที่ทำให้พี่ทั้งสองเดือดร้อน โทษข้าพเจ้าครั้งนี้หนักนัก ขอพี่ทั้งสองได้อภัยด้วย

ภรรยาทั้งสองของเล่าปี่จึงว่าบัดนี้เจ้าทราบหรือไม่ว่าเล่าปี่เป็นตายร้ายดีประการใด กวนอุยจึงเล่าความที่พลัดกับเล่าปี่และเตียวหุย และไม่ทราบชาวคราวเป็นตายร้ายดีประการใด ทั้งเล่าความที่ได้ตกลงกับโจโฉให้พี่สะใภ้ทั้งสองฟังทุกประการ ภรรยาทั้งสองของเล่าปี่จึงว่า ในคำคืนที่โจโฉยึดเมืองแท้ฝีมือได้นั้นเราเกรงว่าจะเป็นการอันตราย แต่เดชะบุญที่โจโฉได้กำชับทหารทั้งปวงมิให้เข้ามาใกล้ค่ายถึงที่พักของเรา และยังให้เจ้าหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้ดังเดิมทุกประการ บัดนี้เราทั้งสองอยู่ในอำนาจของโจโฉ ดังนั้นการที่เจ้าคิดการอยู่ด้วยโจโฉชั่วคราวตามความจำเป็นนั้น ขอบด้วยสถานการณ์แล้ว แต่หวั่นว่าวันใดที่เราว่าเล่าปี่อยู่ที่ไหนแล้วจะไปหาเกรงว่าโจโฉจะขัดขวางกวนอุยจึงว่าข้อนี้พี่ทั้งสองอย่าได้เป็นกังวล ถึงมาตรแม้ว่าโจโฉจะขัดขวางประการใด ข้าพเจ้าก็จะคิดอ่านแก้ไขพาพี่ทั้งสองไปถึงพี่ใหญ่จงได้ พี่สะใภ้ทั้งสองได้ยินก็คลายใจ กวนอุยเห็นเช่นนั้นจึงคำนับพี่สะใภ้แล้วลากลับออกมา

กวนอุยพาทหารที่ตามมาสามสิบคนไปที่ค่ายของโจโฉ ครั้นโจโฉ ได้ทราบข่าวกวนอุยมาถึงก็มีความยินดี เดินออกมารับกวนอุยถึงหน้าค่าย กวนอุยเห็นโจโฉออกมาต้อนรับด้วยตนเองก็เกรงใจ คำนับโจโฉแล้ว ว่าบัดนี้ตัวข้าพเจ้าเป็นคนโทษ ท่านให้ความเมตตาไม่ฆ่าเสียและยังออกมารับข้าพเจ้าตั้งนี้เป็นคุณหาที่สุดมิได้ กวนอุยขนพลเอกชาวโกเหลียงผู้เป็นน้องร่วมสาบานของเล่าปี่ มีเกียรติคุณกระเตื้องนามตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันในความซื่อสัตย์สุจริต ความมีกตัญญูรู้คุณคน และความเป็นผู้มีฝีมือองอาจกล้าหาญ จนได้รับการยอมรับนับถือทั่วทั้งแผ่นดินจีน ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันว่าเป็นเทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์ บัดนี้จำใจยอมอยู่ด้วยโจโฉ เพื่อหลีกเลี่ยงโทษสามประการและหวังประโยชน์สามประการ ซึ่งทั้งโทษและประโยชน์ส่วนละสามประการนี้ ข้อใหญ่ใจความนั้นก็ยังคงอยู่ที่ความยึดมั่นกตัญญูและความซื่อสัตย์สุจริตที่มั่นคงอยู่ในคำสาบานแห่งสวนท้อ คือเป็นการอยู่เพื่อจะได้กลับไปหาเล่าปี่ในที่สุด โดยในระหว่างที่อยู่ด้วยโจโฉนั้นก็มิได้ถือว่าเป็นข้าของโจโฉ หากถือว่าเป็นข้าราชการในพระเจ้าเหี้ยนเต้ประการหนึ่ง และอยู่เพื่อปกป้องรักษาพี่สะใภ้ทั้งสองตามภาระหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากเล่าปี่อีกประการหนึ่ง อำนาจแห่งความซื่อสัตย์สุจริต ความกตัญญูรู้คุณคน ที่หล่อหลอม เป็นตัวตนของกวนอุยนั้น จึงทำให้กวนอุยหาใช่ทหารเอกธรรมดาไม่ แต่เป็นทหารเอกที่ได้ขึ้นชั้นเป็นเทพเจ้าที่มีสมญานามว่า "เทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์" ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เงินซื้อใครได้ (ตอน 123)

ด้วยจิตใจใคร่ได้ผู้มีฝีมือซื่อสัตย์ชื่อมาเป็นกำลัง โจโฉได้กำหนด นโยบายที่จะเอาตัวกวนอุยไว้ในราชการ ได้วางแผนอุบาย "ล่อเสือ ออกจากถ้ำ" เพื่อให้กวนอุยพลัดกับพี่สะใภ้ทั้งสอง แล้วใช้ให้เตียวเลี้ยวไปเกลี้ยกล่อมหัวหน้าล้อมจนกวนอุยตัดสินใจละโทษสามประการ หวังเอาประโยชน์สามประการแม้หวังละโทษกุมประโยชน์สามประการแล้ว กวนอุยยังคงตั้งมั่นในความซื่อสัตย์ซื่อและมั่นคงต่อคำสัตย์ปฏิญาณในสวนท้อที่มีต่อเล่าปี่และเตียวหุย เสนอเงื่อนไขสามประการต่อโจโฉ

ในเงื่อนไขสามประการนั้น ข้อแรกไม่ยอมเป็นข้าของโจโฉ แต่ให้ถือว่าเป็นข้าแผ่นดินในพระเจ้าเหี้ยนเต้ ข้อนี้เป็นเรื่องของศักดิ์ศรีแห่งชายชาติทหารที่มุ่งธำรงไว้ซึ่งศักดิ์ศรีและเกียรติศักดิ์ของตน ข้อสองเพื่อปกป้องรักษาพี่สะใภ้ทั้งสองตามภาระหน้าที่ ที่เล่าปี่ได้มอบหมายมิให้เป็นอันตราย ข้อนี้เป็นเรื่องของความรับผิดชอบที่เต็มเปี่ยมไม่ยอมละทิ้งไม่ว่าจะตกอยู่ในความยากลำบากสถานใด ส่วนข้อสามนั้นเป็นข้อสำคัญที่สุดคือเมื่อใดรู้ว่าเล่าปี่อยู่แห่งหนตำบลใดแล้วก็จะไปหาในทันที เป็นข้อที่แสดงถึงความซื่อตรงมั่นคงในคำสัตย์ต่อคำสาบานของสามพี่น้องแห่งสวนท้ออันลือลั่นในประวัติศาสตร์ของจีน และเป็นต้นแบบของการคบหาเพื่อนร่วมน้ำมิตรตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน โจโฉเชื่อมั่นในอำนาจวาสนาที่มีอยู่เหนือเล่าปี่ว่าจะสามารถผูกใจกวนอุยให้ทอดทิ้งเล่าปี่มาสู่วามิภักดีด้วยพร้อมใจได้ ดังนั้นเมื่อโจโฉทราบข่าวกวนอุยมาพบตามคำสัญญาจึงเริ่มดำเนินการที่จะผูกใจกวนอุยตั้งแต่นั้นด้วยการออกมาต้อนรับกวนอุยซึ่งมีฐานะเป็นเพียงเขลยศึกด้วยตนเอง หลังจากคำนับโอภาปราศรัยตามธรรมเนียมแล้ว กวนอุยได้ย้ำคำสัญญากับโจโฉว่า "เตียวเลี้ยวไปบอกข้าพเจ้าว่าความหาอุปราชรับปฏิญญาทั้งสามประการแล้ว ข้าพเจ้าก็มีความยินดี เห็นว่าถึงนานไปเมื่อหน้ามหาอุปราชก็จะไม่คิดคำ"

นี่คือความฉลาดและความรอบคอบของกวนอุเพราะคำที่ได้รับการยืนยันจากเดี่ยวเสียนั้น ถือได้ว่าเป็นความ
ขั้นที่สองเพราะไม่ได้ออกจากปากของโจโจโดยตรง ครั้นมาอยู่เฉพาะหน้ากันแล้ว กวนอุจึงยกความนี้ขึ้นด้วย
หวังให้โจโจยืนยันมั่นคงด้วยวาจาต่อหน้ากัน โจโจก็สมเป็นผู้ยืนยันคำกวนอุแล้วจึงว่า "ซึ่งปฏิญาณของท่าน
นั้นเราได้ออกปากรับแล้ว ถึงจะเป็นประการใดเราก็มิให้เสียวาจา" นี่คือการมั่นสัญญาของโจโจที่มีผลทำให้ข้อ
สัญญาสามข้อของกวนอุเป็นผล ข้อสัญญานี้แม้ว่าจะไม่ได้ทำกันเป็นหนังสือหรือไม่ได้ลงนามเป็นสัถยาบัน
เหมือนกับที่พรรคการเมืองลงนามกันแล้วฉีกทิ้งลงถังขยะ แต่นับได้ว่าเป็นสัญญาสภาพบุรุษที่มั่นคงเที่ยงตรง
ดจจนเขาไม่คลอนแคลนด้วยแรงลม โจโจนั้นแม้ว่าจะเป็นนักการเมืองที่เปี่ยมด้วยเล่ห์เพทุบาย ไม่เป็นสองรอง
ใครในประวัติศาสตร์การเมืองของโลก แต่คำใดที่ลั่นจากปากคำนั้นจะถือเป็นคำสัตย์ที่ยึดมั่นปฏิบัติไม่คืนคำ นี่
คือธรรมเนียมประการหนึ่งของพระมหากษัตริย์คือตรัสแล้วไม่คืนคำ ส่วนอีกชายหนึ่งนั้นแม้บัดนี้มีฐานะเป็นเพียง
เชลยศึก แต่ด้วยธรรมข้อข้อสัตย์สุจริต กตัญญูรู้คุณคน จึงมีความเป็นคนอย่างสมบูรณ์อยู่ในตัว สัญญาระหว่าง
ชายทั้งสองนี้จึงนับเป็นสัญญาสภาพบุรุษแห่งประวัติศาสตร์ ที่เป็นสัญญาแห่งประวัติศาสตร์ก็เพราะว่าเป็น
สัญญาที่กระทำขึ้นระหว่างวีรชนกับทรชน แต่กลับมีผลมั่นคงที่ทำให้นักการเมืองวิญญูชนจอมปลอมในชั้นหลัง
ต้องได้อาย

ครั้นกวนอุได้ยืนยันมั่นคงเหมาะจากปากโจโจเองก็มีความยินดียิ่งนักจึงว่า "แม้ข้าพเจ้ารู้ว่าเล่าปี่อยู่ที่ใด ถึง
มาตรว่าจะเส้นทางกันดาร จะต้องข้ามพระมหาสมุทรแลเลยเพลิงก็ดี ข้าพเจ้าจะไป หาเล่าปี่ให้จงได้ แม้
ข้าพเจ้ายังมีทันลามหาอุปราชก็ดี ขอให้ท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้า อย่าเคืองด้วยเนื้อความข้อนี้อย่างไร" กวนอุเป็น
น้องร่วมสาบานของเล่าปี่ยอมได้ยืมได้ฟังคำของเล่าปี่เกี่ยวกับโจโจหลายครั้งหลายหน เพราะระหว่างโจโจ
กับเล่าปี่นั้น โจโจถือว่าเป็นคู่แข่ง ดังนั้นบรรดาเล่ห์กลอุบายประการใดที่จะฟังนำมาใช้ได้ โจโจก็ไม่ละเว้นและ
ไม่ละโอกาสที่จะใช้เล่ห์กลอุบายประการนั้น เหตุนี้ในสายตาของเล่าปี่จึงถือว่าโจโจเป็นคนเจ้าเล่ห์ที่ไว้วางใจ
สิ่งใดมิได้ กวนอุได้รับทัศนะเช่นนี้มาจากเล่าปี่ ดังนั้นจึงกล่าวความเผื่อเจื่อนใจและวันเวลาข้างหน้าเสียใน
โอกาสนี้ โดยขอภัยโจโจไว้ล่วงหน้าว่าหากวันเวลานั้นมาถึงแล้วมิได้ล้าลากก็อย่าได้ตำหนิติเตียนกัน โจโจได้
ฟังเช่นนั้นก็สะอึกแต่ก็ยังคงยืนยันในคำมั่นสัญญาแล้วชวนให้กวนอุกินโต๊ะ ก่อนที่กวนอุจะอำลากลับไปที่พัก
โจโจได้แจ้งข่าวให้ทราบว่าเป็นวันพรุ่งนี้เพลเช้าจะยกกองทัพกลับเมืองหลวง ให้กวนอุและพี่สะใภ้เตรียมตัว
เดินทางให้พร้อม

ครั้นรุ่งขึ้นถึงเวลากำหนด โจโจจึงสั่งให้เคลื่อนพลออกจากเมืองแคว้นเดินทางกลับเมืองหลวง สำหรับ
ครอบครัวของเล่าปี่นั้นโจโจได้สั่งให้จัดรถม้าสำหรับภรรยาทั้งสองของเล่าปี่ โดยมีกวนอุขี่ม้าหน้าหน้าไป เมื่อ
กองทัพพร้อมแห่หยุดพักค้างคืน ณ ที่ใด โจโจได้สั่งให้จัดที่พักให้ภรรยาทั้งสองของเล่าปี่และกวนอุพักรวมอยู่
ในห้องเดียวกัน โดยवादหวังว่าสัปดาห์นี้แห่งหญิงชายอยู่รวมเรือนเดียวกัน เมื่อโอกาสอันนวยแล้วอันอาจ
แห่งพิศวาสของชายหญิงอาจกำเริบขึ้นและถ้ากวนอุจะเมิดประเวณีกับพี่สะใภ้แล้ว คำสาบานแห่งสวนท้อก็จะ
ถูกทำลายลง กวนอุก็จำเป็นที่จะต้องอยู่กับโจโจตลอดไป

แต่โจโจต้องคิดหวังเพราะน้ำใจกวนอุที่มีความรักดีสัตย์ซื่อมั่นคง และยึดมั่นในธรรมเนียมประเพณีอย่าง
เคร่งครัด ดังนั้นแม้ว่าจะถูกจัดให้อยู่รวมชายคาเดียวกับพี่สะใภ้แต่กวนอุกลับให้พี่สะใภ้ทั้งสองนอนอยู่ห้อง
เดียวกันที่ด้านใน ตัวกวนอุนั่งจุดเทียนดูหนังสือเป็นยามเฝ้าอยู่ที่ประตูด้านหน้าตลอดทั้งคืน สามก๊กทุกฉบับได้
พรรณานาความลักษณะการของกวนอุว่าจุดเทียนนั่งดูหนังสือจนสว่างทั้งคืนตลอดระยะเวลาการเดินทาง เป็น
เหตุให้เกิดภาพวาดกวนอุในขณะจุดเทียนนั่งดูหนังสืออันงามสง่าน่านับถืออย่างกว้างขวางแพร่หลาย และเป็น
ภาพประวัติศาสตร์ที่มีการถ่ายทอดลอกเลียนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แต่ทว่าอาการที่คนเราสามารถนั่งดู
หนังสือทั้งคืนนั้นหาใช่อาการของคนธรรมดาไม่ พิเคราะห์แล้วเห็นได้ชัดว่าฉาษาเทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์
ของกวนอุนั้นมีใช้ได้มาเพราะค้ำยกองอันเลื่อนลอย หากได้มาเพราะอำนาจแห่งจิตบางชนิดที่ขุนพลผู้นี้ได้
ฝึกฝนเป็นที่อาศัยแห่งจิตตัว การนั่งดูหนังสือในอาการสงบนิ่งตลอดทั้งคืนก็คืออาการของการเข้าสู่สมาธิจิต
ชนิดหนึ่ง ซึ่งส่งผลให้กวนอุเป็นนักรบที่มีจิตใจมั่นคง มีจิตใจบริสุทธิ์ และมีพลังซึ่งเรื่องราวในสามก๊กได้เผยให้
เห็นหลายครั้งหลายหน

ร่างกายของคนเราต้องอาศัยอาคารบ้านเรือนเป็นที่พัก จิตใจก็เช่นเดียวกันย่อมมีที่พักที่พึ่ง เป็นแต่ว่าคน
โดยทั่วไปไม่รู้และไม่เข้าใจ ที่อาศัยอันเป็นที่พักพิงของจิตนี้เรียกว่า "วิหาร" คืออาศัยวิหารธรรมข้อใดก็เรียก
วิหารธรรมข้อนั้นว่าเป็นที่อาศัยของจิต อาการนั่งดูหนังสือตลอดรุ่งนาคจะเป็นกรณีที่เกิดได้พึงอาศัยการ
กำหนดสติมั่นอยู่กับการกำหนดลมหายใจหรืออานาปานัสสติวิหาร หรือมีจะนั่งการที่มีดวงเทียนวางอยู่เบื้อง
หน้าก็อาจเป็นการเจริญกุศลชนิดหนึ่งเรียกว่า "เตโชกุศล" หลังจากโจโจได้รับทราบรายงานจากทหารที่
เฝ้าสังเกตการณ์ถึงพฤติกรรมของกวนอุปฏิบัติต่อพี่สะใภ้ก็ทอดถอนใจใหญ่ที่การไม่สมความคิด แต่จิตใจก็นึก
สรรเสริญกวนอุที่มั่นคงในความสัตย์สุจริตต่อเล่าปี่ ดังนั้นในการค้างแรมคืนถัดมาโจโจจึงจัดบ้านสองหลังให้
เป็นที่พักของภรรยาเล่าปี่หลังหนึ่ง และเป็นที่พักของกวนอุอีกหลังหนึ่ง

ครั้นถึงเมืองหลวงโจโจจึงนำกวนอูเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ตามคำมั่นสัญญาข้อแรกที่รับปากกับกวนอูคือกวนอูจะเป็นข้าของพระเจ้าเหียนเต๋ ไม่ใช่ข้าของโจโจ แต่ในอีกมุมหนึ่งนั้นก็อาจมองไปได้ว่านี่คือการเริ่มต้นแผนการผูกใจกวนอูนั่นเอง โจโจได้กราบบังคมทูลเสนอพระเจ้าเหียนเต๋ให้แต่งตั้งกวนอูเป็นนายทหารประจำกองทัพเมืองหลวง พระเจ้าเหียนเต๋ก็โปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามที่โจโจเสนอ ออกจากที่เฝ้าแล้วโจโจได้ชวนกวนอูไปที่จวน แล้วสั่งให้ตั้งโต๊ะเลี้ยงฉลองตำแหน่งใหม่และเชิญขุนนางจำนวนหนึ่งมาร่วมงานเลี้ยง ในงานเลี้ยงครั้งนี้ โจโจได้จัดที่นั่งกวนอูอยู่ใกล้กับตัวอันแสดงถึงการให้เกียรติที่สูงส่งกว่าขุนนางอื่น ครั้นเสร็จงานเลี้ยงโจโจจึงสั่งให้นำ "เครื่องเงิน เครื่องทอง แลแพรอย่างดี" มามอบแก่กวนอูเป็นจำนวนมากเป็นการใช้ทรัพย์สินซื้อน้ำใจกวนอูต่อเนื่อง จากการที่ได้มอบตำแหน่งนายทหารให้แล้ว กวนอูรับทรัพย์สินและสิ่งของที่โจโจมอบให้แล้วกลับมาที่พัก นำเอาทรัพย์สินทั้งสิ้นที่ได้รับจากโจโจไปมอบแก่พี่สะใภ้ทั้งสอง เล่าความทั้งปวงให้พี่สะใภ้ทั้งสองฟังแล้วลากลับไปที่พัก

โจโจได้ทรมานผูกใจกวนอูอย่างต่อเนื่อง สามก๊กทุกฉบับระบุความจริงกันว่า "โจโจทำนบารุงกวนอูมิได้อาทรสามวันแต่ได้ไปให้ครั้งหนึ่ง หัววันครั้งหนึ่ง แล้วจัดหญิงสาวที่รูปร่างสลิบคนให้ไปอยู่ปฏิบัติกวนอู" มาถึงตอนนี้ก็เห็นได้ชัดว่านอกจากตำแหน่งและทรัพย์สินเงินทองแล้ว โจโจยังให้เกียรติยศและไม่ตรีหวงผูกใจกวนอูอีกเปลาะหนึ่ง ทั้งยังมอบสตรีรูปร่างถึงสลิบคนเพื่อเป็นโชตรวนผูกใจกวนอูให้มั่นคง กวนอูตั้งใจไว้มั่นคงที่จะดำรงพรหมจรรย์ตลอดช่วงระยะเวลาที่อยู่กับโจโจเพื่อมิให้จิตใจหวั่นไหวไปกับลาภ ยศ สุข สรรเสริญ ที่โจโจปรนเปรอให้ ดังนั้นกวนอูจึงส่งหญิงรูปร่างถึงสลิบคนให้ไปปรนนิบัติพี่สะใภ้ทั้งสอง ส่วนตัวกวนอูเองจัดกำหนดเวลาสามวันไปเยี่ยมพี่สะใภ้ครั้งหนึ่ง ไปเยี่ยมพี่สะใภ้ครั้งใดก็นั่งอยู่ที่นอกประตูถามสารทุกข์สุขดิบ ทุกครั้งที่พี่สะใภ้ทั้งสองก็จะไต่ถามข่าวคราวของเล่าปี่ แต่กวนอูก็ต้องตอบ ว่าไม่ทราบ เพราะข่าวคราวเกี่ยวกับเล่าปี่นั้นถูกปิดไว้ในทุกด้าน โจโจวาดหวังว่าลาภ ยศ สุข สรรเสริญที่ปรนเปรอให้กับกวนอูจะสามารถซื้อกวนอูให้ดีตัวออกหากจากเล่าปี่ได้ แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปความซื่อสัตย์ภักดีที่กวนอูต่อเล่าปี่ก็ได้คลอนแคลนลง โจโจได้แต่ทอดถอนใจใหญ่ แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นก็นับถือสรรเสริญกวนอูที่มีความซื่อสัตย์สุจริต ยากที่จะหาผู้ใดเสมอเหมือนอันลาภ ยศ สุข สรรเสริญนั้น แม้เป็นโลกธรรมที่ปฎุชนทั้งปวงปรารถนา แต่เชื่อว่าจะสามารถใช้ซื้อน้ำใจคนได้ทุกคนไป คนจำนวนมากอาจจะยอมตัวขายตนให้กับโลกธรรมทั้งสี่นี้ แต่สำหรับกวนอูนั้นสิ่งเหล่านี้ก็ไร้ค่า ไม่อาจยกขึ้นเทียบได้เลยกับพันธะจิตใจที่ผูกพันต่อคำมั่นสัญญาแห่งสวนท้อ การปรนเปรอของโจโจแม้ถึงขนาด แต่ใจกวนอูยังคงรำพึงอยู่กับตัวว่า "เงินซื้อใครได้จริงทุกสิ่งหรือค่าเงินซื้อได้จริงเพียงสิ่งของ ใครยอมตัวขายตนให้เงินทอง เป็นผู้มองไม่เห็นความเป็นคน ถึงกระนั้นวันนี้เท่าที่รู้ ยังมีผู้ขายตัวยอมชั่วฉลเงินซื้อคนพ้นจากความยากจน ใครจะทนหยิ่งได้...แทบไม่มีสินค้าคนล้นตลาดอนาถใจน คนพอใจเป็นทาสเงินกว่าเดินหนี โลกจึงวุ่นคุณธรรมถูกย่ำยี แต่กูนี้...ยอมตาย...ไม่ขายตัว"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

จิตใจวีรชน (ตอน 124)

บ้านเมืองที่วุ่นวายสับสน อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า กระทั่งบ้านเมืองถูกต่างชาติครอบงำยึดครองก็เพราะนักการเมืองขายตัวแล้วขายชาติ นักการเมืองเหล่านั้นมีโอกาสขายตัวแล้วขายชาติได้ก็เพราะราษฎรจำนวนหนึ่งขายเสียงขายตัวให้แก่กักการเมืองก่อน นักการเมืองซื้อเสียงก็คือซื้ออำนาจ ดังนั้นเมื่ออำนาจได้มาด้วยการซื้อจึงมีการใช้อำนาจไปเพื่อการขาย คือขายผลประโยชน์ของชาติและขายชาติ การปฏิรูปการเมืองของวิญญูชนจอมปลอมและธรรมรัฐที่ริมฝีปาก เนื้อแท้ก็คือหน้ากากที่สวมใส่ให้กับนักขายตัวและนักขายชาติ ภายใต้สิ่งที่พูดว่า "อุดมการณ์ทางการเมืองตรงกัน" นั้น เนื้อแท้ก็คือ "อุดมกินที่ตรงกัน" เหตุนี้สินค้าคนจึงล้นตลาดโดยเฉพาะตลาดนักการเมืองที่กำลังทำนักการเมืองให้กลายเป็นประหนึ่งวัวควายที่ไร้ทั้งศักดิ์และศรี วัวควายเหล่านั้นหรือที่เชื่อถือได้ว่าเป็นผู้แทนของปวงชน

โจโจสามวันแต่ได้ส่งไปให้กวนอู หัววันแต่ได้ส่งไปให้กวนอู ก็ยังไม่เห็นผลสำเร็จว่ากวนอูจะขายตัวติดนออกหากจากเล่าปี่ ดังนั้นจึงเพิ่มมาตรการให้เชิญกวนอูมากินโต๊ะที่จวนทุกสัปดาห์ วันหนึ่งกวนอูมากินโต๊ะที่จวนของโจโจ โจโจเห็นกวนอูใส่เสื้อขาดจึงสั่งคนรับใช้ในบ้านให้จัดเสื้อแพรสีเขียวตองอ่อนอย่างดีมามอบแก่กวนอู กวนอูรับเสื้อแล้วขอเข้าไปในห้องด้านในเปลี่ยนเอาเสื้อใหม่ที่โจโจให้สวมไว้ข้างใน แล้วเอาเสื้อตัวเก่าที่เล่าปี่ให้สวมทับไว้ข้างนอก โจโจเห็นกวนอูสวมเสื้อดังนั้นก็หัวเราะแล้วถามว่า ท่านเกรงว่าเสื้อใหม่จะเก่าเร็วไปหรือจึงกระทำเช่นนั้น กวนอูตอบว่า "เสื้อเก่านี้ของเล่าปี่ให้ บัดนี้เล่าปี่จะไปอยู่ที่ใดมิได้แจ้ง ข้าพเจ้าจึงเอาเสื้อผืนนี้ใส่ขึ้นนอกหวังจะดูต่างหน้าเล่าปี่ ครั้นจะเอาเสื้อใหม่นั้นใส่ขึ้นนอกคนทั้งปวงจะครหาหนินทาวาได้ไหมแล้วลืมเก่า" โจโจได้ยินคำตอบก็เสียใจ ได้แต่ทอดถอนใจใหญ่ไม่รู้ที่จะว่าประการใด

ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วกวณอุจึงขอลากลับ อยู่มาวันหนึ่งกวณอุก็ต้องตกใจเพราะคนรับใช้ในบ้านของพีสะใภ้วิ่งหน้าตื่นเข้ามาหากวณอุแล้วแจ้งว่าบัดนี้ไม่ทราบเกิดเหตุประการใด พีสะใภ้ทั้งสองของท่านกำลังร้องไห้ร้องไห้ให้ไม่ยอมพูดไม่ยอมจากกับผู้คน กวณอุได้ทราบก็ตกใจ รีบวิ่งไปที่เรือนพักของพีสะใภ้ นั่งลงที่หน้าประตูแล้วร้องถามว่าเกิดเรื่องสิ่งใดขึ้นหรือนางกำสุหรือนผู้เป็นภรรยาของเล่าปี่ได้ยินเสียงกวณอุก็ออกมาที่ประตูแล้วว่า เมื่อคืนนี้ได้ฝันเห็นเล่าปี่ตกลงไปในหลุม ตกใจตื่นขึ้นเห็นเป็นที่ประหลาดนัก จึงได้ปรึกษาแก่ฝันกับนางบิสูหรือนผู้เป็นภรรยาเล่าปี่อีกคนหนึ่ง แก่ฝันตรงกันว่าเล่าปี่คงเสียชีวิตแล้ว จึงพากันร้องไห้อาลัยรักเล่าปี่ กวณอุได้ฟังคำพีสะใภ้ตรงดูเห็นเป็นเรื่องประหลาดก็พรั่นใจว่าเล่าปี่คงตายแล้วตามที่พีสะใภ้ได้แก่ฝันกันมากก็พลอยร้องไห้ตามไปด้วย แต่ด้วยวิสัยชายชาติทหารและความมั่นคงต่อความรับผิดชอบ จึงปลอบใจพีสะใภ้ว่า "ฝันนั้นจะสำคัญเอาเป็นแหมได้ ด้วยพีทั้งสองมีน้ำใจคิดถึงเล่าปี่อยู่จึงเพิกเฉยให้ฝันทั้งนี้ ไซ้เล่าปี่จะเป็นอันตรายอย่างนั้นหามิได้ พีทั้งสองอย่าเศร้าโศกเลย"

อันความฝันของคนเราโบราณว่ามีอยู่สี่ลักษณะ คือฝันด้วยบุพนิมิตคือความฝันใจเหตุการณ์ในอดีตได้ย้อนทวนมาปรากฏในความฝันอย่างหนึ่ง ฝันด้วยจิตนิมิตคือจิตมีกังวลติดพันด้วยเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วเก็บเอามาฝันอย่างหนึ่ง ฝันด้วยเทพดาสิงหรณ์คืออำนาจแห่งกุศลลบันดาลให้เทพดามีจิตเมตตาแสดงการภายหน้าให้ปรากฏในความฝันอย่างหนึ่ง และฝันด้วยธาตุโทษคืออาหารและท้องไส้ปั่นป่วนก่อให้เกิดความฝันอีกอย่างหนึ่ง ในบรรดาความฝันทั้งสี่ประเภทนี้มีอยู่ประเภทเดียวเท่านั้นที่โบราณถือว่าสามารถเชื่อถือปฏิบัติได้คือความฝันประเภทเทพดาสิงหรณ์ ซึ่งความฝันชนิดนี้มีตัวอย่างให้เห็นในกรณีสมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงพระสุบินในยามใกล้สว่างก่อนวันกระษัตริย์ทศกัณฐ์กับสมเด็จพระมหาอุปราชฯ ส่วนความฝันอีกสามประเภทหาแก่นสารมิได้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังมิคนผู้แต่งเป็นตำราแก่ฝันไว้เป็นจำนวนมาก บางตำราก็มีอายุนับพันปี นับว่าคนเรานี้เป็นสัตว์ประหลาดชนิดหนึ่งที่สามารถทำสิ่งที่ไม่เป็นสาระแก่นสารให้ดูเหมือนหนึ่งมีกฎเกณฑ์แก่นสารได้ มีหน้าซำยังมีคนเชื่อถือปฏิบัติตามมาจนถึงทุกวันนี้

สิ้นคำกวณอุคนรับใช้ในบ้านของภรรยาเล่าปี่ก็วิ่งเข้ามารายงานกวณอุว่ามีทหารของโจโฉมาพบ กวณอุจึงลาพีสะใภ้ออกมาพบทหารของโจโฉ และได้รับแจ้งว่าโจโฉให้มาเชิญกวณอุไปพบที่จวน กวณอุจึงตามทหารนั้นไปที่จวนของโจโฉ โจโฉเห็นกวณอุเดินเข้ามาด้วยสีหน้าเศร้าหมอง จึงแสดงความห่วงใยว่าท่านมาครั้งนี้สีหน้าไม่สู้สบาย มีเรื่องราวร้ายประการใดหรือ กวณอุจึงเล่าให้โจโฉฟังว่าพีสะใภ้ฝันประหลาด แก่ฝันว่าเล่าปี่ตายแล้ว จึงพากันร้องไห้ ข้าพเจ้าก็ต้องพลอยเสียน้ำตาตามไปด้วย โจโฉได้ยินเช่นนั้นก็ปลอบใจว่าจะไปถือสาอันใดกับความฝัน เรามากินโต๊ะด้วยกันให้คลายกังวลจะดีกว่า ว่าแล้วโจโฉก็จึงมือกวณอุเข้าไปกินโต๊ะ ในระหว่างเสพสุรากินโต๊ะอยู่นั้น กวณอุได้เอามือลูบหนวดแล้วปรารถนาขึ้นว่า "เกิดมาเป็นชายไม่ได้ทำนบารุงแผ่นดิน ทั้งเล่าปี่ผู้พี่นั้นก็มิคุณมา ถ้าเราจะเอาใจออกหากบัดนี้ก็หาผู้ใดจะนับถือว่าเป็นชายไม่" ความที่กวณอุกล่าวในยามหน้าข้าวหน้าเหล้าเช่นนั้นน่าจะเป็น การบอกความนัยแก่โจโฉว่ายังมีความมั่นคงอยู่กับเล่าปี่ ถึงแม้โจโฉ จะปรนเปรอประการใดก็จะไม่ทำให้จิตใจหวนไหว โจโฉได้ฟังก็รู้ ทันทดทำเป็นไม่ได้ยิน แล้วแกล้งเปลี่ยนเรื่องมาถามกวณอุว่าหนวดของท่านมีประมาณกี่เส้น กวณอุตอบว่าหนวดของข้าพเจ้ามีหลายร้อยเส้น ครั้นถึงเทศกาลหน้าหนาวหนวดนั้นก็ร่วงหล่นลงบ้างตามธรรมดา ถึงหน้าหนาวยามใดข้าพเจ้าก็จะทำถุงใส่หนวดไว้ เพื่อป้องกันความหนาวมิให้หนวดร่วง โจโฉจึงว่าบัดนี้ก็เป็นหน้าหนาวแล้ว เราจะมอบถุงใส่หนวดให้ท่านเป็นกำนัล ว่าแล้วก็สั่งหญิงรับใช้ในบ้านให้เอาแพรขาวอย่างตีรับเย็บถุงใส่หนวดให้กวณอุ เสร็จแล้วมอบถุงหนวดนั้นให้แก่กวณอุ ครั้นได้เวลากวณอุก็ลากลับ

ต่อมาโจโฉได้พากวณอุเข้าเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ในระหว่างออกวาราชการพระเจ้าเหี้ยนเต้ทอดพระเนตรเห็นกวณอุใส่ถุงหนวดเป็นที่ประหลาด จึงรับสั่งถามกวณอุว่าถุงแพรขาวซึ่งแขวนอยู่ที่คอเจ้านั้นคือสิ่งใดกวณอุกราบบังคมทูลว่าถุงนี้เป็นถุงที่ท่านอัศวินหาเสนาบดีสั่งทำแล้วมอบแก่ข้าพระองค์เจ้าสำหรับใส่หนวด พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงสงสัยจึงรับสั่งให้กวณอุถอดถุงหนวดให้ทอดพระเนตร กวณอุจึงถอดถุงหนวดออก พระเจ้าเหี้ยนเต้ทอดพระเนตรเห็นหนวดของกวณอุ "ยาวถึงอก เส้นละเอียดงามเสมอกัน" ก็ทรงตรัสชมว่ากวณอุนี้หนวดงามยิ่งนัก และโปรดเกล้าพระราชทานชื่อสมญาแก่กวณอุว่า "เจ้าหนวดงาม" ครั้นเสด็จขึ้นแล้วโจโฉจึงชวนกวณอุไปที่จวน กวณอุได้ขี่ม้าตามโจโฉไป

ครั้นไปถึงจวนโจโฉลงจากหลังม้าก่อน เหลียวกลับมาเห็นกวณอุขี่ม้าตามมา แต่ม้านั้นผอมโซจึงถามกวณอุว่าเหตุใดมาจึงผอมนัก กวณอุตอบว่ามาตัวนี้กำลังน้อย ท่านกำลังและนำหนักของข้าพเจ้าไม่ได้จึงผอมเช่นนั้น โจโฉได้ยินคำตอบก็ขึ้นใจได้ถึงมาเช็กเชว่ของลิโป้ที่ได้ยึดไว้ จึงสั่งทหารให้ไปนำม้าเช็กเชว่มาให้กวณอุชมแล้วถามว่าท่านรู้จักม้าตัวนี้หรือไม่ กวณอุจึงว่าม้านี้ชื่อเช็กเชว่ เดิมเป็นของลิโป้ ข้าพเจ้ารู้จักดีอยู่ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ยินดีจึงสั่งทหารให้จัดเครื่องม้าประดับเข้ากับม้าเช็กเชว่แล้วว่าม้าเช็กเชว่นี้เป็นม้าศึกสำคัญ มีกำลังและฝีเท้าเป็นอันมาก เราขอมอบให้ท่านเป็นกำนัลจะได้คู่ควรกัน กวณอุได้ยินเช่นนั้นก็ดีใจ รีบลงจากหลังม้าคุกเข่าลงกับพื้นคำนับโจโฉแล้วว่าท่านอัศวินหาเสนาบดีมอบม้าเช็กเชว่ให้ข้าพเจ้าครั้งนี้เป็นพระคุณหาที่สุด

มิได้ โจโจได้ยื่นก็กริ่งใจสงสัยจึงถามว่าเราได้มอบทรัพย์สินให้แก่ท่านเป็นอันมาก ไม่เคยเห็นครั้งใดที่ท่านจะดีใจเหมือนครั้งนี้ เหตุใดท่านจึงรักม้าซึ่งเป็นสัตว์เดรัจฉานยิ่งกว่าทรัพย์สินเงินทองอันเป็นที่ต้องใจคนเล่า กวนอุจึงว่า "ข้าพเจ้าแฉงว่าม้าเช็กเรอร์ดนี่มีกำลังมาก เดินทางได้วันละหมื่นเส้น แม้ข้าพเจ้ารู้ข่าวว่าเล่าปี่อยู่ที่ใด ถึงมาตรว่าไกลก็จะไปหาได้โดยเร็ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความยินดี ขอบคุณมหาอุปราชมากกว่าให้สิ่งของทั้งปวง"

คำตอบของกวนอุแสดงถึงความยึดถือมั่นคงในคำสัตย์ปฏิญาณ แห่งสวนท้อ บรรดาทรัพย์สินสิ่งของทั้งปวงล้วนเป็นสิ่งที่จะทำให้คำสาบานแห่งสวนท้อคลอนแคลนไป แต่ม้าเช็กเรอร์ดจะเป็นสิ่งที่ทำให้พี่น้องร่วมสาบานแห่งสวนท้อได้ไปถึงกันได้ เหตุนี้กวนอุจึงมีความดีใจมากกว่าข้าพเจ้าของผู้อื่น แต่ในความดีใจของกวนอุนั้นได้ทำให้โจโจมีความรู้สึกน้อยใจเป็นอันมากที่เป็นใหญ่กว่าใครทั้งปวงในแผ่นดิน แต่กลับไม่สามารถผูกใจกวนอุเอาไว้ได้ ครั้นกวนอุลากลับไปแล้วโจโจจึงเรียกเดี่ยวเดี่ยวซึ่งเป็นต้นคิดให้รับข้อสัญญาของกวนอุมาปรึกษาว่า "เราเลี้ยงดูกวนอุถึงขนาดฉะนี้แล้ว กวนอุยังมีน้ำใจผูกพันรักเล่าปี่อยู่ เราจะคิดอ่านประการใดกวนอุจึงจะเอาใจออกห่างจากเล่าปี่" โจโจนั้นเป็นคนไม่ยอมแพ้นคน กวนอุแม้มีฝีมือจกจกแต่หากจะสู้รบกับโจโจแล้วก็ยังห่างไกลกันมาก แต่เพราะความปรารถนาที่จะได้คนมีฝีมือกล้าหาญมาไว้ใช้ในราชการของโจโจซึ่งเป็นทั้งข้อเด่นและข้อด้อยอยู่ในตัว โจโจจึงทุ่มเททุกสิ่งอย่างเพื่อจะเอาชนะใจกวนอุให้จงได้ แต่เมื่อเห็นว่าได้ปรนเปรอถึงเพียงนี้แล้วก็ยังไม่เป็นผลก็รู้สึกท้อถอย เดี่ยวเดี่ยวได้ฟังคำปรารภของโจโจตั้งนั้นแล้วจึงว่าขอเวลาให้ข้าพเจ้าไปว่ากล่าวทดสอบจิตใจของกวนอุอีกสักครั้งหนึ่ง โจโจก็เห็นชอบ

รุ่งขึ้นเดี่ยวเดี่ยวจึงพาที่แฉงไปเยี่ยมกวนอุที่บ้านพัก ถ้อยทีถ้อยค่านับกันตามธรรมเนียมแล้ว เดี่ยวเดี่ยวจึงว่านับแต่ท่านมาอยู่รับราชการในเมืองหลวงแล้ว โจโจก็ได้ให้ความเมตตาท่านบำรุงถึงขนาด ท่านมีความรู้สึกประการใดกวนอุจึงว่าคุณของท่านอัศจรรย์หาเสนาบดีที่ได้พบเลี้ยงเราและได้ดูแลครอบครัวของเล่าปี่ที่เราเป็นอยู่อย่างดีนั้นเป็นอันมาก แต่ความสุขความพึงใจทั้งปวงนั้นไม่อาจทำให้เราลืมเล่าปี่ได้ เดี่ยวเดี่ยวจึงกล่อมว่า "ธรรมดาเกิดมาเป็นชายให้รู้จักที่หนักที่เบา ถ้าผู้ใดมิได้รู้จักที่หนักที่เบา คนทั้งปวงก็จะล่วงดีเดียนว่าผู้นั้นหาสติปัญญาไม่ อันมหาอุปราชมีน้ำใจเมตตาท่าน ท่านบำรุงท่านยิ่งกว่าเล่าปี่อีก เหตุใดท่านจึงมีใจคิดถึงเล่าปี่อยู่" กวนอุได้ฟังดังนั้นจึงว่าสิ่งที่โจโจได้ทำคุณไว้แก่เราแม้สักเพียงไหน ก็ไม่อาจเทียบได้กับเล่าปี่ เพราะเล่าปี่ได้มีคุณต่อเรามาแต่ก่อน ทั้งได้ร่วมสาบานเป็นพี่น้องและตัวเราก็คงยึดมั่นในคำสัตย์ยิ่งกว่าชีวิตของเราเอง บุญคุณอันโจโจได้กระทำไว้แก่ใจเรานี้เราก็คงคิดแทนคุณให้ถึงขนาด แม้มাত্রว่าเราจะจากไปก็จะทำการแทนคุณให้ปรากฏไว้แก่คนทั้งปวงเราจึงจะไป

เดี่ยวเดี่ยวได้ถามกวนอุต่อไปว่า ถ้าหากเล่าปี่ตายท่านจะอยู่กับโจโจด้วยความพร้อมใจหรือไม่ กวนอุตอบว่า "ตัวเราก็คงเป็นชาย รักษาสัตย์มิให้เสียวาจา ถึงมาตรว่าเล่าปี่จะถึงแก่ความตาย เราก็จะตายไปตามความที่ได้สาบานไว้" คำของกวนอุนี้เป็นไม้มตายอย่างหนึ่งเพราะนอกจากจะเป็นการยืนยันหยัดในจุดยืนที่มั่นคงจงรักภักดีต่อพี่ร่วมน้ำสาบานแล้ว ยังคล้ายประหนึ่งเกราะที่คุ้มกันเป็นประกันตัวเล่าปี่ไว้มิให้เป็นอันตรายเพราะถ้าหากเล่าปี่ตายลงเมื่อใด กวนอุก็จะตายตามไปด้วย นี่คืออานุภาพของความไม่กลัวตาย ในขณะที่ทุกคนกลัวตาย แต่ทุกคนก็ต้องตาย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

สวรรคย์ยอมเปิดทางแก่คนถือสังข์จะ (ตอน 125)

เดี่ยวเดี่ยวสอบถามความคิดกวนอุประจักษ์แล้ว ครั้นได้เวลาอันควรก็ลากวนอุกลับเข้าไปรายงานแก่โจโจ โจโจทราบแล้วก็ถอนใจใหญ่ด้วยแผนการที่จะยึดเอาตัวกวนอุไว้ไม่บรรลุผลดังความคิด แต่ใจขายชาติทหารก็อดไม่ได้ที่ต้องนึกสรรเสริญกวนอุในความกตัญญูสัตย์ซื่อมั่นคงซนชกอยู่ในที่นั้นด้วย จับใจความของคำพูดกวนอุเห็นเป็นช่องทางที่จะผูกมัดกวนอุไว้ได้จึงเสนอโจโจว่ากวนอุมีความสัตย์ซื่อ ยึดมั่นในสังข์จะวาจา บัดนี้ได้ล้นปากว่าจะต้องทดแทนคุณท่านก่อนจึงจะจากไป ดังนั้นหากมีการศึกสงคราม แม้กวนอุขออาสา ก็อย่าให้กวนอุออกรบ กวนอุทดแทนคุณท่านไม่ได้ก็จะต้องอยู่ด้วยท่านสืบไป โจโจเห็นช่องทางตามความคิดของซนชกก็ดีใจตกลงใจว่าแม้จะมีศึกสงครามประการใดก็จะไม่ให้กวนอุออกรบ ไม่เปิดโอกาสให้กวนอุทดแทนคุณแล้วจะได้อยู่กับโจโจตลอดไป

ทางด้านเล่าปี่เมื่อไปอาศัยในบุญของอ้วนเสี้ยวที่เมืองกิจู แม้ว่าจะได้รับการปรนเปรอเอาใจจากอ้วนเสี้ยวเป็นอย่างดี แต่ทุกวันคืนก็ไม่วายคิดถึงน้องร่วมสาบานสองคนและครอบครัว ซึ่งไม่ทราบว่าจะลัดหลงไปที่ใดหรือว่าเป็นตายร้ายดีประการใด วันหนึ่งอ้วนเสี้ยวเห็นหน้าตาเล่าปี่เศร้าหมองนักก็ทักว่าท่านตรอมใจด้วยเรื่องสิ่งใดหน้าตาจึงเศร้าหมองดังนี้ เล่าปี่ตอบว่าตัวข้าพเจ้าได้มาอาศัยในบุญท่าน จึงได้ความสุขอยู่ทุกวันนี้ วิตกอยู่ถึง

น้องร่วมสาบานทั้งสองและครอบครัว ซึ่งมีได้รู้ข่าวคราวแต่ประการใด อีกทั้งตัวข้าพเจ้านี้เกิดมาเป็นชายทั้งเป็น เชื้อพระวงศ์ ตั้งใจมันคงที่จะรับใช้แผ่นดินแต่ไม่สมคิด จึงรู้สึกละลายใจยิ่งนัก ข้าพเจ้าวิตกอยู่ด้วยเรื่องเหล่านี้ จึงไม่เป็นอันที่กินนอนเลย อ้วนเสี้ยวจึงว่าตัวข้าพเจ้าก็เป็นเชื้อสายขุนนางสีแผ่นดิน มีความกตัญญูรู้คุณแผ่นดิน คิดจะสนองคุณอยู่มิได้ขาด ครึ่งก่อนได้ยกกองทัพจะไปตีเมืองสุโขทัย แต่ติดขัดด้วยเป็นฤดูหนาว ทหารได้ความยากลำบากนัก จึงให้งันเหลียงคุมทหารตั้งมั่นอยู่ที่ตำบลลิหียง แล้วตัวข้าพเจ้าจึงได้กลับมาเมืองกัจจิว บัดนี้ฤดูหนาวสิ้นแล้ว ฤดูร้อนกำลังมาถึง ข้าพเจ้าจะยกไปตีเมืองสุโขทัยอีกครั้งหนึ่ง การในครอบครัวและพี่น้องของท่านจะเป็นประการใดคงจะได้ข่าวคราวแต่ครั้งนี้

ในขณะที่นั้นเตียนห้องที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวอยู่ในที่นั้นด้วย เมื่อได้ยินปรารภของอ้วนเสี้ยวจึงท้วงว่า เมื่อครั้งที่โจโฉยกไปตีเมืองซีจิวนั้น เมืองสุโขทัยวางทหารอยู่ ข้าพเจ้าได้เสนอความเห็นให้ท่านยกไปตีเมืองสุโขทัยแต่ท่านไม่เห็นด้วย มาบัดนี้โจโฉได้เมืองซีจิว เมืองเสียวพายและเมืองแห่ฝือแล้ว หากท่านยกไปตีเมืองสุโขทัยคงจะไม่สมความคิด เพราะกำลังทหารของโจโฉกล้าแข็งขึ้นแล้ว ทั้งได้พักฟื้นตลอดชั่วฤดูหนาว ดังนั้นจึงควรรอโอกาสไว้ก่อน จนเมื่อใดที่โจโฉยกกองทัพจากเมืองหลวงไปรบเมืองอื่นแล้ว จึงค่อยยกไปตีเมืองสุโขทัย อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำท้วงของที่ปรึกษากักรวนเร หันมาถามเล่าปี่ว่าคำที่เตียนห้องทักท้วงมานี้ท่านจะมีความเห็นอย่างไร เล่าปี่จึงว่าโจโฉบัดนี้เป็นทรราชย์ กระทำการย่ำยีพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตัวท่านเป็นเชื้อสายขุนนางผู้ภักดีต่อแผ่นดินมาถึงสี่ชั่วอายุคน อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงก็หวังพึ่งกำลังของท่านกำจัดทรราชย์ สร้างสันติสุขแก่บ้านเมือง หากท่านมีวณังอยู่ไม่คิดกำจัดศัตรูราชสมบัติ ย่อมทำให้ปวงชนผิดหวัง เสื่อมเสียต่อศักดิ์ศรีตระกูล "อ้วน" ที่ภักดีต่อแผ่นดิน อีกประการหนึ่งเล่าเวลาไว้เนิ่นไป โจโฉก็จะเติบโตใหญ่เข้มแข็งขึ้น ย่อมกระทำการย่ำยีพระเจ้าเหี้ยนเต้หนักมือขึ้นกว่าเก่า น่าใจท่านที่ภักดีต่อแผ่นดินจะทนอยู่ได้กระนั้นหรือ ขอท่านไตร่ตรองจงดีเถิด เล่าปี่นั้นรู้ว่าอ้วนเสี้ยวเป็นคนหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีวงศ์ตระกูลที่เป็นเชื้อสายขุนนางชั้นผู้ใหญ่สืบมาถึงสี่แผ่นดิน จึงยกเอาความข้อนี้ปรองเข้ากับความภักดีในพระมหากษัตริย์ให้เห็นว่าการที่ละทิ้งเฉยอยู่มีแต่จะเป็นโทษ ทั้งแก่ตัวอ้วนเสี้ยวเองและแก่ศักดิ์ศรีตระกูล "อ้วน" คำเล่าปี่จึงกระแทกเข้าตรงเป่ากลางใจของอ้วนเสี้ยว ดังนั้นอ้วนเสี้ยวจึงตัดสินใจที่จะยกกองทัพไปตีเมืองสุโขทัย เรียกบรรดาแม่ทัพนายกองมาสั่งการให้เตรียมการให้พร้อม รวบรวมกษัตริย์แล้วจะได้เคลื่อนทัพ

เตียนห้องเห็นดังนั้นก็ยั้งตั้งห้ามอ้วนเสี้ยวต่อไปว่าไม่ควรยกกองทัพไปตีเมืองสุโขทัย หากไม่เชื่อฟังคงจะเสียที่แก่โจโฉเป็นมั่นคง อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำทักท้วงทั้งที่ได้ตัดสินใจแล้วก็โกรธ จึงว่า "เราคิดจะทำบำรุงแผ่นดินตัวมังอาจห้ามเราทั้งนี้จะให้พระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นอันตรายหรือ" อ้วนเสี้ยวไม่รับฟังคำทักท้วงของเตียนห้องแล้วยังตั้งข้อกล่าวหาเอาที่เตียนห้องว่าเป็นกบฏ เพราะเป็นความคิดเห็นที่จะทำให้พระเจ้าเหี้ยนเต้ตกอยู่ในอันตราย เตียนห้องได้ฟังดังนั้นก็ตกใจรีบคุกเข่าลงกับพื้น คำนับอ้วนเสี้ยวแล้วว่าข้าพเจ้านี้ทำราชการด้วยท่านด้วยความภักดี ไหนเลยจะกล้าคิดอ่านให้พระเจ้าเหี้ยนเต้ตกอยู่ในอันตราย ข้อที่ข้าพเจ้าทักท้วงนั้นเกิดแต่ใจสุจริตและขอยืนยันว่าถ้าท่านขึ้นยกกองทัพไปคงจะเสียที่แก่โจโฉเป็นมั่นคง อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำทักท้วงซ้ำสองก็ยิ่งโกรธหนัก ชักกระบี่ออกจะฆ่าเตียนห้องเสีย เล่าปี่เห็นเช่นนั้นก็เข้ายุตเอามือของอ้วนเสี้ยวที่ถือกระบี่ไว้ ขอให้เว้นชีวิตเตียนห้องว่าบัดนี้ท่านกำลังเตรียมการยกกองทัพใหญ่ไปกอบกู้บ้านเมือง การจะฆ่าพลาวุชีวิตที่ปรึกษาในหน้าศึกนั้นไม่สมควร

อ้วนเสี้ยวเห็นคำท้วงของเล่าปี่มีเหตุผลปรด้วยความมกคลในการเคลื่อนทัพจึงให้เว้นโทษประหารแต่สั่งให้เอาเตียนห้องไปจำไว้ในคุก จอสิวขุนนางเมืองกัจจิวเห็นอ้วนเสี้ยวสั่งจำคุกเตียนห้องก็เสียใจ มาคิดว่าชาวเมืองกัจจิวทั้งปวงคงจะได้ความเดือดร้อนเพราะการตัดสินใจของอ้วนเสี้ยว มองไม่เห็นทางสว่างข้างหน้าเพราะเห็นอยู่แต่หายนะประการเดียว เหมือนกับที่คนไทยทุกคนที่รำคาญหูกอยู่กับคำว่า "เดินถูกทางแล้ว" "เศรษฐกิจฟื้นแล้ว" จอสิวจึงเอาบรรดาทรัพย์สินเงินทองที่มีอยู่ทั้งสิ้นแจกจ่ายแก่บุตรภรรยาและข้าทาสในเรือน แล้วว่าอ้วนเสี้ยวไปศึกครั้งนี้แม้จะได้ชัยชนะกลับมาก็คงไม่พูนบำเหน็จให้แก่ผู้ใดเหมือนกับที่แล้วมา แต่ถ้าหากเสียทีกลับมาครั้งนี้ภัยอันตรายย่อมบังเกิดแก่ผู้คนทั้งปวง ตัวเราก็คงไม่รอดชีวิตกลับมาหาพวกท่านอีก ดังนั้นพวกท่านจงเอาทรัพย์สินที่เรามอบให้ไปเป็นทุนรอน ทำมาหากินต่อไปเถิด

บุตร ภรรยา ข้าทาสบริวารของจอสิวเห็นเช่นนั้นต่างพากันสงสารจอสิวที่ทำการประหนึ่งการสังเวยลาตายจึงพากันร้องไห้รำไร ครั้นถึงวันฤกษ์ดี อ้วนเสี้ยวจึงให้ทหารถือหนังสือไปถึงงันเหลียง ที่ตำบลลิหียงให้เป็นกองหน้ายกพลเข้าไปตีเมืองสุโขทัย ส่วนตัวอ้วนเสี้ยวจะยกทหารจากเมืองกัจจิวเป็นกองทัพหลวงตามไป จอสิวเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็ทักท้วงอ้วนเสี้ยวว่าการที่ท่านให้งันเหลียงเป็นแม่ทัพกองทัพหน้านั้นเห็นว่าจะเสียที่แก่ข้าศึกเพราะงันเหลียงเป็นคนต้อตึงวาม เชื่อมั่นแต่กำลังฝีมือตัว ไม่รู้จักที่ใด ที่เสีย และอุบายศึก การของท่านก็จะเสียไป อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำทักท้วงก็โกรธ ตาหนิจอสิวว่าอ้วนเสี้ยวนี้เป็นการเองที่เราพอใจ ดริ่งกองทัพโจโฉอยู่หน้าศึก โฉนตัวจึงมากล่าวความอับมงคลดังนี้ จอสิวเห็นอ้วนเสี้ยวโกรธก็นิ่งเสีย เพราะรู้ว่าคนแบบอ้วนเสี้ยวนี้ไม่ชอบคำทักท้วง ทักท้วงของคนอื่น หากทักท้วงไปนอกจากจะไม่ไผลแล้ว ดิร้ายก็จะ

ตายเสียด้วยคมดาบของอ้วนเสี้ยว แทนที่จะตายในสนามรบให้ปรากฏไว้ในประวัติศาสตร์ ลีนคนท้วงแล้วอ้วนเสี้ยวจึงเร่งทหารให้รีบนำหนังสือไปถึงงั้นเหลียง ส่วนอ้วนเสี้ยวก็ยกทหารเป็นทัพหลวงเคลื่อนออกจากเมืองก็จิวตรงไปเมืองฮูโต

ครั้นงั้นเหลียงได้ทราบคำสั่งจึงสั่งให้เคลื่อนทัพหลวงเข้าไปในแดนเมืองฮูโต ถึงตำบลแปะแบ้ก็ให้ตั้งค่ายมั่นไว้ ฝ่ายเล่าเจี้ยนเจ้าเมืองตองกุน ซึ่งเป็นเมืองในบังคับของเมืองฮูโต ครั้นทราบความศึกว่ากองทัพอ้วนเสี้ยวยกล่วงมาถึงตำบลแปะแบ้ จึงให้ม้าใช้ถือใบบอกเข้าไปรายงานการศึกให้ทางเมืองหลวงทราบ เมื่อโจโจทราบข่าวศึกก็สั่งจัดแจงทหารเตรียมยกกองทัพไปรับมือกับกองทัพอ้วนเสี้ยว กวนอูได้กลิ่นคาวศึกก็ขอเข้าพบโจโจขออาสาเป็นกองทัพหน้ารบกับกองทัพของอ้วนเสี้ยว โจโจตัดสินใจเกี่ยวกับบทบาทของกวนอูไว้ก่อนแล้วว่า แม้มีการศึกหนักหนาประการใดก็จะไม่ให้กวนอูอาสาออกรบ ปิดหนทางทดแทนบุญคุณของกวนอู เพื่อผูกมัดกวนอูไม่ให้จากไป ครั้นได้ฟังคำอาสาจึงว่าการศึกกับอ้วนเสี้ยวเพียงเล็กน้อย ยังไม่ต้องเดือดร้อนรบกันถึงท่าน ท่านจงอยู่ในเมืองหลวงช่วยดูแลการข้างหลังและครอบครัวของเล่าปี่ไว้ให้จงดี เรยกทัพไปครั้งนี้หากมีข้อขัดสนประการใด จะคอยว่ากล่าวเรียกตัวท่านไปในภายหลัง กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ลาโจโจกลับมากำบัง โจโจได้สั่งให้จัดกองทัพกำลังพลสิบห้าหมื่น แบ่งออกเป็นสามกอง คือกองทัพหลวง และอีกสองกองเป็นปีกซ้ายปีกขวา ให้ปีกซ้ายและปีกขวารับรุดตัดทางไปข้างหน้าสกัดทัพของอ้วนเสี้ยวไว้ก่อน ตัวโจโจจะเดินทัพตามทางหลวงตรงไปที่ตำบลแปะแบ้

กองทัพของโจโจยกไปถึงตำบลแปะแบ้แล้วตั้งค่ายคุมเชิงกองทัพของงั้นเหลียงไว้เป็นสามด้าน ระยะห่างกันด้านละห้าสิบเส้น ตั้งค่ายเสร็จแล้วโจโจได้พาทหารติดตามขึ้นไปสำรวจภูมิประเทศบนเนินเขา แลลงไปทีกองทัพของงั้นเหลียงเห็นตั้งค่ายแน่นหนา มีกำลังคนร่วมสิบหมื่น โจโจจึงหันมาทางซงเหียนซึ่งเป็นทหารเก่าของลิโป้ที่เข้ามาสวามิภักดิ์ ซึ่งมีมือไปที่ค่ายใหญ่ของกองทัพงั้นเหลียงแล้วว่าที่ยืนทัพอยู่ภายใต้ร่มระย้านั้นคงเป็นตัวงั้นเหลียงแม่ทัพหน้าของอ้วนเสี้ยว ตัวเราไม่รู้จักตัวและมีมือของคนผู้นี้ อนึ่งเราได้กิดคิดศัพทว่าตัวท่านนี้มีฝีมือเป็นที่ลือเลื่อง ใครได้ชมฝีมือของท่าน ท่านจงนำทหารออกไปรบกับงั้นเหลียงให้ประจักษ์ซงเหียนรับคำสั่งแล้วกลับมากำบังจัดแจงทหารแล้วขึ้นม้าถือทวนนำทหารออกไปทำรบที่หน้าค่ายของงั้นเหลียง งั้นเหลียงเห็นทหารโจโจคุมทหารออกมาทำรบถึงหน้าค่ายก็โกรธ สั่งให้จัดทหารแล้วเปิดประตูค่ายยกออกไปรบกับซงเหียนงั้นเหลียง รบกับซงเหียนได้สามเพลงงั้นเหลียงก็เอาง้าวฟันซงเหียนตกม้าตาย

โจโจเห็นดังนั้นก็ตกใจ ประารกษณ์ในหมู่ทหารว่าทหารของอ้วนเสี้ยวผู้นี้มีฝีมือเข้มแข็งนัก ขณะนั้นงุยชกซึ่งเป็นเพื่อนกับซงเหียนได้ยินคำปรารภของโจโจจึงขออาสาออกไปล้างแค้นให้กับเพื่อน โจโจก็อนุญาตงุยชกคุมทหารออกไปรบกับงั้นเหลียง ต่อสู้กับนบนหลังม้าตัวต่อตัว เพียงสามเพลงงั้นเหลียงก็เอาง้าวฟันงุยชกตกม้าตายไปอีกคนหนึ่ง ทหารของงุยชกจึงแตกหนีกลับมาที่ค่ายของโจโจ โจโจเห็นเช่นนั้นจึงปรึกษากับแม่ทัพนายกองว่าทหารของอ้วนเสี้ยวผู้นี้มีฝีมือเข้มแข็งกว่าที่คาดคิด ผู้ใดจะอาสาออกไปจับตัวงั้นเหลียงบ้าง ชิหลงได้ยินเช่นนั้นจึงขออาสาออกรบ โจโจก็อนุญาต ชิหลงคุมทหารออกไปรบกับงั้นเหลียงได้ยี่สิบเพลง ทานกำลังงั้นเหลียงไม่ได้จึงชักม้าหนีออกจากลานรบ พาทหารกลับมาตาย โจโจเสียนายทหารไปแล้วถึงสองคน ภายใต้การรบไม่ก็เพลง ทั้งนายทหารโทะระดับชิหลงก็รับมือกับงั้นเหลียงได้เพียงยี่สิบเพลงเท่านั้นก็เสียน้ำใจ คำลงจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองปรึกษาการศึกษาว่าจะรับมือกับงั้นเหลียงประการใด ชิหลงซึ่งนับว่าเป็นทหารที่มีฝีมือสูงที่สุดในกองทัพของโจโจที่ยกมาครั้งนี้ ทราบกำลังฝีมือของงั้นเหลียงแล้วจึงเสนอโจโจว่าศึกครั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นแต่กวนอูผู้เดียวที่จะสามารถรับมือกับงั้นเหลียงได้ โจโจจึงว่าหากเราให้กวนอูออกศึกในครั้งนี้หากกวนอูชนะก็เป็นเงื่อนไขที่จะจากเราไป ชิหลงได้ยินยินความเห็นเดิมแล้วเสนอเพิ่มเติมว่าบัดนี้เล่าปี่ไปอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยว หากกวนอูฆ่างั้นเหลียงเสียแล้ว ความทราบถึงอ้วนเสี้ยวก็คงจะฆ่าเล่าปี่ เมื่อเล่าปี่ตายแล้วกวนอูก็จะเป็นสิทธิแก่ท่านหรือนี้สวรรค์กำลังชักปากชิหลงให้เสนอความเห็นที่เปิดทางให้กวนอูได้ทดแทนคุณโจโจ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

อุบาย"ยืมดาบฆ่าคน" (ตอน 126)

โจโจนั้นน้ำใจหนึ่งใครได้กวนอูไว้ใช้ในราชการ ตกลงใจมาแต่ต้นว่าจะไม่ให้กวนอูอาสาศึก เพื่อปิดโอกาสไม่ให้กวนอูทดแทนคุณ เป็นการผูกมัดกวนอูไม่ให้จากไป แต่น้ำใจหนึ่งก็ต้อง การเอาชนะในการศึกที่กำลังเผชิญอยู่กับงั้นเหลียงแม่ทัพหน้าของกองทัพอ้วนเสี้ยว ซึ่งใจอยู่เป็นสองข้างดังนั้นครั้นได้ฟังความคิดของชิหลงก็เห็นเป็นอุบาย "ยืมดาบฆ่าคน" โจโจคิดถึงอุบายนี้แล้วก็มีความยินดียิ่งนัก เพราะถ้ากวนอูฆ่างั้นเหลียง

ได้สำเร็จก็เท่ากับได้ชัยชนะต่อกองทัพหน้าของอ้วนเสี้ยว บรรลุความประสงค์เบื้องต้นในการทำศึกครั้งนี้สถานหนึ่ง และเมื่อใดที่อ้วนเสี้ยวทราบความแล้วฆ่าเล่าปีเสีย กวนอูก็จะสิ้นหลักยึด คงจะอยู่รับใช้ราชการในเมืองหลวงตลอดไป เป็นการบรรลุความประสงค์อีกสถานหนึ่ง จึงตัดสินใจให้กวนอูออกศึกครั้งนี้

โจโฉจึงให้ม้าใช้เดินสารไปเมืองหลวงเรียกตัวกวนอูให้รีบตามมาโดยเร็วที่สุด กวนอูทราบความแล้วได้เข้าไปลาพี่สะใภ้ทั้งสองภรรยาทั้งสองของเล่าปีครั้นได้ทราบว่ากวนอูจะไปออกศึกสำคัญก็มีใจหวัง แต่เห็นโอกาสที่กวนอูจะได้สืบทราบข่าวคราวของเล่าปีจึงพร้อมกันอวยพรชัยให้กวนอูมีชัยชนะแก่ข้าศึก กวนอูลาพี่สะใภ้ทั้งสองแล้ว ขึ้นมาเช็กแถวถืออาวุธอาหารที่ติดตามมาแต่เดิมเพียงสิบคนตามกองทัพโจโฉไปที่ตำบลแปะแบ่ โจโฉทราบข่าวกวนอูมาถึงก็ดีใจรีบออกมาต้อนรับ แล้วพาเข้าไปในค่ายบัญชาการ เล่าความศึกให้กวนอูฟังว่าเงินเหลียงแม่ทัพหน้าของกองทัพอ้วนเสี้ยวมีฝีมือเป็นอันมาก สังหารชงเหยียนงยชกตายภายใต้เพลงง้าวไม่กี่เพลง ชีหลงออกไปรบก็เสียทีกลับมา จึงเห็นแต่ท่านที่พอจะรับมือกับเงินเหลียงได้

กวนอูได้ฟังคำโจโฉแล้วจึงว่าข้าพเจ้าไม่รู้จักตัวเงินเหลียง ขออุทิศให้ประจักษ์ก่อนว่าจะสู้ได้หรือไม่ โจโฉจึงพากวนอูและทหารติดตามขึ้นไปบนเนินเขาด้านหลังค่าย พอถึงกับขณะนั้นเงินเหลียงกำลังคุมทหารจะยกมาทำรบ โจโฉจึงขึ้นไปถึงเงินเหลียงแล้วว่าพี่มานานหน้าทหารอยู่ในมรณะยานั้นนั่นแหละคือเงินเหลียง เป็นแม่ทัพหน้าของกองทัพอ้วนเสี้ยวกวนอูพิเคราะห์รูปลักษณะท่าทีการกระทำของเงินเหลียงแล้วตอบว่าเงินเหลียงผู้นี้ข้าพเจ้าพอจะรับมือได้อยู่ ข้าพเจ้าขออาสาไปเอาศีรษะเงินเหลียงมามอบแก่ท่านจงได้ โจโฉได้ยินคำกวนอูทงองอาจนักเกรงว่ากวนอูจะตั้งอยู่ในความประมาทจึงเตือนว่าทหารเอกอ้วนเสี้ยวผู้นี้มีฝีมือเป็นอันมาก ท่านอย่าเพิ่งประมาทแก่ศัตรู กวนอูยินคำของโจโฉก็ยังฮึกฮาวเหิมหาญ กล่าวขึ้นอย่างช้าๆ แต่หนักแน่นว่าตัวข้าพเจ้านี้พอมือมีฝีมืออยู่บ้าง พอที่จะเอาศีรษะเงินเหลียงมามอบแก่ท่านได้ อย่าได้วิตกเลย สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายการประมาท ฝีมือเงินเหลียงของกวนอูว่า "ซึ่งว่าจะขออาสาไปตัดศีรษะเงินเหลียงมาให้แก่ท่าน เห็นจะไม่ยากนัก อุปมาเหมือนเอาตะเกียบหยิบของกินในโต๊ะ" ในขณะที่ฉบับภาษาจีนเปรียบเทียบกับ "ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูลักษณะของเงินเหลียงผู้นี้แล้ว ดูเหมือนคล้ายกับคนแบกปายประกาศขายศีรษะตัวเองเท่านั้น" เดียวเดียวอยู่ในที่นั้นด้วยได้ยินคำกวนอูคล้ายกับประมาทฝีมือข้าศึกเหลือประมาทจึงทักท้วงว่า การศึกกำลังเผชิญอยู่ข้างหน้า กฎอัยการศึกครอบคลุมอยู่ทั่วทั้งกองทัพ ท่านจะกล่าวความศึกประการใดของใคร่ตรงใจจงดี คำติงของขุนศึกสุภาพบุรุษเดียวเสียวข้างเปี่ยมด้วยน้ำจิตน้ำใจและไมตรีที่มีต่อกวนอูเหลือพันประมาท กวนอูได้ยินคำก็เข้าใจความหมายและความห่วงใยของเดียวเสียว จึงว่าแม้ข้าพเจ้าจะพอมือมีฝีมืออยู่บ้าง แต่กล่าวคำใดในการศึกก็จะมีค่าที่สอง ขอท่านจงวางใจ

ว่าแล้วกวนอูก็คำนับลาโจโฉ กระเทียมโกลนม้าเช็กแถวตรงรี่เข้าไปที่กองทัพของเงินเหลียงซึ่งกำลังเคลื่อนตรงเข้ามา ม้าเช็กแถวพาเจ้าของคนใหม่รีบตรงไปข้างหน้า ประหนึ่งอาณาเขตแห่งพายุ ทหารของเงินเหลียงเห็นลักษณะการอันรวดเร็วเป็นสง่าน่าเกรงขามราวอสูรบิดาคึกใจพากันแตกตื่นแยกออกเป็นทาง กวนอูขี่ม้าเช็กแถวฝ่าเข้าไปในกองทัพของเงินเหลียงอย่างรวดเร็วคล้ายดังเรือที่แล่นไปในน้ำ หัวเรือไปถึงที่ใดน้ำก็แยกออกเป็นทางจะนั้น จนม้าเช็กแถวเข้าไปใกล้กับม้าของเงินเหลียง เงินเหลียงเห็นทหารหนวดยาว หน้าแดง ศีรษะโพกด้วยผ้าคลุมสีเขียวตองอ่อนสง่างามนักประหลาดกว่าคนทั้งปวง ประกอบกับกิตติศัพท์ที่เคยรู้มาก็คิดว่าน่าจะเป็นกวนอูน้องร่วมสาบานของเล่าปี เตรียมจะออกปากบอกข่าวเล่าปีให้ได้ทราบ แต่คำพูดยังไม่ทันพ้นออกจากริมฝีปาก แรงฝีเท้าของม้าเช็กแถวก็พากวนอูเข้าถึงตัวเงินเหลียง กวนอูได้เอาง้าวฉวางมาดฟันเงินเหลียงคอขาดตาย ในขณะที่กำลังจะอำปากบอกความอยู่ เพียงชั่วพริบตาที่กวนอูคำนับลาโจโฉ ศีรษะของเงินเหลียงก็หลุดจากบา

โจโฉเห็นเช่นนั้นก็ยินดีรีบสั่งทหารให้รุกเข้าโจมตีกองทัพหน้าของอ้วนเสี้ยว ทหารของโจโฉได้เคลื่อนกำลังเข้าตีทหารของเงินเหลียงที่กำลังแตกตื่นเพราะเสียแม่ทัพอย่างรวดเร็ว ทหารของเงินเหลียงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ที่เหลือพากันแตกหนี ทหารโจโฉได้เก็บอาวุธยุทธโธปกรณ์ไว้ได้เป็นอันมาก กวนอูได้ตัดเอาศีรษะเงินเหลียงแล้วพากลับมาหาโจโฉ โจโฉเห็นศีรษะเงินเหลียงก็มีความยินดี สรรเสริญฝีมือของกวนอูเป็นอันมากว่า "ตัวท่านมีไชทหารมณุษย์ อันมีฝีมือรวดเร็วตั้งนี้สมเป็นทหารเทพยดา" กวนอูได้ฟังคำของโจโฉก็คิดถึงเดียวหุยน้องร่วมสาบานว่าฝีมือของเราย่อมประจักษ์แก่โจโฉแล้ว จำจะยกย่องฝีมือน้องเล็กให้โจโฉยำเกรงไว้ในภายหน้าจึงว่า อันฝีมือข้าพเจ้านี้มีเพียงประมาณดอก น้องเล็กของข้าพเจ้าที่มีชื่อว่าเดียวหุยนั่นแหละจะนับว่ามีฝีมือแท้ ถึงแม้มีทหารสักร้อยหมื่นคอยป้องกัน เดียวหุยก็น่าจะสามารถฝ่าเข้าไปตัดศีรษะแม่ทัพได้ "อุปมาดังหยิบเอาส้มในลัง"

โจโฉได้ยินดังนั้นก็น้ำใจยำเกรงเดียวหุยน้องร่วมสาบานเป็นอันมาก ได้สั่งทหารทั่วทั้งกองทัพว่าผู้ใดเผชิญหน้ากับเดียวหุยก็น่าอย่าเพิ่งรบ ให้ขอทราบการพิจารณาและคำสั่งจากโจโฉก่อน ฝ่ายทหารของเงินเหลียงเมื่อเสียที่แก่กวนอู พากันแตกหนีกลับไปทางด้านกองทัพหลวงแล้วเข้าไปรายงานให้อ้วนเสี้ยวทราบความทุกประการ อ้วนเสี้ยวได้

ทราบรายงานก็ตกใจ ทั้งสงสัยว่าแต่ก่อนมาไม่เคยปรากฏว่าในกองทัพโจโฉมีทหารหมวดยาว หน้าแดง มีฝีมือรบพุ่งรวดเร็วฉวย จึงสอบถามแม่ทัพนายกองว่าผู้ใดรู้จักทหารของโจโฉที่หมวดยาว หน้าแดงบ้างหรือไม่ ชีวีขุนนางเมืองกิวซึ่งมาในกองทัพของอ้วนเสี้ยวได้ยินคำปรารภดังนั้นจึงว่าทหารหมวดยาว หน้าแดงผู้นี้จะเป็นคนอื่นไปไม่ได้ ในแผ่นดินนี้ก็มีแต่เพียงกวนอุ๋งร่วมสาบานของเล่าปี่เท่านั้น อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นจึงหันมาทางเล่าปี่แล้วว่าตัวท่านมาอาศัยในบุญเราอยู่ แต่น้องร่วมสาบานของท่านกลับไปเข้าด้วยโจโฉ แล้วมาฆ่าทหารเอกของเรา นี่มิใช่ตัวท่านเป็นพวกของโจโฉสร้างมาเป็นไส้ศึกลวงเรือดอกหรือ ดังนั้นเรากับท่านเห็นจะต้องขาดกันแต่บัดนี้ ว่าแล้วอ้วนเสี้ยวก็สั่งทหารให้จับเล่าปี่เอาไปประหาร

อุบาย "ยืมดาบฆ่าคน" ของโจโฉกำลังเปล่งประกายอำมหิตใกล้จะกินเลือดที่ลำคอของเล่าปี่เต็มที แต่เล่าปี่เมื่อได้ยินคำสั่งอ้วนเสี้ยวดังนั้นแม้มัดใจแต่ก็ตั้งสติมั่น กล่าวกับอ้วนเสี้ยวว่า "เหตุใดท่านมาดูเบาพิงความข้างเดียวจะนี้ ขอท่านดำริดูให้คร่าก่อน ข้าพเจ้าเสียบ้านเมืองแลครอบครัวสมัครพรรคพวกทั้งปวงจนยังแต่ตัวผู้เดียวมาพิงท่าน ก็เพราะโจโฉยกมาทำอันตราย กวนอุ๋ง เดียวหุย น้องข้าพเจ้านั้นจะเป็นหรือตายประการใดนั้นก็ยังมีได้แจ้ง ซึ่งทหารหน้าแดง หมวดยาวนั้นจะมีแต่กวนอุ๋งผู้เดียวหรือ หรือผู้อื่นจะมีอยู่บ้างท่านจงพิเคราะห์ดูให้แนกก่อน" คำแก้ตัวของเล่าปี่ที่ว่าต้องมายากลำบากก็เพราะโจโฉนั้น เป็นความที่อ้วนเสี้ยวรู้ดีอยู่แก่ใจ อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำแก้ตัวของเล่าปี่ก็ได้สติยังคิด ครั้นได้ฟังคำแก้ตัวถัดมาว่าทหารหมวดยาว หน้าแดงทั้งแผ่นดินนี้ไซ้ว่าจะมีแต่กวนอุ๋งผู้เดียว จึงเห็นคล้อยตามไปกับคำของเล่าปี่ สั่งให้ทหารปล่อยตัวเล่าปี่แล้วหันกลับมาโกรธชีวีต่าหนิชีวีว่ายามหน้าศึกเช่นนี้ตัวแต่งความมาเจรจาเพื่อลวงเราให้ฆ่าเล่าปี่เสีย นี่มิใช่เป็นการจงใจบ่อนทำลายกองทัพให้ระส่ำระสายดอกหรือ ว่าแล้วอ้วนเสี้ยวก็ไล่ชีวีออกไปข้างนอก แล้วชวนเล่าปี่กินโต๊ะ ปรึกษาว่าจะทำประการใดจึงจะล้างแค้นโจโฉในครั้งนี้

ขุนทิพทหารเอกของอ้วนเสี้ยวอีกผู้หนึ่งร่วมกินโต๊ะอยู่ด้วยได้ยินคำปรึกษาของอ้วนเสี้ยวจึงอาสาจะไปรบกับโจโฉ อันขุนทิพผู้นี้ "มีกำลังมาก สูงหกศอก หน้าดำดจดังหมี่ แล้วมีมือกล้าหาญ" อ้วนเสี้ยวฟังคำอาสาของขุนทิพแล้วก็มีความยินดี สั่งจัดทหารสิบหมื่นให้ขุนทิพไปรบกับโจโฉ และสั่งให้เตรียมกองทัพเรือเพื่อเตรียมล่าเสียงทหารข้ามแม่น้ำสวงโห ชีวียืนอยู่ข้างนอกได้ยินคำสั่งของอ้วนเสี้ยวก็เข้ามาทักท้วงว่าการที่จะให้ขุนทิพข้ามแม่น้ำสวงโหไปรบกับโจโฉนั้นไม่ชอบ เพราะหากพลาดพลั้งประการใดก็ยากที่จะถอยกลับมาได้ ควรจะตั้งรับกองทัพโจโฉอยู่ที่ปากข้างนี้ เห็นเป็นที่แล้วจึงค่อยเคลื่อนทัพข้ามแม่น้ำสวงโหไป

อ้วนเสี้ยวเป็นคนไม่ชอบคนขัดคออยู่แล้ว ครั้นได้ยินคำชีวีซึ่งเพ่งไล่ออกจากห้องไปเมื่อสักพักใหญ่กลับเข้ามาทักท้วงอีกเช่นนี้ก็โกรธ ด่าชีวีว่า "อ้ายคนหาปัญญาไม่ มันคิดอ่านแต่จะให้เราเสียการ" ชีวีได้ฟังคำดาของอ้วนเสี้ยวก็เสียใจ ถอยออกมาจากห้องที่กินโต๊ะกันอยู่ เดินทอดถอนใจใหญ่ออกมาแล้วรำพึงขึ้นให้ทหารทั้งหลายได้ยินว่า "ผู้ซึ่งเป็นนายทัพนายกอง แม้คิดการได้ตลอดทหารทั้งปวงก็มิเป็นอันตราย บัดนี้อ้วนเสี้ยวทำการสงครามดูหมิ่นโจโฉ เราเห็นการจะไม่ตลอด ช่วยว่ากล่าวตักเตือนก็มิได้เชื่อฟัง ท่านทั้งปวงจะเอาชากศพมาทิงไว้ที่ตำบลนี้เป็นมั่นคง" ชีวีรำพึงดังนั้นแล้ว ก็กลับไปบ้านและนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ชีวีก็อ้างว่าป่วยไม่เข้ามาปรึกษาการด้วยอ้วนเสี้ยวตามปกติอีกเลย ฝ่ายอ้วนเสี้ยวหลังจากชีวีออกไปแล้ว ได้สั่งการให้จัดกำลังทหารแล้วให้ขุนทิพคุมกองทัพยกไปรบด้วยกองทัพโจโฉ ในขณะนั้นเล่าปี่ได้เสนอต่อ อ้วนเสี้ยวว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยท่านจนบัดนี้ยังไม่เคยทำความชอบสิ่งใด ครั้นนี้ข้าพเจ้าขออาสาไปด้วยทัพขุนทิพ เพื่อจะได้ช่วยกันคิดอ่านการศึกแทนคุณท่านประการหนึ่ง ทั้งจะได้สืบสาวราวเรื่องให้ประจักษ์ว่า ทหารโจโฉที่หมวดยาวหน้าแดงนั้นใช่กวนอุ๋งหรือไม่อีกประการหนึ่ง

อ้วนเสี้ยวฟังคำอาสาของเล่าปี่ก็ยินดี หันมาว่ากับขุนทิพว่า เราจะให้เล่าปี่ไปในกองทัพด้วยท่าน เล่าปี่นี้มีสติปัญญาเป็นอันมากจะได้ช่วยกันคิดอ่านการสงคราม แต่ขุนทิพแย้งว่าเล่าปี่มีสติปัญญาก็จริงอยู่แต่ความที่แพ้ศึกกับโจโฉมาหลายครั้ง ย่อมขยายครามเกรงโจโฉ ดังนั้นหากเล่าปี่ไปด้วยข้าพเจ้าความคิดเห็นก็จะไม่เป็นไปในทางเดียวกัน การทำสงครามกับโจโฉก็จะขัดสน แต่เมื่อเป็นความประสงค์ของท่าน ข้าพเจ้าก็จะแบ่งทหารให้เล่าปี่สามหมื่นทำหน้าที่เป็นกองหนุน อ้วนเสี้ยวเป็นคนไร้ความคิด ฟังคำท้วงของขุนทิพแล้วความเห็นก็คล้อยตามไป โดยขาดความคำนึงว่าขุนทิพนั้นเป็นการดูหมิ่นเล่าปี่ ฝ่ายเล่าปี่แม้จะเข้าใจความหมายของขุนทิพและรู้สึกอับอายอยู่ในใจ แต่ในฐานะผู้อาศัยก็จำเป็นต้องรับคำ

ครั้นได้ฤกษ์เคลื่อนทัพ อ้วนเสี้ยวจึงให้ขุนทิพคุมทหารสิบหมื่นเป็นกองทัพหน้า เล่าปี่คุมทหารสามหมื่นเป็นกองหนุน ส่วนกองทัพหลวงของอ้วนเสี้ยวยังคงตั้งมั่นอยู่ที่เดิม กองทัพหน้าของขุนทิพเคลื่อนมาถึงแม่น้ำสวงโหก็ให้เรือรบล่าเสียงทหารอาวุธยุทธโธปกรณ์และมาศึกข้ามแม่น้ำแล้วตั้งค่ายมั่นไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำสวงโหนั้น ในขณะที่เล่าปี่ซึ่งยกเป็นกองหนุนได้ตั้งค่ายลงที่ริมฝั่งแม่น้ำสวงโหอีกฟากหนึ่ง ทางด้านกองทัพของโจโฉหลังจากได้รับชัยชนะต่อกองทัพของงั้นเหลียงแล้ว โจโฉได้แต่งฎีกากราบทูลรายงานการศึกถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้และเสนอให้โปรดเกล้าแต่งตั้งกวนอุ๋งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร พระเจ้าเหี้ยนเต้ทราบ

ความตามฎีกาของโจโฉแล้ว โปรดเกล้าแต่งตั้งตามเสนอและพระราชทานตราตั้งสำหรับเกียรติยศแก่กวนอู

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ทำลายอุบาย"ยืมดาบฆ่าคน" (ตอน 127)

ฝ่ายโจโฉซึ่งปลงทัพพอยุ่ที่ตำบลแปะแบ๊ว ครั้นได้ทราบรายงานว่าขุนทิพทหารเอกอ้วนเสี้ยวได้เคลื่อนกองทัพหน้ากำลังพลสิบหมื่น ข้ามแม่น้ำสวงโหเข้ามายังเขตแดนเมืองสุโต จึงเรียกประชุมที่ปรึกษา และแม่ทัพนายกองเพื่อวางแผนรับศึกกองทัพหน้าของอ้วนเสี้ยวต่อไป โจโฉได้กำหนดแผนยุทธการต่อที่ประชุมว่า การศึกบางครั้งเรา เอากองเสบียงไว้ข้างหลังมักจะได้รับอันตราย ดังนั้นการรับศึกขุนทิพ ครั้งนี้จะให้เอากองเสบียงไว้ข้างหน้า และเอาหน่วยรบทั้งหลายไว้ข้างหลัง ลี้อยนายทหารโทของโจโฉได้ทักท้วงขึ้นว่าธรรมเนียมการสงครามจะต้องเอาคลังเสบียงไว้ข้างหลังจึงจะปลอดภัย การให้กองเสบียง ซึ่งไม่สันตการสู้รบนำไปข้างหน้า หากปะทะกับกองทัพอ้วนเสี้ยวก็จะเสียที่ โจโฉจึงว่าแผนยุทธการครั้งนี้เราได้ตัดสินใจแล้ว ท่านอย่าได้ทักท้วงต่อไปอีกเลย วันหนึ่งข้างหน้าท่านก็จะแจ่งซึ่งความคิดของเรา ว่าแล้วโจโฉจึงสั่งจัดขบวนทัพให้กองเสบียงอยู่ข้างหน้า กองรบทั้งหมดอยู่ข้างหลังแล้วให้แบ่งเป็นสามกอง เป็นปีกซ้าย ปีกขวา สองกอง ส่วนโจโฉเป็นกองทัพหลวง และให้กองเสบียงเคลื่อนออกไปก่อน ส่วนปีกซ้าย ปีกขวานั้นให้ยกตามไป แต่ไม่ให้ใส่เสื้อเกราะ สำหรับกองทัพหลวงซึ่งโจโฉคุมทัพเองนั้นล้วนเป็นหน่วยรบฝีมือดี ทั้งสิ้นยกไปที่หลัง แล้วตั้งขุมอยู่ที่เชิงเขาในเส้นทางที่กองทัพหน้าของอ้วนเสี้ยวจะยกมา

จัดขบวนทัพเสร็จสิ้นแล้วโจโฉจึงสั่งเคลื่อนขบวนทัพ กองเสบียง และปีกซ้าย ปีกขวาได้เคลื่อนรุดไปข้างหน้า ในขณะที่กองทัพหลวงของโจโฉยกตามไปที่หลัง แล้วตั้งขุมอยู่ที่เนินเขา เตรียมการตีโต้กองทัพหน้าของอ้วนเสี้ยวเป็นสามทาง กองเสบียงซึ่งเป็นกองหน้าเคลื่อนไปกว่าครึ่งทางก็ปะทะกับกองทัพหน้าของขุนทิพ แต่เนื่องจากทหารประจำกองเสบียงไม่ใช่หน่วยรบ ไม่ชำนาญการศึก จึงถูกกองทัพหน้าของขุนทิพตีแตกอย่างรวดเร็วและยึดเอาเสบียงอาหารไว้เป็นอันมาก ทหารกองเสบียงแตกถอยมารั้งมาถึงกองทัพหลวงแล้วรายงานการศึกให้โจโฉทราบ

ฝ่ายกองหน้าของขุนทิพเมื่อตีกองเสบียงของโจโฉแตกแล้วก็เคลื่อนรุดหน้ามาอย่างรวดเร็วและฮึกเหิม ปะทะกับปีกซ้าย ปีกขวาของโจโฉซึ่งหนุนตามกองเสบียงไป และเนื่องจากปีกซ้าย ปีกขวาดังกล่าวประกอบด้วยทหารซึ่งไม่ค่อยมีฝีมือและไม่มีเกราะคุ้มกัน ทั้งปีกซ้าย ปีกขวาจึงแตกพ่ายลงมามาก พวกที่อยู่ข้างหลังได้ถอยร่น มาถึงกองทัพหลวงแล้วรายงานให้โจโฉทราบรวมทั้งปีกซ้าย ปีกขวาเสีย ที่แก่ข้าศึกแล้ว ควรถอยทัพกลับไปตำบลแปะแบ๊ว ชุนฮิวซึ่งเป็นที่ปรึกษาและแจ่งในอุบายของโจโฉจึงได้ปรามทหารเหล่านั้นว่า พวกเจ้าอย่าเสียขวัญไปเลย การครั้งนี้กองทัพของเรา กำลังได้ที่ข้าศึกอยู่แล้ว โจโฉได้ยื่นคำชวนฮิวก็หัวเราะขอบใจพยักหน้าให้กับชุนฮิวเป็นทีว่าสิ่งที่ชุนฮิวคิดนั้นตรงกับกลอุบายที่ได้วางไว้ กองทัพหน้าของขุนทิพได้ชัยชนะในการปะทะกับกองเสบียงในครั้งแรก และได้ตีในการปะทะกับปีกซ้าย ปีกขวาของโจโฉ เมื่อทหาร ของโจโฉถอยร่นอย่างไม่เป็นขบวนกองทัพหน้าของขุนทิพจึงตีรุกเข้ามา แต่อาการรุกในขณะที่ฝ่ายถอยไม่เป็นขบวนนั้นได้ทำให้ฝ่ายรุก กลายเป็นการรุกอย่างไม่เป็นขบวนตามด้วย

พอกองทัพหน้าของขุนทิพมาถึงจุดขุมที่กองทัพหลวงของโจโฉ ตั้งอยู่ โจโฉจึงให้สัญญาณให้กองทัพหลวงทั้งสามกองล้อมกระหนาบ เข้าตีกองทัพหน้าของขุนทิพ โดยล้อมกองทัพหน้าของขุนทิพไว้ทั้งสามด้าน ขุนทิพและทหารในกองทัพหน้ากำลังรุกไล่อย่างฮึกเหิม เมื่อตก อยู่ในวงล้อมของทหารโจโฉอย่างจับปล้นก็พากันแตกตื่นตกใจ ทหาร ของโจโฉได้ล้อมกระหนาบโจมตีกองทัพหน้าของขุนทิพอย่างดุเดือด ฆ่าฟันทหารของขุนทิพล้มตายลงเป็นอันมาก ส่วนที่เหลือก็พากันแตก หนีอย่างไม่เป็นขบวน ขุนทิพเห็นทหารคุมกันไม่ติดก็ตกใจรีบชักม้าตีฝ่าหนีออกไปแต่ผู้เดียว โจโฉยืนม้าอยู่บนเนินเขาบัญชาการศึกเห็นขุนทิพชักม้าตีฝ่าหนีไป จึงว่าขึ้นกับนายทหารที่ยืนร่วมบัญชาการศึกอยู่ว่าโน้นขุนทิพทหารเอกของอ้วนเสี้ยวกำลังจะหนีไปแล้ว จะมีใครอาสาไปจับตัวขุนทิพบ้าง เดียวเสี้ยวกับชิวหลงได้ขออาสา เมื่อโจโฉอนุญาตแล้วนายทหาร ทั้งสองคนจึงกระโจนมาไล่ตามขุนทิพไปอย่างรวดเร็ว ขุนทิพได้ยินเสียงม้าวิ่งมาข้างหลังเหลียวมามองเห็นทหารโจโฉสองคนขับม้าไล่ตาม มาจึงเอากาทัณฑ์ยิงไปที่ทหารซึ่งนำมาจากข้างหน้า เสียงกาทัณฑ์ฝ่าลมหวีดหวิวถูกพุ่มพวงของเดี่ยวเสี้ยวขาด เดี่ยวเสี้ยวซึ่งตามไปติดๆ ก็โกรธรีบเร่งฝีเท้ามาหวังจะจับขุนทิพให้ได้ ขุนทิพเตรียมกาทัณฑ์ไว้อีกดอกหนึ่ง ในขณะที่หุสดับเสียงม้าที่ไล่ตาม มาข้างหลัง กะว่าพอดีเป็นระยะหวังผลแล้วจึงหันกลับยิงกาทัณฑ์ไป ที่เดี่ยวเสี้ยว แรงกาทัณฑ์ในระยะหวังผลแหวกอากาศมาประจูดสายฟ้าถูกหมวกเกราะที่ครอบหน้าผากเดี่ยวเสี้ยว แม้จะไม่ถึงตายแต่ ด้วยแรงกาทัณฑ์เดี่ยวเสี้ยวถึงกับพลัดตกลงจากหลังม้า ขุนทิพจึงชักม้ากลับมาแล้วเงื้อง่าจะฟันเดี่ยวเสี้ยว

ในขณะที่เดี่ยวเดี่ยวซึ่งต้องเกาทัณฑ์ที่หน้าผากกำลังรอความตายอยู่นั้น จ้าวของบุนทิวก็ฟาดลงแต่พอดีซึ้งหลัง ซับมาปุรีเข้ามาเอา จ้าวรับจ้าวของบุนทิวไว้ได้ทัน บุนทิวเห็นซึ้งหลังเข้าช่วยเดี่ยวเดี่ยวจึง ชักเข้ามาปะทะด้วยซึ้งหลัง พอทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้ถึงเพลงที่สามสิบ ทหารของบุนทิวที่หนุนมาก็ยกมาถึง ซึ้งหลังเห็นจะสู้ไม่ได้จึง ดึงเอาเดี่ยวเดี่ยวขึ้นมานบนหลังมาแล้วชักม้าหนีกลับมาทางที่ตั้งของทหารโจโจ บุนทิวได้ก็คุมทหารไล่ตาม เดี่ยวเดี่ยวไป โจโจยื่นม้าบัญชาการ อยู่บนเนินเขาเห็นสถานการณ์พลิกเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเกินความ คาดหมายก็ตกใจ ยังไม่ทันที่จะกล่าวประการใด กวนอูซึ่งยืนมาอยู่ข้างหลังได้กระโดดโกลนมานำทหารที่ ติดตามมาด้วยสิบสองคน ปรี๊ดออกไปในทิศทางที่บุนทิวกำลังคุมทหารตรงเข้ามาฆ่าเช็กเราไว้ได้พากวนอูฝ่าเข้าไป ในกองทหารของบุนทิวอย่างรวดเร็ว รีบเติมไปด้วยพลัง ทำให้ทหารที่อยู่ด้านหน้าของบุนทิวแตกฮือเป็นทาง บุน ทิวเห็นทหารหน้าแดงหน้าขาวซับมาฝ่าทหารเข้ามาอย่างรวดเร็วก็ชักม้าตรงเข้ามาปะทะกับกวนอู บุนทิวประ จ้าวกับจ้าวนิลนาคะได้สามเพลงก็รู้ตัวว่าไม่สามารถ ทานกำลังและฝีมือของกวนอูได้ จึงชักม้าหนีกลับไปทาง กองทัพของเล่าปี่ กวนอูเห็นดังนั้นก็ซับมาไล่ตามไป พอใกล้ถึงริมฝั่งแม่น้ำ ฮวงโหกวนอูก็ไล่ทันม้าบุนทิว แล้ว เอาจ้าวพันบุนทิวตกม้าตาย

โจโจยื่นตะลิ่งอยู่บนเนินเขา เห็นสถานการณ์พลิกผันอีกครั้งหนึ่ง ก็ตั้งใจรีบสั่งให้เคลื่อนทหารเข้าตีกองทหาร ของบุนทิวที่ยังคงสู้รบกันอยู่ ทหารของบุนทิวล้มตายลงเป็นอันมาก ส่วนที่เหลือแตกหนีไปสิ้น ทหาร โจโจ เก็บเอาเสบียงที่ทหารของบุนทิวได้ยึดไว้ตอนปะทะกับกองเสบียง กลับคืนได้ทั้งหมดและยังยึดเอาอาวุธ ยุทโธปกรณ์ไว้ได้อีกเป็นจำนวนมาก ฝ่ายเล่าปี่ตั้งค่ายอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำฮวงโหเห็นกองทัพของโจโจ ไล่ตามตีทหารของบุนทิวที่แตกหนีมา ทหารของบุนทิวที่หนี ข้ามแม่น้ำมาได้ บอกข่าวแก่เล่าปี่ว่าบัดนี้ทหาร ของโจโจซึ่งหมวด ยาว หน้าแดง ได้ฆ่าบุนทิวอีกคนหนึ่งแล้ว เล่าปี่ได้ทราบข่าวก็ตกใจ รีบขี่ม้ามาที่ริมฝั่ง แม่น้ำ เห็นทหารโจโจไล่ตามตีกองทหารของบุนทิว มาจนใกล้ริมฝั่งแม่น้ำแต่ไม่เห็นตัวกวนอู เห็นแต่ธงแดง ประจำตัวนายทัพจารึกชื่อแม่ทัพว่าคือกวนอูก็มีความยินดี รู้ว่ากวนอูยังมีชีวิตอยู่และอยู่กับโจโจ ในขณะนั้น ทหารของโจโจได้มาถึงริมแม่น้ำและกำลังจัดแจงเรือเพื่อเตรียมข้ามแม่น้ำ เล่าปี่จึงพาทหารถอยกลับมาที่ค่าย หลวงของอ้วนเสี้ยว ทหารของบุนทิวส่วนหนึ่งที่แตกหนีมาครั้งกลับไปถึงค่ายหลวง ของอ้วนเสี้ยวก็ได้เข้าไป รายงานข่าวที่บุนทิวถูกกวนอูสังหารเสียที่ริมแม่น้ำฮวงโหให้กัวเต๋าและลิมโหยสองที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยว ทราบ สองที่ปรึกษาทราบความแล้วจึงเข้าไปรายงานแก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวทราบว่าบุนทิวถูกกวนอูฆ่าตายก็ โกรธเล่าปี่ พอเล่าปี่ เดินเข้ามาในค่ายอ้วนเสี้ยวจึงสั่งทหารให้จับเล่าปี่เอาไปประหาร

เล่าปี่ถูกจับก็ตกใจ ถามอ้วนเสี้ยวว่าท่านให้ทหารจับข้าพเจ้าด้วย ความผิดสิ่งใดหรือ อ้วนเสี้ยวตอบว่าท่านมีความผิดเพราะสมคบกับ โจโจให้กวนอูฆ่าบุนทิวนายทหารเอกของเรา เล่าปี่จึงว่า "แต่ก่อนนั้นโจโจมีใจ รั้งเกี้ยวข้าพเจ้าเป็นอันมาก คิดจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย บัดนี้รู้ว่าข้าพเจ้ามาอาศัยสำนักอยู่กับท่านจะเป็น กำลังคิด การสืบไปจึงแกล้งใช้กวนอูมาให้ฆ่าทหารเสีย ถ้าท่านแจ้งก็จะโกรธข้าพเจ้า อุปมาเหมือนโจโจยืมมือท่านให้ ฆ่าข้าพเจ้าเสีย กวนอู เห็นจะไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามาอยู่กับท่าน จึงอาสาโจโจมาฆ่าทหารท่านเสีย ถ้าข้าพเจ้ามี หนังสือไปถึง กวนอูรู้แล้วก็จะมาหาข้าพเจ้าได้เป็นกำลัง ท่านสืบไป ซึ่งท่านเสียทหารสองคนนั้น อุปมาเหมือน หนังสือเนื้อ สองตัว ถ้าท่านได้กวนอูมาไว้เหมือนหนังสือเห็นจะดีกว่าเนื้อสองตัวอีก" ข้อแก้ตัวของเล่าปี่ ที่ว่าโจโจกำลังยืมมืออ้วนเสี้ยวฆ่าตัวอันเป็นอุบาย "ยืมดาบฆ่าคน" นั้น กระทบกลางใจอ้วนเสี้ยวอย่างรุนแรง เพราะอ้วนเสี้ยวถึงจะโง่เขลาเบาปัญญาประการใด แต่ก็มีใจทะนงตน ว่ามีความเหนือกว่าโจโจในทุกด้าน นำใจจึงไม่ยินยอมที่จะตกเป็นเครื่องมือของโจโจเป็นอันขาด อ้วนเสี้ยวได้ยินความนี้จากเล่าปี่แล้ว ก็สะดุ้งใจ ครั้นเล่าปี่ได้ชี้ให้เห็นถึงการเสียเงินเสียง บุนทิว เปรียบเสมือนหนึ่งเพียงเสียเนื้อไปสองตัว แต่เมื่อได้กวนอูมา เป็นกำลังก็เสมือนได้เสียมาทดแทน เป็นอันคุ้มคากว่ากันมากมายนัก อ้วนเสี้ยว ก็ได้คิดและมีความยินดี เปลี่ยนใจจากที่ออกคำสั่งประหารเล่าปี่แล้วสั่งให้ทหารปล่อยเล่าปี่เสีย

ไม่เพียงแต่เท่านั้นอ้วนเสี้ยวได้หันกลับมาตำหนิสิมโหยและกัวเต๋ว่า "ตัวทั้งสองนี้คิดอ่านยุยงจะให้เราฆ่าเล่า ปี่ซึ่งมีสติปัญญาสัวยี่ต่อแผ่นดินเสีย คนทั้งปวงรู้ไปก็จะครหานินทาเรา" ว่าแล้วอ้วนเสี้ยวจึงสั่งทหารให้จับ ไล่สิมโหยและกัวเต๋ออกไปจาก ค่ายบัญชาการแล้วเชิญเล่าปี่เข้ามานั่งในที่ใกล้เพื่อปรึกษาการศึกษาการศึกสืบไป อุบาย "ยืมดาบฆ่าคน" ของโจโจ แม้ว่าจะลึกลับ โดยที่กวนอูก็ได้ แจ้งในอุบายนั้น และเล่าปี่เองก็ไม่ทราบ แผนการมาแต่ก่อน แต่สามารถ อ่านสถานการณ์ได้ทะลุปรุโปร่งจึงได้หยิบยกขึ้นเป็นข้อแก้ตัว ทำลาย อุบาย "ยืมดาบฆ่าคน" ของโจโจด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำ ดังนี้ฝีปากของเล่าปี่จึงไม่ใช่ธรรมดา แม้ว่าจะไม่ใช่ฝีปาก แบบใบมีดโกนที่คอยเขียดเขื่อนทำร้ายทำลายผู้คนทั้งแผ่นดินก็ตามที่ ความเห็นของ เล่าปี่ที่จะดึงกวนอูมา เป็นกำลังของอ้วนเสี้ยวได้ทำให้อ้วนเสี้ยวเกิดความ อึดหิมลำพองเพราะเห็นประจักษ์ชัดแล้วว่าฝีมือทหารเอก ของตัวทั้งสองคนที่เคยมั่นใจแต่ไหนแต่ไรมานั้น เทียบไม่ได้กับกำลังฝีมือ ของ กวนอู เพราะเทียบชั้นแคร่มือ กวนอูได้ไม่เกินสามเพลงก็ศิโรตหลุด จากบ่าทั้งสองคน โดยที่อ้วนเสี้ยวล้มความหลังไปว่าเมื่อครั้งที่เป็นผู้ บัญชาการกองทัพปฏิวัตินั้น ก็ทหารถือเกาทัณฑ์หน้ามาเล่าปี่ที่หน้าแดง หมวดยาว และตัวเคยเหยียดหยามไม่

ยอมให้ออกไปรบด้วยฮัวหยงนั้น ก็คือคนเดียวกับทหารหน้าแดง หนวดยาวที่สังหารทหารเอกที่ตัวมันใจถึงสองคน ภายใต้เงาเจ้าชู้สามเพลงเท่านั้น

เพราะความปรารถนาใคร่ได้กวนอูมาทดแทนเงินเสียง บุนทิว อ้วนเสี้ยวจึงชวนเล่าปีปรึกษาการศึกษาหลังจากที่ได้ขับไล่สองที่ปรึกษาออกไปแล้ว แต่ความที่ปรึกษากันนั้นกลับอยู่ที่เรื่องของกวนอู อ้วนเสี้ยวได้ปรารถนากับเล่าปีว่า "ถ้าเราได้กวนอูมาไว้ก็จะดีกว่าเงินเสียง บุนทิว สิบสวนอีก" เล่าปีเห็นอ้วนเสี้ยวคล้อยตามความที่ตนได้แก้ตัวเอาชีวิตรอด และเห็นเป็นช่องทางที่พี่น้องร่วมสาบานจะได้กลับมาอยู่ด้วยกันจึงสั่งให้ทหารเอาเครื่องเขียนมาเขียนหนังสือถึงกวนอู เสร็จแล้วส่งให้อ้วนเสี้ยวดูหนังสือนั้น อ้วนเสี้ยวรีบมาอ่านดูแล้วมีความพอใจเป็นอันมาก สั่งทหารให้จัดคนเอาหนังสือนี้ลอบไปส่งแก่กวนอู อ้วนเสี้ยวและเล่าปีปรึกษากันว่าขณะนี้กองทัพโจโฉยังคงไม่สามารถเคลื่อนข้ามแม่น้ำสวโฮมาได้ ดังนั้นจึงควรตั้งมั่นรอที่เพื่อฟังข่าวทางด้านกวนอูก่อนปรึกษากันแล้วอ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้ถอย ทหารลงมาตั้งที่ตำบลลูเอียง เป็นค่ายเรียงรายยาวถึงห้าร้อยเส้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กวนอูได้กลิ่นดอกท้อ (ตอน 128)

โจโฉตั้งค่ายมั่นอยู่ที่ตำบลกัวต้อเป็นเวลาผ่านไปหลายวันแต่กองทัพอ้วนเสี้ยวที่ท่าทำว่าจะข้ามแม่น้ำสวโฮกลับไม่โดยข้ามมาแต่ประการใด และกองทัพส่วนใหญ่ได้ถอยกลับไปตั้งที่ตำบลลูเอียง ก็คะเนการศึกษาการที่อ้วนเสี้ยวเสียสองทหารเอกและกองทัพหน้าแตกพ่ายไปถึงสองครั้ง ทำให้กองทัพของอ้วนเสี้ยวเกรงกลัวไม่กล้ายกข้ามแม่น้ำมา ดังนั้นโจโฉจึงสั่งให้แสร้งหัวตันเป็นแม่ทัพคุมกองทัพที่ตำบลกัวต้อคุมเชิงกองทัพอ้วนเสี้ยวไว้ ส่วนตัวโจโฉได้พากวนอูและทหารอีกจำนวนหนึ่งยกกลับเมืองหลวง

ครั้นถึงเมืองหลวงแล้วโจโฉได้สั่งให้จัดงานสโมสรสันนิบาตฉลองชัยเพื่อเป็นเกียรติแก่กวนอูและแก่กองทัพที่ได้รับชัยชนะต่อกองทัพของอ้วนเสี้ยวในศึกที่ผ่านมานี้ ในงานเลี้ยงนั้นโจโฉได้เฉลยความนัยว่าเหตุใดในยุทธการที่รบกับกองทัพหน้าของเงินเสียงจึงได้จัดให้กองเสบียงอยู่ข้างหน้า เป็นเชิงโอ้อวดลิยอยซึ่งเคยหักทวงแผนยุทธการนี้ว่าท่านไม่รู้กลอุบายของเรา อันบุนทิวทหารของอ้วนเสี้ยวผู้นี้แม้จะมีฝีมือเข้มแข็งแต่ไม่มีสติปัญญา เราจึงเอากองเสบียงไว้ข้างหน้า และจัดทหารใหม่ที่ยังไม่มีประสบการณ์เป็นปีกซ้าย ปีกขวาไม่ให้สวมเสื้อเกราะก็เพื่อยั่วให้กองทัพของบุนทิวตั้งอยู่ในความประมาท เมื่อบุนทิวได้ทีก็ไล่ตามตีกองเสบียงและปีกซ้าย ปีกขวา ซึ่งแตกมาไม่เป็นขบวนด้วยความฮึกเหิม ทำให้กองทัพของบุนทิวที่รุกมานั้นไม่เป็นขบวนศึกด้วย ดังนั้นเราจึงซุ่มตีให้แตกไปโดยง่าย แต่ทว่าบุนทิวทหารอ้วนเสี้ยวคนนี้มีฝีมือเข้มแข็งนัก แผนการของเราเกือบจะถูกทำลายไป ดีแต่ว่ากวนอูได้รู้สถานการณ์ไว้ได้

แผนอุบายของเราครั้งนี้เห็นแต่ขุนฮิวเท่านั้นที่ล่วงรู้อุบายของเรา โจโฉโอฬางหัวเราะชอบใจ บรรดาทหารทั้งปวงรวมทั้ง ลิยอยซึ่งอยู่ในที่นั้นได้ฟังคำเฉลยแผนการของโจโฉแล้วต่างพากันยกย่องสรรเสริญความคิดสติปัญญาในการศึกของโจโฉเป็นอันมาก อันแผนยุทธการที่ใช้กองเสบียงเป็นตัวล่อให้ข้าศึกตั้งอยู่ในความประมาทแล้วซุ่มตีในภายหลังนี้ โจโฉเคยใช้มาก่อนในครั้งที่รบกับเตียวสัวและเล่าเปียว ในครั้งนั้นโจโฉถอยทัพกลับเมืองหลวง คาดการณ์ว่าเตียวสัวจะต้องยกมาตามตี หากเอากองเสบียงไว้ข้างหลังตามปกติก็จะเสียที่แก่ข้าศึก ในครั้งนั้นโจโฉจึงสั่งให้ย้ายกองเสบียงไว้ข้างหน้าแล้วเอาหน่วยรบไว้ข้างหลัง ครั้นเตียวสัวยกกองทัพไล่ตามตีมาหวังจะขย้ำกองเสบียงซึ่งอยู่ข้างหลังให้แหลกลาญลงก่อนกลับต้องผิดคาด เพราะปะทะกับหน่วยรบชั้นดี เตียวสัวจึงแตกพ่ายไป แต่พอลูกกลับถึงเมืองกาเซียงเสนอให้เตียวสัวยกกองทัพตามตีโจโฉอีกครั้งหนึ่ง ประกันว่าจะได้รับชัยชนะ เตียวสัวเชื่อกาเซียงก็ยกกองทัพไป ในขณะที่ฝ่ายโจโฉเมื่อได้ชัยชนะแล้วก็ประมาท กลับเอากองเสบียงไว้ข้างหลัง เอาหน่วยรบไว้ข้างหน้า ดังนั้นพอเตียวสัวยกตามมาทันกองทัพโจโฉจึงแตกพ่ายเสียหายย่อยยับ

แม้กระนั้นก็ต้องถือว่าการที่โจโฉไม่ยึดมั่นถือมั่นในธรรมเนียม การเดินทัพที่มีปกติใช้กองเสบียงรั้งอยู่ข้างหลังแต่โยกย้ายถ่ายเทตาม สถานการณ์ก็คือการแสดงให้เห็นถึงความปรีชาสามารถและพลิกแพลงในการบัญชาการสงครามในระดับขั้นที่ยากจะหาผู้บัญชาการศึกคนใดในสามก๊กเสมอเหมือน ในขณะที่งานเลี้ยงยังไม่ทันเลิกรา ทหารรักษาการก็วิ่งเข้ามา ที่โจโฉรายงานข่าวโจโฉซึ่งรักษาเมืองยี่หล่าได้มีใบบอกเข้ามารายงานว่าบัตินี้เมืองยี่หล่าเกิดศึก เนื่องจากมีกลุ่มโจรซึ่งอาจจะเป็นโจรโพกผ้าเหลืองหรือไม่ยังไม่แน่ชัด นำโดยเล่าเพ็กและก่งเต๋า ได้ยกกำลังเข้าโจมตีหัวเมืองย่อยที่ขึ้นต่อเมืองยี่หล่า โจโฉจึงได้ยกกองทัพออกไปปราบหลายครั้งแต่ไม่สามารถปราบปรามกลุ่มโจรคณะนี้ได้ จึงมีใบบอกให้เมืองหลวงส่งกองทัพไปช่วย กวนอูซึ่งอยู่โต๊ะเดียวกับโจโฉได้ฟังรายงานเช่นนั้นจึงขออาสา นำกองทัพไปปราบโจรในครั้งนี้ แต่โจโฉหวังว่าท่านเพิ่งเหนื่อยจากการศึก มีความชอบเป็นอันมาก ยังไม่ทันได้ปูนบำเหน็จความชอบจึงไม่ควรที่จะด่วนอาสาศึก

ในครั้งนั้น กวนอูอยู่ในเมืองหลวงรู้ดีว่าถูกปิดกั้นข้อมูลข่าวสารของเล่าปี่ไม่ให้ตกมาถึงหู ดังนั้นเมื่อเห็นเป็นโอกาสที่จะออกไปสืบข่าวคราวเล่าปี่ได้ก็รีบฉวยเอา แต่ครั้นถูกโจโฉทักท้วงอย่างเบาบางก็ยืนยันชั้นอาสาว่า "ข้าพเจ้านี้ถ่างดอยมีได้ทำการศึกก็มักให้ป่วยเจ็บมหาอุปราชจงเมตตาปล่อยให้ข้าพเจ้าไปทำการศึกเถิดจึงจะมีความ สบาย" โจโฉอยู่ในอารมณ์สำพองที่ได้รับชัยชนะศึกและกำลังเคลิ้มอยู่ด้วยคำสรรเสริญเยินยอจากการวางแผนยุทธการตีกองทัพขุนทิวจากไพรพล ประกอบทั้งมีน้ำใจรักกวนอูเป็นทุน จึงปล่อยตัวขาดความเฉลียวใจไม่ทันคิดว่าการอาสาศึกครั้งนี้ได้ชวนไว้ด้วยความประสงค์ที่จะสืบข่าวคราวของเล่าปี่จึงออกปากอนุญาต และยังแก้ตัวเอาบุญคุณกับกวนอูว่าที่เราท้วงไว้นี้ก็เพราะมีใจปรานีไม่ต้องการให้ท่านเหนื่อยคร่ำศึกมากเกินไปเท่านั้น จากนั้นโจโฉจึงสั่งให้จัดกำลังทหารห้าหมื่นให้กวนอูเป็นแม่ทัพยกไปช่วยโจหลงที่เมืองยี่หล่า โดยให้อิกิมและงักจิ้นเป็นปลัดทัพช่วยขวาร่วมไปในกองทัพด้วย

รุ่งขึ้นกวนอูก็เคลื่อนทัพออกจากเมืองหลวงตรงไปเมืองยี่หล่า ขุนสวกที่ปรึกษาของโจโฉได้ข่าวการจัดแจงทหารเป็นที่อีกทักก็สงสัย สอบถามแล้วได้ความว่าโจโฉตั้งกวนอูเป็นแม่ทัพยกไปช่วยโจหลงที่เมืองยี่หล่าก็ตกใจ รีบเข้าไปหาโจโฉแล้วท้วงว่ากวนอูไปศึกครั้งนี้คงจะมีเจตนาที่จะสืบข่าวคราวของเล่าปี่ หากรู้ว่าเล่าปี่อยู่แห่งหนใด กวนอูก็จะจากท่านไป โจโฉได้ฟังคำท้วงของที่ปรึกษาก็ตกใจ แต่ด้วยความเกรงใจในความสดียชื่อของกวนอูสถานหนึ่ง และความตระหนงในชัตติยมานะทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่เชื้อเผ่าวงศ์ษัตริย์อีกสถานหนึ่ง จึงตอบขุนสวกว่า "เมื่อเราได้ให้ไปแล้ว ครั้นจะคืนค่าให้หากกลับมาไม่ควร สืบไปเรามีให้กวนอูไปทัพอีก" ลักษณะผู้นำที่เป็นหลักเป็นฐานของโจโฉอันได้แสดงออก ณ บัดนี้เป็นข้อเด่นประจำตัวของโจโฉที่สง่าอันสงส์ให้โจโฉได้ครองอำนาจรัฐและครองใจขุนศึกและที่ปรึกษาทั้งปวงไว้ได้อย่างมั่นคง เพราะทั้งๆ ที่รู้และได้คิดว่าการครั้งนี้คงเป็นไปดังคำทักท้วงของขุนสวก แต่เมื่อได้ลั่นปากไว้กับคนที่ยึดมั่นในคำสดียยิ่งชีวิต โจโฉก็ไม่กล้า คืนค่าในขณะที่ในใจก็ประหวั่นว่ากวนอูกำลังใกล้เวลาจากตัวไปแล้ว

กวนอูเคลื่อนทัพถึงเขตแดนเมืองยี่หล่าก็ให้ตั้งค่ายลงไว้ พอดำลังทหารกองลาดตระเวนได้นำเชลยศึกสองคนที่จับได้เข้ามาพบกวนอู กวนอูมองไปเห็นเป็นขุนเขียนที่ปรึกษาของเล่าปี่ก็สะดุ้งใจจึงสั่งทหารที่คุมตัวมาให้ถอยออกไปข้างนอกกอง อ้างว่าจะทำการสอบสวนข่าวศึกจากเชลย ครั้นทหารออกไปข้างนอกแล้ว กวนอูจึงลุกขึ้นมาคำนับขุนเขียนแล้วว่าตั้งแต่แตกทัพเสียที่โจโฉมา ต่างคนต่างพลัดพรากจากกันไป ตัวข้าพเจ้าต้องยอมมาอยู่กับโจโฉเพื่อรักษาพี่สะใภ้ทั้งสองโดยโจโฉได้ให้สัญญาว่าถ้าข้าพเจ้าได้ทราบข่าวเล่าปี่เมื่อใดก็อนุญาตให้ข้าพเจ้ากลับไปหาเล่าปี่ได้ ส่วนตัวท่านเล่าไปอยู่ที่ไหนและเหตุใดจึงถูกเขาจับมาได้ ขุนเขียนได้พบกวนอู และฟังคำกวนอูแล้วก็ดีใจ เล่าความหลังให้กวนอูฟังว่าหลังจากแตกทัพแล้วได้หนีไปอยู่กับเล่าเพ็กในเขตเมืองยี่หล่า ได้ว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมเล่าเพ็กและก่งเต่าให้สามีภักดีต่อเล่าปี่เพื่อร่วมกันกำจัดโจโฉ เล่าเพ็กและก่งเต่าคล้อยตามความคิดของข้าพเจ้าและปลงใจที่จะเข้าด้วยเล่าปี่แล้ว ครั้นเล่าเพ็กทราบข่าวว่าตัวท่านเป็นแม่ทัพยกกองทัพมาช่วยโจหลงจึงให้ทหารนำข้าพเจ้าทำที่เป็นหลงทางให้ทหารของท่านจับตัวได้หวังจะได้แจ้งข่าวเล่าปี่ให้ท่านทราบ เพราะบัดนี้ได้ทราบแน่ชัดแล้วว่าเล่าปี่ได้ไปอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองจี้ว

กวนอูได้ฟังคำขุนเขียนทราบข่าวเล่าปี่ยังไม่ตายและอยู่กับอ้วนเสี้ยว กลืนตอกท้อที่ไรกลั่นแห่งคำปฏิญาณสวนท้อกระหนบเข้ากับใจก็ปราโมทย์ยิ่งนัก จึงว่าข้าพเจ้าแม้อยู่กับโจโฉ แต่ใจข้าพเจ้านั้นยังมีความกตัญญูรำลึกถึงเล่าปี่มิได้ขาด บัดนี้ทราบข่าวเล่าปี่แล้ว ข้าพเจ้าจะรีบไปหาเล่าปี่โดยเร็วที่สุด ขุนเขียนจึงว่าถ้าเป็นเช่นนั้นข้าพเจ้าจะวางแผนกับเล่าเพ็กและก่งเต่าให้ทำเทียมมารบกับท่าน ทำเป็นเสียทีถอยไปเพื่อให้เป็นความชอบไว้แก่ท่าน ท่านจะได้รีบกลับไปเมืองสุโต รับเอาพี่สะใภ้ทั้งสองกลับไปหาเล่าปี่ต่อไป

กวนอูได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ รับคำของขุนเขียนแล้วว่า ตัวข้าพเจ้าได้สังหารทหารเอกอ้วนเสี้ยวเสียถึงสองคน เมื่อไปถึงเมืองจี้วแล้วถึงแม่ทัพอ้วนเสี้ยวโกรธจะประหารข้าพเจ้าเสียก็มีได้เสียตายชีวิต ขอให้ได้พบเล่าปี่พี่ใหญ่ก็เป็นพอ ขุนเขียนจึงว่าถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าจะส่งหน้าไปหาเล่าปี่ก่อน เพื่อ ฟังท่าทีของอ้วนเสี้ยวแล้วจะส่งข่าวให้ท่านทราบจะได้ระมัดระวังตัว กวนอูและขุนเขียนตกลงแผนการกันเสร็จสิ้นแล้ว ครั้นได้เวลาสองยามกวนอูจึงสั่งทหารสนิทที่ติดตามมาให้ลอบนำขุนเขียนไปส่งออกจากค่ายรุ่งขึ้นเล่าเพ็กและก่งเต่าได้ยกทหารตรงมาที่ค่ายของกวนอู กวนอูทราบข่าวก็นำทหารจะออกไปรบด้วยเล่าเพ็กและก่งเต่า ทั้งสองฝ่ายทำที่เป็นด่าว่ากันตามธรรมเนียมเพื่อมิให้เป็นที่ยังสียงแก่ทหารของโจโฉแล้วกวนอูจึงทำเป็นโมโหชักม้าเข้ารบด้วยก่งเต่าทั้งสองฝ่ายรบกันได้ห้าเพลงก่งเต่าทำที่สู้ไม่ได้ ชักม้าหนี กวนอูได้ขับม้าไล่ตามไป ก่งเต่าเหลียวมาเห็นกวนอูขับม้าไล่ตามเข้ามาใกล้และอยู่ห่างไกลจากทหารของโจโฉจึงรอม้าไว้แล้วหันมากล่าวกับกวนอูว่า "เมืองยี่หล่าซึ่งอยู่ในเงื้อมมือเรา นี้ เราจะยกให้แก่ท่าน แต่ท่านอย่าลืมคุณเล่าปี่"

กวนอูได้ยินคำก่งเต่าต้องกับแผนการของขุนเขียน พอดีทหารโจโฉตามมาทัน กวนอูจึงแสร้งนำทหารตีฝ่าเข้าไปในกองทหารของก่งเต่า ฝ่ายก่งเต่าและเล่าเพ็กก็พา ทหารหนีพ้นไปจากการติดตาม กวนอูเห็นก่งเต่าและ

เล่าเพิกพาทหารหนีไปไกลแล้วก็ยกทหารกลับเข้าค่าย รุ่งขึ้นกวนอุจึงสั่งให้ถอนทัพกลับเข้าเมืองหลวง แล้วเข้าไปรายงานการศึกให้โจโฉทราบ โจโฉทราบแล้วก็ดีใจสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงกวนอุและทหาร แล้วปูนบำเหน็จแก่ทหารอย่างทั่วถ้วน เสร็จงานเลี้ยงกวนอุได้ตรึงมาหาพี่สะใภ้ทั้งสอง ถึงริมประตูก็หยุดอยู่แล้วร้องเรียกพี่สะใภ้ นางกำสุหยินและนางบิสุหยินสองภรรยาของเล่าปี่ทราบข่าวกวนอุกลับมาจากการสงครามก็ดีใจ ออกมาที่ประตู ทักทายกับกวนอุแล้วถามว่าเจ้าไปศึกมาครั้งนี้ได้ทราบข่าว เล่าปี่บ้างหรือไม่ กวนอุรีบตรงมาหาพี่สะใภ้ด้วยตั้งใจจะบอกข่าวเล่าปี่ให้ทราบ ครั้นเห็นอาการลกัฏฐ์ลกนของพี่สะใภ้ทั้งสองก็สะดุดคิดว่าความสำคัญจะนี้ หากล่วงรู้ถึงหูสตรีก่อน ความก็อาจแพร่พรายไป การจะกลับไปหาเล่าปี่ก็จะเกิดอุปสรรค ดังนั้นจึงเปลี่ยนใจปิดความเสีย แล้วว่าข้าพเจ้ายังไม่ได้ข่าวพี่ใหญ่ว่าแล้วกวนอุก็รีบลากลับ

ภรรยาทั้งสองของเล่าปี่เห็นกวนอุตอบแต่เนื้อความอันสั้นก็สำคัญว่ากวนอุทราบข่าวว่าเล่าปี่ตายแล้ว เกรงว่าพี่สะใภ้จะเสียใจจึงแก้กลปิดข่าวเสีย คิดดังนั้นผู้เป็นภรรยาทั้งสองของเล่าปี่ก็ได้ทำลายความเชื่อของผู้คนที่ว่าภรยาน้อยกับภรรยาหลวงต้องเป็นคู่พิพาทต่อกัน หันมากอดกันแล้วพากันร้องไห้ ในขณะที่นางกำสุหยินและนางบิสุหยินกำลังร้องไห้คร่ำครวญในวงแขนของกันและกันนั้น ทหารเก่าของเล่าปี่ซึ่งไปทัพกับกวนอุได้เข้ามาเยี่ยม เห็นสองสุหยินร้องไห้คร่ำครวญเป็นที่เวทนาจึงถามว่านายทั้งสองร้องไห้ด้วยเหตุใด ภรรยาทั้งสองของเล่าปี่ตอบขึ้นพร้อมกันว่าเล่าปี่ตายแล้ว เจ้าไม่ทราบข่าวคราวเรื่องนี้ดอกหรือ ทหารเก่าของเล่าปี่ไม่รู้ความคิดของกวนอุ ครั้นได้ฟังดังนั้นก็แปลกใจแล้วกล่าวว่านายทั้งสองอย่าได้ท้อใจเรื่องนี้เลย ข้าพเจ้าไปทัพกับกวนอุครั้งนี้ได้ข่าวของเล่าปี่แล้วว่าไปอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยว นางกำสุหยินและนางบิสุหยินได้ฟังดังนั้นก็แปลกใจ ด้วยวิสัยน้ำใจของสตรีจึงเกิดความแคลงใจกวนอุว่าเห็นจะเอาใจออกหากจากเล่าปี่ หลงติดยึดในลาภ ยศ สุข สรรเสริญที่โจโฉปรนเปรอ ให้จึงแสร้งปิดข่าวของเล่าปี่เสีย เข้าใจผิดฉะนั้นนาง กำสุหยินจึงสั่งทหารเก่าของเล่าปี่ให้รีบไปตามกวนอุมาพบ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

บทสุดท้ายของการซื้อคน (ตอน 129)

กวนอุกลับมาถึงที่พักได้ครู่เดียว ทหารเก่าของเล่าปี่ก็ตามตัวให้ไปพบภรรยาทั้งสองของเล่าปี่ กวนอุทราบข่าวพี่สะใภ้ทั้งสองให้หาต่างๆ ที่เพิ่งจากมาก็ดอกใจ ถามว่าเกิดเหตุอันใดขึ้น ทหารเก่าของเล่าปี่ไม่ทราบความนัยก็ตอบไปตามจริงว่าข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่นายหญิงทั้งสองกำชับให้ท่านไปพบโดยไวกวนอุไม่ทันเปลี่ยนเสื้อผ้าก็ผลุนผลันออกจากที่พักตรงไปยังเรือนของพี่สะใภ้ทั้งสอง เห็นนางกำสุหยินและนางบิสุหยินยืนรออยู่ที่หน้าประตู พอปะหน้ากวนอุสองศรีภรรยาของเล่าปี่ก็ต่อว่ากวนอุในทันทีว่า "ท่านอยู่กับเล่าปี่ เล่าปี่ก็มีดีทำสิ่งใดให้ท่านขัดเคือง บัดนี้ท่านมาอยู่กับโจโฉ โจโฉเลี้ยงดูท่านถึงขนาด ท่านมีความสุขแล้วหรือจึงลืมเล่าปี่เสีย จึงไม่เอาเนื้อความมาบอกแก่เราโดยจริง" คำพูดของสองสตรีแม้จะแสดงอยู่ในที่วุ่นวายใจ แต่ความที่กล่าวนั้นประจักษ์ชัดว่าปลงใจต่อว่ากวนอุว่าผันแปร เห็นแก่วาสนาศักดิ์ที่โจโฉปรนเปรอแล้วทิ้งเล่าปี่เสีย กวนอุได้ฟังคำสองพี่สะใภ้ก็ตกใจ รีบคุกเขาลงกับพื้นหน้าเบื้องประตูนั้น แล้วว่าพี่ทั้งสองอย่าเพิ่งตำหนิข้าพเจ้า การที่ข้าพเจ้าต้องปิดความทั้งนี้ไว้ก่อนก็เพราะเกรงว่าหากบอกความตามจริงแล้ว พี่ทั้งสองจะตื่นเต้นดีใจให้เป็นที่จับสังเกตของทหารโจโฉได้ จะเกิดอุปสรรคต่อการกลับไปหาพี่ใหญ่ ข้าพเจ้าจึงปิดความทั้งนี้ไว้ หาใช่เพราะลืมพี่ใหญ่ไปก็คิดแก่โจโฉไม่ ขอพี่ทั้งสองได้ยกโทษให้ด้วย ความสัตย์ซื่อภักดีของกวนอุประจักษ์แก่หน้าใจของสองภรรยาเล่าปี่มาเป็นเวลาช้านาน แม้เนื้อความที่กล่าวเป็นข้อปรามาสกวนอุอยู่ก็จริงแต่หน้าใจลึกก็หาได้ปลงใจดังนั้นไม่ ครั้นได้ฟังคำชี้แจงของกวนอุแล้วต่างรู้สึกว่าได้กล่าวความรุนแรงไปก็เสียใจ จึงว่าเมื่อเจ้ายังคิดถึงเล่าปี่อยู่ ขอเทพยดาจงป้องกันรักษาให้เจ้าพาพวกเรากลับไปหาเล่าปี่โดยสวัสดิภาพ และบัดนี้เมื่อข่าวคราวเล่าปี่เป็นที่แน่นอนแล้ว จงคิดอ่านรีบไปหาเล่าปี่โดยไว

กวนอุได้ฟังพี่สะใภ้ทั้งสองดังนั้นก็รับคำ แล้วรีบลากลับไปที่พัก ฝ่ายครุ่นคิดถึงวิธีการที่จะกลับไปหาเล่าปี่อยู่ตลอดทั้งคืน จนใกล้สว่างจึงมอยหลับไป ฝ่ายอีกฝั่งซึ่งไปด้วยทัพกวนอุนั้น ครั้นกลับมาถึงเมืองหลวงแล้ว ในวันรุ่งขึ้นจึงเข้าไปหาโจโฉแล้วรายงานข่าวกวนอุไปศึกครั้งนี้ได้ทราบข่าวเล่าปี่แล้วว่าอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยว เห็นว่าอีกไม่นานกวนอุคงจะมาลาท่านกลับไปหาเล่าปี่ โจโฉทราบความแล้วก็กังวลใจ สั่งทหารให้ไปตามเดี๋ยวเลยมาพบ แล้วว่าบัดนี้เราทราบข่าวว่ากวนอุไปศึกเมืองยี่หล่าได้ทราบข่าวเล่าปี่แล้ว แต่ไม่แจ้งว่ากวนอุจะคิดอ่านประการใด จึงให้ท่านไปฟังความจากปากกวนอุสักครั้งหนึ่ง

เดี๋ยวเลยรีบคำสั่งแล้วรีบตรงไปบ้านพักของกวนอุ ต่างฝ่ายต่างคำนับโอบาปราศรัยกัน แต่เดี๋ยวเลยยังสังเกตเห็นกวนอุมีหน้าตาอิดโรยเนื่องจากไม่ได้นอนทั้งคืนจึงว่า ข้าพเจ้าทราบข่าวว่าท่านไปทัพคราวนี้ได้ทราบข่าวคราวของเล่าปี่แล้ว ข้าพเจ้าก็มีความยินดีด้วยท่าน กวนอุจึงว่าเราได้แต่ข่าวคราวว่าเล่าปี่ไปอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยว แต่ความวิตกกังวลยังไม่สิ้นด้วยยังไม่ได้พบกับเล่าปี่ ซึ่งท่านจะยินดีด้วยเรานั้นออกจะเร็วเกินไป เดียว

เลี้ยวมีไมตรีสนิสนมกับกวนอุมากกว่าผู้ใดในกองทัพของโจโจ จึงหยิ่งความรู้สึกของกวนอูว่า "ท่านกับเล่าปี่คบเป็นเพื่อนสนิทกัน ข้าพเจ้าก็เป็นเพื่อนของท่านด้วย ท่านรักเล่าปี่กับข้าพเจ้านี้ยังจะเหมือนกันหรือ" กวนอูได้ตอบว่า "ท่านกับเราเป็นเพื่อนรักกันก็จริง แต่เรามีได้มีใจรักท่านเสมอเล่าปี่ อันเล่าปี่นั้นเราคบกันมาแต่ก่อนข้างเราก็คำนับว่าเป็นนาย แล้วก็ได้สาบานไว้ต่อกัน เราจึงรักเล่าปี่มากกว่าท่าน" ข้างเปิดเผยกระจางแจ้งตรงไปตรงมา ยากที่จะหาคำคนและใจคนยุคปัจจุบันเปรียบเทียบได้ เดียวเลี้ยวได้ฟังคำกวนอูแล้วจึงถามว่าเมื่อท่านทราบข่าวเล่าปี่จะหนีแล้วท่านจะไปหาเล่าปี่หรือว่าจะคิดประการใด กวนอูจึงว่า "เดิมเราได้ไว้แถมหาอุปราชแล้ว เราก็จะลาไปตามคำสั่งญาติ ท่านจงอนคราะห์เรา ช่วยเอาธุระของเรานี้ไปแจ้งแก่มหาอุปราชตามปรกติ อย่าให้มีความเคืองแก่เราได้" กวนอูทั้งที่รู้ดีว่าบัดนี้อยู่ในถ้ำเสือ การจะกลับไปหาเล่าปี่ซึ่งอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยวและเป็นคู่สงครามอยู่กับโจโจนั้น หากเป็นการไปโดยเปิดเผย ไหนเลยโจโจจะยินยอมให้ไปหาเล่าปี่เป็นกำลังให้อ้วนเสี้ยวทำสงครามกับตัว แต่ด้วยน้ำใจสัตย์ซื่อเปิดเผยตรงไปตรงมา ไม่เกรงฟ้า ไม่กลัวดิน กวนอูจึงบอกความตามจริงว่าจะต้องกลับไปหาเล่าปี่จึงได้ โจโจครั้นได้รับทราบรายงานจากเดียวเลี้ยวแล้ว ทั้งๆ ที่ได้ให้คำมั่นสัญญาอย่างมั่นเหมาะไว้กับกวนอู แต่พอกลับหลังใจก็คิดจะบิดพลิ้ว จึงว่ากับเดียวเลี้ยวว่า "เราจะคิดอ่านหน่วงเอากวนอูไว้ให้ได้" โจโจวางแผนชื่อกวนอูด้วยกลอุบายหลายขั้นตอน เริ่มตั้งแต่แผนการล่อเสือออกจากถ้ำ แล้วใช้ให้เดียวเลี้ยวไปเกลี้ยกล่อมโดยยกเอาโทษและประโยชน์สามสถาน ชี้ให้กวนอูเห็นประจักษ์จนกวนอูยอมอยู่ด้วยโดยขอสัญญาสามข้อไว้กับโจโจ จากนั้นก็ได้ใช้แผนปรนเปรอด้วยทรัพย์สิ่งศฤงคาร บำรุงบำเรอด้วยลาภ ยศ สุข สรรเสริญเป็นอันมาก หากว่าโดยปกติคนทั่วไปแล้วไหนเลยจะทนทานต่อราคาค่าซื้อขนาดนี้ได้

แต่สำหรับกวนอู ลาก ยศ สุข สรรเสริญทั้งปวงที่โจโจได้ปรนเปรอให้มันอย่าว่าแต่จะเอามาเทียบกับความกตัญญูต่อเล่าปี่เลย แม้เพียงแต่จะยกขึ้นซึ่งน้ำหนักกับความภักดีที่มีต่อเล่าปี่ กวนอูก็ยังคงรังเกียจ ดังนั้นราคาค่างวดที่โจโจได้ลงทุนลงแรงไปตั้งแต่ต้น จึงไร้ผลอย่างสิ้นเชิง ครั้นถึงเวลาและเงื่อนไขเป็นไปตามพันธะที่กวนอูจะกลับไปหาเล่าปี่ โจโจซึ่งคิดบิดพลิ้วก็ได้ใช้บทสวดท้ายของการซื้อขายครั้งนี้ คือ "เราจะคิดอ่านหน่วงเอากวนอูไว้ให้ได้" ทางด้านกวนอูรอจังหวะหาโอกาสจะเข้ามาลาโจโจและคิดอ่านหาหนทางกลับไปหาเล่าปี่อยู่ทุกค่ำเช้า ก็พอดีคนในบ้านมารายงานว่ามีคนมา ขอบพบกวนอูก่อนญาติ แยกแปลกหน้าคารวะกวนอูแล้ว คำถามแรกจากปากกวนอูก็คือท่านเป็นผู้ใด และมาพบเราด้วยเรื่องอันใด ชายแปลกหน้าจึงว่าข้าพเจ้าชื่อตันจิ้นเป็นทหารของอ้วนเสี้ยว รับคำสั่งให้ถือหนังสือของเล่าปี่มาขอบแก่ท่าน ข้าพเจ้าจึงปลอมตัวลอบเข้ามาขอบพบท่าน ว่าแล้วก็ส่งหนังสือของเล่าปี่แก่กวนอู กวนอูได้ยืมว่ามีหนังสือเล่าปี่มากี่ยี่สิบ ตรีรับหนังสือมาเปิดอ่าน ซึ่งสามก็กมับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายเนื้อความในหนังสือนี้ว่า "หนังสือเล่าปี่ให้มาถึงกวนอู เดิมเราได้สาบานไว้ต่อกันทั้งสามคนที่ไม่นั้นว่าจะร่วมสุขร่วมทุกข์กัน ผู้ใดตายก็จะตายด้วย บัดนี้เราทั้งสามคนพลัดกันแต่เราอาสาอ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองก็จิวอยู่ แลกวนอูนั้นไปอาศัยโจโจทำสงครามมีความชอบ ได้บำเหน็จยศศักดิ์ มีความสุขอยู่ มิได้คิดถึงคำซึ่งสาบานไว้แก่เรา ถ้ากวนอูจะใคร่ให้ความชอบในโจโจให้มากขึ้นไปกว่านี้ ก็ให้เร่งมาตัดศีรษะเราไปให้แก่โจโจเถิด"เนื้อความตามหนังสือของเล่าปี่นี้ประมาณน้ำใจสัตย์ซื่อของกวนอูสุดที่จะประมาณ แต่ต้องไม่ลืมว่าในขณะที่เล่าปี่เขียนหนังสือนี้หาได้เขียนในสถานการณ์ปกติไม่ เพราะขณะนั้นอ้วนเสี้ยวเพิ่งออกคำสั่งให้ประหารเล่าปี่ด้วยข้อหาว่าสมคบกับโจโจให้กวนอูฆ่าสองทหารเอกเสีย จนเล่าปี่ต้องยั่วใจอ้วนเสี้ยวด้วยแรงมานะในความเป็นเชื้อสายขุนนางสีแผ่นดินและยกเอาฝีมืออันเข้มแข็งกล้าหาญของกวนอูเข้าล่อ อ้วนเสี้ยวจึงวางความโกรธงดโทษประหารเสีย ต่อหน้าสถานการณ์เช่นนั้น เล่าปี่จึงมีแต่ต้องเขียนหนังสือที่ค่อนข้างหนักหน่วงรุนแรงที่อ้วนเสี้ยวดูแล้วก็รู้ได้ว่าอย่างไรเสียกวนอูเห็นหนังสือนี้แล้วต้องรีบกลับมาหาเล่าปี่

ถ้าเช่นนั้นเล่าปี่ประมาณน้ำใจซื่อของกวนอูถึงเพียงนี้จะชอบด้วยความเป็นพี่น้องร่วมคำสาบานแห่งสวนท้อหรือความประการนี้หากมองด้วยน้ำใจคนทั่วไปก็จะแลเห็นเป็นไปได้อย่างนั้น แต่คนอย่างเล่าปี่ที่มีสติปัญญาหยิ่งทรามน้ำใจที่ภักดีหนักแน่นของกวนอูกระจางยิ่งกว่าผู้ใด ย่อมวางใจว่าหนังสือนี้แม้จะรุนแรงสักปานไหน ก็ไม่ทำให้หัวใจภักดีของกวนอูสั่นคลอนถอยกลับไปเข้ากับโจโจ เพราะหากไม่มีความมั่นใจถึงขนาดนี้ และเขียนหนังสือด้วยความรุนแรงหนักหน่วงขนาดนี้ก็ย่อมเห็นได้มิใช่หรือว่าผู้รับหนังสือย่อมจะโกรธตอบแล้วแปรพักตร์ไปเข้าด้วยโจโจเสียก็ได้ ความมั่นใจของเล่าปี่ไม่ได้ผิดไปจากคาด กวนอูอ่านความในหนังสือตลอดแล้วแทนที่จะโกรธหรือเปลี่ยนแปลงน้ำใจไปจากเล่าปี่ น้ำตาของชายชาติทหารที่สามารถตัดหัวคนได้ในชั่วพริบตาและไม่เคยหวั่นเกรงต่อกำลังทหารสิบหมื่นที่ขวางกั้น ก็แลหลังไหลรินจนหนวดยาวละเอียดอ่อนดลเส้นไหมเปียกชุ่ม กวนอูร้องไห้ด้วยความเสียใจอยู่ครู่หนึ่งจึงกล่าวกับตันจิ้นว่า "ซึ่งเรามาอยู่กับโจโจนี้เพราะความจำใจจะได้ลิ้มพีเสียนี้หนามิได้ ถึงอาสาไปทัพโจโจครั้งไรก็สิ้นชาวอูมิได้ขาด ครั้นรู้ว่าเล่าปี่อยู่กับอ้วนเสี้ยวก็คิดอยู่ว่าจะไปหาแต่ยังมีได้" ไม่มีสักน้อยนิดหนึ่งเท่าเมล็ดงาที่น่าใจกวนอูจะพูดคำนี้หรือจะน้อยอกน้อยใจเล่าปี่ หากยังคงแสดงความสัตย์ซื่อถ้อยมั่นในคำสัตย์แห่งสวนท้อ มันคงดูค่าแพงเมืองจีนอันยิ่งใหญ๋ ดังนั้นมิใช่แสดงว่าเล่าปี่รู้น้ำใจกวนอูได้กระจางเหมือนกับน้ำใจตนเองดอกหรือตันจิ้นได้ฟังคำกวนอูก็พลอยน้ำตาซึมด้วยสงสารจึงว่า บัดนี้เมื่อท่านทราบข่าวเล่าปี่แล้วก็จงรีบคิดอ่านกลับไปหาเล่าปี่โดยเร็ว

กวนอูจึงว่า "เมื่อจะเข้าไปอยู่กับโจโฉนั้นเราก็ได้ว่ากล่าวไว้ถึงสามประการ ครั้นรู้ข่าวบัดนี้จะรีบไปตามสัญญา คนทั้งปวงก็จะล่วงครหานินทาได้ ถ้าเราจะคิดผันผ่อนลาโจโฉเสียให้เป็นที่ก่อน ถึงมาตราว่าโจโฉมิให้ไปเราก็จะไปให้ได้" หากเป็นคนธรรมดาคงรีบหนีกลับไปหาเล่าปี่ แต่กวนอูผู้มีความสัตย์ทั้งที่สามารถหนีได้เหมือนกับคนทั้งปวง แต่ยังคงคำนึงถึงธรรมเนียมและมารยาทที่ต้องไปลามาไหว้ ดังนั้นจึงผันผ่อนเพื่อลาโจโฉให้ต้องด้วยธรรมเนียมเสียก่อน ช่างเป็นความคิดจิตใจที่องอาจกล้าหาญและสง่างามเสียนี้กระไร ว่าแล้วกวนอูจึงแต่งหนังสือตอบ เล่าความทั้งปวงแต่หลังและสงให้ต้นเงินนำไปมอบแก่เล่าปี่ จากนั้นจึงไปแจ้งความให้พี่สะใภ้ทั้งสองฟังทุกประการ ออกจากบ้านของพี่สะใภ้แล้วกวนอูรีบตรงไปยังจวนของโจโฉเพื่อจะบอกลากลับไปหาเล่าปี่ แต่โจโฉนั้นรู้เท่าทันอุปนิสัยความคิดของกวนอู จึงให้ปิดประตูจวนเสียทุกด้าน แล้วเขียนป้ายปิดไว้ที่ประตูว่า "มหาอุปราชไม่สบาย อย่าให้ผู้ใดเข้ามาปรึกษาราชการ" กวนอูเห็นหนังสือเช่นนั้นก็กลับไปที่พัก รุ่งขึ้นก็มาที่จวนของโจโฉอีก จวนก็ยังปิดอยู่เหมือนเดิม กวนอูเวียนมาดอนใกล้เที่ยงวัน แม้กระทั่งรอบบ่าย จวนของโจโฉก็ยังปิดอยู่เหมือนเดิม กวนอูก็รู้ว่านี่เป็นกลวิธีหน่วงเหนี่ยวของโจโฉเพื่อไม่เปิดโอกาสให้กวนอูได้ลาล้านันเองบทยุทธศาสตร์ของการซื้อชายสินค้านั้นที่โจโฉกระทำต่อกวนอูได้มาถึงแล้ว ดูไปแล้วก็น่าเห็นใจโจโฉที่มีใจใคร่ได้คนกล้าสามารถไว้ใช้ในราชการ ได้ทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อซื้อตัวกวนอูให้ดีหากจากเล่าปี่มาอยู่ด้วยอย่างพร้อมใจ แต่ลากยศ สุข สรรเสริญ ทั้งปวงนั้นกลับไร้ค่า ไม่อาจซื้อคนที่มึนใจเป็นวีรชนแบบกวนอูนี้ได้

การที่โจโฉปิดจวน ปิดประกาศห้ามผู้ใดเข้ามาปรึกษาราชการ และการที่กวนอูแหวเวียนมาเพื่อจะบอกลาโจโฉหลายครั้งหลายหน เนื้อแท้ก็คือการปิดการซื้อชายในบทยุทธศาสตร์ที่โลกธรรมทั้งสี่ไม่สามารถมีค่าตีเป็นราคาซื้อตัวกวนอูได้สำเร็จ และด้วยจิตใจวีรชนขณะนี้ สมญานาม"กวนอูเทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์" จึงเป็นอมตะชื่อนิรันดร์

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กวนอูได้กลิ่นดอกท้อ (ตอน 130)

กวนอูใช้ความพยายามหลายครั้งหลายหนเพื่อจะบอกลาโจโฉกลับไปหาเล่าปี่ให้ถูกต้องตามธรรมเนียม มิให้ผู้ใดครหานินทา ได้ในภายหลังแต่ก็ต้องผิดหวังเพราะโจโฉปิดจวน ปิดประกาศไม่ยอมให้ผู้ใดเข้าพบ ครั้นสุดท้ายจึงตรงไปที่บ้านของเตียวเลี้ยวเพื่อนที่สนิทที่สุดในกองทัพของโจโฉ หวังจะบอกความลาฝากไว้กับเตียวเลี้ยว แต่กวนอูก็ต้องผิดหวังเหมือนกับที่ผิดหวังมาจากจวนของโจโฉ เพราะนายประตูบ้านเตียวเลี้ยวไม่ยอมให้กวนอูเข้าไปในบ้านอ้างว่าเตียวเลี้ยวป่วยอยู่ กวนอูจึงกลับมาอยู่ที่พัก แล้วสั่งให้ทหารที่ติดตามมาจัดแจงรถสำหรับพี่สะใภ้ทั้งสองกับทรัพย์สินที่ติดตัวมาแต่เดิมไว้ให้พร้อม บรรดาทรัพย์สินทั้งปวงที่โจโฉได้มอบให้จัดแยกไว้ต่างหาก ถึงกระนั้นแล้วกวนอูก็ยังหวังว่าวันรุ่งขึ้นจะได้มีโอกาสบอกลาโจโฉ

ครั้นรุ่งขึ้นกวนอูก็ไปที่จวนของโจโฉอีกครั้งหนึ่ง แต่ประตูจวนก็ยังปิดอยู่เหมือนเดิม กวนอูไม่สามารถบอกลาโจโฉด้วยวาจาได้จึงกลับมาที่พัก แล้วเขียนหนังสือถึงโจโฉเป็นใจความว่า "ข้าพเจ้ากวนอูขอแจ้งเนื้อความไว้แก่มหาอุปราช ด้วยข้าพเจ้ากับเล่าปี่นั้นได้สาบานไว้ต่อกันว่าจะร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน ถ้าผู้ใดตายก็จะตายด้วยกัน คนทั้งปวงก็รู้อยู่แล้ว และเมื่อท่านยกกองทัพไปรบเมืองแห่ฝือนั้น ข้าพเจ้าก็ได้สัญญาไว้แก่ท่าน ท่านก็ได้รับปฏิญาณ ข้าพเจ้าจึงมาอยู่ด้วยท่าน บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ข่าวเล่าปี่แล้ว ข้าพเจ้าจะลาท่านไปหาเล่าปี่ตามคำที่ได้สัญญาไว้ ซึ่งท่าน ได้มีคุณท่านบำรุงข้าพเจ้าไว้แล้ว ข้าพเจ้าก็คิดถึงคุณอยู่ แต่จะกลบคุณเล่าปี่เสียนั้นไม่ได้ ถ้าสืบไปชีวิตข้าพเจ้ายิ่งไม่ตายก็จะขอสนองคุณท่านอีก"

กวนอูเขียนจดหมายอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาและสง่างาม กล่าวความถูกต้องตามคลองธรรมทุกประการ ซึ่งจะได้ประจักษ์ต่อไปว่าด้วยอำนาจและอำนาจความซื่อสัตย์สุจริตมั่นคงจะนี้ จะสามารถทำให้กวนอูฝ่าด่านทั้งปวงได้ตลอดปลอดภัยหรือไม่ ครั้นเขียนหนังสือเสร็จจึงใช้ให้คนในบ้านเอาหนังสือนั้นไปมอบแก่โจโฉที่จวนแล้วกวนอูจึงเอาตราประจำตำแหน่งที่พระเจ้าเหี้ยนเต้พระราชทานตามฎีกาของโจโฉพร้อมด้วยทรัพย์สินทั้งหลายที่โจโฉได้มอบให้บรรจุลงในหีบสิ้นกัญแจ แล้วเรียกหญิงรูปงามที่โจโฉส่งมาให้รับใช้แล้วว่าเราจะกลับไปหาเล่าปี่ ของทั้งนี้ท่านอัครมหาเสนาบดีมอบให้แก่เรา บัดนี้เราจะขอมอบคืนไว้แก่ราชการ พวกเจ้าจงรับเอาสิ่งของทั้งปวงไปมอบแก่ท่านอัครมหาเสนาบดีแทนเราด้วย การปรนนิบัติรับใช้ที่พวกเจ้าปฏิบัติต่อพี่สะใภ้ทั้งสองของเรานั้น เราจะจดจำคุณไว้ไม่มีวันลืมเลือน เราจะลาพวกเจ้าไปแล้ว พวกเจ้าจงรักษาตัวและปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยดีเถิด

สั่งการเสร็จสิ้นกวนอุจึงเชิญพี่สะใภ้ทั้งสองขึ้นรถ ให้ทหารเก่าที่ติดตามมาสิบสองคนอารักขาขบวนรถของพี่สะใภ้เคลื่อนไปข้างหน้า กวนอุถือจ้าวซีมาเช็กแถวตามไปข้างหลัง ขบวนของกวนอุได้เคลื่อนออกจากที่พักอย่างเปิดเผย ตรงไปยังประตูเมืองด้านทิศเหนือ ครั้นไปถึงประตูเมืองด้านทิศเหนือ นายประตูได้เข้ามาห้ามกวนอุไม่ให้ออกจากเมือง กวนอุจึงตวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังให้นายประตูถอยออกไป นายประตูเห็นกิริยาอาการของกวนอุน่าเกรงขาม ประกอบกับเคยได้ยินกิตติศัพท์ที่กวนอุสังหารทหารเอกอ้วนเสี้ยวภายในชั่วพริบตา ก็เกรงกลัว ยอมหลีกทางให้แต่โดยดี

ขณะนั้นโจโฉกำลังปรึกษากับที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเพื่อคิดอ่านหาวิธีหน่วงเหนี่ยวกวนอุไว้ไม่ให้กลับไปหาเล่าปี่ แต่ยังมีทันที่จะตัดสินใจประการใด ทหารที่เฝ้าประตูจนได้นำหนังสือของกวนอุมามอบให้แก่โจโฉ โจโฉรับหนังสือมาอ่านดูก็รู้ความว่ากวนอุกำลังกลับไปหาเล่าปี่ก็ตกใจ ประการหนึ่งว่าเวลานี้กวนอุไม่ไปแล้วหรือทันใดนั้นหญิงรับใช้ทั้งสิบคนได้เดินทางจากบ้านพักของกวนอุมาที่จวนของโจโฉแล้วนำเอาตราประจำตำแหน่งและทรัพย์สินทั้งปวงเข้ามารายงานแก่โจโฉว่าบัดนี้กวนอุได้พาพี่สะใภ้ทั้งสองออกจากที่พักไปแล้ว และได้มอบตราประจำตำแหน่งรวมทั้งทรัพย์สินทั้งหลายที่ท่านอัครมหาเสนาบดีได้เมตตาให้ไว้แต่ก่อนคืนไว้แก่ราชการ ในขณะที่โจโฉยังคงอึ้งอยู่นั้น นายประตูเมืองด้านทิศเหนือก็ได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้กวนอุพาพี่สะใภ้ทั้งสองออกจากประตูเมืองทางด้านทิศเหนือไปแล้ว ข้าพเจ้าได้ขัดขวางไว้แต่กวนอุไม่เชื่อฟัง ครั้นข้าพเจ้าจะเข้าไปจับกุมก็เกรงว่ากวนอุจะทำอันตราย ชั่วพริบตาทหารคนหนึ่งซึ่งอยู่ในที่นั้นด้วยได้เสนอว่าการที่กวนอุหนีไปครั้งนี้ข้าพเจ้าขออาสาทหารสามพันไปตามจับกวนอุมาให้จงได้

โจโฉได้ยินคำชวาทก็ตวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังให้หยุดพูดแล้วว่า "ซึ่งกวนอุไปทั้งนี้เพราะมีใจคดัญญต่อเล่าปี่ ผู้เป็นนาย ประการหนึ่งเราก็ได้รับสัญญาจากกวนอุไว้ แล้วเขาก็ให้หนังสือบอกเรา เหตุใดจะว่าเขาหนี ท่านทั้งปวงจงมีใจรักนายให้เหมือนกวนอุเถิด" นาใจของโจโฉในตอนนั้นก็สั่งเอาไปด้วยอำนาจแห่งความสัจย์ซื่อภักดีของกวนอุ ทั้งๆ ที่ใจหนึ่งคิดที่จะหน่วงเหนี่ยวเอาตัวกวนอุไว้ เทียบหยกที่ปรึกษาจึงว่า ที่ชวาทเสนอมานั้นก็มีเหตุผลอยู่ เพราะกวนอุนี้ท่านได้เลี้ยงดูถึงขนาด ก็ไม่พร้อมใจจะอยู่ด้วยท่าน กลับดูหมิ่นด้วยการเขียนหนังสือมาบอกเล่าแทนที่จะมาบอกกล่าวตามธรรมเนียม หากปล่อยให้กวนอุไปถึงอ้วนเสี้ยวแล้วก็จะเป็นการกำลังทำให้กองทัพของอ้วนเสี้ยวกำเริบขึ้น จึงขอให้ท่านจัดทหารไปจับกวนอุกลับมาเถิด

เทียบหยกนี้การหาใช้ไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่ากวนอุได้เพียรพยายามมาบอกกล่าวหลายครั้งหลายหน ในขณะที่โจโฉนั้นรู้ความดังกล่าวอยู่เต็มอก โจโฉได้ยื่นข้อเสนอของเทียบหยกแล้วจึงว่า "เราได้รับสัญญาเขาไว้แล้ว ครั้นจะให้ไปติดตามเอาตัวมาบัดนี้ก็จะเสียจากไป ประการหนึ่งนาใจกวนอุรักษาความสัจย์อยู่ ถึงกายหน้าไปเห็นจะไม่ทำร้ายแก่เรา" ถึงขั้นนี้โจโฉรู้ดีว่าบทสุดท้ายของการซื้อกวนอุจบสิ้นลงแล้ว และด้วยอำนาจแห่งความสัจย์ซื่อจึงทำให้โจโฉแม้จะเปี่ยมด้วยเล่ห์กลอุบายประการใด ก็ไม่กล้าใช้เล่ห์กลอุบายต่อไปอีก ยอมจำนนศิโรราบให้แก่อำนาจแห่งความจงรักภักดีนั้น และเพราะเห็นเช่นนั้นโจโฉจึงกล้ายืนยื่นต่อหน้าเหล่าที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่าก็เพราะกวนอุมีความมั่นในความกตัญญูดังนี้ สิบไปเบื้องหน้าความกตัญญูประจำใจกวนอุยอมกำกับมิให้กวนอุทำอันตรายแก่โจโฉได้

ตัดสินใจปล่อยกวนอุไปแล้ว โจโฉจึงหันกลับมาว่ากับเตียวเสี้ยวว่า "เราท่านบำรุงกวนอุเพียงนี้ กวนอุไม่เห็นแก่ศกาศักดิ์แลทรัพย์สินสิ่งสิ้น ตั้งใจรักษาสัจย์หาผู้ใดเสมอมิได้ เราก็คิดเกรงใจกวนอุอยู่" นี้คือนาใจแท้ของโจโฉ ที่แสดงออกถึงการยอมจำนนและศิโรราบต่ออำนาจแห่งความจงรักภักดีสัจย์ซื่อของกวนอุ จึงไม่กล้าใช้เล่ห์กลอุบายใด ก็เพราะเกรงต่ออำนาจแห่งธรรมดังกล่าวนั้น แต่วิสัยพญาคูขี้แยของโจโฉนี้มีใช้คนธรรมดา เมื่อตัดสินใจปล่อยกวนอุไปแล้วใจก็คิดที่จะผูกใจกวนอุไว้อีกสักเปลาะหนึ่งก่อนที่จะจากกันครั้งสุดท้าย จึงสั่งเตียวเสี้ยวว่าท่านจงรีบตามกวนอุไปแล้วให้รออยู่ก่อน เราจะตามไปส่งถึงกลางทาง แล้วจะได้มอบทรัพย์สินเงินทองเสื้อผ้าจำนวนมากแก่กวนอุ ผูกไมตรีให้ยืนยาวไว้ในกายหน้า เตียวเสี้ยวรับคำสั่งแล้วรีบออกมาขึ้นม้าตรงไปยังประตูด้านทิศเหนือตามกวนอุไป ในขณะที่โจโฉก็สั่งเจ้าหน้าที่ให้จัดเตรียมทรัพย์สินเงินทองเสื้อผ้าเป็นอันมาก แล้วพาทหารสามสิบคนตามเตียวเสี้ยวไปโดยไม่ให้ถืออาวุธติดตัว ฝ่ายกวนอุพาพี่สะใภ้พ้นประตูเมืองมาได้ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงร้องเรียกดังมาจากข้างหลัง เหลียวกลับไปดูเห็นเตียวเสี้ยวขี่ม้าตามมาแต่ผู้เดียวก็ค่อยคลายใจ สั่งทหารที่คุมขบวนให้นำขบวนของพี่สะใภ้เคลื่อนล่วงหน้าไปก่อน ตัวกวนอุหยุดม้าแล้วหันกลับมาคอยเตียวเสี้ยวครั้นเตียวเสี้ยวมาถึงกวนอุจึงถามว่าท่านตามเรามาทั้งนี้คิดจะจับเรากลับไปหรือ เตียวเสี้ยวตอบว่าที่คิดจับท่านกลับไปนั้นหาไม่ได้ ท่านอัครมหาเสนาบดีทราบข่าวท่านกำลังจะกลับไปหาเล่าปี่เห็นเป็นทางไกลและกันดารก็มีความเป็นห่วง จึงให้ข้าพเจ้ารีบล่วงหน้ามาบอกท่านให้รออยู่สักครู่หนึ่งก่อน ท่านอัครมหาเสนาบดีจะติดตามมาเพื่อส่งลาท่าน

กวนอุได้ฟังดังนั้นก็ไม่แน่ใจว่าโจโฉจะมาดีหรือมาร้าย ไม่ตอบคำเตียวเสี้ยว ชักม้าขึ้นไปบนสะพานศิลาที่ข้ามลำน้ำรอที่อยู่ ถึงเชิงสะพานศิลาแล้วชักม้าหันกลับมาทางเตียวเสี้ยว เห็นโจโฉขี่ม้ามาทหารมาประมาณสามสิบ

คนแต่มาได้ถืออาวุธก็ค่อยคลายใจ ครั้นโจโจเข้ามาใกล้เชิงสะพาน บรรดาทหารที่ติดตามมาก็ดั้งแถวเป็นหน้ากระดาน ตัวโจโจขึ้นมาออกมาข้างหน้าทหาร แล้วถามกวนอุว่าท่านจะกลับไปหาเล่าปี่ เหตุไฉนจึงไม่บอกให้เรา รู้ล่วงหน้า กวนอุขึ้นมาเช็กเราอยู่ ประมาณการว่าโจโจคงมาดีทั้งมีความเกรงใจโจโจ จึงน้อมตัวบนหลังม้าเป็นที่ค้ำับแล้วว่า "เดิมข้าพเจ้าได้สัญญาไว้ต่อท่าน ท่านก็รับปฏิญาณไว้ ครั้นข้าพเจ้ารู้ข่าวเล่าปี่แล้วเข้าไปจะลาท่านถึงสองครั้ง สามครั้งก็ไม่ถึงท่าน ข้าพเจ้าก็วิตกอยู่ถึงเล่าปี่ จึงเขียนหนังสือค้ำับลาท่านให้ไว้กับนายประดู แลสิ่งของซึ่งท่านให้ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามอบให้แก่หญิงคนใช้ไว้สิ้น ข้าพเจ้าจึงรีบมาหวังจะไปหาเล่าปี่ มหาอุปราชจงคิดถึงค่าซึ่งรับสัญญาไว้นั้น จงเมตตาให้ข้าพเจ้าไปเถิด" โจโจทั้งที่รู้ดีว่ากวนอุได้พยายามบอกลาแล้ว แต่เมื่อเผชิญหน้าเข้ากับกวนอุก็ไม่ว่าจะพูดจาประการใด ได้แต่ต่อว่าเหตุไฉนจึงไม่บอกกล่าว ครั้นกวนอุตอบความเป็นหลักฐานกลับมาดังนี้ โจโจก็ไม่อาจใช้เล่ห์กลประการอื่นได้ จึงตอบกวนอุไปตามความตกลงใจที่จะปล่อยกวนอุกลับไปว่า "เราทำการทุกวันนี้ก็ตั้งใจปรารถนาหาผู้รักษาสัตย์ ตัวท่านมีกตัญญูต่อเล่าปี่ เราก็คงมีความยินดีด้วย ซึ่งเรารับสัญญาท่านไว้เราก็คงรักษาเอาไว้ มิให้ค้ำับเป็นสองได้ ท่านจะไปเราก็คงไม่ห้าม แต่เกรงอยู่ว่าเป็นทางกันดาร กลัวจะขาดเสบียงอาหารเราจึงตามมาส่ง หวังจะให้ทรัพย์สินไว้เป็นเสบียง"

คนแบบโจโจนี้ช่างน่ากลัวยิ่งนัก ทั้งที่จำนวนต่อความล้มเหลวที่ไม่อาจซื้อกวนอุได้สำเร็จ แต่ก็ยังไม่วายที่จะโอ้อวดยกตัวเองและยังใช้อุบายผูกใจกวนอุไว้ซ้ำอีกเปลาะหนึ่ง โจโจว่าแล้วก็สั่งทหารให้เอาทองแท่งถาดหนึ่งให้กวนอุ แต่กวนอุไม่ยอมรับ และว่าเบียดหัวซึ่งได้รับพระราชทานในทางราชการนั้นยังมีเหลืออยู่ ทองคำแท่งถาดนี้ท่านจงเอาไว้แจกจ่ายทหารซึ่งมีความชอบต่อแผ่นดินนั้นเถิด โจโจจึงว่าท่านมาทำราชการในเมืองหลวงมีความชอบเป็นอันมาก ทองคำแท่งถาดนี้ความจริงยังไม่ควรแก่ความชอบของท่าน โฉนเล่าท่านจึงไม่ยอมรับ กวนอุจึงว่าข้าพเจ้าอาศัยเพียงครั้งสองครั้งไม่อาจนับเป็นความชอบยิ่งใหญ่อันใดได้ เบียดหัวอันได้รับพระราชทานนั้นนับเป็นอันเพียงพอต่อความชอบในหน้าที่แล้ว

โจโจได้ยินก็น้อยใจนัก กล่าวว่า "ท่านเป็นทหารมีฝีมือเข้มแข็ง แล้วก็มีความสัตย์แลกล้าดุดญญาผู้เสมอมิได้ แต่เราเป็นคนบุญน้อยจึงมิได้ท่านไว้สมความปรารถนา ซึ่งทองนี้ท่านมีรับแล้วก็ตามเถิด จงรับเอาเสียนี้แต่พออย่าให้เสียที่ซึ่งตามมาส่งท่าน" อำนาจวาสนาที่โจโจมีอยู่เหนือแผ่นดินจีนในขณะนั้น ไม่อาจมีผู้ใดเทียมเทียบได้ แต่โจโจก็ไต่กล่าวด้วยความรังเกียจให้ประจักษ์ว่าอำนาจวาสนาอันยิ่งใหญ่ นั้น จัดเป็นเพียงบุญอันน้อยนิดที่ไม่อาจรั้งเอาตัวกวนอุไว้ได้ แต่ก็ยังพยายามที่จะผูกความรำลึกไว้ในใจของกวนอุด้วยคำกล่าวเชิงอ้อนวอนให้กวนอุรับเอาเสียไว้เป็นเครื่องรำลึกถึงกัน ว่าแล้วโจโจจึงสั่งทหารให้เอาเสียแพรปักด้วยไหมสีทองอย่างดีนำไปมอบแก่กวนอุ

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

วาระซ่อนเร้นในไมตรีจิต (ตอน 131)

กวนอุตัวผู้เดียวขึ้นมาเช็กเราอยู่บนเชิงสะพานศิลาซึ่งเป็นทางจำกัด ทำให้คนน้อยสามารถรับมือกับคนมากได้ นี่คืออริยาบถของทหารเสือที่แม้จะเบาใจว่าโจโจมาดี แต่ความระมัดระวังตัวประจำตนก็ต้องมีอยู่ เพราะความประมาทพลาดพลั้งในยามนี้แม้เพียงแค่ว่าพริบตา ก็อาจถึงตายได้ โจโจขึ้นมาอยู่หน้าทหารฝีมือดีสามสิบคนบนพื้นดินเบื้องล่างของสะพาน บัดนี้ได้สั่งให้ทหารนำเสื่อเดินเข้าไปมอบแก่กวนอุ นัยว่าขอให้กวนอุถือเสื่อว่าเป็นที่ระลึก กวนอุจึงไม่อาจปฏิเสธคำขอร้องของโจโจประการนี้ได้ ในขณะที่กวนอุขึ้นมาเช็กเราอยู่บนเชิงสะพานศิลา แต่ทหารผู้นำเสื่อมามอบยืนอยู่กับพื้นดังนี้ หากหลังจากหลังม้ามารับเอาเสื่อก็อาจเกิดเหตุการณ์พลิกผันที่ไม่อาจคาดคิดขึ้นได้ คำนึงฉะนี้แล้ว กวนอุจึงน้อมตัวลงแล้วยื่นง้าวไปรับเอาเสื่อที่ระลึกของโจโจมาสวมไว้กับตัว แล้วว่า "คุณของมหาอุปราชก็มีอยู่แก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก แล้วยังเอาเสื่อมาให้อีกเล่า แม้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ก็จะแทนคุณมหาอุปราช"

ด้วยเสื่อเพียงตัวเดียวนี้ โจโจก็ได้รับค้ำับสัญญาจากชายชาติ ทหารเสื่อผู้มั่นในสัจจะและกตัญญูว่าจะแทนคุณในวันหน้า นับเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าน่าทึ่ง เพราะคำสัญญาเนื่องจากเสื่อตัวนี้แล้วที่ ทำให้โจโจรอดตายในวาระคับขันในวันหน้า กวนอุรับเสื่อที่ระลึกแล้วก็น้อมตัวลงค้ำับโจโจลงอีกครึ่งหนึ่ง แล้วชักม้าหันหลังกลับตามพี่สะใภ้ไป ในขณะที่นั้นเคาทุไต่กล่าวกับโจโจว่า การที่กวนอุไม่ยอมลงจากหลังม้ามารับเสื่อที่ระลึกแต่กลับใช้ง้าวมารับเอาเสื่อไปนั้นเป็นกิริยาอาการที่ดูหมิ่นท่านอัศวินมหาเสนาบดียิ่งนัก เหตุไฉนท่านจึงไม่เอาโทษต่อคนที่ดูหมิ่นซึ่งหน้าต่อท่านดังนี้ โจโจตอบอยู่ภายใต้อำนาจสะกดของพลังแห่งความกตัญญู แทนที่จะคิดคล้อยตามไปตามคำของเคาทุ กลับแก้ต่างให้กวนอุว่า "ซึ่งจะถือโทษกวนอุไม่ได้เพราะเขาตัวผู้เดียว เราพวก

มากกว่าเขาจึงไม่ไว้ใจ เราได้ออกปากให้เขาไปแล้วอย่าเอาโทษเขาเลย" ว่าแล้วก็นำทหารกลับเข้าเมืองหลวง คำของโจโลที่ถึงแก่นระรื่นหู ดูประหนึ่งทรงไว้ซึ่งคุณธรรมนัก แต่ความจริงกระบวนการและความคิดที่จะหน่วงเอาตัวกวนอุไว้ยังหาได้หมดสิ้นไปจากใจของ โจโลเสียทีเดียวไม่ เพราะโจโลทราบดีว่า ระยะทางจากนี้ไปจนถึงสุดชายแดนที่ต่อกับเมืองกัจฉินั้น กวนอุจะต้อง เดินทางตามเส้นทางอันทุรกันดาร ต้องฝ่าขวากหนามและด่านต่างๆ ของทางราชการเป็นอันมาก แต่กลับไม่มอมไบเบิกทางให้กวนอุไป

แม้สามก๊กทุกฉบับจะมีได้ตั้งความสังเกตในเรื่องนี้ แต่เมื่อพิเคราะห์แล้วก็จะเห็นถึงเจตนาของโจโล ทั้งที่ปากว่าจะปล่อยกวนอุไป แต่ใจนั้นยังคงต้องการยึดหน่วงกวนอุไว้ เพราะการที่ไม่มอมไบเบิกทางนั้นย่อมเกิดผลขึ้นถึงสามประการคือ ประการแรก หากกวนอุถูกพวกด่านสังหารเสียในระหว่างทาง โจโลก็จะไม่เสียค่าพูด และกวนอุก็จะไม่เป็นกำลังของเล่าปี่หรืออ้วนเสี้ยวต่อไป ประการที่สอง หากกวนอุถูกพวกด่านจับได้แล้วส่งตัวเข้าเมืองหลวงก็เท่ากับว่ากวนอุได้ถูกหน่วงเหนี่ยวไว้อยู่กับโจโลอีกครา ส่วนกาลเบื้องหน้าเป็นเรื่องที่จะต้องหาทางคิดอ่านแก้ไขต่อไป ประการที่สาม หากบุญกวนอุยังไม่สิ้น สามารถฝ่าด่านไปถึงเล่าปี่ได้ ไมตรีที่โจโลมาส่งและยังมอมเสื่อให้เป็นทีระลึกก็ยังคงฝังซึ่งตรึงอยู่ในใจกวนอุให้ต้องรักษาคำมั่นสัญญาที่จะต้องทดแทนบุญคุณของโจโลในวันข้างหน้า

โจโลซึ่งแม้จะถูกพลังแห่งความกตัญญูสะกดไว้จนไม่อาจใช้เล่ห์เพทุบายประการใดได้แต่ก็ยังคงวางหมากกลหวังผลเบื้องหน้าไว้ถึงสามประการ จึงต้องนับว่าโจโลเป็นจอมเจ้าเล่ห์เพทุบายอันดับหนึ่งของแผ่นดินในขณะนั้นทางด้านกวนอุความมามาตามทางที่พี่สะใภ้ได้ส่งหน้าไปเป็นระยะถึงสามร้อยเส้นยังไม่เห็นรถของพี่สะใภ้ก็ตกใจ เทียวตระเวนหา บริเวณข้างเคียงก็ไม่พบจึงเกิดความวิตกกังวลเป็นอันมากกว่าจะเกิดเรื่องร้ายกับขบวนของพี่สะใภ้เป็นมั่นคง ในขณะที่กวนอุกำลังวุ่นวากับการตามหาพี่สะใภ้อยู่ นั้น พลันเห็นฝุ่นฟุ้งตกลงมาจากเนินเขาแล้วมีเสียงร้องตะโกนลงมาจากว่าท่านนายพลกวนอุจงหยุดอยู่ก่อนเถิด กวนอุเข้มนมออกไปเห็น "ทหารหนุ่มน้อยโงกผ้าเหลืองใส่เสื้อลายทอง ชีมีถือทวนเอาศิระคนผูกคอมา" นำพวกร้อยคนเศษลงมาจากเนินเขา ครั้นเข้ามาใกล้แล้วได้ลงจากหลังม้า วางทวนลงกับพื้น คำนับกวนอุแล้วว่าข้าพเจ้าชื่อเสียวฮั่วเป็นชาวเมืองชงหยง เมื่อครั้งเกิดโจรโงกผ้าเหลืองข้าพเจ้ากับเพื่อนชื่อเตาอวนได้พาสัครพรรคพวกหนีโจรมาอยู่ที่เนินเขาแห่งนี้ เมื่อช่วยยามมานี้เตาอวนได้คุมพรรคพวกลงมาปล้นขบวนเดินทางขบวนหนึ่งได้สตรีไปสองคนทราบว่าเป็นภรรยาของเล่าปี่เดินทางมาพร้อมกับท่าน ข้าพเจ้าได้คิดคิดว่าเล่าปี่เป็นเชื้อพระวงศ์ผู้จงรักภักดีต่อแผ่นดินและตัวท่านก็เป็นผู้ยึดมั่นในความกตัญญูจึงมีน้ำใจศรัทธา เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ขอร้องเตาอวนให้เอาภรรยาทั้งสองของเล่าปี่มอมบแก่ท่าน แต่เตาอวนไม่ยอม เกิดโต้แย้งกันข้าพเจ้าจึงสังหารเตาอวนเสียแล้วนำพี่สะใภ้ทั้งสองของท่านมอมบแก่ท่าน

สิ้นคำของเสียวฮั่ว พรรคพวกของเสียวฮั่วอีกกลุ่มหนึ่งได้คุมขบวนรถที่นางกำสุหยินและนางบิสุหยินนั่งอยู่ลงมาจากเนินเขา กวนอุ เห็นพี่สะใภ้ทั้งสองก็ดีใจ คุณเขาลงคำนับพี่สะใภ้แล้วว่าข้าพเจ้าประมาททำให้พี่ทั้งสองต้องตกใจ โปรดอภัยให้ข้าพเจ้าด้วย ภรรยาทั้งสองของเล่าปี่ได้เล่าความต้องการตามคำของเสียวฮั่วให้กวนอุทราบทุกประการ กวนอุได้ฟังคำพี่สะใภ้แล้วก็มิน้ำใจยินดี หันกลับมาคำนับขอบคุณเสียวฮั่ว แล้วว่าความช่วยเหลือของท่านในวันนี้เป็นพระคุณแก่ข้าพเจ้านัก สืบไปเบื้องหน้าหากชีวิตยังไม่สิ้น ข้าพเจ้าจะต้องหาโอกาสทดแทนพระคุณท่าน เสียวฮั่วคำนับตอบกวนอุแล้วว่าหนทางข้างหน้าที่จะไปยังเมืองกัจฉินั้นเป็นทางไกลและทุรกันดาร หากท่านอนุญาตข้าพเจ้าและพรรคพวกก็พร้อมที่จะตามไปส่งท่านจนถึงที่

กวนอุได้ฟังดังนั้นก็คิดแต่ในใจว่า เสียวฮั่วและพวกเป็นโจร เทียวปล้นชิงวิ่งราว แม้จะทอดไมตรีมาแต่หากให้ตามขบวนไปก็จะเกิดความครหาว่าคบกับพวกโจร จึงปฏิเสธอย่างนี้มนวลว่าไมตรีของท่านนี้ประทับใจข้าพเจ้านัก แต่ทว่าหนทางข้างหน้ายังต้องผ่านด่านของทางราชการอีกเป็นอันมาก หากเดินทางไปเป็นขบวนใหญ่จะไม่สะดวกและนายด่านอาจอ้างเป็นเหตุขัดขวางการเดินทางได้ ไว้วันหน้าเราค่อยพบกันเถิด เสียวฮั่วได้ฟังคำกวนอุก็เห็นพ้องด้วยเหตุผล จึงสั่งพรรคพวกที่ตามมาให้นำทองคำมอมบแก่กวนอุเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางแต่กวนอุไม่รับไว้ ตอบกลับไปว่าเงินทองที่ติดตัวมาซึ่งพอเป็น ค่าใช้จ่ายไปจนถึงเมืองกัจฉินั้น พวกท่านขัดสนกว่าข้าพเจ้าจงเอาทอง นี้ไปเป็นค่าใช้จ่ายดูแลกันให้เป็นสุข เสียวฮั่วได้ยินดังนั้นก็คำนับลากวนอุแล้วพาพรรคพวกกลับขึ้นไปบนภูเขา

กวนอุได้เล่าความถึงสาเหตุที่ตามมาเล่าว่าเกิดจากโจโลตามมาส่งให้พี่สะใภ้ทั้งสองฟังทุกประการ จากนั้นจึงสั่งขบวนให้เคลื่อนไปข้างหน้า กวนอุพาพี่สะใภ้เดินทางรอนแรมตามทางหลวงเรื่อยมาจนเวลาใกล้ค่ำ เห็นที่ริมทางมีบ้านหลังหนึ่งแม้จะเก่าแต่กว้างขวางสะอาดตาพอที่จะขออาศัยได้ จึงสั่งให้หยุดขบวนแล้วลงจากม้าไปขอพบเจ้าบ้าน งอหัวเจ้าชองบ้านหลังนี้เป็นชายชรา ผมและหนวดขาวโพลนแต่ก็ยังแข็งแรงตามประสาชาวบ้าน ครั้นเห็นกวนอุเข้ามาถึงเขตบ้านจึงออกมาต้อนรับแล้วถามว่าท่านนี้ชื่อใด จะไปแห่งหนตำบลใด จึงได้แวะมาถึงบ้านนี้ กวนอุจึงว่าข้าพเจ้านี้ชื่อกวนอุ เป็นน้องร่วมสาบานของเล่าปี่ บัดนี้ได้เดินทางออกจากเมือง

หลวงพร้อมด้วยพี่สะใภ้ทั้งสองคนเพื่อจะไปหาเล่าปีที่เมืองกัจฉี งอหัวไต่ยีนชื่อกวนอุซึ่งเคยไต่ยีนกิดดิศพ์ทักก็ดีใจ จึงว่าข้าพเจ้าไต่ยีนกิดดิศพ์ของท่านว่าเป็นทหารมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก สามารถสังหารจันเหลียง บุนทิว สองทหาร เอกของอ้วนเสี้ยวได้ในชั่วพริบตา เป็นบุญของข้าพเจ้านักที่ได้มีโอกาสรู้จักท่าน ขอเชิญท่านและพี่สะใภ้เข้าไปพักในบ้านค้างคืนสักคืนหนึ่งให้เป็นเกียรติยศไว้กับข้าพเจ้า ว่าแล้วงอหัวจึงส่งคนในบ้านให้ออกไปเชิญพี่สะใภ้ทั้งสองของกวนอุเข้ามาพักในบ้าน แล้วจัดข้าวปลาอาหารเลี้ยงดูกวนอุ และพี่สะใภ้ทั้งสองตลอดจนทหารที่ติดตามมาเป็นอย่างดี

กวนอุเห็นบุคลิกลักษณะของงอหัวแม้ยังเข้าวัยชราแล้วแต่ยังสง่างามนัก จึงถามว่าเหตุใดท่านจึงมาอยู่ที่ตำบลนี้ งอหัวจึงเล่าความหลังให้ฟังว่าข้าพเจ้านี้แต่ก่อนเป็นขุนนางรับราชการในเมืองหลวง ครั้นอายุล่วงวัยไม่ควรแก่ราชการแล้วจึงได้ลาออกมาตั้งถิ่นฐานอยู่ ณ บ้านนี้ ข้าพเจ้ามีบุตรชายคนหนึ่งชื่ออ้วน ขณะนี้เป็นทหารอยู่กับองเชียงเจ้าเมืองเอียงหยง ซึ่งเป็นเมืองในทางผ่านที่จะไปยังเมืองกัจฉี ข้าพเจ้าไม่ได้พบกับบุตรนานนักหนาแล้ว จะขอความกรุณาท่านฝากหนังสือไปถึงบุตร กวนอุก็รับคำด้วยยินดี รุ่งขึ้นหลังจากกินอาหารเช้าแล้ว กวนอุได้ขอคุณและออกปากกล่าวลาอหิว งอหัวจึงฝากหนังสือไปถึงอ้วนบุตรที่รับราชการ เป็นทหารอยู่กับองเชียงเจ้าเมืองเอียงหยง กวนอุก็รับหนังสือนั้นไว้แล้วนำขบวนออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังด่านทิศเหนือขบวนของกวนอุมาถึงด่านตั้งเหลงกวน ซึ่งขงสวี่เป็นนายด่าน ขงสวี่ได้ทราบข่าวกวนอุจะเดินทางผ่านด่านจึงคุมทหารออกมาต้อนรับ แล้วถามว่าท่านจะเดินทางไปไหน กวนอุรู้ว่าขงสวี่เป็นนายด่านออกมาต้อนรับด้วยตนเองก็เกรงใจ ลงจากหลังม้าคำนับขงสวี่แล้วว่าข้าพเจ้าได้ลาท่านอำครมหาเสนาบดีเพื่อจะเดินทางไปหาเล่าปีที่เมืองกัจฉี

ขงสวี่แม้จะเป็นนายด่านแต่ก็ได้กิดดิศพ์ของกวนอุมาแต่ก่อน ส่วนข้อที่กวนอุลาโจโจเพื่อจะไปหาเล่าปีนั้นทางเมืองหลวงไม่ได้แจ้งข่าวให้ทราบ ขงสวี่ก็สงสัยจึงถามขึ้นว่าข้อที่ท่านว่าได้ลาท่านอำครมหาเสนาบดีนั้นดูไม่เห็นสม เพราะบัดนี้เล่าปีอยู่กับอ้วนเสี้ยว และอ้วนเสี้ยวก็กำลังทำสงครามอยู่กับโจโจ เป็นไปไม่ได้ที่ท่านจะได้รับอนุญาตให้ไปอยู่กับข้าศึก หากจริงตามคำท่านก็จงเอาใบเบิกทางมาแสดงให้เราดู หากไม่แล้วเราก็ไม่อาจอนุญาตให้ท่านผ่านด่านไปได้ กวนอุจึงว่าเราเดินทางเป็นการด่วนเร่งร้อน จึงไม่ได้ขอหนังสือเบิกทางมาด้วย ขงสวี่เห็นกวนอุไม่มีใบเบิกทางก็ว่าถ้าเช่นนั้นท่านจำที่จะต้องรั้งรออยู่ที่ด่านนี้ก่อน เราจะถามความเข้าไปยังเมืองหลวง หากมีคำอนุญาตให้ใบเบิกทางมาเราก็จะปล่อยท่านไป กวนอุได้ฟังก็ไม่พอใจจึงว่า เราจะรีบเดินทางไปแต่ท่านให้เรารั้งรออยู่ที่ด่านนี้จะหน่วงเหนี่ยวเราหรือโจน ขงสวี่ตอบกลับมาว่าเราเป็นนายด่าน มีหน้าที่ต้องรักษากฎหมายสำหรับด่าน หากไม่มีใบเบิกทางมาแล้วท่านก็จะไปจากด่านนี้ไม่ได้

ขงสวี่ได้ว่าต่อไปว่าหากมันท่านจะไปก็ขอให้ไปแต่ตัวผู้เดียว แต่ต้องเอาครอบครัวของเล่าปีไว้เป็นประกันมาถึงขั้นนี้กวนอุก็โกรธ กระชับง้าวไว้กับมือแล้วว่าหากท่านยังขัดขวางเราอยู่เราก็จำเป็นต้องหักด่านนี้ ว่าแล้วก็ขึ้นขี่ม้าชักบังเหียนจะเข้าไปฟันขงสวี่ ขงสวี่เห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็ตกใจรีบพาทหารหนีเข้าไปในด่านแล้วคุมสมัครพรรคพวกแต่งเครื่องรบพร้อมสรรพยกกำลังติดตามมา กวนอุเห็นเช่นนั้นจึงหันม้ากลับเข้ารบด้วยขงสวี่ ขงสวี่ประมือกับกวนอุได้ไม่สิ้นเพลงรบ กวนอุก็เอาง้าวฟันขงสวี่ตกม้าตาย ทหารของขงสวี่เห็นดังนั้นก็ตกใจพากันแตกหนี กวนอุเห็นเช่นนั้นจึงร้องบอกไปว่าพวกท่านอย่าได้ตกใจไปเลย เราท่านหาได้มีความโกรธแค้นบาดหมางต่อกันไม่ เราไม่คิดทำอันตรายต่อพวกท่าน แต่จะขออาศัยปากพวกท่านช่วยรายงานท่านอำครมหาเสนาบดีตามความจริงด้วยเถิดว่าเราไม่มีเจตนาร้ายแต่ประการใด แต่จำใจต้องป้องกันตัวเพราะขงสวี่คิดร้ายและขัดขวางเราไม่ให้ออกจากด่าน ซึ่งเท่ากับเป็นการขัดต่อคำอนุญาตของท่านอำครมหาเสนาบดีด้วยทหารทั้งนั้นจึงพากันหันมาคำนับขอบคุณกวนอุ แล้วรีบกลับเข้าไปในด่าน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

แผนล่อเสือเข้าจัน (ตอน 132)

โจโจนั้นปากว่าจะรักษาสัจจายินยอมปล่อยกวนอุกลับไปหาเล่าปี แต่ไม่มอบใบเบิกทางให้ไปด้วย กวนอุจึงต้องฝ่าประตูเมืองหลวงแล้วหักด่านเมืองตั้งเหลงกวนโดยฆ่าขงสวี่นายด่านเสีย แต่หนทางข้างหน้ากว่าที่จะไปถึงเล่าปีที่เมืองกัจฉียังยาวไกล กวนอุนำขบวนของพี่สะใภ้เดินทางรอนแรมอย่างเปิดเผยตามทางหลวงจนกระทั่งใกล้ถึงเขตแดนเมืองลกเอียงราชธานีเก่า หน่วยลาดตระเวนของเมืองลกเอียงทราบข่าวจึงรายงานให้ภายในเมืองทราบ เมืองลกเอียงขณะนั้นขึ้นต่อราชสำนัก โจโจได้ตั้งให้ฮันฮกมาเป็นเจ้าเมือง การที่กวนอุจะเดินทางครั้งนี้ ทางเจ้าเมืองไม่ได้รับแจ้งจากเมืองหลวงว่ากวนอุได้รับอนุญาต ถึงขนาดที่โจโจติดตามมาส่งถึงนอกเมือง แต่ชาวคราวที่กวนอุฆ่าขงสวี่กลับแพร่ไปทั่วทั้งแผ่นดิน และได้ยินถึงหูเจ้าเมืองลกเอียงด้วย ฮันฮกเจ้าเมืองทราบความว่ากวนอุกำลังจะผ่านมาทางเมืองลกเอียง จึงเรียกขุนนางข้าราชการมาปรึกษาว่ากวนอุกำลังเดินทางจากเมืองหลวงจะไปหาเล่าปีที่เมืองกัจฉีของอ้วนเสี้ยว และบัดนี้อ้วนเสี้ยวกำลังทำสงครามอยู่กับ

ฝ่ายเมืองหลวง การเดินทางของกวนอุครั้งนี้ไม่มีใบเบิกทาง นายด่านตั้งเพลงกวนได้ขัดขวางก็ถูกกวนอุสังหารเสียแล้ว ครั้นเราจะขัดขวางเช่นเดียวกันเห็นจะสู้ฝีมือกวนอุไม่ได้ ท่านทั้งหลายจะคิดอ่านประการใด

เบงทันซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายทหารได้เสนอว่า กรณีน่าจะเป็นเรื่องที่กวนอุหนีออกจากเมืองหลวง ดังนั้นจึงไม่มีใบเบิกทางมาด้วย หากจะปล่อยให้กวนอุผ่านไปแต่โดยดี ความผิดก็จะตกอยู่แก่เจ้าเมืองและบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องจับกวนอุไว้ ฮันฮกเจ้าเมืองจึงว่า ก็แลเมื่อจันเหลียงและบุนทิว สองทหารเอกของอ้วนเสี้ยวที่มีฝีมือรบพุ่งเข้มแข็งกล้าหาญยังไม่อาจทานฝีมือกวนอุได้เกินสามเพลง หากเราคิดจะจับตัวกวนอุไว้คงจะขัดสน แต่หากจะปล่อยกวนอุไปความผิดก็จะตกแก่เราตั้งค่าของเบงทัน แล้วฮันฮกจึงว่า จำเป็นจะต้องวางแผนกลอุบายเพื่อจับกวนอุไว้ให้จงได้ หากผู้ใดมีความคิดเห็นว่าจะกลอุบายใดจึงจะสามารถจับตัวกวนอุได้ก็ให้รีบเสนอ

เบงทันจึงเสนอว่าขอให้แต่งทหารเป็นสองกอง ตัวข้าพเจ้าจะคุมทหารกองหนึ่งยกไปปรบปล่อยกวนอุ แล้วจะทำที่ถอยหนีมาที่จุดชุม ส่วนท่านเจ้าเมืองให้คุมทหารอีกกองหนึ่งชุมไว้ที่เนินเขา เมื่อใดที่กวนอุไล่ตามข้าพเจ้ามาคอยให้ทหารที่ชุมอยู่นั้นใช้เกาทัณฑ์ล้อมยิงกวนอุ หากกวนอุตกมาแล้วก็จะล้อมจับตัวได้โดยง่าย เมื่อจับตัวกวนอุได้คอยส่งเข้าเมืองหลวง คงจะได้รับความสะดวกเป็นอันมาก เจ้าเมืองลกเอี้ยงได้ฟังแผนอุบายของเบงทันเห็นหนทางที่จะจับตัวกวนอุได้จึงมีความยินดี สั่งให้จัดทหารออกเป็นสองกองตามแผนการของเบงทันทุกประการ จัดแจงทหารเสร็จแล้วเบงทันก็ยกทหารกองลงในความรับผิดชอบจำนวนพันเศษออกไปรับหน้ากวนอุที่นอกเมืองลกเอี้ยง ส่วนฮันฮกเจ้าเมืองก็ยกทหารอีกกองหนึ่งไปชุมที่อยู่เชิงเขาในทิศทางที่ตกลงกับเบงทันไว้ เบงทันนำทหารพันประดุเมืองลกเอี้ยงมาแล้วยกไปสกัดหน้าขบวนของกวนอุไว้ทำที่เป็นไม่รู้จัก แล้วถามว่านี่เป็นขบวนของใคร กำลังจะไปที่ไหน กวนอุเห็นทหารยกมาเป็นจำนวนมากก็ความมาเช็กแถวขึ้นไปอยู่หน้าขบวน แล้วร้องตอบเบงทันว่าตัวเรานี้ชื่อกวนอุ เป็นขุนนางในเมืองหลวง พระเจ้าเหียนเต๋โปรดเกล้าแต่งตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร เรากำลังนำขบวนเพื่อผ่านเมืองลกเอี้ยงไปยังเมืองกิลิว เบงทันจึงว่าการที่ท่านเป็นขุนนางจะเดินทางขึ้นไปทางเหนือ ซึ่งกำลังเกิดศึกสงครามอยู่กับเมืองหลวงนั้น ไม่ว่าท่านจะเดินทางโดยราชการหรือโดยการส่วนตัวก็ต้องมีใบเบิกทางมาแสดงต่อเราซึ่งเป็นผู้คุมกองกำลังทหารของเมืองนี้ กวนอุจึงแจ้งแก่เบงทันว่าเราเดินทางเป็นการด่วน จึงไม่มีหนังสือเบิกทางมาด้วย เราได้บอกเล่าท่านอัศวินหาเสนาบดีตามธรรมเนียมแล้ว ขอท่านจงเปิดทางให้เราได้ผ่านไป

เบงทันได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้กระจายกำลังเป็นหน้ากระดานเต็มทางหลวงแล้วว่า ในเมื่อท่านไม่มีหนังสือเบิกทางมาก็แสดงว่าท่านหลบหนีออกมาจากเมืองหลวง เราไม่อาจปล่อยให้ท่านผ่านไปได้ กวนอุจึงว่านายด่านตั้งเพลงกวนก็เคยขัดขวางเราไว้เช่นนี้เราก็อเสียแล้ว ตัวท่านมาขัดขวางเราไว้ก็จะต้องมีชะตาอย่างเดียวกับนายด่าน ตั้งเพลงกวนนั้น เบงทันได้ฟังเช่นนั้นก็โกรธ ชักม้าตรงไปหากวนอุ กวนอุเห็นดังนั้นจึงให้ทหารซักรถของพีสะไก้หลบไว้ที่ข้างทาง แล้วขีบม้าเช็กแถวปรีเข้าหาเบงทัน ปะทะกันได้สามเพลงเบงทันก็ชักม้าหนี เบงทันกำหนดแผนอุบายที่จะล่อกวนอุไปยังจุดชุมโดยเชื้อฝีเท้าม้าของตัวว่าจะพาหนีรอดจากน้ามือของกวนอุไปได้ แต่คาดคิดไม่ถึงว่าฝีเท้าม้าเช็กแถวจะรวดเร็วประดุจพายุ ในขณะที่เบงทันล่อกวนอุมาถึงใกล้จุดชุม กวนอุก็ไล่ทันเบงทันและเอาจ้าวฟันเบงทันตัวขาดสองท่อน ในขณะที่กวนอุชักม้าจะกลับไปทีขบวนของพีสะไก้ ฮันฮกคุมทหารชุมอยู่ ณ จุดชุม เห็นเหตุการณ์ที่กวนอุฟันเบงทันตัวขาดสองท่อนก็ตกใจกลัว แต่ยังคงมั่นใจในกำลังทหารพลเกาทัณฑ์ที่คุมมา จึงเอาเกาทัณฑ์นำเพลิงไปที่กวนอุ และยิงไปด้วยกำลังแรง กวนอุไม่ทันระวังตัวจึงถูกเกาทัณฑ์ที่ไหลซ่าย กวนอุได้รับความเจ็บก็โกรธ รีบชักเกาทัณฑ์ออกจากไหลแล้วหันกลับมาเห็นฮันฮกถือเกาทัณฑ์ยืนมาอยู่หน้าทหาร แรงโทสะได้ชมทุกขเวทนาจนหมดสิ้น กวนอุกระที่บโกลนม้าเช็กแถวปรีตรงเข้าไปหาฮันฮกอย่างรวดเร็ว ทหารของฮันฮกเห็นกวนอุขี่ม้าตรงเข้ามาจึงใช้เกาทัณฑ์ระดมยิง กวนอุใช้จ้าวปัดเกาทัณฑ์ที่ยิงมาประดุจหาฝน ในขณะเดียวกันก็เร่งฝีเท้าม้าปรีเข้าไปที่ฮันฮก ในขณะที่ฮันฮกกำลังตกตะลึงอยู่นั้นกวนอุก็มาถึงตัว แล้วเอาจ้าวฟันฮันฮกอย่างรวดเร็วและรุนแรง ฝ่าตัวฮันฮกออกเป็นสองซีกตั้งแต่ศีรษะลงมาตลอดลำตัว ฮันฮกตกม้าตาย ทหารของฮันฮกเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นก็พากันตกใจแตกตื่นหนีไป

กวนอุจึงขับม้ากลับมาถึงขบวนของพีสะไก้ คำนึงว่าเมืองลกเอี้ยงเป็นเมืองใหญ่ มีกำลังทหารเป็นอันมาก หากข้าอยู่จะเป็นอันตราย จึงสั่งเคลื่อนขบวนรุดหน้าขึ้นไปทางเหนืออย่างรวดเร็ว ขบวนของกวนอุเดินทางตลอดทั้งคืนก็เห็นด่านกิสยกว่านอยู่ข้างหน้า หน่วยลาดตระเวนของด่านกิสยกว่าน ซึ่งเป็นด่านที่กวนอุจะต้องผ่านเป็นด่านถัดไป ได้ทราบข่าวคราวกวนอุหักด่านตั้งเพลงกวน ข่าขงลิ้นนายด่าน และหักด่านเมืองลกเอี้ยงฆ่าฮันฮกเจ้าเมืองแล้ว จึงเข้าไปรายงานให้เปียนฮี้ซึ่งเป็นนายด่านทราบ เปียนฮี้เคยเป็นโจรโปกผ่าเหลืองมาแต่ก่อน มีความชำนาญในการขวางลูกขลุบซึ่งเป็นอาวุธร้ายแรงชนิดหนึ่ง มีลักษณะกลมทำด้วยเหล็กขนาดลูกโบวล์ มีหนามโดยรอบ ต่อมาเปียนฮี้ได้เข้าสวามิภักดิ์กับโจโจและได้รับแต่งตั้งให้เป็นนายด่านกิสยกว่าน ครั้นได้ทราบรายงานจากหน่วยลาดตระเวนแล้วคิดว่ากวนอุนี้มีฝีมือรบพุ่งเข้มแข็งกล้าหาญ หากจะเผชิญซึ่งหน้าจะไม่

สามารถรับมือกวนอุไ้ได้ จำเป็นที่จะต้องลวงกวนอุเข้าไ้ไปอยู่ในที่จำกัด แล้วใช้กำลังทหารล้อมจับ คงจะได้ตัวโดยง่าย คิดอ่านแผนการตั้งนี้แล้ว เบียนฮี้จึงเรียกนายทหารประจำด่านเข้ามาสั่งการว่าในวิหารวัดตีนก๊กซื่อซึ่งอยู่ใกล้กับหน้าด่านนั้นเป็นที่อันจำกัด เราจะลวงกวนอุไปกินโ้ตะที่วิหารนั้น ให้เจ้าจัดกำลังทหารไปซุ่มไว้เมื่อใดที่เราทิ้งจอกสุราเป็นสัญญาณก็ให้บรรดาทหารทั้งปวงตรุกันเข้าไปจับตัวกวนอุไว้ให้จงได้ นายทหารประจำด่านรับคำสั่งแล้วก็ลาเบียนฮี้ออกไปจัดแจงกำลังทหารไปซุ่มไว้ในวัดตีนก๊กซื่อ

ครั้นรุ่งขึ้นเบียนฮี้ก็คุมทหารอีกจำนวนหนึ่งออกไปรอกกวนอุอยู่ที่หน้าด่านโดยไม่ถืออาวุธ ครั้นเห็นขบวนกวนอุตรงมาก็ออกไปต้อนรับโ้ภาพปราศรัยเป็นอันดี แล้วว่าข้าพเจ้าเป็นนายด่านกิสยกวน ได้ทราบกิตติศัพท์ของท่านที่ทำความชอบไว้ในราชการมาแต่ก่อน บัดนี้ทราบว่าคุณกำลังจะเดินทางผ่านด่านกิสยกวนก็มีความยินดีจึงออกมาต้อนรับเพื่ออำนวยความสะดวกและขอเชิญท่านไปกินโ้ตะให้เป็นที่อิมหนาสาธุสัจจ์มือหนึ่ง กวนอุเห็นนายด่านและทหารที่มาต้อนรับไม่ถืออาวุธและมีกริยาทำที่โ้ภาพปราศรัยเป็นอันดีก็คลายใจ ไม่ระแวงว่าเป็นกลอุบาย จึงลงจากหลังม้าคำนับขอบคุณเบียนฮี้ที่ให้การต้อนรับแล้วว่าข้าพเจ้าได้บอกเล่าท่านอัศรมหาเสนาบดีตามอย่างธรรมเนียมเพื่อจะเดินทางไปหาเล่าปี้พร้อมสาบาน แล้วเล่าความที่ถูกขัดขวางระหว่างทางให้เบียนฮี้ฟังโดยสุจริต เบียนฮี้จึงสรรเสริญว่านายด่านเหล่านั้นขัดค่านุญาตของท่านอัศรมหาเสนาบดี การที่ท่านสั่งทหารเสียจึงเป็นการที่ชอบ ข้าพเจ้า มีโอกาสพบหน้าท่านอัศรมหาเสนาบดีเมื่อใดก็จะกล่าวรายงานความจริงให้ทราบ ท่านอย่าได้กังวลเลย ว่าแล้วก็เชิญกวนอุไปกินโ้ตะ

กวนอุเสด็จจากเมืองไ้เหลียงกำลังจะเข้าไปในจันที่เตรียมการไว้เป็นอย่างดี โดยมีแต่เพียงน้ำใจสัจย์ซื่อและฝีมือที่เข้มแข็งกล้าหาญเป็นเครื่องคุ้มตัวเท่านั้น เบียนฮีนายขบวนของกวนอุตรงไปที่วัดตีนก๊กซื่อ ซึ่งวัดนี้เป็นพระอารามหลวงที่พระเจ้าฮั่นเบงเต้ทรงสร้างขึ้น และทรงอุปถัมภ์ตลอดรัชสมัย ได้เสด็จพระราชดำเนินมาบำเพ็ญพระราชกุศลที่วัดนี้เป็นประจำ มีหลวงจีนประจำอยู่สิบกว่ารูป เจ้าอาวาสมีชื่อว่าหลวงจีนเกาเจ้ง เป็นชาวไ้เหลียงบ้านเดียวกับกวนอุ หลวงจีนเกาเจ้งทราบว่ามีแขกสำคัญมาที่วัดตามที่ได้รับประสานงานไว้กับพวกด่าน จึงให้พระภิกษุวัดตระขังสัญญาณแสดงการต้อนรับ ในระหว่างที่รอกกวนอุเดินทางเข้ามาที่วิหารนั้น หลวงจีนเกาเจ้งได้สอบถามพวกชาวด่านว่าเตรียมการต้อนรับผู้ใด ทหารชาวด่านได้เล่าความตามความจริง ครั้นหลวงจีนเกาเจ้งทราบว่าเป็นกวนอุชาวบ้านเดียวกันก็ตกใจ คิดจะบอกความให้กวนอุได้ทราบและระวังตัวแต่เห็นกวนอุเดินคู่มากับเบียนฮีนายด่านจึงเกิดความวิตกว่ากวนอุจะเป็นอันตราย

เบียนฮี้พา กวนอุเข้ามาในวิหารแล้วแนะนำให้รู้จักกับเจ้าอาวาส หลวงจีนเกาเจ้งจะบอกความไม่ถนัด จึงถามถามกวนอุว่าท่านจำเราได้อหรือไม่ กวนอุตอบว่าจำไม่ได้ หลวงจีนเกาเจ้งได้ถามต่อไปว่าท่านได้อออกจากบ้านมานานเท่าใดแล้ว กวนอุตอบว่าข้าพเจ้าออกจากบ้านมารวมยี่สิบปีแล้ว ท่านรู้จักข้าพเจ้าหรือ หลวงจีนเกาเจ้งจึงว่าเราเป็นชาวไ้เหลียงบ้านเดียวกับท่าน บ้านเดิมอยู่คนละฟากคลองกับบ้านของท่าน กวนอุได้ยั้งตั้งนั้นก็ดีใจ มีใบหน้ายิ้มแย้มทักทายเจ้าอาวาสอย่างสนิทสนม เบียนฮี้ได้ยั้งคานทนาว่าเจ้าอาวาสเป็นคนบ้านเดียวกับกวนอุก็เกรงว่าความที่เตรียมการไว้จะแพร่พรายจึงตวาดไล่เจ้าอาวาสให้ออกจากวิหารอ้างว่ากำลังต้อนรับแขกเมือง โ้จนท่านจึงมาเข้าซ้ในกิจอันไม่ใช่เรื่องของสงฆ์ กวนอุไม่รู้อความนัยจึงแก้ต่างให้กับหลวงจีนว่าข้าพเจ้ากับท่านเจ้าอาวาสเป็นคนบ้านเดียวกัน พลัดพรากกันมาเป็นเวลานาน มาพบหน้ากันแดนไกลต่างก็ดีใจทักทายกันตามประสาท่านจงอภัยเถิด

หลวงจีนเกาเจ้งทำที่เป็นไม่เข้าใจค่าของนายด่าน แทนที่จะให้ภิกษุวัดยกน้ำชามาให้กวนอุและนายด่านกลับหาหน้าทีเสียเอง เชิญให้กวนอุและนายด่านนั่งในวิหารแล้วยกน้ำชามาให้ที่โ้ตะ กวนอุเห็นเจ้าอาวาสยกชาน้ำชามากก็ถึงพิสะใ้ใจจึงว่า ในขบวนของข้าพเจ้านี้มีพิสะใ้สองคนซึ่งเป็นภรรยาของเล่าปี้รวมมาด้วย ขอน้ำชาชุดนี้ให้พิสะใ้ทั้งสองดื่มก่อน ข้าพเจ้าจึงจะดื่มได้ หลวงจีนเห็นเป็นที่จึงรีบยกชาน้ำชาส่งให้กวนอุนำไปที่รทพิสะใ้แล้วเดินตามกวนอุไป แต่ทหารของเบียนฮี้รักษาการณ์อยู่โดยรอบวิหาร หลวงจีนจะบอกความแก่กวนอุไม่ถนัด ดังนั้นพอพ้นชายคา วิหารหลวงจีนก็สรรหุยให้เป็นที่สังเกตุ กวนอุเห็นหลวงจีนหุยก็หันหน้าไปมอง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

หลุดจากจัน...สู่อุหลุมบ่วง (ตอน 133)

กวนอุเสด็จจากไ้เหลียงกำลังถูกเบียนฮีนายด่านกิสยกวนลวงเชิญเข้าไปกินโ้ตะในวิหารของวัดตีนก๊กซื่อซึ่งเปรียบประดุจดั่งจันที่ตักวางไว้ โดยที่กวนอุหาได้ระแวงสงสัยแต่ประการใด แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นหลวงจีนเกาเจ้งเจ้าอาวาสกลับเต็มไปด้วยความวิตกกังวลเพราะยังไม่สบช่องที่จะบอกข่าวร้ายให้เพื่อนร่วมบ้านเกิดได้ระมัดระวังตัว ครั้นโอกาสเปิดช่องให้แต่เพียงน้อยนิด หลวงจีนเกาเจ้งจึงฉวยเอาโอกาสอันน้อยนั้นเสี่ยงบอก

ความนัยโดยเอามือชี้ไปที่กระบี่ซึ่งกวนอูเห็นอยู่ข้างกายแล้วจ้องถึงตากวนอูเป็นความนัย กวนอูเห็นอาการของหลวงจีนเกาเจ๋งก็เข้าใจความหมายว่าเป็นสีกำลังคิดการร้าย ดังนั้นเมื่อส่งน้ำชาให้แก่พี่สะใภ้แล้ว จึงสั่งทหารที่ติดตามมาให้แบ่งจำนวนหกคนคุ้มกันรถของพี่สะใภ้ ส่วนที่เหลือให้ถืออาวุธพร้อมติดตามกวนอูไปรักษาการณ์อยู่ที่ประตูดุสิตา กวนอูแต่ผู้เดียวเห็นกระบี่เดินเข้าในวิหารโดยมิได้คร่ำครวญ แล้วตรงเข้าไปที่นายด่านเขียนสีเห็นกวนอูเดินเข้าจึงตามแผนที่วางไว้ก็กล่าวเชิญกวนอูว่าบัดนี้ โต้ซึ่งแต่งไว้พร้อมแล้ว ขอเชิญท่านนั่งลงกินโต๊ะด้วยกัน กวนอูเข้าไปนั่งใกล้เขียนสีในระยะเอื้อมถึง ในขณะที่เดียวกันก็สังเกตเห็นว่าบรรดาผู้คนในวิหารซึ่งแม้จะใส่เสื้อคลุมแต่ตามกระบี่ซึ่งซ่อนอยู่ข้างในได้ดั้นเสื้อคลุมให้ตุงออกมาจนเห็นประจักษ์ตรงตามความนัยที่หลวงจีนเกาเจ๋งได้เฉลยไว้

กวนอูได้ถามขึ้นแบบรู้ทันอย่างตรงไปตรงมาว่า "ซึ่งชวนเรามากินโต๊ะนี้ดีหรือร้าย" เขียนสีได้ยินคำถามซึ่งไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าความจะแปร่ง พรายก็ตกใจจนตัวสั่น เพราะระยะที่นั่งอยู่ใกล้เพียงแค่มือเอื้อมของกวนอูเท่านั้น กวนอูเห็นเป็นพิรุณจึงทวาดขึ้นว่า "คุณคิดว่ามีเป็นคนดี กูจึงถือชื่อเข้ามาด้วย ควรหรือมีคิดร้ายต่อกู" ว่าแล้วกวนอูก็จับกระบี่ไว้มั่น เขียนสีเมื่อทราบว่าเป็นคนดีก็คลายใจลงแต่ก็ยังไม่ทันถือจอกสุราไว้กับมือ เพราะพนักงานยังไม่นำสุราออกมา ไม่สามารถทิ้งจอกสุราเป็นสัญญาณตามที่นัดหมายกันไว้ เขียนสีจึงร้องตะโกนให้พรรคพวกซึ่งชุมนุมอยู่ว่าให้เร่งลงมือจับกวนอูให้จงได้ ในระหว่างร้องตะโกนเขียนสีก็วิ่งหนีออกจากวิหาร ตรงไปทางเก๋งหน้าวิหาร แต่พลันที่สิ้นเสียงเขียนสี กระบี่ในมือกวนอูได้กรายตีมีเล็ดอาหารของเขียนสีที่กำลังจะกรูเข้ามาตายคาที่ไปหลายคน ส่วนที่เหลือก็พากันแตกหนี กวนอูยืนกระบี่ให้ทหารที่ตามมาแล้วเอาง้าวมาถือไว้แทน ผลันออกจากประตูดุสิตารับเขียนสีไปที่เก๋ง พอเข้าใกล้ตัว เขียนสีจึงขว้างลูกขลุบใส่กวนอู กวนอูเอาง้าวปิดลูกขลุบกระเด็นไปอีกทางหนึ่ง แล้วตรงเข้าไปฟันเขียนสีตัวขาดสองท่อนถึงแก่ความตาย ในขณะเดียวกันนั้นได้ยินเสียงทหารที่คุ้มกันรถของสะใภ้กำลังต่อสู้อยู่ กวนอูหันไปมองเห็นทหารเขียนสีกำลังรุมล้อมรถของพี่สะใภ้ ในขณะที่ทหารอารักขาได้ต่อสู้ป้องกันไว้เป็นสามารรถ กวนอูจึงตรงไปที่วงการต่อสู้แล้วใช้ง้าวฟันทหารของเขียนสีล้มตายลงเกือบสิ้น พวกที่เหลือรีบพากันวิ่งหนี ครั้นทหารของเขียนสีหนีไปหมดแล้ว กวนอูจึงเข้าไปคำนับหลวงจีนเกาเจ๋งซึ่งกำลังยืนดกตะลึงอยู่แล้วว่า บุญคุณที่ท่านบอกความให้ข้าพเจ้าได้รู้ตัวก่อนในครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก หาไม่แล้วชีวิตข้าพเจ้าคงไม่รอดพ้นประตูดุสิตารอออกมาได้

หลวงจีนเกาเจ๋งได้ยินคำกวนอูก็หายตกตะลึง แล้วปรารภขึ้นว่าเราเป็นผู้เว้นจากปาณาติบาต ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องการเมืองหรือความขัดแย้งใดๆ แต่คราวนี้เหตุการณ์พลอยให้เราต้องตกกระไดกลายเป็นรู้เห็นด้วยท่าน อันจะอยู่ในวัดนี้ต่อไปคงจะไม่ได้แล้ว เพราะลูกน้องของนายด่านยอมผูกใจเจ็บเป็นพยานาตต่อตัวเรา ดังนั้นเราจำที่จะต้องหนีราชภัยไปอยู่วัดอื่นและถือโอกาสนี้ขอลาท่านเพื่อจะได้รับเดินทาง ทั้งขออวยพรให้ท่านเดินทางโดยสวัสดิภาพ วันหน้าอาจมีโอกาสพบกันอีกครั้งหนึ่ง กวนอูได้ฟังคำที่รีบคำนับลาหลวงจีน แล้วพาขบวนของพี่สะใภ้ออกเดินทางพ้นเขตด่านกิสยกวน ตรงไปทางทิศเหนือซึ่งมีเมืองเอียงหยงเป็นเมืองที่จะต้องผ่านต่อไป

ฝ่ายองเชียงเจ้เมืองเอียงหยงซึ่งเกี่ยวข้องอยู่กับฮันฮกเจ้าเมืองลกเอียงได้ทราบข่าวฮันฮกผู้เป็นดองถูกกวนอูสังหารแล้ว ก็มีใฝ่ใจจับกวนอูเป็นอันมาก คอยติดตามฟังข่าวคราวกวนอูด้วยหวังจะล้างแค้นให้กับฮันฮก องเชียงได้เรียกบรรดาขุนนางและที่ปรึกษาของเมืองเอียงหยง เข้ามาปรึกษาว่า กวนอูหนีออกจากเมืองหลวงหักด่านและสังหารนายด่านเสียหลายคน อีกไม่นานคงจะเดินทางผ่านเมืองเอียงหยง ครั้นเราจะปล่อยให้ความผิดก็จะตกอยู่แก่เรา ทั้งจะได้ชื่อว่าไม่เป็น ใจเจ็บแค้นด้วยฮันฮกผู้เป็นดอง แต่ครั้งจะยกทหารออกไปสู้รบก็เห็นขัดสนนัก เพราะฝีมือกวนอูเข้มแข็งเด็ดขาด ตีร้ายเราก็จะมีชะตาอย่างเดียวกับนายด่านทั้งปวงตามทางผ่านนั้นปรารถน่นี้แล้วองเชียงจึงกำหนดแผนการว่า "จำจะทำลอบฆ่าให้กวนอูไว้ใจแล้วจึงจะจับฆ่าเสียได้โดยง่าย" รายละเอียดของแผนการที่องเชียงวางไว้คือ จะทำที่ต้อนรับกวนอูเป็นอย่างดีเพื่อให้กวนอูไว้วางใจ พอตกกลางคืนก็จะใช้ไฟเผาเรือนพักที่จะจัดไว้ต้อนรับกวนอูและพี่สะใภ้ใหม่สดใหม่เป็นจมนไป และให้จัดทหารสกัดกันไว้ทุกทางเข้าออกไม่ให้กวนอูหนีออกไปได้ บรรดาที่ปรึกษาและนายทหารของเมืองเอียงหยงรับทราบแผนยุทธการแล้วต่างพากันแยกย้ายไปจัดเตรียมกำลังคนและสถานที่เพื่อเตรียมการสังหารกวนอูต่อไป

ครั้นหน่วยลาดตระเวนได้เข้ามารายงานแก่องเชียงว่ากวนอูกำลังจะเข้าเขตเมืองเอียงหยง องเชียงจึงขึ้นมาพาทหารออกไปต้อนรับกวนอู เมื่อขบวนกวนอูเข้ามาใกล้ องเชียงได้ลงจากหลังม้า คำนับกวนอูแล้วว่าข้าพเจ้าชื่อ องเชียงเป็นเจ้าเมืองเอียงหยง ได้ทราบกิตติศัพท์ว่าท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร กำลังเดินทางผ่านเมืองนี้ จึงรีบออกมาต้อนรับเพื่อขอเชิญเข้าพักในเมืองสักคราตรีหนึ่ง รุ่งขึ้นแล้วจึงคอยเดินทางต่อไป กวนอูเห็นองเชียงหน้าตาซื่อๆ น่าเชื่อถือแบบนักการเมืองที่มา จากนักวิชาการ ทั้งเห็นองเชียงและเหล่าทหารมิได้ถืออาวุธก็คลายใจรับคำเชิญ องเชียงจึงนำขบวนของกวนอูเข้าไปในเมือง จัดบ้านรับรองหลังใหญ่หลังหนึ่งให้เป็นที่พักของกวนอูและพี่สะใภ้ตลอดจนทหารที่ติดตามมา แล้วว่าเย็นวันนี้ข้าพเจ้าจะแต่งโต๊ะเลี้ยงรับรองท่านเพื่อเป็นเกียรติ ข้าพเจ้าจะขอลาไปก่อน ได้เวลาแล้วจะให้ทหารมาเชิญท่านไปที่จวน องเชียงได้

ค่านับลากวนอุกลับไปที่จวน สั่งให้ทหารเตรียมโต๊ะสำหรับเลี้ยงกวนอุและกำชับให้พยายามส่งสราให้กวนอุอย่างเต็มที่ เพื่อให้กวนอุเมาสราแล้วจะได้ทำการโดยสะดวก

ครั้นได้เวลาองเช็กได้ให้ทหารไปเชิญกวนอุ แต่กวนอุเฉลียวใจคิดว่าก่อนเดินทางถึงเมืองนี้เปียนฮี้ได้ทำที่เป็นดีด้วย แต่กลับซ่อนแผนการร้ายไว้ข้างหลัง มาครั้งนี้ องเช็กให้คนมาเชิญเราไปกิน โต๊ะ หรือว่าจะเป็นแผนการแบบเดียวกับเปียนฮี้ จึงคิดระวังตัวไม่ตั้งอยู่ในความประมาท แล้วแสร้งบอกกับทหารที่มาเชิญนั้นว่าที่เจ้าเมืองเชิญเราไปกินโต๊ะนั้นขอบใจนัก แต่ว่าพีสะไก้ของเราเป็นสตรี หลังจากเดินทางอย่างลำบากในวันนี้จึงเห็นเหนื่อยและเกิดอาการป่วย เราจึงไม่สามารถไปกินโต๊ะตามคำเชิญได้ ผากเจ้ากลับไปรายงาน ให้เจ้าเมืองทราบที่เราขอภัยด้วย องเช็กครั้นทราบว่กวนอุไม่มากินโต๊ะตามแผนการก็พรั่นใจว่ากวนอุจะระแวงสงสัย จึงสั่งให้เจ้าหน้าที่ในจวนเอาโต๊ะไปเลี้ยงกวนอุถึงที่พัก ครั้นกวนอุและพีสะไก้กินโต๊ะที่องเช็กส่งมาแล้ว ค่ำลวงกวนอุ ได้จัดให้พีสะไก้ทั้งสองพักที่ห้องกลาง ให้ทหารที่ติดตามมาพักนอนที่ห้องข้างซ้ายขวา ส่วนกวนอุถอดกระสวยแต่เสื้อคลุม จุดเทียนนั่งดูหนังสืออยู่ที่ห้องโถงใหญ่ด้านหน้า

ฝ่ายองเช็กพอส่งเจ้าหน้าที่ให้คุมโต๊ะไปส่งให้กวนอุแล้ว ได้เรียกงอบั่นนายทหารคนสนิทมาสั่งการว่า เวลาสามคืนนี้ให้เจ้าคุม กำลังทหารไปล้อมเรือนพักของกวนอุไว้ ให้เอาเชื้อเพลิงไปกองสมไว้โดยรอบ แล้วจุดเพลิงเผาณะของกวนอุอย่าให้เหลือรอดแม้แต่คนเดียว พร้อมทั้งกำชับว่าเมื่อจุดเพลิงขึ้นแล้วให้จุดพลเป็นสัญญาณ เราจะยกทหารเข้าไปช่วยงอบั่นรับคำสั่งแล้วลาองเช็กออกมาจัดเตรียมเชื้อเพลิงและกำลังทหาร พอสิ้นยามสองงอบั่นจึงสั่งให้เคลื่อนกำลังตรงไปที่เรือนพักของกวนอุ สั่งทหารให้เอาเชื้อเพลิงสมไว้โดยรอบ เรือนพัก และรอฟังสัญญาณเมื่อทหารของงอบั่นวางเชื้อเพลิงสมโดยรอบเรือนพักของกวนอุแล้ว งอบั่นได้คิดขึ้นว่ากวนอุผู้กิดดีศัพทเส้าลือทั่วทั้งแผ่นดินว่ามีฝีมือรบพุ่งกล้าหาญองอาจ ทั้งมีน้ำใจกตัญญูยิ่งกว่าใครไหนๆ กวนอุ จะตายแล้ว เราจ้จะดูหน้าคตาตากวนอุว่าเป็นประการใด คิดดังนั้นแล้วงอบั่นจึงเดินไปที่ประตู แล้วสอบถามนายประตูว่ากวนอุพักอยู่ห้องไหน นายประตูได้ชี้ไปที่ห้องโถงใหญ่ด้านหน้าแล้วว่ากวนอุพักอยู่ที่ห้องนั้น งอบั่นค่อย ๆ เดินย่องจนไปถึงหน้าประตูห้องโถง แอบมอง เข้าไปในห้องเห็นกวนอุสวมเสื้อคลุมสีเขียวตองอ่อน โปกผ้าสีตองอ่อนนั่งที่โต๊ะรับรอง หันหลังให้กับข้างฝา หันหน้าออกมาทางประตู จุดตะเกียงดวงหนึ่งไว้บนโต๊ะ มือซ้ายถือหนังสือวางอยู่บนท่อนแขนซ้ายซึ่งทาบอยู่กับโต๊ะ ในขณะที่มือขวาจับหมวดที่บริเวณคาง แล้วลูบลงครั่งแล้วครั่งเล่า แสงตะเกียงต้องใบหน้ากวนอุซึ่งเป็นสีแดงดังผลพุทราสุก มีอาการนั่งสงบ ดูสง่านาเกรงขามนัก งอบั่นแอบจ้องดูกวนอุด้วยใจนิยมจนเผลอสติแล้วร้องอุทานขึ้นอย่างลึมตัวว่า "รูปกวนอุนี้งามเหมือนเทพยดา" กวนอุได้ยินเสียงดังนั้นก็ตกใจที่มีคนมาแอบดูโดยไม่รู้สีกตัว มือที่ลูบหมวดคว้าจับกระบี่ที่วางอยู่ข้างตัว แล้วร้องถามว่านั่นเป็นผูใดลอบเข้ามาถึงที่นี่ งอบั่นต้องม่นด์แห่งความสง่างามสมชายชาติทหารสะกด ได้ยินเสียงกวนอุยังไม่ทันตั้งสติ ก็เผลอตอบไปว่าข้าพเจ้าของงอบั่น เป็นทหารขององเช็ก ในขณะที่ขาทั้งสองพาเจ้าของร่างเดินเข้าไปหากวนอุถึงในห้อง กวนอุได้ยินว่าผู้ลอบมาเยือนชื่องอบั่นและเห็นงอบั่นในขณะที่เดินเข้ามานั้นมีรูปร่างลักษณะคล้ายคลึงกับงอหัว อดีตขุนนางเฒ่าซึ่งกวนอุได้อาศัยพักแรมในช่วงแรกของการเดินทาง ก็นึกถึงงอหัวคิดว่างอบั่นผู้นี้คงจะใช่บุตรชายของงอหัวที่ได้ฝากหนังสือมา จึงถามว่าท่านว่าชื่องอบั่น เป็นบุตรของงอหัวหรืองอบั่นได้ยินชื่อบิดาก็ได้สติ น้อมตัวลงค่านับกวนอุแล้ววางอห้วคือบิดาของข้าพเจ้า ท่านรู้จักบิดาข้าพเจ้าหรือ กวนอุจึงวางอห้วเป็นผู้มีพระคุณของเรา ได้ฝากหนังสือมาถึงท่านว่าแล้วกวนอุจึงลุกไปหยิบหนังสือจากห่อสัมภาระแล้วส่งแกงอบั่น

งอบั่นอ่านหนังสือของบิดาซึ่งส่งความไว้ว่า เราได้ฝากหนังสือกับกวนอุมาให้เจ้า กวนอุผู้นี้มีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ มีความกักดีต่อแผ่นดิน มีน้ำใจซื่อสัตย์สุจริต ควรที่เจ้าจะคบหารับใช้ ถ้ากวนอุมาถึงเจ้าแล้วจงทำนบารุงกวนอุและอ่านวยความสะดวกเสมือนหนึ่งว่าบิดาได้มาด้วย ภายหน้าเจ้าจักได้เป็นที่พึ่งสืบไป งอบั่นทราบความแล้วตกตะลึงด้วยความตกใจ แล้วว่าเดชะบุญที่ข้าพเจ้าได้ทราบความตามหนังสือของบิดา หาไม่แล้วชีวิตท่านพร้อมพีสะไก้และทหารที่ติดตามมาคงจบสิ้นลงกลายเป็นเถ้าถ่านอยู่ ณ ที่นี้ และได้เล่าความตามที่องเช็กได้วางแผนการให้กวนอุทราบทุกประการ กวนอุได้ฟังค่างอบั่นก็ตกใจ งอบั่นเห็นกวนอุมีสีหน้าซึ่งขังแต่มีกิริยาอาการอันสงบอยู่ จึงว่าท่านจงเตรียมตัวออกเดินทางโดยเร็วที่สุด ข้าพเจ้าจะไปเปิดประตูเมืองให้ท่านออกไปโดยสะดวก แล้วจะกลับเข้ามาเอาเพลิงเผาเรือนหลังนี้เพื่อมิให้องเช็กสงสัย หากองเช็กทราบภายหลังข้าพเจ้าจะได้มีข้ออ้างว่าท่านลอบหนีไปก่อน ว่าแล้วงอบั่นได้ค่านับลากวนอุแล้วรีบกลับออกไป

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

พันบ่วง...ปะจระเข้ (ตอน 134)

ด้วยอำนาจแห่งความกตัญญูและความสง่าเปิดเผยของกวนอุ ทำให้งอหัวมีจดหมายถึงงอบั่นผู้บุตรให้หาทางช่วยเหลือกวนอุให้ไปถึงพี่ร่วมสาบาน ครั้นงอบั่นผู้บุตรทราบความตามหนังสือของบิดา จึงได้เปิดเผยแผนการ

ร้ายขององเชียงให้กวนอุทราพบ และแจ้งให้กวนอุริบออกเดินทางโดยจะไปบอกผู้ใต้บังคับบัญชาให้เปิดประตูเมืองปล่อยกวนอุไป กวนอุเห็นดังนั้นก็มีความยินดี รีบใส่เสื้อเกราะถือง้าว แล้วเชิญพี่สะใภ้ทั้งสองให้ขึ้นรถและให้ทหารที่ติดตามมาบริบคมขบวนรถไปข้างหน้า กวนอุขี่ม้าอารักขาตามไปข้างหลัง ครั้นถึงประตูเมืองเห็นประตูเปิดอยู่ตามคำขององอิน จึงเร่งทหารให้รับนำขบวนของพี่สะใภ้ ออกพ้นประตูเมืองไป พอขบวนเคลื่อนพ้นประตูเมืองไปได้สามสิบเส้น ความสว่างของแสงเพลิงได้โชติช่วงขึ้นบนท้องฟ้า กวนอุเหลียวกลับมาดูทางด้านเรือนที่เคยพัก เห็นแสงเพลิงลุกไหม้สูงพ่นกำแพงเมืองก็รูปร่างองอินได้วางเพลิงกลบเกลื่อนความที่ปล่อยกวนอุออกจากเมืองมาคิดถึงคุณของอินที่ได้ช่วยเหลือ

ตามความของหนังสืออหิว ราฟิ่งขึ้นแต่ในใจว่าครั้งนี้เดชบุญที่องอินได้ช่วยเหลือบอกกล่าวให้ได้ทราบความมิฉะนั้นแล้วชีวิตเราและพี่สะใภ้คงจะกลายเป็นเถ้าถ่านในกองเพลิงที่เมืองนี้ ฝ่ายองเชียงเห็นเพลิงไหม้ขึ้นที่เรือนพักของกวนอุก็เข้าใจว่าเหตุการณ์ได้เกิดขึ้นตามแผนการจึงรีบยกทหารตามมา แต่ทหารที่ทำการวางเพลิงอยู่นั้นรายงานให้ทราบว่ากวนอุได้หนีออกจากเรือนและออกจากประตูเมืองไปแล้ว องเชียงจึงรีบยกทหารไล่ตามกวนอุไป ทางด้านขบวนของกวนอุยังคงเคลื่อนที่ขึ้นทางเหนืออย่างรีบเร่ง แต่เนื่องจากเป็นขบวนรถจึงไม่อาจไปได้เร็วนัก ไม่ทันนาน องเชียงก็ไล่ตามมาทัน กวนอุขี่ม้าอารักขาขบวนอยู่ข้างหลังได้ยินเสียงม้าไล่ตามมาจึงเร่งขบวนให้รีบรถไปข้างหน้า ส่วนตัวกวนอุได้รั้งม้าให้หยุดแล้วชักม้าหันกลับมาตั้งรับ เมื่อองเชียงนำทหารมาถึงที่กวนอุหยุดม้าก็ร้องเย้ยขึ้นว่า เราได้ยินกิตติศัพท์ว่ากวนอุเป็นคนกล้าหาญฝีมือเข้มแข็ง แต่เหตุใดกลายเป็นคนขี้ขลาดหนีหัวซุกหัวซุนเช่นนี้เล่า กวนอุตอบกลับไปว่า เราได้รับอนุญาตจากท่านอัศรมหาเสนาบดีให้กลับไปหาเล่าปี่ เหตุใดท่านจึงยังคิดร้ายต่อเรา องเชียงได้ฟังคำกวนอุเช่นนั้น ชะล่าใจว่ากวนอุอยู่ในภาวะการหนีภัยไม่มีใจคิดต่อสู้ จึงชักม้าเข้ารบกับกวนอุ แต่ไม่ทันสิ้นเพลงรบกวนอุก็เอาง้าวฟันองเชียงตัวขาดสองท่อน ทหารที่ติดตาม องเชียงมาจึงแตกหนีกลับเข้าไปในเมือง

หลังจากฆ่าองเชียงแล้ว ขบวนของกวนอุได้เดินทางต่อไปตามเส้นทางที่เห็นว่าจะปลอดภัย บางช่วงก็เป็นเส้นทางคดเคี้ยว บางช่วงก็ต้องวกอ้อมด่าน หรืออ้อมผ่านเมือง เพราะบัดนี้ได้ทราบแล้วว่าหากเดินทางโดยเปิดเผยเหมือนที่ผ่านมาก็อาจได้รับการขัดขวางทำให้เกิดการเสี่ยงภัย และทำให้การเดินทางล่าช้า ดังนั้นแม้จะเดินทางอ้อมและยาวขึ้น ใช้นเวลามากขึ้น ก็ยังดีเสียกว่าที่จะเสี่ยงภัยกับอุบายเล่ห์กลและการเผชิญกับกำลังทหารจำนวนมาก กวนอุได้นำขบวนรอนแรมมาจนถึงเขตเมืองตองกุน ซึ่งเล่าเอี้ยนเป็นเจ้าของ อันเล่าเอี้ยนผู้นี้ทั้งรู้จักและรู้จักดีศัพทของกวนอุเป็นอย่างดี โดยเฉพาะเมื่อครั้งที่โจโฉให้เรียกตัวกวนอุมารบกับงั้นเหลียงและขุนทิ่วที่ตำบลเปะแป๊ะและบริเวณริมแม่น้ำสวงโห ซึ่งเป็นพื้นที่ในเขตแดนของเมืองตองกุน

เล่าเอี้ยนได้ทราบข่าวมาก่อนแล้วว่ากวนอุได้หักด่านและฆ่านายด่าน ตลอดจนคนที่ขัดขวางเสียหลายคน ครั้นได้ทราบรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่าขบวนของ กวนอุกำลังจะผ่านเมืองตองกุน จึงนำทหารสามสิบนาย ออกมาสกัดไว้ กวนอุเห็นเล่าเอี้ยนตั้งสัปดาห์อยู่ที่ด่านทาง จึงถามว่าไม่ได้พบกันเสียนาน ท่านมีความสุขสบายดีอยู่หรือ เล่าเอี้ยนเห็นกวนอุถามความตามอัธยาศัยก็ตอบไปแต่โดยดีว่า เรายังอยู่สุขสบายดี ตัวท่าน เดินทางผ่านมาทางเมืองตองกุนจะไปข้างไหน กวนอุจึงว่าเราได้รับอนุญาตจากท่านอัศรมหาเสนาบดีให้เดินทางกลับไปพบเล่าปี่ที่ใหญ่ซึ่งอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยวที่เมืองกิลิว เล่าเอี้ยนจึงว่า ก็แลเมื่อบัดนี้อ้วนเสี้ยวกำลังทำสงครามกับโจโฉยอมเป็นไปไม่ได้ที่ท่านจะได้รับอนุญาตให้เดินทางเข้าไปในแดนของ อ้วนเสี้ยว กรณีคงเป็นเรื่องที่ท่านหนีราชการ และคงจะหนีไปไม่ตลอดรอดฝั่งเพราะว่าตลอดแนวฝั่งแม่น้ำสวงโหมีกองทัพของแฮหัวตุ้นและจิ้นก็คุมเชิงรักษาการณ์อยู่ คำของเล่าเอี้ยนแม้เป็นที่ไม่เชื่อว่ากวนอุจะได้รับอนุญาตให้เดินทางไปหาเล่าปี่ แต่ก็เป็นที่ให้เห็นว่าไม่ได้ตั้งใจขัดขวางอย่างจริงจัง ซึ่งอาจเกิดเหตุเนื่องจากเล่าเอี้ยนเกรงกลัวฝีมือไม่กล้าต่อสู้กับกวนอุดังที่จะเห็นได้จากการนำทหารออกมาเพียงสามสิบนาย หรือมิฉะนั้นก็เพราะคิดถึงไมตรีที่มีมาแต่ก่อน หรืออาจเป็นเพราะทั้งสองอย่าง ทั้งในคำพูดนี้ก็ได้อ่อนน้อมความทางการทหารให้กวนอุทราบเป็นนัยว่าข้างหน้ายังมีกองทัพของแฮหัวตุ้นควบคุมพื้นที่อยู่ การออกมาสกัดกวนอุจึงเป็นการกระทำเพียงเป็นพิธีเพื่อไม่ต้องรับโทษเท่านั้น ในขณะที่ทางด้านกวนอุนั้นแม้ว่าประตูตั้งเสียใหญ่ที่เพิ่งหลุดพ้นจากบ่วง แต่ก็จะไม่เผชิญในข้างหน้ากลับกลายเป็นจะเข้าใหญ่ที่ขวางอยู่ข้างฝั่งแม่น้ำสวงโห

กวนอุสังเกตเห็นกำลังทหารที่ติดตามเล่าเอี้ยนและถ้อยคำที่เล่าเอี้ยนกล่าวแล้วก็อ่านความนัยได้ตลอด จึงว่าท่านอัศรมหาเสนาบดีได้รับสัญญาของเรามาแต่ก่อนว่าทราบข่าวเล่าปี่ที่ใหญ่เมื่อใดก็อนุญาตให้เรากลับไปหาเมื่อนั้น ไม่ว่าจะได้บอกเล่าหรือไม่ บัดนี้เราได้ข่าวที่ใหญ่แล้ว เราจึงไปตามสัญญา ท่านอย่าได้ขัดขวางเราเลย และขอได้เฝ้าจัดเรือให้เราข้ามแม่น้ำสวงโหไปยังฝั่งข้างโน้นโดยสะดวก จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเผชิญหน้ากับกองทัพของแฮหัวตุ้น เล่าเอี้ยนได้ยินคำขอของกวนอุใจหนึ่งก็อยากจะช่วย แต่ใจหนึ่งก็กลัวอาญา จึงว่าแม้เมืองตองกุนจะมีเรือข้ามฟากอยู่ก็ตาม แต่ถ้าหากเราจัดเรือให้ท่าน ความผิดก็จะตกอยู่แก่เราเสนาบดีการณ์ ในตอนนี้เล่าเอี้ยนไม่มีใจที่จะคิดขัดขวางการเดินทางของกวนอุอีกแล้ว แต่จำใจต้องปฏิเสธคำขอของให้จัดหาเรือข้ามฟากก็เพราะเกรงอาญาของเมืองหลวง

กวนอูเห็นเล่าเอี้ยนปฏิเสธจึงล้าเล็กขึ้นว่า "เมืองซึ่งท่านรักษาอยู่ก็เป็นเมืองหน้าด่าน ตัวเราก็ได้อาสาข้างันเหลียง บุนทิว ซึ่งเป็นทหารอ้วนเสี้ยวเสีย ท่านจึงคอยมีความสบายและมีได้คิดถึงคุณเรา แต่จะข้ามสงเพียงนี้ก็ไม่ได้อ" ว่าแล้วกวนอูจึงสั่งให้เคลื่อนขบวนตรงไปข้างหน้า เล่าเอี้ยนเห็นกวนอูนำขบวนตรงมาที่ตัวคุมพวกสกัดอยู่จะขัดขวางก็ไม่กล้าจะสนับสนุนก็กลัวอาญา จึงพาพรรคพวกชักม้าหลบออกมาข้างทาง ปล่อยให้กวนอูนำขบวนผ่านไปโดยสะดวก จนถึงริมแม่น้ำฮวงโห ในขณะที่กวนอูกำลังหาเรือข้ามฟากอยู่นั้น จินกั๋นนายทหารของโจโจซึ่งแสร้งหัวตันให้มาตั้งค่ายรักษาการณ์อยู่ในบริเวณใกล้เคียงเพื่อทำหน้าที่ลาดตระเวนและป้องกันการรุกรานข้ามแม่น้ำฮวงโหของ กองทัพอ้วนเสี้ยวได้ทราบข่าวกวนอูเดินทางมาถึงริมแม่น้ำจะข้ามฟากเข้าไปยังเขตแดนของอ้วนเสี้ยว จึงรีบยกทหารออกจากค่ายมาที่ริมฝั่งแม่น้ำ ครั้นปะเข้ากับขบวนของกวนอู จินกั๋นทำเป็นไม่รู้จักและร้องถามไปว่านั่นเป็นขบวนของใคร และจะไปที่ไหน กวนอูได้ยินก็ตอบไปว่าเรานี้ชื่อกวนอู ได้รับอนุญาตจากท่านอัครมหาเสนาบดีให้เดินทางกลับไปหาเล่าปี่ซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำ จินกั๋นได้ยินดังนั้นจึงเรียกให้กวนอูแสดงหนังสืออนุญาตของโจโจ กวนอูบัดนี้รู้แล้วว่า การพูดถึงหนังสือเบิกทางเป็นเรื่องที่ไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิงเพราะถึงจะพูดอย่างไรก็ไม่มีใครเชื่อถือ จึงตอบไปว่า "เรามีได้เป็นข้ากินเบี้ยหวัดของมหาอุปราช เราจะขอหนังสือโจโจมา" เป็นคำตอบที่พร้อมเผชิญหน้ากับผู้ขัดขวางทั้งปวงอย่างเปิดเผยและตรงไปตรงมา แต่จินกั๋นนี่แม้เคยได้ยินกิตติศัพท์ของกวนอูแต่ขณะงในฝีมือตัวจึงว่า ตัวเราเป็นทหารรองได้รับบัญชาจากแม่ทัพใหญ่แสร้งหัวตันให้รับผิดชอบรักษาการณ์พื้นที่ตลอดแนว ฝั่งแม่น้ำฮวงโห ในเมื่อท่านไม่มีหนังสือเบิกทางมาก็จะข้ามแม่น้ำนี้ไปไม่ได้ "อย่าว่าแต่มนุษย์เดินดินเหมือนท่านเลย ถึงมาตราว่าจะเป็นคนมีปีกบินในอากาศก็เห็นจะไม่พ่นมือเรา"

กวนอูได้ยินคำโวยของจินกั๋นแต่ด้วยใจที่ไม่อยากจะผลาญชีวิตคนโดยไม่จำเป็นจึงเตือนไปว่า ซึ่งเราได้เดินทางแต่เมืองหลวงมาถึงที่นี่ ท่านไม่ได้กิตติศัพท์บ้างหรือว่าใครที่ขวางเราล้วนเดินทางไปเยื่อนยมโลกหมดสิ้นแล้ว จินกั๋นได้ยินคำเตือนกลับคิดว่าเป็นคำโวยเหมือนคำพูดตัวจึงตอบกลับไปว่า คนเหล่านั้นล้วนเป็นเศษสวะไร้ฝีมือต่างกับตัวเราซึ่งมีฝีมือปรากฏอยู่น่าใจที่ไม่อยากผลาญชีวิตคนยังคงเต็มอยู่ในหัวใจของกวนอู ทั้งนี้ใจก็ไม่ประสงค์ที่จะก่อความไม่พอใจให้เกิดกับโจโจ จึงเตือนซ้ำว่า "ซึ่งตัวอวดว่ากล้าหาญนั้น ยังจะเปรียบฝีมืออันเหลียง บุนทิว ได้หรือ" คำเตือนของกวนอูกลับต้องใจคำที่เต็มไปด้วยความตระหนงของจินกั๋น จึงแทนที่จะสานักคิดว่าฝีมือไม่อาจเปรียบเทียบกับกับงันเหลียง บุนทิว กลับโกรธกวนอู กระดกบังเหียนม้าพุ่งออกไปแล้วเงื้อง่าว่าจะฟัน กวนอูเห็นดังนั้นจึงกระดกบังเหียนม้าเข้ารบด้วยจินกั๋น เพียงไม่สิ้นเพลงรบจ้าววันลานาคะของกวนอูก็ฟาดผ่านลำคอของจินกั๋น ทหารของจินกั๋นเห็นผู้เป็นนายตกร้ายจึงพากันแตกตื่นตกใจวิ่งหนีเอาตัวรอด กวนอูเห็นทหารจินกั๋นตกใจก็ร้องปลอบไปว่าพวกเจ้าไม่ต้องตกใจ เราไม่ทำอันตรายพวกเจ้า เพราะมิได้มีความพยายามใดๆ ต่อกัน ทหารของจินกั๋นจำนวนหนึ่งที่อยู่ใกล้กวนอูได้ยินคำดังนั้นก็หันกลับมาคำนับขอบคุณกวนอูที่ไว้ชีวิต กวนอูจึงว่าตัวเราไม่มีความปรารถนาที่จะผลาญชีวิตผู้ใด แต่จำใจต้องป้องกันตัวซึ่งพวกเจ้าก็ได้เห็นกันอยู่ทั่วถ้วนอย่าได้ตำหนิเราเลย บัดนี้เรากำลังจะข้ามไปฟากข้างโน้น ขอแรงพวกเจ้าช่วยจัดเรือให้เราได้ข้ามฟาก คุณจะมีแก่เราสืบไป

ทหารเหล่านั้นยินเสียงกวนอูตอบมาด้วยไมตรีก็มีน้ำใจสงสาร จึงช่วยกันหาเรือข้ามฟากแล้วช่วยล้าเสี้ยวขบวนของกวนอูข้ามแม่น้ำฮวงโหไปยังฟากดินแดนของอ้วนเสี้ยว ครั้นข้ามฟากแล้วกวนอูยังคงขี่ม้าตามขบวนของพี่สะใภ้ทั้งสอง ในขณะที่ความคิดครุ่นรำพึงขึ้นว่า ครั้นนี้เราได้หักด่านถึงห้าด่าน สังหารทหารระดับแม่ทัพของโจโจถึงหกคน แม้ว่าเป็นการกระทำด้วยจำใจ มิได้คิดเนรคุณ แต่ถ้าหากโจโจไม่พิจารณาความให้ถ่องแท้แล้ว ก็กะประณามตัวเราได้ว่าเป็นคนหยาบ ไร้ซึ่งความกตัญญู ในขณะที่กวนอูกำลังครุ่นคิดวิตกอยู่นั้น พลันได้ยินเสียงม้าวิ่งมาข้างหน้า จึงจ้องมองว่าเป็นใครเพราะเข้าใจว่าอาจเป็นทหารของโจโจมาขัดขวางซ้ำอีก แต่พอคนขี่ม้าเข้ามาใกล้เห็นเป็นขุนเขี่ยนที่ปรึกษาของเล่าปี่ก็มีความยินดี ครั้นขุนเขี่ยนมาถึงขบวน กวนอูจึงเข้าไปคารวะทักทายตามธรรมเนียมแล้วถามว่า หลังจากแยกกันที่เมืองยี่หล้าแล้ว ท่านรับว่าจะไปติดตามหาชาวคราวของเล่าปี่ บัดนี้มีความคืบหน้าประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

อุบายสามชั้นผูกใจคน (ตอน 135)

กวนอูข้ามฟากแม่น้ำฮวงโหสู่แดนของอ้วนเสี้ยวด้วยใจที่รุ่มร้อนใคร่ได้พบหน้าเล่าปี่ที่อาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยว ณ เมืองกิ่ว แต่สถานการณ์ได้แปรผันทำให้กวนอูไม่อาจเดินทางไปหาเล่าปี่ได้ตามความคิดเดิม เพราะได้พบกับขุนเขี่ยนที่ปรึกษาของเล่าปี่เสียก่อน ขุนเขี่ยนได้เล่าว่าในกองทัพของอ้วนเสี้ยว นั้นขาดความเป็นเอกภาพต่างแก่งแย่งแข่งดีริษยากันและกัน เตียนห้องที่ปรึกษาคนสำคัญยังคงถูกขังอยู่ในเรือนจำ ซึ่งลี้ลับถอดออกจากตำแหน่งที่ปรึกษา เหลือแต่ลิ้มโหยกับกัวเต๋า ต่างคนต่างแก่งแย่งแข่งดีกัน แม้ตัวอ้วนเสี้ยวเองก็เป็นคนซึ่ง

ระวางสงสัย ดัดสินใจโลเลไม่เฉียบขาด ดังนั้นหากจะร่วมมือกับอ้วนเสียต่อไป การข้างหน้าก็จะขัดสน ติร้ายก็อาจจะเป็นอันตรายไปพร้อมกับอ้วนเสีย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงปรึกษากับเล่าปีคิดอ่านขออนุญาตอ้วนเสียไปเมืองยี่หล่าเพื่อเกลี้ยกล่อมเล่าเพ็กและกงเต่า

ขุนเขียนเล่าต่อไปว่า เมื่ออ้วนเสียขออนุญาตเล่าปีจึงเดินทางไปเมืองยี่หล่าแต่เป็นห่วงว่าท่านไม่รู้ความจะเดินทางไปเมืองก็จึงตามแผนการเดิม จึงสั่งให้ข้าพเจ้ามาคอยอยู่ที่ริมแม่น้ำเพื่อส่งข่าวให้ ท่านทราบ จะได้เปลี่ยนเส้นทางตามเล่าปีไปเมืองยี่หล่า กวนอุได้ฟังดังนั้นก็ยินดี พาขุนเขียนมายังรถของพีสะไก หลังจากคารวะกันตามธรรมเนียมแล้ว ขุนเขียนได้แจ้งความของเล่าปีให้สุหยินทั้งสองทราบทุกประการ จากนั้นกวนอุจึงให้ขุนเขียนนำทางแล้วเคลื่อนขบวนไปเมืองยี่หล่า

ในขณะที่ขบวนเคลื่อนออกมาได้ชั่วครู่หนึ่ง กวนอุได้ยินเสียงโห่ร้องอีกทีทางด้านหลัง เหลียวไปดูเห็นแฮหัวตันคุมทหารเป็นจำนวนมากกำลังลงเรือข้ามแม่น้ำสวงโห มีท่าทีว่าจะมาขัดขวางการเดินทาง กวนอุได้พิเคราะห์แล้วเห็นว่าถึงแม้จะหนีคงจะไปไม่ได้ไม่ไกลเนื่องจากขบวนของพีสะไกเป็นเครื่องถ่วงหลังทำให้เดินทางล่าช้า จึงให้ขุนเขียนคุมขบวนของพีสะไกแล้วรีบเดินทางไปข้างหน้า ส่วนตัวกวนอุแต่ผู้เดียวหยุดม้าแล้วหันกลับมาตั้งรับเตรียมเผชิญหน้ากับแฮหัวตัน กวนอุอยู่พักหนึ่ง แฮหัวตันก็ยกทหารข้ามแม่น้ำสวงโหตามมาถึง ครั้นแฮหัวตันเข้ามาใกล้กวนอุจึงว่าท่านคงยกทหารมาขัดขวางการเดินทางของข้าพเจ้า นี่เป็นการขัดต่อคำอนุญาตของท่านอัศรมหาเสนาบดีที่ได้อนุญาตให้ข้าพเจ้าเดินทางกลับไปหาเล่าปี แฮหัวตันได้ตอบกลับมาว่า การอ้างว่าได้รับอนุญาตจากท่านอัศรมหาเสนาบดีเป็นเพียงการดูของท่าน หากเป็นความจริงย่อมต้องมีหนังสือเบิกทางมาเป็นสำคัญ นอกจากนี้ตัวท่านยังหักด่านถึงห้าด่านและฆ่าแม่ทัพถึงหกคน ความผิดของท่านนี้หนักนัก เราจำเป็นต้องจับท่านส่งเข้าเมืองหลวง ให้ทางราชการพิจารณาความผิดตามโทษต่อไป

ว่าแล้วแฮหัวตันชักม้าจะเข้ารบด้วยกวนอุ แต่ยังมีหันที่จะได้ปะทะกัน พลันมีเสียงร้องตะโกนมาแต่ไกลห้ามว่าท่านนายพลทั้งสองอย่าเพิ่งรบกัน แฮหัวตันจึงชักม้าถอยกลับมาที่เดิม ครั้นเจ้าของเสียงเข้ามาใกล้ปรากฏเป็นทหารของเมืองหลวงตรงเข้ามาค้ำขานแฮหัวตัน เอาหนังสือของโจโจส่งให้แก่แฮหัวตันแล้วว่าท่านอัศรมหาเสนาบดีได้รักษาสัญญาจากที่อนุญาตให้กวนอุกลับไปหาเล่าปี แต่เกรงว่าระหว่างการเดินทางจะมีอุปสรรคจึงให้ข้าพเจ้าถือหนังสือเบิกทางมาให้ท่าน โจโจปากก็ว่ารักษาคำสัตย์ อนุญาตให้กวนอุกลับไปหาเล่าปีได้ แต่ไม่ให้ใบเบิกทาง ด้วยหวังผลสามประการดังความในตอนก่อน ในระหว่างที่กวนอุหักด่านมาถึงห้าด่านและฆ่าแม่ทัพเสียถึงหกคนนั้น โจโจยอมทราบความเป็นอย่างดี เพราะด้านต่างๆ จะต้องรายงานข่าวสารความเคลื่อนไหวของกวนอุให้ทราบทุกกระยะ แต่กระนั้นโจโจก็ยังไม่ยอมที่จะสั่งการให้เปิดทาง หรือรีบเอาใบเบิกทางตามมาส่ง คงหวังเหนี่ยวรั้งจนกระทั่งกวนอุหักด่านจนข้ามฝั่งแม่น้ำสวงโหเข้าเขตแดนของอ้วนเสียได้แล้วจึงค่อยส่งใบเบิกทางตามมา กรณีประจักษ์ชัดว่าด้วยระยะทางจากเมืองหลวงถึงแม่น้ำสวงโหเป็นระยะทางไกล ต้องเดินทางรอนแรมเป็นเวลาหลายวัน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่หนังสือเบิกทางจะเพิ่งจัดส่งมาในวันที่แฮหัวตันเผชิญหน้ากับกวนอุ เหตุการณ์น่าจะเป็นเรื่องที่โจโจสั่งทหารให้จัดส่งใบเบิกทางมาคอยที่อยู่ก่อนแล้ว จนเมื่อใดที่กวนอุข้ามพ้นแดนเข้าสู่แดนของอ้วนเสียแล้วจึงค่อยส่งใบเบิกทางเพื่อสร้างบุญคุณไว้กับกวนอุอีกครั้งหนึ่ง ทั้งๆ ที่ความจริงไม่เป็นประโยชน์อันใดแก่กวนอุ และคนระดับโจโจนั้นย่อมรู้ฝีมือของแฮหัวตันดีว่าไม่สามารถจับมือกวนอุได้ ติร้ายแฮหัวตันก็จะถูกกวนอุฆ่าเสียอีกคนหนึ่ง ดังนั้นหนังสือใบเบิกทางที่วานี้แม้ดูภายนอกเป็นการแสดงออกถึงน้ำใจไมตรีมีเมตตาต่อกวนอุ แต่ผลที่แท้จริงก็คือเป็นหนังสือที่ช่วยชีวิตแฮหัวตันให้รอดตายเท่านั้น

จระเข้ใหญ่แบบแฮหัวตันกำลังขวางคลองอยู่ด้วยความตระหนงว่าจะขัดขวางกวนอุไว้ได้ ครั้นได้ทราบความจากทหารสื่อสารก็ถามกลับไปว่าท่านอัศรมหาเสนาบดีให้ใบเบิกทางมานี้ได้ทราบหรือไม่ว่ากวนอุได้หักด่านถึงห้าด่าน ฆ่าแม่ทัพถึงหกคน ทหารสื่อสารตอบว่าในขณะที่มอบใบเบิกทางนั้นท่านอัศรมหาเสนาบดียังไม่ทราบความตอนนี้เห็นจะเชื่อเป็นความจริงไม่ได้ เพราะในขณะที่มีการมอบใบเบิกทางเหตุการณ์หักด่านและฆ่าแม่ทัพได้ผ่านมาหลายวันและหลายแห่งแล้ว กรณีจึงน่าที่จะเป็นเรื่องชักซ้อมการโต้ตอบกันมากกว่า และพึงต้องตั้งข้อสังเกตว่าโจโจนั้นรู้ดีว่าแฮหัวตันไม่ใช่คู่มือของกวนอุ และนี่เป็นเพียงขั้นแรกของบทสุดท้ายในการผูกใจกวนอุด้วยความคิดเจ้าเล่ห์ของโจโจเท่านั้น

แฮหัวตันได้ฟังดังนั้นจึงว่าการให้ใบเบิกทางเป็นเรื่องของการอนุญาตให้เดินทางนั้นเรื่องหนึ่ง แต่การที่กวนอุทำผิดกฎหมายฆ่าแม่ทัพถึงหกคนเป็นความผิดฉกรรจ์ จำเป็นที่จะต้องจับตัวส่งไปพิจารณา โทษในเมืองหลวงให้จงได้ กวนอุได้ฟังเช่นนั้นก็โกรธ จึงว่าท่านพูดจะนี้ดูหมิ่นเรา คิดว่าเราจะกลัวฝีมือท่านหรือ สิ้นคำกวนอุก็กระดุกบังเหียนมาเป็นสัญญาณ ม้าเช็กเขาวิ่งรู้ความตามสัญญาณจึงปรือออกไปข้างหน้าตรงเข้าไปหาแฮหัวตัน ในขณะที่กวนอุรบกับแฮหัวตันได้สิบเพลง พลันมีเสียงร้องตะโกนมาจากข้างหลังของแฮหัวตันว่า ท่านอัศ

มหาเสนาบดีมีคำสั่งให้หยุดรบ กวนอุและแฮหัวตันจึงผล่อออกจากกันแล้วหันไปมองเจ้าของเสียง เห็นเป็นทหารสื่อสารถือธงประจำกองทัพโจโฉโบกห้ามมาแต่ไกล ชั้นที่สองของบพสตก่ายในการผูกใจกวนอุกำลังเริ่มขึ้น เมื่อแฮหัวตันเห็นเช่นนั้นจึงถามขึ้นก่อนว่าเจ้าถือหนังสือของท่านอัศรมหาเสนาบดีให้เราจับตัวกวนอุส่งเข้าเมืองหลวงใช่หรือไม่ ฟังคำถามของแฮหัวตันตอนนี้แล้วทำให้เกิดความสงสัยว่าดีร้ายแฮหัวตันอาจจะได้รับรู้แผนการผูกใจกวนอุของโจโฉอยู่ก่อนแล้วก็เป็นได้ ทหารสื่อสารได้ตอบกลับมาว่า หามิได้ ท่านอัศรมหาเสนาบดีเกรง ว่าด้านต่างๆ จะขวางกวนอุไว้ จึงสั่งให้ข้าพเจ้าเชิญธงสำหรับกองทัพมาห้ามปรามเพื่อมิให้ท่านอัศรมหาเสนาบดีเสียความสัตย์

แฮหัวตันได้ถามซ้ำกลับไปว่า ในขณะที่เจ้ารับคำสั่งนั้น ท่านอัศรมหาเสนาบดีได้รับรายงานแล้วหรือไม่ว่ากวนอุได้สังหารแม่ทัพถึงหกคน ทหารสื่อสารนั้นได้ตอบว่าท่านอัศรมหาเสนาบดีไม่ทราบแฮหัวตันจึงว่าเมื่อเป็นเช่นนั้นย่อมแสดงว่าท่านอัศรมหาเสนาบดีอนุญาตให้กวนอุเดินทางโดยที่ยังไม่ทราบความผิดจรรยาของกวนอุ จึงปล่อยกวนอุไปไม่ได้ก่อน ว่าแล้วสั่งทหารให้ล้อมกวนอุไว้ กวนอุเห็นดังนั้นก็โกรธจึงชักม้าเข้ารบด้วยแฮหัวตัน แต่ยังไม่ทันที่จะได้ประมือกัน ชั้นที่สามของบพสตก่ายในการผูกใจกวนอุก็เกิดขึ้น ในพลันนั้นมีเสียงที่จำได้แน่นอนว่าเป็นเสียงของเดิวยลี้วร้องตะโกนมาว่าท่านทั้งสองอย่าเพิ่งรบกัน ท่านอัศรมหาเสนาบดีมีคำสั่งมายังท่านแม่ทัพแฮหัวตันเดิวยลี้วได้เข้ามาว่ากับแฮหัวตันให้ได้ยินโดยทั่วกันว่า"มหาอุปราชแจ้งอยู่ว่ากวนอุหักด่านออกมาและข้าเจ้าเมืองแลนายด่านเสียนั้น มหาอุปราชคิดเกรงอยู่ว่าทหารทั้งปวงจะมีใจผูกแค้นจะช่วยกันมารบพุ่งมิให้กวนอุไปโดยสะดวก จึงให้เรารับมาห้าม"

แผนการสามชั้นของบพสตก่ายในการผูกใจกวนอุประจักษ์ชัดว่าการห้ามแฮหัวตันและกวนอุไม่ให้ต่อสู้กันถึงสามครั้งที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในเวลาเพียงชั่วยามเดียวนั้น ล้วนเกิดแต่แผนการอุบายผูกใจกวนอุให้รำลึกถึงคุณโจโฉนั่นเอง ทำให้เห็นว่าคนแบบโจโฉนี้ช่างเปี่ยมไปด้วยเล่ห์อุบายที่ลึกซึ้งและละเอียดถี่ถ้วน แต่เพราะความละเอียดถี่ถ้วนนี้เองจึงสามารถจับความได้ว่า เป็นแผนอุบาย แฮหัวตันได้ฟังคำจากเดิวยลี้วอันเป็นคำสั่งเด็ดขาดไม่อาจฝ่าฝืนได้อีกต่อไปจึงว่า กวนอุได้ขานใจซึ่งเป็นหลานของชิวหยง และชิวหยงได้ฝากเนื้อฝากตัวให้เราช่วยอุปถัมภ์คำจวนดูแล หากเราปล่อยกวนอุไปชิวหยงก็จะตำหนิตืดเย็นเราได้ว่าไม่เจ็บริบด้วยหลานเดิวยลี้วจึงว่าความข้อนี้ท่านอย่าได้วิตก ข้าพเจ้าขออาสาจับเป็นธูระไปว่ากล่าวกับชิวหยงด้วยตนเอง มิให้เป็นโทษแก่ท่าน "แต่ซึ่งกวนอุนั้น มหาอุปราชมีเมตตาเป็นอันมาก จึงปล่อยกวนอุให้ไปหาเล่าปี่ตามสัญญา ซึ่งท่านจะไม่ให้กวนอุไปนั้นเห็นจะล่วงคำมหาอุปราช" คำหนึ่งก็เมตตา คำหนึ่งก็สัจจะ ดูช่างเปี่ยมด้วยเหตุผลอันชวนใจคนให้หลงใหลวางใจเชื่อถือว่าเป็นวิญญูชน หรือทรงไว้ซึ่งธรรมอันควรแก่การเป็นหลักชัยในการปกครองแผ่นดิน แต่ภายใต้หน้ากากจะนึกกลับแฝงไว้ด้วยเล่ห์ที่ผูกใจคนสถานหนึ่ง และช่วยชีวิตทหารเอกของตัวไว้อีกสถานหนึ่ง ไม่ต่างอันใดกับนักการเมืองในยุคปัจจุบันที่คำหนึ่งก็ว่าข้อสัตย์สุจริต คำหนึ่งก็ว่าโปร่งใส คำหนึ่งก็ว่าธรรมรัฐ แต่ภายใต้หน้ากากที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมและภายในถ้อยร้อยวาจาอันออกด้อนฉอเลาะนั้น กลับเต็มไปด้วยพฤติกรรมอันเป็นทรราช ขาชาชาติ และประพฤติดัวเป็นหัวหน้าโจร แต่เอาชีวิตของผู้ทรงศีลมาสวมใส่ แล้วนั่งพวยเรือพาขบวนโจรเต็มทั้งลำไปปล้นชาติ ปล้นประชาชน

แฮหัวตันได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้สลายวงล้อมที่ล้อมกวนอุอยู่ เดิวยลี้วได้ชักม้าไปหยุดอยู่ตรงหน้ากวนอุแล้วถามว่า ขณะนี้ท่านทราบหรือไม่ว่าเล่าปี่อยู่ที่ไหน กวนอุเกรงความลับจะแพร่งพรายจึงแสวงตอบไป ว่าเดิมทีข้าพเจ้าทราบที่ร่วมน้ำสาบานอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยวที่เมืองกิจัว แต่บัดนี้ทราบที่เล่าปี่ได้ออกจากเมืองกิจัวไปแล้ว ไม่ทราบจะไปอยู่ที่ใด ดังนั้นข้าพเจ้าจำต้องติดตามตามหาเล่าปี่ต่อไป เดิวยลี้วได้ฟังดังนั้นก็มีสีหน้ายินดี แล้วว่าก็เมื่อท่านยังไม่ทราบข่าวคราวของเล่าปี่ว่าอยู่แห่งหนตำบลใด การจึงควรที่ท่านจะกลับไปอยู่ด้วยท่านอัศรมหาเสนาบดีไปพลางก่อน เมื่อใดที่ทราบข่าวคราวเล่าปี่เป็นที่แน่ชัดแล้วจึงค่อยตามไป กวนอุได้ฟังดังนั้นก็รู้ทันแต่ก็เห็นถึงน้ำใจไมตรีของเดิวยลี้วที่มีต่อตนเป็นส่วนตัว จึงหัวเราะแล้วว่าข้าพเจ้าได้บอกเล่าท่านอัศรมหาเสนาบดีมาแล้ว จะกลับไปอีกนั้นย่อมไม่ชอบ ถึงอย่างไรข้าพเจ้าจะต้องพยายามตามหาพี่ใหญ่ให้พบจงได้ ความห่วงใยของท่านเป็นที่ซาบซึ้งใจข้าพเจ้ายิ่งนัก แล้วว่าข้าพเจ้าลาท่านอัศรมหาเสนาบดีมาครั้งนี้มิได้รับหนังสือเบิกทางมาด้วย นายด่านและเจ้าเมืองหลายคนได้ขัดขวางข้าพเจ้าเป็นอันล่วงค่าอนุญาตของท่านอัศรมหาเสนาบดี ทั้งตัวข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องเดินทางเป็นการเร็ว ดังนั้นจึงจำเป็นต้องป้องกันตัวเพื่อให้รอดไปถึงพี่ใหญ่ ท่านกลับไปเมืองหลวงแล้วจงเห็นแก่ไมตรีของเราช่วยว่ากล่าวความจริงให้ทางเมืองหลวงได้รับทราบ อย่าให้ท่านอัศรมหาเสนาบดีตำหนิตืดเย็นเราได้ว่าไร้ซึ่งความกตัญญู "อย่าขัดเคืองเราเลย ได้มีคุณแล้วจงทำตลอดไปเถิด ภายหน้าเราจะแทนคุณมหาอุปราช" ว่าแล้วกวนอุได้คำนับลาเดิวยลี้วแล้วขับม้าตามขบวนของพี่สะใภ้ไป ตัวเดิวยลี้วได้คำนับตอบ กล่าวคำอำลากวนอุแล้วชวน แฮหัวตันยกทหารกลับไป

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

หน้าที่ห้าประการของคน (ตอน 136)

กวนอุ้งใจจะไปหาเล่าปีที่เมืองกิลัว แต่เหตุการณ์พลิกผันเพราะเล่าปีตระหนักถึงภัยที่จะอยู่ร่วมทำการกับ
นักการเมืองที่โหลเล เหลวไหลแบบอ้วนเสี้ยว จึงได้คิดอ่านผันผอนย้ายถ่ายเทจะไปอยู่ที่เมืองยี่หล่า เมื่อ
กวนอุทรามความนี้จากขุนเขียนที่ปรึกษาของเล่าปีแล้ว จึงต้องเปลี่ยนเส้นทางตรงไปเมืองยี่หล่า ขบวนของ
กวนอุได้รอนแรมไปตามระหว่างเขตแดนต่อแดนที่อยู่ภายใต้อิทธิพลของเมืองหลวงกับเขตแดนที่อยู่ภายใต้
อิทธิพลของอ้วนเสี้ยวอันทุรกันดาร ทุกผู้คนในขบวนได้รับความยากลำบาก อย่างแสนสาหัส

ครั้นล่วงวันที่ห้าฝนตกหาใหญ่ครอบคลุมทุกพื้นที่ ขบวนคาราวานยังคงดันดันไปจนถึงเชิงเขาแห่งหนึ่งเป็น
เวลาใกล้ค่ำ เห็นบ้านหลังหนึ่งตั้งอยู่แต่โดดเดี่ยว พอที่จะขออาศัยได้ กวนอุจึงสั่งให้ขบวนหยุดที่หน้าบ้านหลัง
นั้น กวนอุลงจากหลังม้าด้วยเสื้อผ้าที่เปียกโชก ตรงไปที่ประตูบ้านแล้วร้องเรียกหาเจ้าของบ้าน กัวเสียง
ชาวบ้านป่าซึ่งเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้อยู่ในวัยชรา ผมเผ้าขาวโพลน แต่หน้าตา ยังคงแจ่มใสสมบูรณ์ ได้ยิน
เสียงคนร้องเรียกที่หน้าประตูจึงออกมาแล้วถามว่าท่านเป็นใคร กำลังจะไปไหนหรือ จึงได้แวะมาถึงบ้านหลัง
นี้ กวนอุได้แนะนำตัวเองและบอกวัตถุประสงค์ในการเดินทางเพื่อไปหาเล่าปีให้กัวเสียงฟังทุกประการ กัวเสียง
เคยได้กิดติศัพทของกวนอุมาแต่ก่อน ครั้นปะหน้ากับตัวจริงก็มีใจยินดี แนะนำตัวเองว่าข้าพเจ้าเป็นชาวบ้านป่า
ได้อาศัยทำมาหากินอยู่แถบนี้ตั้งแต่ครั้งปู่ย่าตายาย เวลานี้พลบค่ำแล้ว ขอเชิญท่านและพี่สะใภ้รวมทั้งคณะ
เดินทางเข้าพักแรมที่บ้านข้าพเจ้าก่อน

การณเป็นไปดังประสงค์ กวนอุจึงเชิญพี่สะใภ้และให้ขบวนแวะพักค้างแรมที่บ้านของกัวเสียง หลังอาหารค่ำใน
ขณะที่กัวเสียงและคณะของกวนอุกำลังสนทนากันอยู่ บุตรของกัวเสียงได้พาพรรคพวก 6-7 คนมาที่เรือน กัว
เสียงเห็นบุตรจึงเรียกเข้ามาคำนับกวนอุ แล้วแนะนำว่าเป็นบุตรของข้าพเจ้าเพื่อเป็นการฝากเนื้อฝากตัวกับ
กวนอุ แต่บุตรของกัวเสียงได้ยืมคำบิดาแล้วทำเป็นเมินเฉย พาพรรคพวกเดินอ้อมไปที่หลังบ้าน แล้วออกจาก
บ้านไปโดยไม่มีไยดี กวนอุเห็นเช่นนั้นก็สงสัยเพราะพฤติกรรมของบุตรกับบิดาช่างต่างกันราวหลังมือกับฝ่าเท้า
จึงถามกัวเสียงว่าขณะนี้บุตรของท่านทำมาค้าขายอะไร หรือว่ารับราชการอยู่ที่ไหน กัวเสียงได้ยืมคำกวนอุซึ่ง
แฝงไว้ด้วยไมตรีและความหวังใยกี่ร้องไห้ แล้วว่าข้าพเจ้ามีบุตรโตนคนนี้และทำความผิดหวังให้กับข้าพเจ้ามา
ชั่วชีวิต เพราะไม่คิดอ่านศึกษาทำมาค้าขาย เอาแต่คบเพื่อน เกร เทียวเข้าป่าล่าสัตว์ หาแก่นสารอันใดไม่ได้
กรรมของข้าพเจ้าเหลือประมาณนัก กวนอุเห็นเช่นนั้นก็มีใจสงสารจึงปลอบใจว่าเป็นวิสัยของคนหนุ่มที่ต้องคบ
หาผู้คน การเที่ยวเข้าป่าล่าสัตว์ก็ไม่ใช่เรื่องเสียหาย ถ้าหากมีฝีมือเชิงธนูที่ดีก็สามารถสมัครเข้าเป็นทหารสร้าง
อนาคตในวันหน้าได้ ไฉนจึงวามีกรรมเล่า กัวเสียงได้ยืมคำปลอบใจก็ค่อยสร้างไศกลจงแล้วว่ามีฝีมือเกาทัณฑ์
ของบุตรจะดีได้อย่างไร เพราะไรครุฝึกสอน การเที่ยวยิงสัตว์จะเอาดีไม่ได้ ในอนาคตคงรักษาตัวไม่รอด
ข้าพเจ้าจึงทุกข์ถึงมันเพราะเหตุนี้

กวนอุเห็นกัวเสียงค่อยคลายทุกข์เพราะบุตรจึงกล่าวความอันเป็นสังขรณ์ว่า เป็นวิสัยโลกที่ถ้าหากบิดามารดา
ได้มีบุตรดี ถึงแม้จะยากจน บิดามารดาก็เป็นสุข แต่ถ้าหากบุตรเป็นคนพาล ความทุกข์ก็จะเกิดแก่บิดา มารดา
ครั้นได้เวลาอันควรทั้งเจ้าเรือนและแขกผู้รอนแรมมาอาศัยต่างแยกย้ายเข้าที่หลังนอน ในขณะที่กวนอุกำลัง
เคลิ้มใกล้จะหลับได้ยินเสียงม้าและคนร้องด้วยอาการตื่นตระหนก กวนอุจึงร้องเรียก ทหารที่ติดตามมาแต่
ทหารเหล่านั้นกำลังหลับสนิทด้วยความเหนื่อยอ่อนไม่ตอบคำเรียก กวนอุจึงชวนขุนเขียนถือกระบี่ลงจากเรือน
ไปที่คอกม้า ภาพที่ปรากฏก็คือบุตรของกัวเสียงล้มอยู่ที่คอกม้า ในขณะที่ญาติพี่น้องและชาวบ้านมารุมล้อม
แล้วรุมกันตำว่าบุตรกัวเสียง กวนอุสงสัยจึงเปรยถามขึ้นว่าเกิดเรื่องราวประการใดขึ้น ชาวบ้านที่รุมล้อมอยู่ชี้ไป
ที่บุตรของกัวเสียงแล้วว่า ไฉนนี่คิดอ่านจะขโมยม้าของท่าน แต่มาฉลาดรู้เอาตัวรอดจึงดีดถูกมันล้มลง พวก
เราได้ยินเสียงร้องจึงชวนกันมาดู กวนอุได้ยืมว่าบุตรกัวเสียงคิดจะขโมยม้าก็ไม่พอใจ คิดจะลงโทษให้
เป็นบทเรียน พอกัวเสียงรู้สึกตัวตื่นขึ้นลงไปที่คอกม้าเห็นผู้บุตรล้มอยู่ในคอกม้าและทราบความจากเพื่อนบ้าน
แล้ว ด้วยอาทรณ์ รักบุตรตามวิสัยของบิดากัวเสียงจึงเข้าไปคำนับกวนอุขอภัยโทษให้กับบุตร กวนอุจึงว่า
ข้าพเจ้าคิดจะทำโทษให้เป็นบทเรียนแห่งชีวิตแต่ประจักษ์ว่าความทุกข์ในอกท่านด้วยเรื่องนี้เป็นเหตุทรมาน
ที่หนักหนา ข้าพเจ้าจึงไม่มีแก่ใจที่จะทำโทษแล้ว ว่าแล้วกวนอุจึงบอก ชาวบ้านให้ช่วยกันอุ้มบุตรกัวเสียง
ออกมาจากคอกม้าแล้วขึ้นไปนอน

รุ่งขึ้นกัวเสียงและภรรยาตื่นก่อนแล้วออกมานั่งรอกวนอุอยู่ที่ห้องโถง พอกวนอุตื่นออกมา สองคู่เมียจึงเข้าไป
คำนับแล้วว่าการที่ท่านยกโทษให้บุตรนั้นเป็นคุณแก่ข้าพเจ้าหาที่สุดมิได้ กวนอุเห็นสองคู่เมียเปี่ยมไปด้วย
ความรักในตัวบุตรโดยมิได้คิดอ่านที่จะอบรมสั่งสอนให้บุตรเป็นคนดีก็สงสารจึงว่า บุตรท่านทำผิดข้าพเจ้าไม่
เอาโทษแล้ว อยู่กั่วงวลเลย ท่านเมตตาให้ข้าพเจ้าและคณะได้พักแรมนับเป็นคุณแก่ข้าพเจ้ายิ่ง เอาเถิดท่าน
จงเรียกบุตรของท่านมาข้าพเจ้าจะช่วยอบรมสั่งสอนตามควรแก่การ

กลัวเสียงจึงว่าบุตรชู้ของข้าพเจ้าไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี หลังเหตุการณ์เมื่อคืนแล้วก็หลบหนีออกจากบ้านไป และจะไปที่ไหนก็ไม่ทราบ ครั้นตะวันสายผู้คนในคณะตื่นขึ้นแล้ว กวนอุจึงนำคณะออกเดินทางต่อไป ครั้นขบวนเคลื่อนมาได้สามร้อยเส้น เห็นบุตรกลัวเสียงนำพวกมาประมาณร้อยคนเศษขวางทางอยู่ข้างหน้า ในหมู่คนเหล่านั้นมีคนหนึ่งลักษณะเป็นหัวหน้า ศิระโปกด้วยผ้าแพรสีเหลือง เห็นขบวนของกวนอุแล้วจึงว่า ตัวเรานี้ชื่อหุยงวนเสียว เป็นทหารของเตียวก๊กหัวหน้าโจรโปกผ้าเหลืองผู้ล่องลับ ท่านจะเดินทางไปข้างไหนจึงล่องเข้ามาในเขตของเราโดยไม่ขออนุญาต ถ้าหากยังรักตัวกลัวตายก็ให้มอมมาและทรัพย์สินไว้กับเรา

กวนอุได้ฟังว่าเป็นพวกโจรโปกผ้าเหลืองก็หัวเราะ ยกมือขวาขึ้นลูบอุหนาดแล้วว่าตัวอ้างว่าเป็นพวกโจรโปกผ้าเหลือง ถ้าเช่นนั้นยังจะรู้จักเล่าปี กวนอุ เตียวหุย หรือไม หุยงวนเสียวได้ฟังคำถามประหลาด ลักษณะการที่ยโสก็อ่อนลงแล้วว่าเราไม่รู้จักตัวทั้งสามคนนี้ เคยได้ยินแต่กิตติศัพท์ว่ากวนอุนั้นหน้าแดง หนวดยาว ฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก ตัวเราเองก็ใคร่อยากจะได้รู้จักนำใจกวนอุไม่ประสงค์ที่จะก่อวิวาทหรือผลาญชีวิตใคร ครั้นได้ยินคำหุยงวนเสียวจึงแกล้งใส่หนวดออก พลาบเนียนหน้าไปทางด้านขวาหุยงวนเสียวถูกบุตรกลัวเสียงหลอกให้คุมพวกมาปล้นขบวนโดยไม่แจ้งให้ทราบว่าเป็นขบวนของผู้ใด ตอนที่ได้ยินคำถามของกวนอุว่าได้เคยได้ยินชื่อเล่าปี กวนอุ เตียวหุย หรือไม ใจก็กริ่งอยู่แล้วว่าคนผู้ยืนมาอยู่เบื้องหน้าในลักษณะการที่สง่างาม น่าจะเป็นคนใดคนหนึ่งในกลุ่มสามพี่น้อง พอได้จ้องมองหน้ากวนอุนั้นก็เห็นใบหน้าสีแดงดังผลพทุรสาสุก ความคิดก็ยิ่งโน้มไปว่าคนผู้นี้ น่าจะใช้กวนอุ ผู้ซึ่งตนเลื่อมใสในฝีมือมาแต่ก่อน

ครั้นกวนอุถอดอุหนาดออกแล้ว หุยงวนเสียวได้แลเห็นหนวด อันยาวเป็นระเบียบ เส้นละเอียดดูใยใหม่ ก็ประจักษ์ชัดว่าคนผู้นี้คือกวนอุแน่แล้ว จึงรีบลงจากหลังม้า วางทวนลงกับพื้นแล้วส่งบุตรของกลัวเสียงและทุกคนที่ติดตามมาให้คุกเขาลงคำนับกวนอุ แล้วขอร้องว่าข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ของท่านแต่ไม่เคยรู้จักตัว จึงได้กล่าวคำลวงเกินท่าน ขอบท่านจงดโโทษให้กับข้าพเจ้าและพรรค พวกด้วยเถิด กวนอุเห็นหุยงวนเสียวและพลพรรคมีน้ำใจเคารพนับถือตัวเอง ทั้งขอร้องในการลวงเกินก็ยินดี จึงถามว่าเมื่อตัวท่านเป็นพวกโจรโปกผ้าเหลือง เหตุใดจึงได้มาอยู่ที่นี่ หุยงวนเสียวจึงเล่าให้กวนอุฟังว่าหลังจากเตียวก๊กตายแล้ว กลุ่มโจรโปกผ้าเหลืองก็แตกฉานซ่านเซ็น ตัวข้าพเจ้าคบสมัคพรรคพวกมาอยู่ที่เชิงเขาต่าบลนี้ บุตรของกลัวเสียงได้ไปแจ้งแก่ข้าพเจ้าว่ามีขบวนของเสวริฐ มีทรัพย์สินเป็นอันมาก กำลังเดิน ทางเข้ามาในเขต ข้าพเจ้าจึงได้คุมพวกเพื่อจะมาแย่งชิงเอา บุตรของกลัวเสียงมีนิสัยเกเร คบพวกนักเลง นับถือหุยงวนเสียว ว่าเป็นผู้มีฝีมือและเป็นผู้นำ ครั้นได้เห็นลูกพี่ยอมสยบต่อกวนอุถึง เพียงนี้ก็รู้ว่ากวนอุประหน้าแดงผู้นี้หาใช่คนธรรมดาไม่ น้ำใจที่คิดแต่ จะเกาเข่าผู้อื่นเป็นหลักก็เห็นเหวโหลมานับถือกวนอุด้วย ทั้งๆ ที่วันก่อน กัวเสียงผู้บิดาได้เรียกไปคำนับเพื่อฝากฝังกับกวนอุก็ไม่สนใจใยดี

บุตรของกลัวเสียงได้สำนึกในตอนนี้ก็นับว่าไม่สาย ผิดกับนักการเมืองบางจำพวกที่ทำลายบ้านเมืองจนพินาศย่อยยับก็ไม่สำนึก ผิด กลับใช้เล่ห์หลินอุบายหลอกหลวงปวงชนต่อไปอีก เมื่อสำนึกแล้วจึงได้อ้อนวอนขอโทษต่อกวนอุแล้วว่า ข้าพเจ้าสำนึกผิดแล้ว ขอบท่านช่วยอบรมสั่งสอนข้าพเจ้าด้วย กวนอุเห็นบุตรของกลัวเสียงรู้สำนึกตัว ด้วยความระลึกถึงคุณของกลัวเสียงที่ให้อภัยด้วยดี จึงนำใจเมตตาจึงสั่งให้บุตรของกลัวเสียงแล้วว่า "โทษตัวผิดครั้งหนึ่งเราก็กยกโทษเสีย ตัวก็คบคิดกันทำอีก ครั้นจะฆ่าเสียบัดนี้ก็คิดถึงไมตรีกลัวเสียง แลโทษตัวทั้งสองครั้งนั้นเราก็กยกให้กลัวเสียงผู้บิดา" แล้วสอนว่าคนเราเกิดมาชาติหนึ่งพึงตระหนักในหน้าที่ทำประการอย่าให้บกพร่อง จึงจะนับว่าเป็นคนดีมีค่าค้ำที่ให้เกิดมา ประการหนึ่งพึงมีน้ำใจรักภักดีต่อแผ่นดิน ยอมเสียสละทุกสิ่งแม้ชีวิตเพื่ออุทิศแก่บ้านเมือง ประการหนึ่งพึงมีน้ำใจกตัญญูต่อบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ด้วยการประพฤติตนเป็นคนดี อยู่ในคำสั่งสอนอบรม ทำหน้าที่การงานสร้างฐานะสืบสายสกุลให้รุ่งเรือง เป็นที่พึ่งแห่งบิดามารดา และตระกูลวงศ์ประการหนึ่งพึงมีน้ำใจซื่อตรงต่อคู่ครอง สร้างฐานะให้เป็นหลักได้พักพิงของครอบครัว ประการหนึ่งพึงตั้งตนอยู่ในศีลธรรมและขนบธรรมเนียม เป็นแบบอย่างอบรมสั่งสอนบุตรหลานให้ตั้งตนเป็นคนดีมีกตัญญูต่อแผ่นดิน ประการหนึ่งพึงซื่อตรงต่อมิตรไมตรีคิดเบียดเบียนล่อลวงหรือชักจูงไปในทางเสื่อมเสีย บ้าเพี้ยนเพื่อประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมแล้วเจ้าจงจำคำเราและนำไปปฏิบัติให้เป็นผล ทำคุณไถ่โทษต่อบิดามารดาผู้ให้กำเนิด เจ้าก็จะเป็นผู้ประเสริฐไม่เสียที่ที่เกิดมาเป็นคน

บุตรของกลัวเสียงได้ฟังคำสอนของกวนอุแล้ว รู้สึกเสียใจในความประพฤติปฏิบัติตัวตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา ทำให้บิดามารดาต้องอาบนำตาปนเหงื่อทุกคำเข้าก็ร้องไห้ กวนอุจึงว่าน้ำตาเจ้าในวันนี้เป็นน้ำตาที่ล้างความชั่วและความหลงผิด เพื่อชีวิตที่มีคุณค่ากว่าแต่ก่อนเจ้าจงรีบกลับไปหากลัวเสียงเล่าความทั้งนี้แล้วปฏิบัติตามคำสอนของบิดามารดาว่าจะประพฤติปฏิบัติตามคำสอนของเรา บิดามารดาเจ้าจะได้ความสุข บุตรของกลัวเสียงฟังคำกวนอุแล้วลุกขึ้นคำนับ และขีมีมารับกลับไปบ้าน

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ธรรมในสัญญาของหมู่โจร (ตอน 137)

หญิงวนเสียถูกบุตรกัวเสียงลวงให้มาปล้นขบวนโดยที่ไม่รู้ว่าเป็นขบวนของใคร ครั้นรู้ว่าเป็นขบวนอุวีรชนที่เดินเลื่อมใสก็มีใจยินดีกลับสวามิภักดิ์ จนทำให้บุตรของกัวเสียงได้สำนักผิด กวนอุรำลึกลงถึงคุณของกัวเสียงที่เอาแต่รับบุตรโดยไม่อบรมสั่งสอนจึงถือโอกาสนั้นสอนสั่งบุตรกัวเสียงให้ตั้งอยู่ในคุณธรรม หลังจากบุตรกัวเสียงสำนักผิดรีบกลับไปบ้านแล้ว หญิงวนเสียจึงว่ากับกวนอุว่า ข้าพเจ้าได้คบหากับเพื่อนอีกคนหนึ่งชื่อจิวฉอง ซึ่งเดิมเป็น โจรโพกผ้าเหลือง เป็นทหารเอกของเตียวโป้น้องเตียวก๊ก หลังจากเตียวโป้ตายแล้ว จิวฉองได้คุมพรรคพวกเพื่อนฝูงมาเป็นโจรอยู่ที่เขาโง่จิวสัน ระยะทางห่างจากที่นี่ไปสามร้อยเส้น มีความรักใคร่สนิทสนมตั้งพี่น้อง จิวฉองมีน้ำใจศรัทธาในความเป็นวีรชนของท่าน ได้กล่าวขวัญถึงกิตติศัพท์ของท่านอยู่เนืองๆ แล้วว่าจิวฉองกับข้าพเจ้าได้สัญญากันว่าถ้าใครพบท่านก่อนก็ให้บอกกล่าวและนำอีกคนหนึ่งมาสวามิภักดิ์เป็นข้ารับใช้ ท่าน บัดนี้ข้าพเจ้าโชคดีที่ได้พบท่านก่อน ดังนั้นจึงขอเชิญท่านไปที่เขาโง่จิวสัน หรือมิฉะนั้นขอให้ท่านรั้งรอขบวนไว้ ณ ที่นี้ ข้าพเจ้าจะไปตามจิวฉองมาคารวะท่าน กวนอุจึงว่า "ได้เกิดมาเป็นชายแล้วคบหากันมาเป็นโจรอยู่ในป่าจะดี ผู้ใดจะนับถือว่าดี จงทิ้งความชั่วเสียเถิด พวกเราไปทำมาหากินอยู่ในบ้านเมืองโดยปกติดีกว่า" กวนอุยังไม่มียกเท้าว่าจะรับหญิงวนเสียเข้าเป็นพวก แต่เห็นแก่ น้ำใจไมตรีของหญิงวนเสียที่มีต่อตัวจึงถือโอกาสนั้นให้คำแนะนำให้เลิกประพฤติตนเป็นโจร กลับตัวเป็นคนดี ทำมาหากินตามปกติ ข้อสัญญาระหว่างหญิงวนเสียกับจิวฉองเป็นข้อสัญญาของพวกโจรที่มีน้ำใจนิยมยกย่องศรัทธาต่อคนที่เป็นวีรชน

สัญญาแบบนี้เคยเกิดขึ้นเมื่อครั้งพุทธกาล สมัยนั้นพระสารีบุตรและพระโมคคัลลานะยังเป็นมาณพหนุ่มในศาสนาพราหมณ์ คบหากันเป็นสหาย มีความคิดร่วมกันที่จะแสวงหาความหลุดพ้นจากทุกข์ จึงสัญญากันว่าหากผู้ใดได้พบอาจารย์ วิเศษก็ให้บอกแก่อีกคนหนึ่ง ต่อมาพระสารีบุตรพบกับพระอัสนธิ น้องคนสุดท้ายของคณะปัญจวัคคีย์ซึ่งเพิ่งบวชใหม่ กำลังเดินบิณฑบาตอยู่ด้วยอาการอันสำรวมผิดกับสมณะอื่น เกิดความสงสัยจึงติดตามไป ครั้นได้โอกาสจึงได้ถามว่าใครเป็นศาสดาของท่าน และศาสดาของท่านได้สอนอะไรบ้าง พระอัสนธิได้ตอบว่าพระสมณะโคดมศาสดาคือศาสดาของเรา เราเป็นผู้บวชใหม่ยังไม่รู้ธรรมของพระศาสดามากนักพระสารีบุตรได้ขอร้องว่าแม้ไม่รู้ถ้วนทั่วก็ขอกล่าวธรรมเพียงเท่าที่ท่านทราบเถิด พระอัสนธิจึงว่าถ้าเช่นนั้นเราจะกล่าวธรรมแต่โดยย่อเท่าที่เรารับรู้มา แล้วบอกเป็นคาถาว่า "เย ธัมมา เหตุปพีพพา เตสัง เหตุง ตตะถาคะโต เตสสุ จะโย นิโรโธ จะ เอวัง วาที่ มหาสม-โณ" ซึ่งแปลว่า "ธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุ พระตถาคตได้ตรัสถึงเหตุแห่งธรรมนั้น ตลอดทั่วถ้วนถึงความดับแห่งธรรมนั้น พระมหาสมณะเจ้า มีปกติตรัสเช่นนี้" พระสารีบุตรมีภูมิธรรมและภูมิรู้จากศาสนาพราหมณ์มาแต่เดิม ทั้งได้ชวนช่วยแสวงหาอาจารย์ศึกษาเล่าเรียน และแสวงหาธรรมตลอดมา พอได้ฟังธรรมแต่โดยย่อเพียงเท่านี้ก็รู้ว่าธรรมนี้แล้วคือทางอันเกษมที่จะไปถึงซึ่งความดับทุกข์จึงมีความปรารถนายิ่งนัก ถามต่อไปถึงสำนักของพระศาสดา ทราบความแล้วได้กราบลาพระอัสนธิ รีบไปบอกพระโมคคัลลานะแล้วพากันไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ต่อมาได้กลายเป็นพระอัครสาวกซ้ายขวาของพระศาสดา

พวกโจรตกลงสัญญากันที่จะแสวงหาวีรชนเป็นผู้นำของตัวยอมดีเสียกว่านักการเมืองที่แสดงท่าทีเป็นวิญญูชนแต่กลับคบหาเสวนาอยู่กับทรชน แล้วตกลงทำสัญญากับทรชนตั้งเอาคนชั่วมาเป็นพวกเพื่อกลับเข้ามามีอำนาจแล้วจะได้ขยายชาติบ้านเมืองให้กับต่างชาติ ฉะนั้นสัญญาของพวกโจรจึงประเสริฐกว่าสัญญาของพวกวิญญูชนจอมปลอมมากมายนักในขณะที่หญิงวนเสียกำลังเล่าความเรื่องจิวฉองนั้น พลันได้ยินเสียงม้าจำนวนมากวิ่งควมมาจากเนินเขา กวนอุและหญิงวนเสียรีบหนีวิ่งไปดูเห็นคนผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้ากว้างมีสีดำมีเคราดกตาตัวตั้งแต่คางปรกแก้มจนถึงจอนหู กิริยาประดุจเสือ ชีมนำพรรคพวกร้อยคนเศษลงมาจากเนินเขา หญิงวนเสียชีมือไปที่หัวหน้าที่นำหน้าพรรคพวกมาแล้วบอกแก่กวนอุว่านั่นคือจิวฉอง กวนอุเห็นคนผู้นั้นแม้จะรูปลักษณ์ดั่งเสือ แต่ก็ประจักษ์ชัดโดยนัยลักษณ์ว่าเป็นคนซื่อตรงก็พยักหน้าแล้วว่า คนผู้นี้เหมาะสมที่จะเป็นนายทหาร ขณะนั้นจิวฉองได้ชีมามายัง ลงจากม้าส่งอาวุธให้กับพวกแล้วตรงเข้ามาคุกเข่าตรงหน้ากวนอุ คำนับแล้วว่าข้าพเจ้าได้ข่าวว่าท่านนำขบวนผ่านมาทางเขตนี้อจึงรีบนำพวกเพื่อนมาคารวะท่าน ตัวข้าพเจ้า นี้ชื่อจิวฉอง เคยเป็นทหารของเตียวโป้ ได้ยินกิตติศัพท์อันงามของท่านแต่ครั้งสงครามโจรโพกผ้าเหลือง กระหายใคร่ที่จะมาอยู่รับใช้เป็นข้าของท่านช้านานแล้ว แต่ติดขัดด้วยเตียวโป้ยังอยู่ ครั้นเตียวโป้ตายแล้วกลับไม่ทราบที่ท่านอยู่แห่งหนตำบลใด จึงได้แต่เพียงปราศรัยถึงท่านกับหญิงวนเสีย บัดนี้ได้มาพบตัวจริง ข้าพเจ้ามีความยินดียิ่งนัก ขอท่านได้รับข้าพเจ้าเป็นบ่าว แม้แต่เป็นคนถือแสมนำหน้ามาของท่านก็พร้อมจะรับใช้จนตลอดชีวิต

กวนอุฟังพอใจในรสนิยมของจิวฉอง ครั้นได้ฟังคำปวารณา ขอเป็นข้ารับใช้ด้วยถ้อยคำที่เปิดเผยตรงไปตรงมาโดยสุจริตก็มีน้ำใจเอ็นดู การทั้งนี้อาจเกิดเหตุที่คนผู้นี้เคยสร้างสมบุญกรรมกันมาแต่ปางก่อน จึงมีความพึงใจและมีความสุจริตต่อกันตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบเห็น ซึ่งความรู้สึกชนิดนี้ไม่ปรากฏระหว่างกวนอุกับหญิงวนเสีย อันจิวฉองนี้แม้เป็นโจรมาแต่ก่อน แต่เมื่อแสวงหาวีรชนจนพบและเป็นข้ารับใช้ติดตาม

ประดุจเงาของกวนอูในกาลข้างหน้า ต่อมาหลังสิ้นอายุขัยกวนอูได้รับยกย่องนับถือว่าเป็นเทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์ที่คนจีนแทบทุกคนควรรีเอนมีภาพไว้บูชา ภาพจิ๋วของที่มีใบหน้าอันดำ เครารกรุงรังจึงได้ยืนอยู่ข้างหลังในฐานะคนถือจ้าวประจำตัวของกวนอูตลอดมาจนบัดนี้

พิเคราะห์ดังนี้แล้ว คนเราเกิดมาในตระกูลต่ำด้อยด้อยค่าหรือวาสนาส่งประกายประกายไฉน แม้จะมีความสำคัญอยู่แต่ก็หาได้เป็นเรื่องซึ่งขาดอนาคตได้อย่างใดไม่ บางคนเกิดมาในตระกูลอันสูง แต่กลับตายแบบไร้ค่า ในขณะที่บางคนเกิดมาในตระกูลอันต่ำด้อย แต่บั้นปลายแห่งชีวิตกลับมีเกียรติคุณอันสูงส่ง ถึงขนาดผู้คนนับถือบูชาเป็นเทพเจ้า ความทั้งนี้อะไรเล่าที่เป็นจุดแปรผัน หากมิใช่กรรมอันผู้คนยึดถือปฏิบัติดำรงตน ค่าโบราณที่ว่า ต้นไม้ต้นสูง หากขึ้นอยู่ในหุบเหวก็จะต่ำด้อยกว่าต้นหญ้าที่ขึ้นอยู่บนยอดเขา ที่สูง ที่ต่ำ แห่งค่าโบราณนี้จึงหาใช่ตระกูลกำเนิดไม่ หากเป็นคุณธรรมประจำตัวที่ประพฤติและสั่งสมนั่นเอง

เมื่อความเอ็นดูผุดขึ้นในใจ น้ำใจจึงคล้อยไปในทางที่จะรับเอาใจฉวยเข้าเป็นพวก กวนอูจึงถามจิ๋วว่าหากตัวท่านจะไปด้วย เราแล้ว พวกเพื่อนที่มาด้วยจะทำอย่างไรต่อไป บรรดาพวกเพื่อนของจิ๋วที่ติดตามมาด้วยกันได้ยื่นคำกวนอูจึงร้องขึ้นพร้อมกันว่า พวกข้าพเจ้าทั้งผองพร้อมที่จะติดตามไปรับใช้ท่าน ขอท่านได้เมตตารับพวกข้าพเจ้าไว้เป็นบ่าวด้วยเถิด กวนอูเห็นดังนั้นจึงลงจากหลังม้า เดินเข้าไปบอกพิสะใกล้ซึ่งนั่งอยู่บนรถ เล่าความให้ฟังทุกประการ แล้วขออนุญาตรับจิ๋วและพวกเพื่อนให้ติดตามไปด้วยกัน นางกำสุทัยินไตรตรองแล้วจึงว่าเมื่อครั้งออกจากเมืองหลวงได้ความยากลำบากเป็นอันมาก ระหว่างทางพวกโจรได้ตีชิงรถของเราและควบคุมตัวเราไป ครั้นนั้นเสียหัวได้ชานายโจรเสียช่วยชีวิตเราไว้ และขอติดตามเป็นบ่าวของเจ้า แต่เจ้าปฏิเสธว่าการรับเอาพวกโจรมาเป็นพวกจะเป็นที่ครหา บัดนี้พื้นที่ยากลำบากแล้ว จะเอาพวกโจรมาเป็นพวกเพื่อประโยชน์สิ่งใด เจ้าจงพิจารณาตามที่ควร กวนอูเห็นพิสะใกล้ไม่เต็มใจรับ จึงกลับมาว่ากับจิ๋วและพวก เพื่อนว่าพิสะใกล้ทั้งสองของเราเป็นผู้ใหญ่ ไม่อยากให้ท่านตามไปด้วย ดังนั้นให้ท่านคุมสมัครพรรคพวกตั้งมั่นไว้ ณ ตำบลนี้ก่อน เรานำพิสะใกล้ไปถึงเล่าปีแล้วจะรีบกลับมารับพวกเจ้าไปอยู่ด้วยกัน

จิ๋วเองได้ฟังดังนั้นรีบคุกเขาลงกับพื้นคำนับแล้วว่า "ตัวข้าพเจ้า เกิดมาเป็นชายชาติทหาร ได้ทำชั่วพลัดไปเป็นพวกโจร อุปมาเหมือนเข้าที่มืด บัดนี้มาพบท่านเหมือนหนึ่งออกที่สว่าง หรือว่าพิสะใกล้ของท่านเห็นว่าเป็นพวกโจรอยู่ ไม่ควรที่จะเอาไป" จิ๋วเองยืนยันที่จะขอติดตามกวนอูไปให้จงได้ กล่าวความอันเป็นอุปมาอุปไมยเป็นที่น่าสรวลถึงน้ำใจภักดีโดยสุจริต และได้เสนอ ทางออกไว้ด้วยว่า ข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวจะขอตามท่านไปก่อน ส่วนพวกเพื่อนจะฝากไว้กับหุยงวนเสียวช่วยปกครองดูแล ขอท่านได้เมตตาช่วยข้าพเจ้าพาออกจากที่อันมืดนี้ด้วย กวนอูฟังคำจิ๋วเองก็สงสารยิ่งนัก จึงกลับไปหาพิสะใกล้อีกครั้งหนึ่ง บอกความตามที่จิ๋วเองได้อ้อนวอนทุกประการ นางกำสุทัยินจึงว่าเมื่อจะติดตามไปเพียงแค่นสองคนก็สุดแท้แต่ใจเจ้าเถิด

กวนอูได้รับการอนุญาตจากพิสะใกล้แล้วกลับมาบอกจิ๋วเอง จิ๋วเองได้ฟังดังนั้นก็คุกเขาลงคำนับขอบคุณกวนอู โขกศีรษะลงกับพื้นแล้วว่า ข้าพเจ้าขอเป็นบ่าวรับใช้ท่านจนตลอดชีวิต กวนอูเห็นความภักดีของจิ๋วเองจึงเข้าไปประคองให้ลุกขึ้น หุยงวนเสียวเห็นเช่นนั้นจึงว่า ท่านอนุญาตให้จิ๋วเองตามท่านไปแล้ว ขอจงรับข้าพเจ้าติดตามท่านไปด้วย จิ๋วเองได้ยืนยันจึงว่าหากเจ้าตามท่านแม่ทัพไปพร้อมกับเราแล้ว จะไม่มีใครดูแลพวกเพื่อนทั้งของท่านและของเรา ดังนั้นขอให้ท่านอยู่ ณ ตำบลนี้ก่อน ช่วยดูแลพวกเพื่อนไว้อย่าให้เป็นอันตราย เราไปกับท่านแม่ทัพเสร็จการแล้วจะรีบกลับมารับเจ้ากับพวกเพื่อนไปอยู่ด้วยกัน หุยงวนเสียวฟังคำจิ๋วเองชอบด้วยเหตุและผลก็ตกลง จิ๋วเองได้อำลาพวกเพื่อน สั่งให้ยกไปรวมอยู่กับหุยงวนเสียวแล้วจะกลับมารับต่อภายหลัง

จากนั้นกวนอูจึงได้สั่งเคลื่อนขบวนตรงไปเมืองยี่หล่า ขบวนเคลื่อนมาได้สามวันถึงเขตเมืองเก๋าเซีย มีกำแพงเมืองสูงใหญ่รอบตัวเมืองครอบคลุมเอาเขตภูเขาสูงหนึ่งไว้ด้วย กวนอูจึงถามชาวบ้านว่านี่เป็นเมืองอะไร และใครเป็นเจ้าของ ชาวบ้านได้บอกว่าเมืองนี้ชื่อว่าเมืองเก๋าเซีย เดิมมีเจ้าเมืองปกครองอยู่ ต่อมาทหารคนหนึ่งชื่อเตียวหุย มีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ คุมพวกเพื่อนห้าสิบคนเศษได้ฆ่าเจ้าเมืองเสียแล้วตั้งตัวเป็นเจ้าเมือง ขณะนี้ได้เกลี้ยกล่อมช่องสุ่มผู้คน มีกองกำลังทหารถึงห้าพันคน ชาวปละอาหารก็บริบูรณ์ หัวเมืองข้างเคียงต่างเกรงฝีมือเตียวหุยเจ้าเมืองคนใหม่ ไม่มีผู้ใดกล้าข่มเหงรังแก ขณะนี้เตียวหุยเจ้าเมืองใหม่ได้ปกครองบ้านเมืองมาห้าเดือนเศษแล้ว กวนอูได้ทราบข่าวเตียวหุยว่ายังมีชีวิตอยู่และบัดนี้ยึดเมืองเก๋าเซียเอาไว้ได้ก็มีความยินดียิ่งนัก จึงว่ากับขุนเขียนที่ปรึกษาของเล่าปี่ว่านับแต่เสียเมืองซี้จิว พวกเราพี่น้องสามคนได้พลัดพรากจากกัน ก่อนหน้านี้ได้ข่าวพี่ใหญ่แล้วแต่ยังไม่พบตัว มาบัดนี้ทราบข่าวของน้องเล็กอีกเล่า นับเป็นบุญของเราที่พี่น้องยังคงอยู่กันพร้อมหน้า ว่าแล้วกวนอูได้ขอให้ขุนเขียนรีบเข้าไปในเมืองบอกเตียวหุยให้ออกมารับพิสะใกล้เพื่อให้เป็นไปตามอย่างธรรมเนียม ขุนเขียนเห็นชอบด้วยจึงลา กวนอูเข้าไปในเมืองเก๋าเซียการเดินทางไกลด้วยความยากลำบากจากเมืองหลวงของกวนอู ฝ่าด่านห้าด่าน สิ้นหารแม่ทัพของโจโฉถึงเจ็ดคน ฝ่ากลอุบายและแผนการร้ายของนายด่านและเจ้าเมืองในบังคับบัญชาของโจโฉถึงสามครั้ง ได้โจรเป็นมิตรสองกลุ่ม ได้ผู้เฒ่าเป็นพวกสองคน ได้รับความช่วยเหลือจากหลวงจีนเพื่อนบ้านจนบ่วงอาวุธ ได้ส่งสอนบุตรแก้ว

เสียงหนุ่มน้อยผู้ชอบชองเสพด้วยอันธพาลให้กลับตัวเป็นคนดี โดยที่ไม่ยอมรับเอาผู้ใดเป็นข้ารับใช้ติดตาม แต่ครั้นสิ้นความยากลำบากกลับรับเอาจิ๋วฉ่องไว้เป็นผู้ติดตาม นี่มิใช่เป็นเพราะวาสนาของคนที่มีคุณศัลมาแต่ปางก่อนดอกหรือ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

รสชมในผลท้อ (ตอน 138)

ทางด้านเดียวหุยหลังจากเล่าปีแตกทัพได้พลัดพรากกับเล่าปีและกวนอู พาพรรคพวกหนีไปอยู่ที่เขามองเอี๋ยง สันได้เดือนเศษ จึงพาพรรคพวกติดตามหาเล่าปีจนมาถึงเมืองเก๋าเซีย เสร็จอาหารที่ติดตัวมาก็หมดสิ้นลง เดียวหุยและพรรคพวกจึงเข้าไปขอเสบียงจากเจ้าเมืองเก๋าเซียแต่เจ้าเมืองไม่ให้ เดียวหุยโกรธ จึงดำเนินตามคติของธรรมเทวบุตรที่ได้สั่งสอนศาสนิกของตนในธรรมาธรรมะสงครามอันเป็นบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ว่า "ยามจนจะทนยาก จะลำบากไปไยมี ฟิงปองข้าวของดี ญู่อื่นอันเก็บงำ"

เดียวหุยจึงได้ยึดเมืองเก๋าเซียไว้เป็นสิทธิและสังหารเจ้าเมืองเสียจากนั้นได้ขอร้องสมผู้คนเพื่อเตรียมไว้เป็นกำลังของเล่าปี เดียวหุยได้สั่งให้ทหารติดตามสดับตริบฟิงข้าวคราวของเล่าปีและกวนอูมิได้ขาดแต่ไม่ได้ความแน่ชัด ตัวเดียวหุยจึงวิตกกังวลถึงพี่น้องร่วมสาบานอยู่ทุกวัน ครั้นทหารรับใช้เข้ามารายงานว่ามีทหารชื่อซุนเขียนมาขอพบ เดียวหุยก็ดีใจ คิดว่าคงได้ทราบข่าวคราวของเล่าปีในครั้งนี้จึงรีบออกมาต้อนรับซุนเขียนเข้ามาสนทนากันที่ในจวน เดียวหุยได้คำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว ซุนเขียนจึงเล่าความให้เดียวหุยฟังว่าหลังจากเล่าปีแตกทัพโจโจแล้วได้ไปอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยวที่เมืองกี้จิว บัดนี้ได้คิดอ่านยกย้ายถ้ำให้เล่าปียกไปอยู่เมืองยี้หล่า ส่วนกวนอูได้ไปอยู่กับโจโจ รักษาพี่สะใภ้ทั้งสอง โดยมีข้อสัญญาว่ารั้วข้าวเล่าปีเมื่อใดก็จะกลับไปหาเล่าปีเมื่อนั้นบัดนี้กวนอูได้นำขบวนพี่สะใภ้ทั้งสองมาอยู่ที่นอกเมืองแล้ว จึงให้ข้าพเจ้ามาแจ้งความให้ท่านออกไปรับพี่สะใภ้เข้ามาในเมือง

เดียวหุยได้ทราบข่าวเล่าปีก็มีความยินดียิ่งนักแต่ใจหนึ่งกลับคิดแค้นกวนอูที่ไปอยู่ด้วยกับโจโจเพราะเห็นว่าโจโจเป็นทรราช ขมเหงาย้ายสองเต้เบียดเบียนราษฎร ไม่ว่าด้วยเหตุผลประการใดก็ไม่ชอบที่กวนอูจะอยู่ด้วยโจโจ ความรักดีต่อแผ่นดินและราชสำนักจ้านแก่ได้เหนือกว่าความสัมพันธ์ของพี่น้องร่วมสาบาน คิดดังนั้นแล้วเดียวหุยจึงใส่เกราะถือทวนขึ้นม้าพาทหารพันหนึ่งออกนอกประตูเมืองตามซุนเขียนไป ความคิดของเดียวหุยเช่นนี้จ้านแก่ความสัมพันธ์ระหว่างแผ่นดินกับบุคคลและระหว่างบุคคลได้แจ่มแจ้งชัดเจน เป็นแต่ว่าเป็นการจ้านแก่โดยที่หาได้รู้ความน้อยละเอียดยและสถานการณ์ที่กวนอูจำเป็นต้องอยู่ด้วยโจโจไม่กระจ่างจึงจ้านแก่และเข้าใจเหตุการณ์ผิดพลาดแล้วออกไปด้วยใจที่พกเอาความแค้นกวนอูติดตัวไปด้วย

ผลท้อที่มีแมลงแห่งโมหะเข้าซ่อนไขจึงมีรสชมด้วยประการจะนี้ กวนอูเห็นเดียวหุยนำทหารออกมา ได้พบหน้าพี่น้องร่วมสาบานก็มีความยินดี ส่งจ้าวให้กับจิ๋วฉ่องแล้วขับม้าเข้าไปจะกอดเดียวหุย แต่เดียวหุยเห็นกวนอูขับม้าเข้ามาก็หวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังด้วยความโกรธว่าไอ้ทรยศ แล้วเอาทวนแทงกวนอู กวนอูตกใจขับม้าถอยกลับออกมาหลบอยู่ที่ข้างรถของพี่สะใภ้แล้วถามว่าเหตุไฉนน้องเล็กจึงได้คิดทำร้ายเรา จะมีเป็นการละความสัตย์ดอกหรือ เดียวหุยจึงว่าเจ้านั้นแหละที่ละความสัตย์ก่อนไปเข้าด้วยกับโจโจจอมทรราชแล้วยังจะบอกหน้ากล้ามาพบเราอีก กวนอูจึงว่าเจ้าน้องเล็กจึงหาว่าพี่นี้ระดับสัตย์ เดียวหุยตอบกลับมาว่าตัวไปเข้าด้วยโจโจ อาสาศึกมีความชอบ ได้รับปูนบำเหน็จยศถาบรรดาศักดิ์ เปลี่ยนใจเข้าสวามิภักดิ์กับทรราชตัวมาครั้งนี้เป็นการแต่งกลอุบายมาลวงเรา เรารู้ทันอยู่ วันนี้ชีวิตเราอยู่ตัวเจ้าต้องตาย หรือชีวิตเจ้าอยู่ตัวเราก็คงต้องตาย ไม่อาจอยู่ร่วมฟ้ากันได้อีกต่อไป

กวนอูจึงว่าน้องเล็กเจ้าอย่าฟังวามจริงเท็จ ลึกตื้น หนาบางในเรื่องนี้เจ้าไม่ต้องเชื่อคำพี่ จงถามพี่สะใภ้ทั้งสองก็จะทราบความได้เอง แล้วจะแจ้งนำใจรักดีสัตย์ซื่อของพี่ สองสุหทัยของเล่าปีนี้อยู่ในรถ ได้ยินเสียงกวนอู เดียวหุยได้ตอบกันดังนั้นก็ตกใจ นางกำสุหทัยจึงเปิดมู่ลี่รถที่นั่งขึ้น ชะโงกหน้ามาที่กวนอู เดียวหุยแล้วว่าเดียวหุยเจ้าน้องเล็กจึงปรามาสพี่รองเช่นนี้ เดียวหุยได้ยินคำพี่สะใภ้ก็ไม่ฟัง ตอบกลับมาว่าพี่ทั้งสองไม่แจ่มอุบายของคนหน้าซื่อใจคด อย่าห้ามข้าพเจ้าเลย คอยดูข้าพเจ้าสังหารคนเสียสัตย์เสียก่อน แล้วคอยตามข้าพเจ้าเข้าไปในเมือง นางกำสุหทัยเห็นเดียวหุยไม่ฟังคำก็ขึ้นเคื่องร้องมาด้วยเสียงอันดังว่าเมื่อพวกเจ้าพี่น้องพลัดพรากจากกันนั้น โจโจคุมทหารล้อมกวนอูไว้ และเราก็คงอยู่ในเงื้อมมือของโจโจ กวนอูสุดกำลังจะรบพุ่งทั้งเกรงเราจะเป็นอันตรายจึงจำใจเข้าด้วยโจโจเพื่อรักษาเราสองมิให้เป็นอันตรายทั้งได้ทำสัญญาไว้กับโจโจว่าถ้าทราบข่าวเล่าปีวันไหนก็จะกลับไปหาเล่าปีในวันนั้นกวนอูมิได้ละความสัตย์แม้แต่น้อย ตลอดระยะเวลาที่ได้หลุดสำหรับนับตริบใช้รักษาเราด้วยความรักดีมีภพรองกวนอูอาสาศึกด้วยหวังใจหาข่าวคราวของเล่าปี ไขว่

จะเป็นใจรับใช้โจโจ หนึ่งนั้นกวนอุยอยู่กับโจโจก็มีไต่ยอมเป็นข้าของโจโจแต่มีสัญญามั่นคงให้ถือว่าเป็นข้าในพระเจ้าเทียนเต๋ บัดนี้กวนอุยรู้ข่าวที่ใหญ่ของเจ้าแล้ว จึงพาเรากลับมาระหว่างทางได้พบขุนเขี่ยนทราบว่าเป็นไปอยู่เมืองยี่หล่า กวนอุยจึงพาเราจะไปเมืองยี่หล่า เจ้าจงฟังคำเราก็คงเห็นเนื้อความอันถ่องแท้ การที่เจ้ารู้ว่าไม่ได้ตรงความให้ถ่องแท้ก่อนคิดจะทำร้ายกวนอุยจะเป็นการไม่ชอบ

เดี๋ยวหุยยังคงดื้อรั้น ไม่ฟังคำของพี่สะใภ้แล้วว่า กวนอุยทำทั้งนี้ เป็นกลอุบาย พี่ทั้งสองเป็นสตรีไม่แจ้งในอบายนั้นจึงเห็นว่ากวนอุยรักษาสังขจะอยู่ "ธรรมดาเกิดมาเป็นชายชาติทหาร ได้ออกกวางสาบานไว้แล้ว ถึงจะตายก็ไม่เสียตายชีวิต อันน้ำใจกวนอุยสัจจะเสีย เป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายอยู่จะเชื่อถืออย่างไรได้" ขุนเขี่ยนเห็นเดี๋ยวหุยยังคงดื้อรั้นจึงว่า "อันน้ำใจกวนอุยรักษาสัจจะนั้นหาผู้เสมอมิได้ อุตสาห์ทรามกายไม่รักชีวิตพาพี่สะใภ้ทั้งสองมาหาเล่าปี ครั้นรู้ข่าวว่าท่านอยู่เมืองนี้จึงให้ข้าพาเจ้าไปเชิญออกมา เหตุใดท่านจึงสงสัยกวนอุยตั้งนี้เล่า" คนดื้อรั้นแบบนี้แหละที่เขาเรียกว่าดื้อรั้นแบบวัวชน แทนที่เดี๋ยวหุยจะฟังคำพี่สะใภ้และขุนเขี่ยนซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ของเล่าปี กลับตวาดใส่ขุนเขี่ยนแล้วว่ากวนอุยคิดอุบายจะจับเราเอาไปให้แก่โจโจ เหตุใดท่านจึงยังยกย่องกวนอุยว่าเป็นคนถือสัจจะ กวนอุยฟังเดี๋ยวหุยแล้วระอาแกลใจแต่ยังคงแสดงเหตุผลชี้แจงเดี๋ยวหุยว่า ถ้าหากเราจะวางกลอุบายคิดร้ายต่อเจ้าไยจะต้องเอาพี่สะใภ้ทั้งสองมาด้วยเล่าและอย่างน้อยก็ต้องมีทหารโจโจติดตามมาด้วย สิ้นคำของกวนอุย พลันมีเสียงม้าอีกทีก็กักกองมาแต่ข้างหลัง ฝุ่นคลุ้งตลบเห็นแต่ธงประจำทัพว่านายทัพชื่อชิวหยง คุมทหารของโจโจยกมา

เดี๋ยวหุยเห็นเช่นนั้น ก็ยิ่งมั่นใจในความเชื่อของตัวว่ากวนอุยแต่งกลอุบายมาลวงเพื่อจับเอาตัวไป จึงเข้าไปที่กองทหารที่ยกมานั้นแล้วว่าที่ยกตามมานี้หรือมิใช่ทหารของโจโจ ตัวแกล้งแต่งอุบายเอาพี่สะใภ้ขึ้นบังหน้าให้กองทัพตามหลังมาหวังจะจับเรา ว่าแล้วเดี๋ยวหุยยิงโกรธแค้น ขบเคี้ยวฟันกรอดๆ ชักบังเหียนม้าจะเอาทวนแทงกวนอุยกวนอุยชักม้าหลบไกลออกมาแล้วว่า น้องเล็กเจ้าอย่าเพิ่งวู่วามทำอันตรายพี่ ที่ยกมาทั้งนี้พี่ไม่ได้รู้เห็นหรือเป็นพวกพี่จะออกไปสังหารนายทัพตัดศีรษะมาให้เจ้าเห็นประจักษ์ ว่าแล้วกวนอุยก็ดึงบังเหียนม้าเช็กเชาว์ คอวีร์เข้าไปหากองทหารที่ยกมานั้น เดี่ยวหุยเห็นเช่นนั้นจึงตะโกนไล่ตามหลังมาว่า ถ้าตัวสังหารไฉนนายทัพของโจโจให้เราเห็นประจักษ์เราก็คงเชื่อ ตัวเราจะตีกลองรบให้เจ้า ว่าแล้วเดี๋ยวหุยจึงขี่ม้าไปที่พลทหารประจำกลองรบแย่งเอาไม้ตีกลองมาแล้วตีกลองขึ้นดังสนั่น

ทางด้านชิวหยงเห็นกวนอุยขี่ม้าเช็กเชาว์มาแต่ผู้เดียวจึงตวาดใส่กวนอุยว่ามึงหนีท่านอัศวมหาเสนาบดีออกมาหักด่านและฆ่าแม่ทัพเสียหลายคน ทั้งยังฆ่าจีนก๊หลานของกุเสียดีกคนหนึ่ง บัดนี้ท่านอัศวมหาเสนาบดีสั่งให้กุม่าจับตัวมึงส่งเข้าเมืองหลวงกวนอุยได้ยินคำชิวหยงก็โกรธ ไม่โต้ตอบแต่ประการใด กระตุ้นม้าเช็กเชาว์ปรีเข้าหาชิวหยง เดี่ยวหุยเห็นการรบกำลังจะเริ่มขึ้นก็เริ่มตีกลองเป็นสัญญาณเพลงรบ ไม่ทันสิ้นเพลงกวนอุยก็เอ้าว้าวฟันชิวหยงคอขาดคอกม้าตาย กวนอุยขี่ม้าตะลุยเข้าไปในกองทหารของชิวหยง ฆ่าฟันทหารของชิวหยงล้มตายเป็นอันมาก ทหารที่ติดตามชิวหยงมาเห็นเหตุการณ์นายทัพคอขาดคอกม้าตาย ทั้งเกรงกลัวฝีมือกวนอุยเป็นทุนอยู่แต่เดิม พวกที่เหลือจึงพากันแตกหนีไปคนละทิศคนละทาง กวนอุยจับตัวทหารถือธงประจำทัพของชิวหยงแล้วตัดศีรษะของชิวหยงเอากลับมามอบแก่เดี๋ยวหุย เดี่ยวหุยเห็นเช่นนั้นก็สำนึกได้ว่าเข้าใจกวนอุยผิดไปสำนึกผิด แล้วจึงส่งทวนให้กับทหารแล้วลงจากหลังม้าวิ่งตรงเข้าไปหา คุณเขาคำนับกอดเอวของกวนอุยไว้ร้องไห้ชบอยู่กับเขาแล้วว่า น้องเล็กของพี่คนนี้ชั่วนัก วู่วามไม่ได้ตรงให้ถ่องแท้หมิ่นน้ำใจพี่แล้วยังคิดทำร้ายพี่รองอีกโทษครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก พี่รองยกโทษให้ด้วยเถิด

กวนอุยเห็นดังนั้นก็น้ำตาตกหดยริน ก้มตัวลงประคองเดี๋ยวหุยให้ลุกขึ้น แล้วว่าน้องเล็กเจ้าอย่าได้ตำหนิตัวเองสวรรค์ได้เมตตาให้เราพี่น้องได้พบกันก็เป็นวาสนาของเราแล้ว อย่าได้แค้นแกลงในหัวใจอีกต่อไปเลย ว่าแล้วกวนอุย เดี่ยวหุยจึงจูบมือกันเข้าไปหาพี่สะใภ้ แล้วกวนอุยจึงได้กลับมาได้สวนทหารถือธงประจำทัพของชิวหยงว่าเหตุใด ชิวหยงจึงล่วงคำอนุญาตยกทหารมาทำร้ายเรา ทหารนั้นจึงบอกว่าชิวหยงได้รับคำสั่งจากเมืองหลวงให้ยกกองทัพมาจับเล่าปีเพิกและก่งเต่าซึ่งยึดเมืองยี่หล่าไว้ ระหว่างทางชิวหยงได้ทราบข่าวว่าท่านได้ฆ่าจีนก๊ผู้เป็นหลานเสียดีกโกรธจึงยกกองทัพออกนอกเส้นทางหวังจะยกทหารมาทำร้ายท่าน จึงถึงแก่ความตาย กวนอุยได้สวนได้ความกระจ่างแล้ว จึงสั่งให้ปล่อยตัวทหารนั้นกลับไป แล้วพาขบวนเข้าไปในเมืองเก๋าเซีย พอไปถึงจวนทหารได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้มีทหารสองคนมาขอพบ บอกว่าชื่อบิติก กับบิสอง เป็นน้องของสุหยินของเล่าปีและมีพวกมาด้วยอีกสี่ห้าสิบคน เดี่ยวหุยได้ฟังรายงานก็ดีใจ รีบออกไปต้อนรับบิติกและบิสองถึงที่ห้องรับรองแขกที่มาขอพบ เดี่ยวหุยปะหน้าบิติกกับบิสองก็ดีใจ คำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วจึงถามว่าท่านทั้งสองเหตุใดจึงมาถึงที่นี่ บิติกและบิสองจึงเล่าความแค้นหลังให้ฟังว่า หลังจากรับมอบภารกิจจากเล่าปีให้รักษาเมืองซีจิวแล้ว ทราบว่าเล่าปีเสียเมืองเสียดิวพ่าย โจโจได้ยกกองทัพมายึดเมืองซีจิว เห็นว่าจะด่านรับไม่ได้จึงพากันหนีไปอยู่ภูมิล่าเนาเดิม บัดนี้ทราบข่าวเล่าปีไปอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยว ส่วนกันหยงที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งรู้ข่าวก็ติดตามเล่าปีไปที่เมืองกี้จิว ต่อมาได้ข่าวว่ากวนอุยไปอยู่กับโจโจ แต่ไม่ได้ข่าวตัวท่าน เมื่อสามสี่

เดือนมานี้จึงเพิ่งได้ข่าวว่าท่านมายึดเมืองเก่าเขี้ยวไว้ได้จึงพากันติดตามมาเพื่อจะบอกข่าวเล่าปีและกวนอุให้ท่านทราบ

เดี๋ยวหุยจึงว่าบัดนี้กวนอุได้นำพี่สะใภ้ออกจากโจโฉมาอยู่ที่เมืองเก่าเขี้ยวแล้ว ส่วนเล่าปีไปอยู่ที่เมืองยีหล่า บิดักและบิสองทราบความเช่นนั้นก็ดีใจ ชวนกันเข้าไปพบกวนอุ และพี่สาว สุหยินทั้งสองของเล่าปี และกวนอุ เห็นบิดัก และบิสองก็ดีใจ ต่างฝ่ายต่างเล่าความแค้นกันฟังทุกประการ เดี่ยวหุยเห็นทุกคนมาพร้อมหน้าก็ปลื้ม ปิติสังหารให้แต่งโต๊ะเลี้ยงทุกคนจนอิ่มหนาสาธาณ รุ่งขึ้นเดี๋ยวหุยจึงชวนกวนอุว่าบัดนี้สวรรค์ได้เมตตาให้พี่น้องเราได้รู้ข่าวคราวกันแล้ว พี่รองและข้าพเจ้าได้พบหน้ากันแล้ว คงขาดแต่พี่ใหญ่ ฉะนั้นไฉริเราจึงควรเร่งไปหาพี่ใหญ่กันแต่เพลานี้ กวนอุจึงว่าเมืองเก่าเขี้ยวนี้เป็นเมืองสำคัญ พอที่จะอาศัยเป็นหลักพักพิงเฉพาะหน้าได้ จึงไม่ควรที่เจ้าจะทิ้งเมืองนี้ไป เรากับขุนเขียนจะไปหาเล่าปีก่อน ตัวเจ้าจงรักษาเมืองและดูแลพี่สะใภ้ไว้ให้จงดี แล้วเราจะกลับมาพร้อมกับพี่ใหญ่ เดี่ยวหุยได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย "ออกจากปากหมี่" (ตอน 139)

กวนอุให้เดี่ยวหุยรักษาเมืองเก่าเขี้ยวเพื่อเป็นฐานในวันหน้า แล้วเข้าไปปล้ำลาพี่สะใภ้ทั้งสองเพื่อออกเดินทางไปหาเล่าปีที่เมืองยีหล่า สั่งลาเสร็จสิ้นแล้วกวนอุจึงพาขุนเขียนออกจากเมืองเก่าเขี้ยวไป ขุนเขียนซึ่งเป็นผู้เกลี้ยกล่อมเล่าเพ็กและก่งเต๋าให้ยอมสวามิภักดิ์ด้วยเล่าปีมาแต่ก่อนและคุ้นเคยเส้นทางเป็นอย่างดี การเดินทางช่วงนี้ขุนเขียนจึงเป็นผู้นำทาง และเพราะเหตุที่อยู่นอกเขตแดนอิทธิพลของเมืองหลวง ดังนั้นจึงไม่มีด่านเป็นอุปสรรคขัดขวางการเดินทางของกวนอุและขุนเขียนครั้นถึงเมืองยีหล่า ขุนเขียนจึงพากวนอุเข้าไปพบเล่าเพ็กและก่งเต๋า หลังจากคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว ขุนเขียนไม่เห็น เล่าปีออกมาพบก็สงสัย จึงสอบถามสองผู้รักษาเมืองว่าเล่าปีไปไหน เล่าเพ็กและก่งเต๋าได้แจ้งว่าเล่าปีมาถึงเมืองยีหล่าแล้ว พวกเขาได้ให้การต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดี แล้วปรึกษากันเกี่ยวกับการรับมือโจโฉ เห็นพ้องกันว่าเมืองยีหล่ายังเป็นเมืองเล็ก ไม่สามารถตั้งรับกองทัพโจโฉได้ แต่กระนั้นก็สามารถใช้เป็นฐานชั่วคราวดีกว่าที่จะเร่ร่อนพเนจรต่อไป

เล่าเพ็กและก่งเต๋าได้แจ้งต่อไปว่าเล่าปีได้บอกพวกตนว่าการเดินทางมาเมือง ยีหล่าครั้งนี้ได้ขออาสาอ้วนเสี้ยวโดยอ้างว่าจะมาเกลี้ยกล่อมเล่าเพ็กและก่งเต๋า แต่เมื่อตลาดเลาแล้วจะรับมือโจโฉที่เมืองยีหล่าโดยลำพังนั้นจะขัดสน จำเป็นที่จะต้องร่วมมือกับอ้วนเสี้ยวให้แน่นอน ดังนั้นหลังจากเล่าปีมาถึงเมืองยีหล่า สาราจภูมิประเทศได้สืบหาวันแล้ว จึงลาพวกเรากลับไปหาอ้วนเสี้ยว เพื่อหาหนทางสร้างพันธมิตรที่จะรับมือกับโจโฉต่อไป

กวนอุได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกผิดหวัง ทอดถอนใจเสียใหญ่ ขุนเขียนสังเกตอาการของกวนอุก็เข้าใจความรู้สึกจึงปลอบใจว่าวันนี้พวกเราได้ข่าวเล่าปีแล้ว จะกังวลใจไปทำไมกัน อีกไม่กี่วันก็คงจะได้พบกับเล่าปี ว่าแล้วขุนเขียนและกวนอุจึงได้ขอลาเล่าเพ็กและก่งเต๋าเพื่อตามหาเล่าปีที่เมืองยีหล่าต่อไป

เพราะเหตุที่เส้นทางจากเมืองยีหล่าไปเมืองกิวจึงต้องผ่านเมืองเก่าเขี้ยว ดังนั้นกวนอุจึงถือโอกาสชวนขุนเขียนแวะเมืองเก่าเขี้ยว แจ้งข่าวให้เดี่ยวหุยและพี่สะใภ้ทั้งสองทราบเสียชั้นหนึ่งก่อนที่จะเดินทางไปเมืองกิว เดี่ยวหุยเป็นห่วงว่ากวนอุได้พาทหารเอกของอ้วนเสี้ยวถึงสองคน เกรงว่ากวนอุจะเป็นอันตรายจึงขอติดตามไปด้วย แต่กวนอุเห็นว่าการขังเมืองกิวนั้นอยู่ในวิสัยที่จะคิดอ่านผันผวนเอาตัวรอดได้ จึงให้เดี่ยวหุยรักษาเมืองเก่าเขี้ยวไว้ต่อไป ครั้นกวนอุและขุนเขียนเดินทางมาถึงทางแยกที่จะไปทางเขาโจจิ่วสัน กวนอุเป็นห่วงว่าเหตุการณ์ในวันหน้าอาจต้องพึ่งพากำลังของ จิวฉองและหุยงวนเสี้ยวจึงเรียกจิวฉองมาสอบถามว่าพรรคพวกของเจ้าและหุยงวนเสี้ยวที่เขาโจจิ่วสันนั้นมีจำนวนเท่าใด จิวฉองตอบว่าพรรคพวกรวมกันมีทั้งสิ้นประมาณ 500 คนเศษ แล้วถามกวนอุว่าท่านถามความทั้งนี้มีประสงค์สิ่งใดหรือ กวนอุจึงว่าเมื่อรับเล่าปีกลับมาแล้ว เหตุการณ์ในวันข้างหน้าจะเป็นประการใดยากที่จะคาดการณ ดังนั้นจึงต้องจัดเตรียมกำลังเผื่อว่าเกิดเหตุที่ไม่คาดฝันจะได้คิดอ่านแก้ไข เหตุนี้จึงให้เจ้ากลับไปที่เขาโจจิ่วสัน บอกหุยงวนเสี้ยวให้คุมพรรคพวกมารอเราอยู่ที่ปากทางนี้ ครั้นเรากลับมาก็ให้นำพรรคพวกมาสวมทาบ จิวฉองรับคำสั่งแล้วจึงคำนับลากวนอุแยกไปทางเขาโจจิ่วสัน ครั้นขุนเขียนและกวนอุเดินทางมาถึงเขตเมืองกิว ขุนเขียนเกรงว่าหากผลึลลามเข้าไปในเมืองโดยที่ยังไม่รู้สภาพการณ์ อาจเกิดเหตุร้ายขึ้นได้ จำเป็นที่จะต้องเข้าไปดูตลาดเลาก่อน จึงว่ากับกวนอุว่าให้ท่านรอเราอยู่ที่นี้ก่อน ตัวเราจะเข้าไปในเมืองแต่ผู้เดียว พบเล่าปีแล้วจะได้คิดอ่านกันต่อไป

กวนอุเห็นชอบกับความคิดของขุนเขียน ดังนั้นขุนเขียนจึงรีบเข้าไปในเมือง ในขณะที่กวนอุรออยู่ที่เขตเมือง ครั้นพอใกล้ค่ำกวนอุเห็นบ้านหลังหนึ่งตั้งอยู่ชายป่าเป็นที่ลับตา จึงพาทหารที่ติดตามเข้าไปในบ้านขอพบกับ

เจ้าของบ้าน กวนเต่งเจ้าของบ้านหลังนี้เป็นคนชรา อาศัยอยู่กับลูกสองคน คนโตชื่อกวนเหลียง ศึกษาและ สันทัดในวิชาฝ่ายนูน คนน้องชื่อกวนเป้ง ศึกษาและสันทัดในวิชาฝ่ายนู้ เมื่อทราบว่ามีแขกมาเยือนที่หน้าบ้าน กวนเต่งจึงรีบออกมาต้อนรับ แล้วถามผู้เยือนว่าท่านเป็นใคร จะไปทางไหนจึงได้ผ่านมาถึงบ้านนี้ กวนอุจึงว่า ข้าพเจ้านี้ชื่อกวนอุ เป็นชาวเมืองไถ่เหลียง ได้สาบานเป็นพี่น้องกับเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้น ขณะนี้กำลัง ติดตามหาเล่าปี่ซึ่งทราบว่าจะไปอาศัยอยู่กับอ้วนเสี้ยวที่เมืองกี้จิว กวนเต่งครั้นได้ยินว่าผู้มาเยือนคือกวนอุ จึงรีบ คอกเขาลงกับพื้นค่านับแล้วว่า ข้าพเจ้าชื่อกวนเต่ง แซ่เดียวกับท่าน ได้มาตั้งรกรากทำมาหากินอยู่ที่บ้านป่านี้ เป็นเวลาช้านานแล้ว มีบุตรสองคน ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ประดุงฟ้าถล่มแผ่นดินทลายของท่านก็รู้สึกดีใจ และภาคภูมิใจที่คนแซ่เดียวกันเป็นที่นับถือของผู้คนทั้งแผ่นดิน ทั้งพระเจ้าอาเล่าปี่นั้นก็กิตติศัพท์ลือเลื่องว่า มีน้ำใจโอบอ้อมอารี มีความเมตตาแก่อาณาประชาราษฎร์ เป็นบุญของข้าพเจ้านักที่ได้พบและรู้จักตัวท่านใน วันนี้ ว่าแล้วกวนเต่งได้ร้องเรียกบุตรทั้งสองคนให้เข้ามาค่านับกวนอุ แล้วจัดที่อยู่อาศัยและข้าวปลาอาหาร เลี้ยงดูกวนอุและทหารที่ติดตามมานั้น

ฝ่ายขุนเขียนเมื่อเข้าไปในเมืองได้สอบถามหาเล่าปี่จนพบ ค่านับปฏิสนธารกันแล้ว ขุนเขียนได้เล่าความที่ได้ พบกับกวนอุ เตียวหุย และสองสุหยินให้เล่าปี่ฟังสิ้นทุกประการ เล่าปี่ได้ข่าวคราวของน้องร่วมสาบานทั้งสอง และภริยาร่วมชีวิตก็ดีใจ จึงกล่าวกับขุนเขียนว่า ขณะนี้กันหยงที่ปรึกษาของเราอีกคนหนึ่งได้มาอยู่ที่เมืองกี้จิว เข้ารับราชการกับอ้วนเสี้ยว แต่ทำที่เป็นไม่รู้จักกัน ดังนั้นเราจะให้คนลอบไปตามกันหยงออกมาปรึกษาหารือ กันในค่ำวันนี้ ครั้นค่านับยังไม่ทันที่เล่าปี่จะได้ให้คนออกไปตามตัวกันหยง คนใช้ในบ้านก็มารายงานว่ามีคนชื่อ กันหยงมาขอพบ เล่าปี่จึงให้เชิญ เข้ามาในบ้าน แล้วแจ้งแก่กันหยงว่าเดิมเราจะว่าจะให้คนไปตามท่านมาพบ ในคืนนี้ แต่พอดีท่านมาเสียก่อนก็ดีแล้ว จะได้ปรึกษาหารือกัน แล้วเล่าปี่จึงว่าเราอยู่กับอ้วนเสี้ยวทุกวันนี เหมือนอยู่ในปากหมี่เพราะอ้วนเสี้ยวเป็นคนโลเล ชีระแวงสงสัย หากอยู่กับอ้วนเสี้ยวต่อไปก็จะเป็นอันตรายใน วันหนึ่ง เราได้อาสาอ้วนเสี้ยวไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวและก่งเต๋า ทั้งสองคนนี้อยอมอยู่ด้วยเราแต่ไม่ยอมเข้ากับ อ้วนเสี้ยว เราจึงกลับมาแจ้งข่าวแก่อ้วนเสี้ยว ทั้งหวังจะผูกมิตรเป็นพันธมิตรรับมือกับโจโฉในวันหน้า เมืองยี้ห ล่าแม้เป็นเมืองเล็ก แต่ก็ยังเป็นที่อาศัยรับมือกับโจโฉได้ชั่วคราว บัดนี้เราได้ขาน้องร่วมสาบานทั้งสองแล้ว จำ จะต้องรีบออกจากอ้วนเสี้ยวไปให้เร็วที่สุด

กันหยงจึงว่าความคิดของท่านทั้งนี้ชอบแล้ว แต่การรับมือกับโจโฉนั้นจำเป็นที่จะต้องมีฐานที่มั่นที่มั่นคงอย่าง หนึ่งและต้องมีพันธมิตรที่วางใจอีกอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าทอดตาทั่วแผ่นดินนี้เห็นมีแต่เล่าเปียวซึ่งแซ่ เดียวกับท่านตั้งตัวเป็นอิสระอยู่ไม่ขึ้นกับโจโฉ ทั้งเมืองเกงจิวก็เป็นเมืองใหญ่ ไพรพล ข้าวปลาอาหารก็บริบูรณ์ จึงควรที่ท่านจะได้เกลี้ยกล่อมเล่าเปียวให้ร่วมเป็นพันธมิตร ดังนั้นในวันพรุ่งนี้ให้ท่านไปพบอ้วนเสี้ยวขออาสา ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวและจะได้ถือเหตุนี้ออกจากอ้วนเสี้ยวไป เล่าปี่จึงว่าแผนการของท่านก็ดีอยู่ ส่วนตัวท่าน เล่าจะตามเราไปหรือว่าจะอยู่เมืองกี้จิว กันหยงจึงว่าข้าพเจ้าพร้อมจะตามท่านไปทุกหนแห่ง ถึงแม้อ้วนเสี้ยวจะ ชัดขวางประการใด ข้าพเจ้าก็จะคิดอ่านติดตามท่านไปจงได้ ครั้นซึกซ้อมกันเป็นอันดีแล้ว กันหยงจึงขอลาเล่า ปี่กลับไป

รุ่งขึ้นเล่าปี่จึงเข้าไปพบอ้วนเสี้ยวแล้วว่าการรับมือกับโจโฉนั้นจำเป็นที่จะต้องคิดอ่านหาพันธมิตร และบัดนี้โจ โฉได้ให้คนไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว แต่เล่าเปียวไม่ยอมสวามิภักดิ์เพราะเห็นว่าโจโฉเป็นทรราช ดังนั้นโอกาส จึงเปิดช่องแก่ท่านซึ่งคิดอ่านกำจัดโจโฉ ข้าพเจ้าจะขออาสาท่านไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวให้เข้าร่วมเป็น พันธมิตรกับท่านจงได้อ้วนเสี้ยวเห็นด้วยกับข้อเสนอของเล่าปี่แต่ติงว่าเล่าเปียวนั้นเป็นเจ้าเมืองเกงจิว มีหัว เมืองขึ้นถึงเก้าหัวเมือง ผู้คนและเสบียงก็อุดมสมบูรณ์ ข้าพเจ้าได้เล็งเห็นประโยชน์อยู่จึงเพียรให้ผู้คนไปเกลี้ย กล่อมเป็นหลายครั้งหลายหนแต่เล่าเปียวก็ไม่ปลงใจ เล่าปี่จึงว่าข้อนี้ท่านจงวางใจเพราะเล่าเปียวนั้นแซ่ เดียวกับข้าพเจ้า และน้ำใจเล่าเปียวนั้นก็ดีต่อราชวงศ์ชั้น ชิงซึ่งคิดกำจัดโจโฉอยู่มิได้ขาด ดังที่จะเห็นได้จาก ที่เคยร่วมมือกับเตียวลิ้วต่อต้านโจโฉ ตัวท่านทำการครั้งนี้เพื่อธำรงไว้ซึ่งพระมหาจักรี มีจุดยืนทางการเมือง เช่นเดียวกับเล่าเปียว ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมั่นใจว่าจะสามารถเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวได้สำเร็จดังความคิด

อ้วนเสี้ยวฟังเหตุผลของเล่าปี่แล้วตกปากอนุญาตให้เล่าปี่ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวตามเสนอ แล้วกล่าวขึ้นอีกว่า ข้าพเจ้าได้ข่าวว่าบัดนี้กวนอุได้ออกจากโจโฉแล้ว กำลังติดตามหาท่านอยู่ แต่กวนอุมีความผิดที่สังหารทหาร เอกของข้าพเจ้า ดังนั้นถ้ากวนอุมาข้าพเจ้าก็จำเป็นที่จะต้องประหารกวนอุเสีย เล่าปี่ยื่นคำอ้วนเสี้ยวเป็นที่พิกล เพราะหากคิดจะสังหารกวนอุแล้วใจจึงต้องมาบอกกล่าวให้ทราบความ จึงสงสัยว่าอ้วนเสี้ยวจะใช้อุบายด้นๆ ลวงตรวจสอบความคิดว่าเล่าปี่ไปครั้งนี้จะกลับมาอีกหรือไม่ เล่าปี่จึงตอบว่าเรื่องกวนอุนี้ท่านเคยว่ากับข้าพเจ้า ว่าอยากได้ตัวกวนอุมาเป็นกำลัง ข้าพเจ้าจึงมีหนังสือไปถึงกวนอุ ดังนั้นเมื่อกวนอุออกจากโจโฉแล้ว คงจะมา เมืองกี้จิวเป็นมั่นคง แล้วใจท่านจึงลະคำคิดจะฆ่ากวนอุเสียอีก อ้วนเสี้ยวได้ยินเล่าปี่ว่ากวนอุจะมาเมืองกี้จิวก็ ดีใจ เพราะในความคิดของอ้วนเสี้ยวนี้เข้าใจว่านี่คือผลของการหยั่งน้ำใจเล่าปี่ว่าจะกลับมาเมืองกี้จิวอีก จึงว่า ข้าพเจ้ากล่าวทั้งนี้เพื่อลองใจท่านดูเท่านั้น ท่านรีบรับกวนอุเข้ามาเถิด ข้าพเจ้าจะให้ตำแหน่งเป็นขุนนาง

ผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร เล่าปีเห็นอ้วนเสี้ยวสิ้นสงสัยแล้วจึงคำนวณลาอ้วนเสี้ยวกลับมาที่พักเพื่อเตรียมการไปเมืองเกงจิ๋ว ครั้นถึงที่พักจึงบอกขุนเขียนให้รีบล่องหน้าไปบอกกวนอุว่าให้รออยู่ ณ ที่เดิม แล้วเล่าปีจะติดตามไปพบขุนเขียนรับคำสั่งแล้วรีบออกเดินทางตั้งแต่เพลานั้น

เล่าปีคล้อยหลังไปไม่ทันนาน กันหยงได้เข้ามาขอพบอ้วนเสี้ยวแล้วว่าซึ่งท่านจะให้เล่าปีไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวนั้น ข้าพเจ้าเกรงใจว่าเล่าปีไปแล้วจะไม่กลับมาหาท่าน แต่จะไปเข้าด้วยเล่าเปียว ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้เล่าปีบิดพลิ้วข้าพเจ้าขออาสาท่านไปกับเล่าปีด้วย เพื่อจะได้ช่วยกันว่ากล่าวให้เล่าเปียวตกลงเข้าเป็นพันธมิตรด้วยท่าน และจะได้ช่วยหว่านล้อมเล่าปีมิให้ออกหากจากท่าน อ้วนเสี้ยวไม่รู้สึกกันหยงจึงเห็นชอบ แล้วสั่งให้กันหยงร่วมเดินทางกับเล่าปีไปเมืองเกงจิ๋ว กันหยงได้รับอนุญาตแล้วจึงรับคำนวณลาอ้วนเสี้ยว ก้าวเต่าที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวพอได้ทราบข่าวว่าอ้วนเสี้ยวให้เล่าปี และกันหยงไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวก็ร้อนใจ รีบเข้ามาขอพบอ้วนเสี้ยวแล้วว่าท่านให้เล่าปีไปเกลี้ยกล่อมเล่าเป๊กและก่งเต่าที่เมืองยี่หล่าแต่ไม่สำเร็จ บัดนี้จะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวอีกเล่า เห็นว่าเล่าปีไปครั้งนี้แล้วจะไปเข้าด้วยเล่าเปียว และจะไม่กลับมาเมืองกี้จิ๋วอีก จึงขอท่านไต่ดคำสั่งดังกล่าวเสีย

อ้วนเสี้ยวจึงว่าเล่าปีเป็นคนแซ่เดียวกับเล่าเปียว คงจะเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวได้สมความคิด ทั้งเล่าเปียวเล่าบัดนี้ขาดพันธมิตรเพราะเตียวลิ้วได้แปรพักตร์ไปเข้าด้วยโจโฉแล้ว หากเล่าปีไปว่ากล่าวโดยดี เห็นที่เล่าเปียวจะเห็นประโยชน์ซึ่งรวมกันอยู่กับฝ่ายเรา อนึ่งเล่าเราก็ก็นำกันหยงซึ่งเป็นที่ปรึกษาและซื่อสัตย์ต่อเราติดตามเล่าปีไปด้วย แม้หากเล่าปีจะคิดบิดพลิ้วกันหยงคงจะคิดอ่านเอาตัวเล่าปีกลับมาจึงได้ ก้าวเต่าได้ฟังอ้วนเสี้ยวตั้งมั่นรู้แนใจอ้วนเสี้ยวดีว่าไม่ชอบคนคัดค้านจึงคำนวณลาอ้วนเสี้ยว เดินทางทอดใจใหญ่กลับออกมา

รุ่งขึ้นเล่าปีและกันหยงจึงออกเดินทางจากเมืองกี้จิ๋ว โฉมหน้าไปยังเมืองเกาเซีย หลุดรอดไปจากปากหมีได้ตั้งแต่บัดนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ดอกท้อบานสะพรั่ง (ตอน 140)

เล่าปีพอได้รับอนุญาตจากอ้วนเสี้ยวให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว ความรู้สึกก็ประหนึ่งหลุดออกมาจากปากหมี กลับถึงบ้านแล้วสั่งให้ขุนเขียนรีบล่องหน้าไปบอกข่าวให้กวนอุทราบจะได้ไม่ต้องเข้ามาที่เมืองกี้จิ๋วโดยเล่าปีจะตามไปพบ ขุนเขียนไปพบกวนอุตามคำสั่ง แล้วตั้งตารอเล่าปีที่เส้นทางซึ่งเล่าปีจะต้องตามมา เล่าปีและกันหยงพอพ้นจากประตูเมืองกี้จิ๋วก็เร่งรีบเดินทาง ครั้นมาถึงใกล้จุดนัดหมายที่นัดไว้กับขุนเขียน เห็นขุนเขียนและกวนอุกับทหารที่ติดตามมารอต้อนรับอยู่ก็ดีใจ

ทางด้านกวนอุเห็นเล่าปีก็รีบลงจากหลังม้าตรงเข้าไปหาผู้ใหญ่ สองพี่น้องสวมกอดกันด้วยความดีใจ ละล้าละลักหักทลายกันด้วยความห่วงใยอย่างลึกซึ้ง ต่างฝ่ายต่างเล่าความข้างหลังแต่โดยย่อให้อีกฝ่ายหนึ่งได้ทราบ แล้วกวนอุจึงพาเล่าปีเข้าไปที่บ้านของกวนเต่ง กวนเต่งเห็นกวนอุนำเล่าปีเข้ามาในบ้าน ดูคลิกลักษณะแล้วคาดเดาได้ว่าคนผู้นี้คือพระเจ้าอาเล่าปี วีรชนในอุดมคติของตน จึงรีบเรียกบุตรทั้งสองแล้วพร้อมกันเข้าไปคำนวณเล่าปี เล่าปีเห็นกวนเต่งและบุตรทั้งสองก็รู้สึกสนิทสนมตั้งแต่ครั้งแรกพบ จึงถามว่าท่านกับบุตรทั้งสองนี้ชื่ออะไร กวนอุได้ยินก็ชี้มือไปที่กวนเต่ง ตอบคำถามเล่าปีเสียเองว่าเป็นกวนเต่ง เป็นคนแซ่เดียวกับข้าพเจ้าที่คุกเข่าอยู่ขวามือคือกวนเหลียง เป็นบุตรคนโต ส่วนที่คุกเข่าอยู่ซ้ายมือคือกวนเป้ง เป็นบุตรคนเล็ก กวนเต่งมีความเลื่อมใสเล่าปีมาแต่เดิม ครั้นได้เห็นน้ำใจโอบอ้อมอารีที่เอาใจใส่ตัวซึ่งเป็นเพียงคนบ้านป่าก็ยิ่งเพิ่มความศรัทธาเลื่อมใส จึงกล่าวกับเล่าปีว่าข้าพเจ้าตั้งใจจะยกกวนเป้งบุตรคนเล็กให้ไปรับราชการอยู่กับกวนอุ แต่เกรงว่าท่านจะไม่ทราบความ ทั้งเกรงว่ากวนอุจะไม่กล้ารับ บัดนี้ได้พบท่านแล้วจึงขอตำราท่าน เล่าปีจึงถามว่ากวนเป้งเวลานี้อายุได้เท่าใด กวนเต่งตอบว่าบัดนี้กวนเป้งอายุได้สิบห้าปีแล้ว มีความสนใจศึกษาเรื่องราวเล่าปีจึงว่าซึ่งท่านจะยกบุตรให้ไปอยู่ด้วยกวนอุนั้นเรามีความยินดีด้วย และเห็นว่าขณะนี้กวนอุยังไม่มีบุตร ดังนั้นจึงออกปากขอบุตรท่านให้เป็นบุตรบุญธรรมของกวนอุ

กวนเต่งยินค่าเล่าปีที่ให้ความเมตตาแก่ตัวเกินกว่าที่คาดคิดก็รีบคำนวณตัวคำนวณจนศีรษะจรดพื้น แล้วว่าพระคุณท่านครั้งนี้ประดุจแผ่นดินและแผ่นฟ้าที่ข้าพเจ้าและครอบครัวจะจารึกไว้ไม่มีวันลืมเลือน กวนเต่งหันหน้ามาทางกวนอุ คำนับแล้ววานนับแต่เวลานี้ไปข้าพเจ้าขอยกกวนเป้งบุตรคนเล็กให้เป็นบุตรบุญธรรมของท่าน กวนอุได้ฟังก็ดีใจ พยักหน้าเป็นที่เห็นด้วยและน้อมปฏิบัติตาม กวนเต่งได้หันมาส่งกวนเป้งบุตรให้รับภาระขอขอบคุณเล่าปีและกวนอุ กวนเป้งเป็นเด็กเฉลียวฉลาดและรู้ธรรมเนียมเป็นอย่างดี ได้ยินคำบิดาก็เดินมาตรงหน้าเล่าปีคุกเข่าลงกับพื้นคำนับแล้วเรียกเล่าปีว่าขอขอบคุณท่านลง จากนั้นจึงลุกมากุ๊กเข่าลงกับพื้นตรงหน้ากวนอุ คำนับ

จนศีรษะจรดเท้ากวนอุแล้ววกวนเป้งขอคารวะท่านพ่อ กวนอุเห็นดังนั้นจึงก้มลงเอามือประคองกวนเป้งให้ลุกขึ้นแล้วกล่าวซ้ำว่ากวนเป้งลูกเรา เล่าปีเห็นกวนอุรับกวนเป้งเป็นบุตรบุญธรรมแล้วจึงว่าเราจะอยู่ที่นี้นานไม่ได้ เพราะยังอยู่ในเขตเมืองกัจฉิว หากอ้วนเสียจะได้คิดแล้วเกิดระแวงสงสัยให้คนติดตามมา ปัญหาที่ไม่คาดคิดก็อาจเกิดขึ้นได้ เราควรจะไปให้พ้นเขตเมืองกัจฉิวโดยเร็วที่สุด

กวนอุจึงว่าข้าพเจ้าพร้อมเดินทางอยู่แล้ว รอฟังแต่คำสั่งของพี่ใหญ่เท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้เล่าปี กวนอุ จึงให้กวนเป้งจัดเตรียมข้าวของ เสริจแล้วคำนับลา กวนเต่งพา ทหารทั้งปวงที่ติดตามมาตรงไปเมืองเก่าเซีย ครั้นมาถึงถึงทางแยกที่จะไปยังเขาโงจิวสัน กวนอุได้เร่งม้าล่องหน้าไปที่ทางแยกก่อนด้วยหวังว่าจะได้ทักทายพูดจากับจิวฉองและหุยง่วนเสียให้เตรียมการต้อนรับเล่าปีผู้พี่ใหญ่ พอมาถึงทางแยกภาพที่เห็นกลับผิดความคาดหมาย กวนอุเห็นจิวฉองและพรรคพวกที่ติดตามมาราวสามสิบคนมีเลือดไหลท่วมกายทั้งไพร่ทั้งพล ยังไม่ทันที่จะได้วักกล่าวประการใด เล่าปีก็น่าคะเนมาถึง กวนอุได้แนะนำจิวฉองต่อเล่าปี จิวฉองและพรรคพวกที่ตามมารีบลงจากหลังม้า คุกเข่าคารวะเล่าปี เล่าปีเห็นจิวฉองและพรรคพวกต้องอาวธบาดเจ็บ มีเลือดไหลท่วมกายก็สงสัยจึงถามว่า นี่เป็นเรื่องราวใดกัน จิวฉองจึงรายงานว่ากวนอุได้สั่งให้ข้าพเจ้าไปบอกหุยง่วนเสียให้พาพรรคพวกมารอรับท่านอยู่ที่นี่ แต่ปรากฏว่าเมื่อไปถึงจึงได้ทราบข่าวว่ามีทหารคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ สง่างาม ได้เดินทางไปที่เขาโงจิวสัน พรรคพวกของหุยง่วนเสียเห็นม้าของทหารผู้นี้ก็อยากได้จึงเข้าชิงเอา แต่ฝีมือของทหารผู้นี้จัดจ้านยิ่งนัก เพียงพริบตาทหารของหุยง่วนเสียก็บาดเจ็บทุกคน แล้วไปตามหุยง่วนเสียออกมาช่วย แล้วว่าหุยง่วนเสียต่อสู้กับทหารคนนี้ไม่สิ้นเพลงก็ถูกทหารผู้นี้ฆ่าตาย แล้วคุมเอาพรรคพวกของหุยง่วนเสียไว้เป็นพวก ตั้งมั่นอยู่ที่เขาโงจิวสัน พอข้าพเจ้าไปถึงเขาโงจิวสันก็ได้ต่อสู้กับทหารคนนี้ แต่สู้ฝีมือไม่ได้จึงได้รับบาดเจ็บทั่วทุกคน

เล่าปีได้ฟังคำจิวฉองก็ฉงใจคิดว่าทหารผู้นี้เป็นใครหนอ จึงมีฝีมือกล้าแข็ง แต่ดูลักษณะการของจิวฉองและทหารที่บาดเจ็บแล้วประจักษ์ชัดว่าทหารผู้นั้นมิได้มุ่งหมายเอาชีวิต ทุกคนจึงรอดตายมาได้ จึงถามจิวฉองว่าทหารคนนี้มีชื่ออะไร ท่านรู้จักหรือไม่ จิวฉองจึงว่าจนถึงบัดนี้ก็ไม่ใคร่รู้จักว่าทหารผู้นี้มีชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร และมาจากที่ไหน เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็สงสัย ในขณะที่ใจกระสีกไปถึงจุล่งชวเสียงสาน ทหารเอกของกองขุนจ้าน ซึ่งได้ตั้งความปรารถนาพร้อมกันไว้แต่ก่อนว่าหากบุญมี วันหน้าคงจะได้มาอยู่ด้วยกัน จึงสั่งให้จิวฉองนำทางไปที่เขาโงจิวสัน

จิวฉองพาทหารรีบตรงไปข้างหน้าถึงเขาโงจิวสันก่อนก็ร้องทำทนายให้ทหารนิรนามซึ่งบัดนี้คุมพรรคพวกของหุยง่วนเสียไว้ให้ออกมารบ จิวฉองร้องทำทนายอยู่ไม่นานก็เห็นทหารผู้นั้นขี่ม้าใส่เกราะถือทวนนำหน้าพรรคพวกลงมาจากรเนินเขา เล่าปีตามจิวฉองมาถึงก็พอดีที่ทหารตัวนายนำหน้าพวกลงมาจากรเนินเขา เล่าปีเห็นแต่ไกลก็จำได้ว่าเป็นจุล่งจิงซึกม้าออกไปหน้าขบวน โบกมือชวขึ้นเป็นที่ทักทาย จุล่งนำพวกมาตามคำทำของจิวฉอง แต่พอเห็นเล่าปียืนมาอยู่ข้างหน้าทหารก็ดีใจ รีบขี่ม้าตรงเข้ามาที่เล่าปี ลงจากหลังม้าวางทวนลงกับพื้นแล้วคุกเข่าคำนับเล่าปี

เล่าปีและกวนอุเห็นเช่นนั้นจึงรีบลงจากหลังม้า ตัวเล่าปีตรงเข้าไปประคองจุล่งให้ลุกขึ้นแล้วว่าไม่พบกันเสีย นาน ไฉนท่านจึงมาอยู่เสียที่นี่ จุล่งจึงว่าหลังจากแยกกับท่านเมื่อครั้งก่อนแล้วข้าพเจ้าได้ติดตามกองขุนจ้านไปตามเดิม ต่อมาอ้วนเสียช่วยยกกองทัพไปรบกับกองขุนจ้าน แต่กองขุนจ้านประมาททำการสงครามเอาแต่ใจตัวไม่ฟังคำที่ปรึกษาทั้งปวงจึงเสียที่แก้อ้วนเสียจนตัวตาย อ้วนเสียได้ให้ทหารมาเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าหลายครั้งหลายหน แต่ข้าพเจ้าไม่ปลงใจด้วย เพราะได้สัญญาไว้กับท่านว่าจะมาอยู่ด้วยกัน จึงออกติดตามหาท่าน พอมาถึงกลางทางจึงทราบว่าท่านเสียที่แก้อ้วนเสียและไปอยู่อยู่กับอ้วนเสียที่เมืองกัจฉิว ส่วนกวนอุไปอยู่กับโจโจแต่เกรงว่าหากไปหาท่านที่เมืองกัจฉิวจะถูกอ้วนเสียทำอันตรายจึงร้องรอโอกาสอยู่ ในขณะที่ข้าพเจ้ามาถึงที่นี่ถูกกลุ่มโจรที่นำโดยหุยง่วนเสียจะปล้นชิงเอาม้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงฆ่าหุยง่วนเสียเสีย แล้วคุมพวกโจรตั้งอยู่ที่เขาโงจิวสัน จึงได้มาพบท่าน ณ บัดนี้

เล่าปี กวนอุ ได้เล่าความแต่หนหลังให้จุล่งฟังเช่นเดียวกัน แล้วเล่าปีจึงว่า เราได้พบท่านเมื่ออยู่กับกองขุนจ้านนั้น เราก็มีความรักท่านอยู่เป็นอันมาก ยังหาบุญไม่จึงมิได้มาอยู่ร่วมคิดด้วยกัน บัดนี้บุญเรามาถึงแล้วจึงเผชิญให้มาพบกัน จุล่งได้ฟังคำเล่าปีก็ต่อมศีระระงแล้ว ว่า แต่ข้าพเจ้าเที่ยวมาทุกเมือง จะหาที่พึ่งซึ่งมีน้ำใจโอบอ้อมอารีเหมือนท่านนี้ก็ไม่มี บัดนี้เป็นบุญของข้าพเจ้าได้กลับมาพบท่าน ข้าพเจ้าจะขออยู่เป็นบ่าวท่าน ถึงมาตรว่าจะได้ยากลำบากเป็นประการใด ข้าพเจ้าจะขออาสาไปกว่าจะสิ้นชีวิต เล่าปีได้ยินเช่นนั้นก็ยินดี เข้ามาสวมกอดจุล่งไว้ จากนั้นเอามือทั้งสองกุมมือทั้งสองของจุล่งแล้วว่านับแต่บัดนี้พวกเราเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน ว่าแล้วเล่าปีได้นำคณะเดินทางไปเมืองเก่าเซีย

ครั้นพอใกล้เขตเมืองกวางจูจึงสั่งให้ทหารรีบล่วงหน้าไปแจ้งข่าวให้เดี่ยวหุยทราบ พอเดี่ยวหุยทราบว่าเล่าปีกำลังมาเมืองเก่าเซียก็ดีใจ รีบพาบิติก บิฮองและทหารยกออกมาต้อนรับเล่าปีที่นอกเมือง ทักทายกันตามประสาพี่น้องแล้ว เดี่ยวหุยจึงนำเล่าปีและคณะกลับเข้าไปในเมือง พอถึงจวน สองสุหยินของเล่าปีซึ่งได้ทราบข่าวคราวของเล่าปีแล้วได้ออกมาตั้งตารอที่หน้าประตูจวน ครั้นเห็นเล่าปีเดินเข้ามา สองสุหยินจึงคุกเข่าลงกับพื้นคำนับ เล่าปีได้เข้ามาประคองทั้งสองสุหยินให้ลุกขึ้นด้วยความยินดี ต่างฝ่ายต่างเล่าความหลังให้แก่กันฟังทุกประการ เล่าปีได้ฟังความจากสองสุหยินแล้วก็กล่าวสรรเสริญกวางจูว่าน้องเรานี้ดำรงความภักดีสัตย์ซื่อหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้

เล่าปี กวางจู เดี่ยวหุย สามพี่น้องแห่งสวนท้อได้กลับมาพร้อมหน้ากันอีกครั้งหนึ่ง ทั้งจุล่งขุนศึกสำคัญที่เล่าปีตั้งความปรารถนามาช้านานที่จะได้ตัวมาร่วมทำการก็ได้มาอยู่ด้วยสมความปรารถนา ทั้งพร้อมหน้าด้วยสุหยินทั้งสอง ตลอดจนขุนเขียน บิติก บิฮอง และกันหยง ที่ปรึกษา บรรยายากศของความดีใจ ของความสุขใจที่ได้พร้อมหน้ากันอีกครั้งหนึ่งจึงสร้างความเบิกบานใจให้เกิดขึ้นแก่ทุกคน เดี่ยวหุยเห็นเป็นโอกาสอันดีที่พี่น้องและผองเพื่อน ตลอดจนคณะผู้ร่วมงานได้มาพร้อมหน้ากันครั้งนี้จึงสั่งการเจ้าหน้าที่ให้แต่งการพิธีบูชาบวงสรวงขอขอบคุณเทพยดาฟ้าดินที่ได้ปกป้องรักษาและดลบันดาลให้ทุกคนได้มาพร้อมหน้ากัน จากนั้นจึงสั่งให้จัดโต๊ะเลี้ยงบรรดาขุนนาง ที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง เสร็จการนั้นแล้วเล่าปีจึงเรียกกวางจู เดี่ยวหุย จุล่ง และที่ปรึกษาทั้งปวงมาปรึกษาว่าเมืองเก่าเซียที่เราอยู่ ณ บัดนี้เป็นหัวเมืองเล็กชั้นจัตวา ผู้คนก็น้อยเสบียงอาหารก็ขัดสน ไม่สามารถใช้เป็นที่ตั้งมั่นทำการใหญ่ได้ ควรจะยกไปตั้งหลักอยู่ที่เมืองยี่หล่าซึ่งเป็นเมืองที่ใหญ่กว่าเมืองเก่าเซีย

ในขณะที่กำลังปรึกษายู่ ณ นั้น ทหารรักษาการได้เข้ามารายงานว่าเล่าเพ็กและก่งเต๋าให้พลเดินสารถือหนังสือมาจากเมืองยี่หล่า เล่าปีจึงสั่งให้ทหารนำพลเดินสารเข้ามาพบ และรับสารของเล่าเพ็ก ก่งเต๋ามาเปิดอ่าน ในสารของเล่าเพ็กและก่งเต๋ามีเนื้อความว่าเล่าเพ็กและก่งเต๋ารอระมาแย้งพระเจ้าอาเล่าปี ด้วยบัดนี้ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวท่านได้มาอยู่เมืองเก่าเซียแล้ว แต่เห็นว่าเมืองเก่าเซียเป็นเมืองเล็ก ไม่สามารถใช้เป็นที่มั่นได้ จึงขอเชิญให้ท่านยกไปตั้งอยู่ที่เมืองยี่หล่าซึ่งเป็นหัวเมืองใหญ่กว่า จะได้คิดอ่านทำการใหญ่สืบไปเมื่อหน้า เล่าปีเห็นหนังสือก็มีใจยินดี สั่งให้ยกทหารและครอบครัวทั้งสิ้นจากเมืองเก่าเซียไปอยู่เมืองยี่หล่า

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวทราบข่าวว่าเล่าปีบิดพลัวไม่ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว จึงเรียกที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาปรึกษาวางจะยกกองทัพไปจับตัวเล่าปี แต่กัวเต๋าได้ทัดทานว่าศัตรูที่แท้จริงของท่านคือโจโจไม่ไช่เล่าปี จึงไม่ควรที่ท่านจะยกกองทัพไปรบกับเล่าปี เพราะเท่ากับเป็นการทำลายพันธมิตรและโจโจอาจฉวยโอกาสยกกองทัพมาตีเมืองก็ฉิว การที่เล่าปีไปตั้งหลักอยู่ที่เมืองยี่หล่า ถึงอย่างไรก็ยอมเป็นพันธมิตรกับท่าน เพราะต่างเป็นปฏิปักษ์ด้วยโจโจ ภาระหน้าที่เฉพาะหน้าที่คือต้องเกลี้ยกล่อมขุนเข็กเจ้าเมืองกั้งตั้ง ซึ่งมีหัวเมืองขึ้นถึงหกหัวเมือง ชาวปลาลาอาหาร ผู้คนก็บริบูรณ์ อ้วนเสี้ยวเห็นด้วยกับข้อเสนอของกัวเต๋า จึงแต่งหนังสือแล้วตั้งต้นเงินเป็นทูตไปเกลี้ยกล่อมขุนเข็ก ณ เมืองกั้งตั้ง

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

พยัคฆ์น้อยต้องพิชิตเกาทัณฑ์ (ตอน 141)

เจี้ยนอันศกปีที่สี่ เป็นช่วงเวลาพระเจ้าเหียนเต๋ได้เสด็จไปประทับที่เมืองสุโตร์ราชธานีใหม่ได้สี่ปี โจโจได้ครองอำนาจรัฐสวนกลางไว้อย่างเบ็ดเสร็จ แผ่อิทธิพลเหนือดินแดนอันเป็นนัยกึ่งซึ่งตกอยู่ในปมธาตุดิน และได้ปราบปรามปรีภักซ์ดาวดินลงไปเป็นจำนวนมาก ทางด้านเหนือคงเหลืออ้วนเสี้ยวและม้าเท้ง หันซุย ทางด้านใต้ คงเหลือเล่าเปียวและขุนเข็ก ส่วนทางด้านตะวันตกเหลือเตียวล้อและเล่าเจียง โดยดินแดนที่เป็นจ๊กก๊กก็คือเมืองเสฉวนและเมืองฮันตั้ง ซึ่งเล่าเจียงและเตียวล้อเป็นเจ้าของ เป็นดินแดนขนาดใหญ่และอุดมสมบูรณ์ เป็นดินแดนที่พระเจ้าฮันโกโจ-เล่าปี่ง ปรมุภษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮันเคยใช้เป็นฐานแห่งอำนาจในอดีต

ในช่วงเวลานี้เล่าปีเชื้อพระวงศ์เนจรยังคงรอนเรพเนจรอยู่ดังเดิม ล่าสัดได้เมืองเก่าเซียที่เดี่ยวหุยยึดไว้ และได้เมืองยี่หล่าซึ่งเล่าเพ็กและก่งเต๋ายอมสวามิภักดิ์ เล่าปีได้เคลื่อนย้ายครอบครัวและกำลังทหารหาพันคนไปตั้งหลักปักฐานอยู่ที่เมืองยี่หล่า หัวเมืองชั้นตรีอย่างเมืองยี่หล่าและหัวเมืองชั้นจัตวาอย่างเมืองเก่าเซียจึงเป็นดินแดนในอิทธิพลของเล่าปี แต่มีพื้นที่ตลอดจนประชากรและกำลังที่อ่อนด้อยเทียบไม่ได้กับกำลังอำนาจ

ของโจโจในเมืองหลวง ขุนเช็กบุตรของเสื่อชาวขุนเทียนสืบสายเลือดกล้าหาญวู่วามจากบิดา จึงได้สมญาว่า พยัคฆ์น้อยแห่งลุ่มน้ำแยงซีได้ครองอำนาจเหนือดินแดนกังต้ง อันเป็นดินแดนที่ได้ชื่อว่างอก๊ก แม้จะยังไม่สามารถยึดครองหัวเมืองต่างๆ ได้หมดสิ้น แต่ก็ต้องนับว่าขุนเช็กได้แผ่อำนาจอิทธิพลเหนือฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีอย่างกว้างขวาง จะเป็นรองก็แต่โจโจ แต่ในขณะที่เดียวกันยอมเหนือกว่าเล่าปี่มากมายนัก

ขุนเช็กต้องการที่จะสถาปนาอำนาจเหนือแคว้นกังต้งอย่างเบ็ดเสร็จ ดังนั้นเมื่อโอกาสอำนวยจึงได้กรีธาทัพไปตีเมืองโลกั้งและเมืองอิเจียงไว้ในอำนาจได้สำเร็จ กวาดต้อนผู้คนและของสมกำลังทหารเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก ครั้นยึดได้เมืองโลกั้งและเมืองอิเจียงแล้ว ขุนเช็กยังหวังได้ยศและตำแหน่งจากเมืองหลวงเพิ่มขึ้น จึงให้เตียวเหยียนเป็นทูตถือฎีกาขึ้นไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเด่วว่าบัดนี้ขุนเช็กได้ครองอำนาจในดินแดนฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซี ได้ปราบปรามหัวเมืองไว้ในอำนาจ ทำให้เกิดสันติสุขและสันติภาพขึ้นในดินแดนแถบนี้ เตียวเหยียนถือฎีกาเข้าเมืองหลวงแล้วต้องยื่นผ่านโจโจอัครมหาเสนาบดีตามทางราชการ ดังนั้นความสัมพันธ์ของขุนเช็กกับเมืองหลวงในช่วงระยะเวลานี้จึงยังไม่ขาดสะบั้นจากราชสำนัก แต่หาได้ยอมสวามิภักดิ์โดยสมบูรณ์ไม่

โจโจเห็นฎีกาของขุนเช็กแล้วก็รู้แน่แท้ว่าขุนเช็กคิดตั้งตัวเป็นใหญ่ในแคว้นกังต้ง ครั้นจะปราบปรามขุนเช็กเสียในทันที การศึกข้างเหนือยังต้องคุมเชิงอยู่กับอ้วนเสี้ยว ทั้งต้องคอยระวังมาทาง หันซุย ซึ่งได้ร่วมคิดการกับกลุ่มตั้งสินและเล่าปี่ ไม่อาจทำการได้ตามความประสงค์ โจโจจึงได้แต่ทอดถอนใจใหญ่รำพึงว่า "ธรรมดาชาติลูกเสือแล้วย่อมร้ายกาจ ผู้ใดจะหมายทำอันตรายแก่ลูกเสือนั้นก็ไม่ได้" โจโจคิดจะปราบปรามขุนเช็กให้อยู่ในอำนาจแต่ติดขัดด้วยการศึกษาทางด้านเหนือจึงคิดผูกไมตรีตั้งขุนเช็กไว้เป็นพวกด้วยกลวิธีผูกดวงตำราว่าจะยกน้องสาวของโจโจให้มาเป็นภรรยาของผู้น้องของขุนเช็ก หวังเอาการผูกดวง ครั้นนี้ตั้งขุนเช็กไว้เป็นพวก แต่ในขณะที่เดียวกันเพื่อสกัดกั้นความเติบโตใหญ่ของขุนเช็ก โจโจจึงไม่นำฎีกาของขุนเช็กขึ้นกราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเด่วเพื่อทรงมีพระบรมราชวินิจฉัย ทั้งยังเอาตัวเตียวเหยียนไว้ทำราชการในเมืองหลวง ขุนเช็กรอฟังข่าวจากเตียวเหยียนแต่ไม่ได้ความจึงสืบสาวราวเรื่องว่าเหตุใดจึงเจียบหายไป พอทราบความว่าโจโจปิดฎีกาไว้ไม่นำขึ้นกราบบังคมทูล และเอาตัวเตียวเหยียนไว้ทำราชการในเมืองหลวง ขุนเช็กจึงโกรธโจโจคิดจะยกกองทัพไปตีเมืองสุโด้

ขุนเช็กสั่งให้กองทัพทั้งกองทัพบก และกองทัพเรือฝึกซ้อมไพร่พลรอคอยโอกาสที่จะยกไปตีเมืองสุโด้ ขาวครวการเตรียม กองทัพของขุนเช็กแพร่ขยายทั่วไปในดินแดนกังต้ง เค้ก้องเจ้าเมืองเมืองงอกุ่ ซึ่งเป็นหัวเมืองขึ้นต่อเมืองกังต้งไม่พอใจขุนเช็กก็คิดอ่านทำสงครามกับเมืองหลวง จึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปแจ้งแก่โจโจว่าขุนเช็กเตรียมการเพื่อจะยกกองทัพไปตีเมืองหลวงเป็นการกบฏต่อแผ่นดิน ขอให้โจโจยกกองทัพลงมาปราบหรือมิฉะนั้นก็ให้กราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเด่วให้มีพระบรมราชโองการเรียกตัวขุนเช็กเข้าไปรับราชการในเมืองหลวง โชคไม่เข้าข้างเค้ก้อง เพราะในขณะที่ทูตของเค้ก้องถือหนังสือลงเรือข้ามอ่าวจะเดินทางไปเมืองหลวงนั้น ถูกทหารลาดตระเวนทางทะเลของเมืองกังต้งจับตัว ตรวจค้นพบหนังสือของเค้ก้องแล้วนำตัวทูตและหนังสือนั้นเอาไปให้แก่ขุนเช็ก ขุนเช็กเห็นหนังสือของเค้ก้องก็โกรธที่ลูกน้องคิดขายนายจึงสั่งประหารทูต แล้วคิดอุบายให้ทหารไปเชิญเค้ก้องเจ้าเมืองงอกุ่มาขึ้นโต๊ะที่เมืองกังต้ง เค้ก้องเป็นเจ้าเมืองที่ขึ้นต่อเมืองกังต้ง ไม่ได้สงสัยว่าขุนเช็กจะทราบความที่เสนอไปยังโจโจ จึงมาขึ้นโต๊ะตามคำเชิญ ครั้นเค้ก้องมาขึ้นโต๊ะตามคำเชิญแล้ว ขุนเช็กจึงเอาหนังสือของเค้ก้องให้ดูแล้วว่าเหตุใดจึงกล่าวหาว่าเป็นกบฏ แล้ววางแผนการร้ายให้โจโจกำจัดเสียเล่า เค้ก้องเห็นดังนั้นก็ตกใจไม่สามารถโต้ตอบประการใดได้ ขุนเช็กจึงสั่งทหารให้จับเค้ก้องเอาไปตัดศีรษะ และสั่งทหารให้ไปจับครอบครัวและพรรคพวกของเค้ก้องที่เมืองงอกุ่เพื่อจะเอาตัวมาประหารเสียให้สิ้น

พรรคพวกและผู้คนในครอบครัวของเค้ก้องทราบข่าวจึงพากันหลบหนีจากราชภัยของขุนเช็ก แต่การครั้งนี้ได้ผูกพยาบาทให้เกิดขึ้นแก่นายทหารของเค้ก้องหลายคน นายทหารของเค้ก้องสามนายคิดถึงคุณเค้ก้องจึงวางแผนแก่แค้นขุนเช็ก ปลอมตัวเป็นชาวบ้านมาเคลื่อนไหวอยู่ชายป่าใกล้เมืองกังต้ง คอยติดตามข่าวคราวการเคลื่อนไหวของขุนเช็กเพื่อแค้นให้แก่เค้ก้อง วันหนึ่งขุนเช็กนิกรสนุกจึงพาทหารติดตามไปล่าสัตว์ในป่าใกล้เมืองกังต้ง ทหารคนสนิทได้หัดทานว่าเสถียรณการณบ้านเมืองยังไม่ปกติ ไม่สมควรที่ขุนเช็กจะเข้าป่าล่าสัตว์ แต่ขุนเช็กนั้นทะนงในฝีมือและมีน้ำใจกล้าหาญไม่หวั่นเกรงอันตรายจึงไม่ฟังคำ พาทหารแต่สิบสองคนเข้าป่าไป ทหารคนสนิทของขุนเช็กหวังนายว่าจะได้รับอันตรายจึงนำความไปรายงานให้กับเตียวเหยียน เที่ยงเหาได้ทราบความก็ตกใจรีบพาทหารสิบคนติดตามขุนเช็กไป ขุนเช็กเข้าไปล่าเนื้อในป่า เห็นกวางตัวหนึ่งจึงเร่งฝีเท้ามารับตามเข้าไปในป่าลึก ทำให้ทหารเดินเท้าที่ติดตามตามไปไม่ทัน นายทหารของเค้ก้องทั้งสามคนติดตามข่าวความเคลื่อนไหวของขุนเช็กอย่างใกล้ชิดได้ทราบข่าวการเข้าป่าล่าสัตว์จึงตั้งกลุ่มคอยที่อยู่ ครั้นขุนเช็กขี่ม้าลี้เข้ามาในป่าใกล้จากทหารที่ติดตามและเข้ามาใกล้ระยะที่ชุมนุมอยู่จึงรวมกันเข้าไปทำร้ายขุนเช็ก "คนหนึ่งเอาทวนแทงถูกเท้าซ้ายขุนเช็ก คนหนึ่งเอาเกาทัณฑ์ยิงถูกหน้าผากขุนเช็ก" ขุนเช็กถูกยิงก็โกรธ ตั้ง

เอาเกาทัณฑ์ออกจากหน้าผากแล้วยิงเกาทัณฑ์ไปถูกทวารของเค้ก่องตายไปคนหนึ่ง แต่นายทหารอีกสองคนที่เหลือได้เข้ามารุมใช้ทวนแทงขุนเช็กบาดเจ็บหลายแห่ง แล้วร้องบอกขุนเช็กว่าเป็นทวารของเค้ก่องมาแก้แค้นแทนนาย

ขุนเช็กไม่มีอาวุธใดติดตัวจึงได้แต่ใช้คันเกาทัณฑ์ป้องปัดทวนของทหารทั้งสองนายจึงถูกทวนบาดเจ็บเป็นสาหัส ขณะนั้นเทียเถาได้นำทหารตามมาทัน ขุนเช็กเห็นเทียเถาจึงร้องเรียกให้ช่วย เทียเถาได้นำทหารเข้าล้อมทวารของเค้ก่องแล้วพินนายทหารทั้งสองคนนั้นถึงแก่ความตาย เทียเถาและทหารที่ติดตามไปได้พาตัวขุนเช็กกลับเข้าเมืองก่งตั้งและให้หาหมอฮัวโตมารักษาพยาบาล แต่ในขณะนั้นหมอฮัวโตเดินทางไปรักษาโรคในเมืองหลวง จึงได้แต่เพียงศิษย์ของฮัวโตมารักษาพยาบาลขุนเช็ก เพียงไม่กี่วันแผลที่ตองทวนก็หายสนิทคงเหลือแต่แผลเกาทัณฑ์ที่ต้องบริเวณหน้าผาก ปรากฏว่าเป็นเกาทัณฑ์อาบยาพิษ แต่กระนั้นด้วยฝีมือแพทย์แผนโบราณของศิษย์ฮัวโตก็สามารถรักษาแผลได้หายสนิทและขมพิษร้ายไว้ไม่ให้กำเริบ แต่พิษนั้นก็ไม่มีสิ้นไปจากกายของขุนเช็ก ศิษย์ของฮัวโตจึงได้แนะนำว่าการรักษาพยาบาลทำได้แต่เพียงเท่านี้ จะต้องใช้เวลาอีกหนึ่งร้อยวัน พิษในกายของขุนเช็กจึงจะสูญสิ้นไปได้ ในระยะหนึ่งร้อยวันนี้นขุนเช็กจะต้องช่วยตัวเองด้วยการทำจิตใจให้สงบ ไม่ให้เลือดพลุ่งพล่าน พิษร้ายจะได้ไม่กำเริบ ข้อสำคัญต้องขมและระงับไม่ให้เกิดโทษะ เพราะเมื่อเกิดโทษะแล้ว เลือดในกายก็จะฉีดพล่านพิษจะกำเริบทำให้ถึงแก่ชีวิตได้ ดังนั้นจึงแนะนำให้ขุนเช็กปลีกตัวไปอยู่ในที่ปราศจากการรบกวน

ขุนเช็กรับคำที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์ แต่วิสัยขุนเช็กนั้นเป็นคนใจร้อน และถึงคราวชะตาตกจึงเกิดเหตุบังเอิญให้เดี่ยวเหียนซึ่งถูกโจโจกักตัวไว้รับราชการในเมืองหลวงคิดอ่านแจ้งข่าวคราวข้างเมืองหลวงให้ขุนเช็กทราบ จึงให้คนเดินทางมาส่งข่าวแก่ขุนเช็กที่เมืองก่งตั้ง ขุนเช็กทราบข่าวเดี่ยวเหียนให้คนมาพบก็ใคร่รู้ความจึงไล่ล่าของแพทย์ออกมาพบกับคนของเดี่ยวเหียนแล้วถามความข้างเมืองหลวงว่าเดี่ยวเหียนไป อยู่เมืองหลวงแล้วเป็นประการใดบ้าง คนของเดี่ยวเหียนจึงเล่าความว่า โจโจและบรรดาแม่ทัพนายกองล้วนเกรงขุนเช็ก คงมีแต่กษัตริย์ที่ปรึกษาของโจโจเท่านั้นที่ไม่เห็นความสำคัญ ขุนเช็กฟังคำเล่าก็คาดหมายได้ว่ากษัตริย์มีความคิดปรมาสตัว จึงถามต่อไปว่ากษัตริย์ได้พูดถึงตัวเราประการใดบ้าง คนของเดี่ยวเหียนได้ยินคำถามนี้ก็นิ่งอยู่ ขุนเช็กเห็นอาการดังนั้นก็คิดว่ากษัตริย์คงปรมาสตัวในเรื่องร้ายแรงจึงรุกเร้าเอาคำตอบ คนของเดี่ยวเหียนขัดมิได้จึงเล่าว่ากษัตริย์ได้เสนอต่อโจโจว่าขุนเช็กนั้นไม่น่าเกรงกลัว เพราะเป็นคนเจ้าโทษะวูวาม ไม่คิดถึงน้ำใจของผู้น้อย นานไปจะตายด้วยฝีมือทหารแล้ว ขุนเช็กได้ฟังคำเล่าก็บันดาลโทษะโกรธกษัตริย์แถมเป็นอันมากจึงว่า ไอ้กษัตริย์นี่เป็นใคร จึงบังอาจหมิ่นตัวเราถึงเพียงนี้ เราจะยกกองทัพไปตีเมืองหลวงแล้วจับกษัตริย์เอามาตัดลิ้นเสียให้หายแค้น

ด้วยความใจร้อน ใจเร็ว และแรงโทษะ ขุนเช็กจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง แจ้งความที่คนของเดี่ยวเหียนมาบอกให้ทราบ แล้วปรึกษาวางจะยกกองทัพไปตีเมืองหลวง เดี่ยวเหียนที่ปรึกษาเมืองก่งตั้งจึงว่า ท่านอย่าเพิ่งวูวามเพราะบัดนี้ยังไม่พ้นระยะเวลาหนึ่งร้อยวันที่ท่านจะต้องรักษาตัวตามคำของแพทย์ ดังนั้นจึงควรตความคิดที่จะยกกองทัพไปตีเมืองฮูโตเอาไว้ก่อน ล่วงพ้นหนึ่งร้อยวันไปแล้วค่อยคิดการสืบไปในขณะที่กำลังปรึกษาและยังไม่ตัดสินใจไปทางใดทางหนึ่ง ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าต้นจันทน์ของอ้วนเสี้ยวเดินทางมาเมืองก่งตั้งและรอพบอยู่ ขุนเช็กจึงให้ไปเชิญต้นจันทน์เข้ามาพบ แล้วรับหนังสือของอ้วนเสี้ยวมาอ่านดู ในหนังสือที่อ้วนเสี้ยวได้กล่าวหาว่าโจโจเป็นทรราช ขมเหงย่ำยีพระเจ้าเหียนเต้ เป็นกรณีที่ขุนนางผู้รักดีต่อแผ่นดินทั้งปวงจะต้องร่วมมือกันกำจัดโจโจ สร้างสันติสุขแก่บ้านเมือง และเห็นว่าขุนเช็กเป็นขุนนางผู้รักดีต่อราชสำนัก ครองอำนาจเป็นใหญ่อยู่ในภาคใต้จึงขอเชิญเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกำจัดโจโจโดยอ้วนเสี้ยวจะยกกองทัพลงมาจากทางเหนือและให้ขุนเช็กยกกองทัพขึ้นไปจากทางใต้เข้าโจมตีเมืองหลวงพร้อมกันเพื่อกำจัดโจโจให้จงได้ ขุนเช็กทราบความตามหนังสือของอ้วนเสี้ยวก็ยินดี เพราะมีจุดยืนเหมือนกับที่จะกำจัดโจโจซึ่งเป็นทรราช และข้อเสนอของอ้วนเสี้ยวนั้นก็สอดคล้องกับความคิดของขุนเช็ก จึงตัดสินใจร่วมมือกับอ้วนเสี้ยวกำจัดโจโจ ขุนเช็กสั่งเลิกประชุมแล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงต้นจันทน์รวมทั้งบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองบนหอรับหน้าเมืองก่งตั้ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ผู้วิเศษแห่งแคว้นก่งตั้ง (ตอน 142)

ขุนเช็กตัดสินใจเป็นพันธมิตรกับอ้วนเสี้ยวเพื่อกำจัดโจโจผู้เป็นทรราชต่อแผ่นดินตามแผนที่อ้วนเสี้ยวเสนอมานว่าอ้วนเสี้ยวจะยกกองทัพจากเหนือตีลงใต้ และให้ขุนเช็กยกกองทัพจากทางใต้ตีขึ้นเหนือบรรจบพร้อมกันที่เมืองหลวง เสร็จจากการประชุมปรึกษาแล้วจึงแต่งโต๊ะเลี้ยงทูตของอ้วนเสี้ยวและบรรดาแม่ทัพนายกอง และที่ปรึกษามบนหอรับหน้าเมืองก่งตั้งในระหว่างที่กินโต๊ะกินอยู่นั้น ขุนเช็กสังเกตเห็นบรรดาทหารที่รักษาการณ์อยู่

โดยรอบหอรบซบซิบกันแล้วพากันเดินลงไปจากหอรบคนแล้วคนเล่า และลูกกลมมาถึงบรรดานายทหารที่ร่วมกันโตะอยู่ คนเหล่านั้นซบซิบกันแล้วปลีกตัวลงไปจากหอรบทีละคนสองคนจนผู้คนที่กินโตะบนหอรบเหลืออยู่ บางตัวก็สงสัย จึงเรียกทหารบริการซึ่งคอยดูแลรินสุราอยู่บนหอรบเข้ามาถามว่ามีเรื่องราวอันใดเกิดขึ้น ทหารบริการจึงได้รายงานว่านักพรตในลัทธิเต๋าหรือเต๋ายินคนหนึ่งชื่อ อี้เกียดซึ่งเป็นทีนบถือของชาวเมืองกังตั้งว่าเป็นผู้วิเศษได้เดินทางเข้ามาในเมืองขณะนี้อยู่ข้างล่างหอรบ คนทั้งปวงทราบข่าวจึงพากันไปกราบอภัย ขุนเช็กทราบความดังนั้นจึงชะงอกหน้าไปดูข้างล่างของหอรบ เห็นนักพรตในลัทธิเต๋าคณะหนึ่งท่าทางแข็งแรงสง่างาม ผมและหนวดยาวขาวโพลน ใบหน้าแดงสดใส ดามีประกายแวววาว ใส่เสื้อคลุมสีเทา ถือไม้เท้า เดินอยู่ข้างล่างของหอรบ มีชาวเมืองจำนวนมากและบรรดาทหารที่ลงไปจากหอรบกำลังคุกเข่ากราบไหว้อยู่กับพื้น ขุนเช็กเห็นดังนั้นก็โกรธ กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าไอ้คนนี้เป็นนักหลอกลวง ทำให้ชาวเมืองโง่เขลาหลงมายแล้วสั่งทหารให้ไปจับอภัยเอาไปประหาร

บรรดานายทหารที่อยู่บนหอรบได้ยินดังนั้นก็ตกใจพากันเข้ามาที่ขุนเช็กแล้วว่าเต๋ายินอภัยผู้นี้เป็นนักพรตในลัทธิเต๋า มีภูมิลำเนาอยู่นอกเมืองกังตั้งทางทิศตะวันออก เป็นผู้วิเศษ สามารถเรียกลม ฝน และรักษาโรคทั้งปวงได้ ชาวเมืองกังตั้งป่วยไข้ก็เรียกก็ช่วยรักษาให้ตลอดมา เป็นที่เคารพนับถือของชาวเมืองเป็นอันมาก ไม่ควรที่ท่านจะสั่งให้จับอภัยไปประหาร เพราะจะเกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง ขุนเช็กได้ยินบรรดานายทหารกล่าวเช่นนั้นก็ยิ่งโกรธอภัยมากขึ้น แล้วว่าขึ้นปล่อยไอ้ผีบุญคนนี้ไว้บ้านเมืองจะสิ้นความสงบสุข เพราะมันแสรังทำเป็นคนใจบุญเมตตาต่อราษฎรแล้วจะคิดร้ายต่อแผ่นดินเช่นเดียวกับเต๋ายกหัวหน้าโจรโจกผ้าเหลือง จึงให้ทหารรีบไปจับตัวอภัย หากใครขัดขวางจะถูกตัดศีรษะ บรรดาทหารเห็นขุนเช็กโกรธถึงขนาดนั้น ต่างพากันกลัวอำนาจไม่กล้าขัดคำสั่งอีกต่อไป จึงยกกำลังไปจับตัวอภัยแล้วพาขึ้นไปพบขุนเช็กบนหอรบ

ขุนเช็กเห็นทหารคุมตัวอภัยขึ้นมาจึงทวาดถามอภัยว่าเจ้ามาจากที่ไหน จึงหลอกลวงผู้คนให้ลุ่มหลงมายงายฉะนี้ อภัยจึงว่า "ข้าพเจ้าอยู่บ้านลงเสีย ครั้งพระเจ้าขุนเต๋สวราชย์นั้น ข้าพเจ้าไปเที่ยวเก็บยาตำบลดูชาขายกหยง ได้ตำราในตำราประมาณร้อยฉบับสำหรับทำการเสกน้ำ รักษาไข้ต่าง ๆ ข้าพเจ้าได้ตำรานั้นมาก็เที่ยวรักษาไข้คนทั้งปวง มิได้เอาทรัพย์สินสิ่งอื่น ข้าพเจ้าคิดเอาแต่บุญ ซึ่งจะได้ทำความรู้ล่องให้คนทั้งปวงลุ่มหลงนั้นหามิได้" ซึ่งอภัยกล่าวทั้งนี้แสดงว่าอภัยเป็นคนในสมัยพระเจ้าขุนเต๋สวราชย์ก่อนพระเจ้าฮั่นเต๋ พระเจ้าเลนเต๋ และพระเจ้าเทียนเต๋ จัดเป็นคนสี่แผ่นดินและเมื่อคำนึงถึงเวลาในรัชกาลทั้งสามแล้ว แม้สามก๊กทุกฉบับจะมีได้บงบอกถึงอายุของอภัยแต่ก็ประมาณได้ว่าอภัยมีอายุในขณะนั้นไม่น้อยกว่าร้อยยี่สิบปี ความที่อภัยไปหายาและพบตำรายาในถ้ำนั้นเป็นเหตุการณ์คล้ายกับที่เต๋ยวก็ก อดีตหัวหน้าโจรโจกผ้าเหลืองออกไปหายาแล้วพบตำราวิเศษสามฉบับคือตำราเรียกลม เรียกฝน ตำรายารักษาโรค และตำราผูกหุ่นพยนต์ จะต่างกันก็ตรงที่อภัยพบแต่เฉพาะตำรายา แต่ความที่อภัยเป็นนักพรตในลัทธิเต๋า เป็นผู้บรมฝึกฝนทางจิต ดังนั้นเมื่อจิตอยู่ในวิหารธรรมและอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ อนามัยของอภัยจึงสมบูรณ์เปล่งปลั่ง แม้จะมีวัยร้อยยี่สิบปีจึงยังดูแข็งแรงสง่างาม นอกจากนี้การบำเพ็ญพรตของอภัยในลัทธิเต๋าก็ได้ทำให้อภัยมีคุณวิเศษบางประการ

นักพรตในลัทธิเต๋านั้นแม้ว่าจะแตกแยกออกเป็นหลายนิกาย หลายแขนง แต่ที่สำคัญก็คือพวกที่ศึกษาฝึกฝนทางจิตเพื่อความหลุดพ้นและเป็นธรรมชาติพวกหนึ่ง พวกที่ศึกษาฝึกฝนทางวิหยาตเพื่อความเป็นยอดคนในยุทธจักรพวกหนึ่ง พวกที่ศึกษาฝึกฝนทางการปกครองและพิชัยสงครามพวกหนึ่ง พวกที่ศึกษาฝึกฝนทางการแพทย์พวกหนึ่ง และพวกที่ศึกษาฝึกฝนทางวิหยาคมอีกพวกหนึ่ง เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในวรรณคดีจีนและพงศาวดารจีนที่เกี่ยวข้องด้วยนักพรตในลัทธิเต๋าก็มีเรื่องราวของผู้ที่ศึกษาฝึกฝนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ขุนเช็กได้ฟังคำอภัยแล้วไม่เชื่อถือ กลับคิดว่าอภัยเป็นนักหลอกลวงจึงว่าตัวว่าเที่ยวรักษาผู้คนโดยไม่เรียกเอาทรัพย์สินเงินทอง แล้วใจตนจึงมีฐานะการแต่งตัวที่ภูมิฐานฉะนี้เล่า และยิ่งกว่านั้นตัวอภัยยังชีพด้วยสิ่งใด การกระทำของตัวทั้งนี้ไม่ต่างอันใดกับเต๋ยวก็กอดีตหัวหน้าโจรโจกผ้าเหลือง การหลอกลวงให้คนนับถือแล้วของสมผู้คนไว้เป็นกำลังคิดการร้ายต่อบ้านเมืองของตัวนี้เรารู้แจ้งอยู่ ว่าแล้วจึงสั่งทหารให้เอาอภัยไปฆ่าเสีย เต๋ยวก็เฝ้าที่ปรึกษาคนสำคัญอยู่ ณ ที่นั้นด้วย ได้ยินคำสั่งของขุนเช็กก็ตกใจจึงเข้าไปว่ากับขุนเช็กว่าตัวข้าพเจ้านี้ได้ติดตามชาวคราวของอภัยตลอดมา สามปีมานี้ไม่เคยปรากฏว่าอภัยหลอกลวงฉ้อฉลผู้หนึ่งผู้ใด และมีได้ประพัตติของสมพรรคพวกผู้คนเหมือนกับเต๋ยวก็ก ขอท่านอย่าได้เอาโทษอภัยเลย

ขุนเช็กไม่ฟังคำทัดทานของเต๋ยวแล้วว่าขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "อภัยเป็นคนโกหกเหมือนหนึ่งสัตว์เดียรัจฉาน ทหารทั้งปวงจงพาเอาอภัยไปฆ่าเสีย" บรรดาขุนนางและที่ปรึกษาที่อยู่ ณ ที่นั้นเห็นขุนเช็กดิ่งดัน ไม่ฟังคำทัดทานจึงพร้อมกันคุกเข่าลงกับพื้นขอให้ขุนเช็กไว้ชีวิตอภัย ขุนเช็กเห็นบรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกองพร้อมเพรียงกันร้องขอชีวิต อภัยไว้ก็เกรงใจแต่ในใจกลับเพิ่มความเกลียดชังอภัยจนล้นพ้น

จึงสั่งให้ทหารคุมตัวอิกิเยดไปจำไว้ในคุกแล้วกลับมาที่อยู่ ชุนเซ็กกลับมาที่พักด้วยใบหน้าที่หมองคล้ำและเคร่งเครียด นางงอสุฮยินผู้มารดาเห็นสีหน้าชุนเซ็กตั้งนั้นจึงเป็นห่วงแล้วถามว่าเจ้าทุกซร็อนด้วยสิ่งใดหรือ ชุนเซ็กจึงเล่าความเรื่องอิกิเยดให้มารดาฟังทุกประการแล้วว่าบรรดาชุนนางและแม่ทัพนายกองต่างพากันลุ่มหลงมงายเชื่อถืออิกิเยดซึ่งเป็นผีบุญ เมืองกังตั้งคงจะเกิดการจลาจลเพราะผีบุญผู้นี้เป็นแน่นอน ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงวิตกนัก

นางงอสุฮยินจึงว่าอิกิเยดเป็นนักพรตผู้วิเศษ มีน้ำใจเมตตาต่อราษฎรทั้งปวง ใครป่วยไข้ก็ช่วยรักษา ใครทุกซร็อนก็บำบัดช่วยเหลือ อาณาประชาราษฎรจึงนับถืออิกิเยดและกิตติศัพท์ก็ไม่เคยปรากฏว่าอิกิเยดคิดขงสมผู้คน คิดอ่านก่อการจลาจลเหมือนเดยวกัก การที่เจ้าลงโทษจับเอาอิกิเยดไปขังไว้จึงไม่สมควร ให้รีบปล่อยอิกิเยดไปเสียเถิด ชุนเซ็กไม่ฟังคำของมารดา ยังคงยืนยันว่าอิกิเยดเป็นพวกผีบุญ หลอกหลวงอาณาประชาราษฎรเพื่อหวังจะขงสมผู้คน ตั้งตนขึ้นเป็นใหญ่ แล้วค่านับลามารดากลับไปที่พัก

พอไปถึงที่พักก็เห็นหนังสือซึ่งเดยวเจียวกับชุนนางและแม่ทัพนายกองของเมืองกังตั้งเกือบยี่สิบคนเข้าชื้อกันร้องขอให้ปล่อยตัวอิกิเยด โดยรับประกันว่าถ้าปล่อยตัวอิกิเยดไปแล้วเบื้องหน้าอิกิเยดขงสมผู้คนก่อการจลาจลขึ้นก็ให้ชุนเซ็กตัดศีรษะเดยวเจียวและคนทั้งปวงที่ได้ร่วมลงชื้อในหนังสือนั้น ชุนเซ็กแจ้งความตามหนังสือแล้วสั่งทหารให้ตามทุกคนที่ร่วมลงชื้อเข้ามาพบแล้วว่า "เมื่อครั้งเดยวก็กกกับพวกเพื่อนเป็นโจรอยู่นั้นฝ่ายเดยวจินเจ้าเมืองเกาจิวนับถือออกเ้าหลงฝักศิษย์ลี้ถึ ถ้าเดยวจินจะยกกองทัพไปแห่งใดก็เอาแพรแดงให้ออกเ้าหลงเลขยันตรแล้วให้ทหารทั้งปวงโปกศีรษะ ทำการสงครามก็กันอาวุธไม่ได้ เดยวจินกับทหารทั้งปวงทำสงครามก็เป็นอันตรายในทึรบ"ชุนเซ็กได้ยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่เจ้าเมืองเกาจิวหลงเชื่อผีบุญว่ามีความขลังและศักดิ์สิทธิ์ สามารถปลุกเสกเลขยันตรให้ฟันแทงไม่เข้าได้ แต่ในที่สุดก็ต้องถูกสังหารในทึรบ แล้วว่าท่านทั้งปวงล้วนเป็นผู้มีสติปัญญา โจนจึงเชื่อถึองมงายอิกิเยดซึ่งเป็นนักเล่นกลฉะนี้เล่า และหากละไว้ต่อไปการจลาจลก็จะเกิดขึ้นในเมืองกังตั้งของเรา

ลึฮวยชุนนางเมืองกังตั้งซึ่งได้เข้าชื้อในหนังสือขีวิตอิกิเยดและเป็นโหราจารย์ใหญ่ประจำเมืองกังตั้งได้ฟังชุนเซ็กตั้งนั้นจึงว่าท่านจะล่วงกล่าวหาอิกิเยดว่าเป็นคนหลอกหลวงนั้นไม่สมควร เพราะการช่วยเหลือรักษาผู้คนในเมืองกังตั้งก็ประจักษ์อยู่แก่คนทั้งปวง แล้วว่าข้าพเจ้าได้กิตติศัพท์ว่าอิกิเยดนี้เป็นผู้วิเศษ สามารถเรียกลมและฝนได้ตั้งประสงค์ อันเมืองกังตั้งของเราเวลานี้ประสบภัยธรรมชาติ ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาลมาถึงสองปี ราษฎรทำนาไร่ไม่ได้และได้รับความเดือดร้อนแสนสาหัส ดังนั้นแทนที่จะฆ่าอิกิเยดเสียซึ่งไม่ได้ประโยชน์อันใด ข้าพเจ้าขอให้ท่านสั่ง อิกิเยด ให้เรียกฝนเพื่อช่วยประชาชนจะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่า ชุนเซ็กได้ฟังคำของลึฮวยผู้เป็นโหราจารย์ก็ไม่เชื่อถึองว่าอิกิเยด จะทรงคุณวิเศษสามารถเรียกลมฝนได้ จึงว่าถ้าอิกิเยดสามารถเรียก ฝนช่วยเหลือประชาชนให้ทำไรนาได้ตามปกติแล้ว เราก็จะปล่อยตัวไป

ลึฮวยขออาสาไปแจ้งแก้อิกิเยดให้ทำการเรียกฝน ชุนเซ็กเห็นชอบและอนุญาตให้ลึฮวยไปดำเนินการได้ตามที่เสนอ ลึฮวยได้เบิกตัวอิกิเยดออกมาจากที่คุมขัง แล้วแจ้งความประสงค์ของชุนเซ็กให้ทราบ อิกิเยดก็รับคำว่าเราเต็มใจที่จะช่วยเหลือ อาณาประชาราษฎรให้พ้นจากภัยแล้ง ให้ท่านไปแต่งโรงพิธีที่หน้าประตูเมืองกังตั้งเพื่อบูชาขวงสรวงเทพยดาพร้อมเครื่องบวงสรวงสังเวยให้พร้อม พรุ่งนี้เข้าค้อมมารับตัวเราไป ลึฮวยจึงคุมทหารออกไปตั้งการพิธีตามคำของอิกิเยดทุกประการ ส่วนอิกิเยดได้อาบน้ำชำระกายจนไร้มลทิน งดเว้นอาหารตั้งแต่เวลาพระอาทิตย์คล้อยพันศีรษะวันนั้นแล้วทำสมาธิอยู่ตลอดทั้งคืน ครั้นรุ่งขึ้นแสงแดดจ้ายามหน้าแล้ง ลึฮวยได้คุมทหารมารับตัวอิกิเยดไปที่โรงพิธี อิกิเยดขึ้นไปบนโรงพิธีแล้วให้ทหารเอาเชือกมัดตัวไว้อย่างแน่นหนา แล้วนั่งสมาธิกัมศีระจรดพื้น บริกรรมโองการขมนมเทวดา อ้อนวอนต่อสวรรค์ว่าบัดนี้ชาวเมืองกังตั้งเดือดร้อนด้วยภัยแล้ง ฝนฟ้าไม่ตกต้องตามฤดูกาลมาถึงสองปี ทำไรนาไม่ได้ผล เกิดความอดอยากเป็นทุกขเวทนา ขอสวรรค์ได้เมตตาประทานฝนให้ประชาชนได้ทำกินเป็นปกติสุขเถิด

อิกิเยดกล่าวโองการอ้อนวอนเทวดาแล้วทำสมาธิจิต ร่ายมนตร์เรียกฝนตามตำราแห่งลัทธิเต๋า ในขณะที่นั้นชาวเมืองกังตั้งทราบข่าวว่าอิกิเยดผู้ศักดิ์สิทธิ์กำลังทำพิธีเรียกฝนก็พากันมาขงดูโดยรอบโรงพิธีนั้น อิกิเยกร่ายมนตร์ไปพักใหญ่ก็ลุกขึ้นยืนประกาศแก่ชาวเมืองทั้งปวงว่าเราเห็นความทุกซร็อนของท่านทั้งปวงจึงสั่งสาร จะขอฝนจากเทวดาสักหาใหญ่ให้น้ำท่วมแผ่นดินประมาณสองศอก ราษฎรทั้งปวงจะได้ทำไรนาให้ได้ผลสมบูรณ์ แต่ทว่าตัวเรานี้รู้ชะตาตัวว่าถึงที่สุดแล้ว แม้นว่าเราจะขอฝนได้ตั้งปรารถนา แต่ชะตาเราก็ไม่อาจรอดข้ามวันนี้ไปได้ ว่าแล้วอิกิเยดก็นั่งสมาธิขงจรดพื้น แล้วร่ายมนตร์ต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เดชอสุรกาย (ตอน 143)**

ขุนเช็กนั้นไม่เชื่อว่าอิกิจะเรียกฝนได้ จึงสั่งทหารให้เตรียมการประหาร อิกิเกิดโดยให้อาพาฬและฟางมาสูมไว้ใต้โรงพิธี สั่งว่าถ้าพ้นเวลาเที่ยงแล้วฝนยังไม่ตกก็ให้จุดไฟเผาอิกิให้ตายทั้งเป็น สั่งแล้วขุนเช็กให้ทหารเอาทวนไปปักไว้ในที่แจ้ง เป็นกำหนดหมายว่าสิ้นเงาทวนแล้วเป็นเวลาเที่ยงเงาทวนที่ทาบไปทางด้านตะวันตกค่อยสั้นลง จนกระทั่งสิ้นเงา ฝนก็ยังไม่ตก แต่บังเกิดลมพายุใหญ่ ท้องฟ้ามืดมัวไปทั่วอากาศ ขุนเช็กเห็นสิ้นเงาทวนเป็นกำหนดหมายว่าเที่ยงแล้วแต่ฝนยังไม่ตก ความที่ผูกใจคิดจะสังหารอิกิให้จงได้จึงไม่คอยท่า ท้องฟ้าที่เบื้องบนอากาศนั้นกำลังแปรผันส่อเค้าว่าฝนกำลังจะตก ออกคำสั่งให้ทหารจุดเพลิงที่ใต้โรงพิธีเพื่อเผาอิกิเสียทั้งเป็น พอเพลิงติดขึ้นฟ้าเริ่มคารมเสียงก้องกระหึ่มสะท้านไหวทั่วทั้งแผ่นดิน เมฆคารมเป็นประกายสีน้ำเงินแปลบปลาบ ครันเพลิงพุ่งขึ้นทาบโรงพิธี สายฝนก็กระหน่ำเทลงมาอย่างหนักหน่วง เพลิงที่กำลังลุกไหม้ก็ดับมอดลงด้วยแรงแห่งพระพิรุณนั้น

ฝนตกกระหน่ำอย่างหนักจนน้ำท่วมพื้นถึงสองศอก ชาวเมืองที่มุงดูอยู่ด้วยใจศรัทธาไม่มีผู้ใดหลบลิ้นหายจึงเปียกฝนกันทั่วถ้วน อิกิเห็นฝนตกตามต้องการแล้วจึงเงยขึ้นหน้าเบื่องบนแล้วร้องประกาศว่า ข้าพเจ้าขอขอบคุณสวรรค์ที่เมตตาอาณาประชาราษฎร ประทานฝนให้สมดังปรารถนา สิ้นคำอิกิก็หยุดตกตั้งพลัดทิ้ง ชาวเมืองทั้งปวงเห็นความศักดิ์สิทธิ์จึงพากันกราบไหว้แล้วขึ้นไปบน โรงพิธี อิกิก็ตกลงมาข้างล่าง แก่เชือกที่มัดอิกิก็แตกออก ขุนเช็กเห็นอิกิสามารถเรียกฝนได้ตามที่รับคำและเห็นชาวเมืองยิ่งเพิ่มความนับถือศรัทธาก็ยิ่งโกรธแค้น ละคำสั่งที่ว่าจะปล่อยตัวอิกิก็สั่งทหารให้อาพาฬไปประหาร บรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกอง ตลอดจนชาวเมืองได้ยินคำสั่งของขุนเช็กต่างพากันส่งสารอิกิด้วยกันคุกเข่าคำนับร้องขอชีวิตอิกิไว้ แต่เหมือนกลับยิ่งย ขุนเช็กยิ่งบันดาลโทสะวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า พวกเจ้าจะเข้าด้วยอิกิคนกบฏหรือ คนทั้งนั้นเห็นขุนเช็กบันดาลโทสะอย่างรุนแรงต่างพากันตกใจกลัวขุนเช็กจึงสั่งทหารให้จับตัวอิกิไปประหาร เพฆฆมาดได้ลงดาบที่คอแต่ดาบนั้นมิได้ระคายผิว เพฆฆมาดพยายามอยู่หลายครั้งก็ไม่สามารถประหารอิกิได้จึงเอาทวนไม้ช่วยกันทุบตี แต่ทวนไม้ทั้งนั้นต่างกระดอนกระเด็นราวปะทะกับภูเขา ขุนเช็กจึงสั่งให้ทหารเอาอิกิไปถ่วงน้ำ สิ้นช่วยยามผ่านไปเอาร่างอิกิขึ้นจากน้ำก็ยิ่งหายใจอยู่ ขุนเช็กจึงสั่งให้ทหารเอาทวนสวนทางทวาร อิกิก็ถึงแก่ความตาย ขุนเช็กจึงสั่งให้อาพาฬอิกิไปเสียบประจานไว้ที่หน้าเมืองกัณฑ์ตั้งในข้อหากบฏ

อันผู้เรื่องวิทยาคมนั้น มีปรากฏให้เห็นตลอดชั่วเวลาแห่งประวัติศาสตร์ว่าบ้างก็สามารถทนทานต่อคมอาวุธบ้างก็สามารถทนต่อการถ่วงน้ำ บ้างก็สามารถทำให้ไฟไหม้ไหม้ร่างกาย แต่แม้จะเรื่องวิทยาคมสักเพียงไหนก็ไม่อาจล่วงพ้นความตายไปได้ เพราะคนเรานั้นนอกจากมโนทวารอันรับรู้อารมณ์ความรู้สึกแล้ว ร่างกายยังมีทวารถึงเก้าแห่ง ประตูดวารทั้งเก้าแห่งนี้คือประตูที่คมอาวุธภายนอกสามารถทะลุทะลวงเข้าสู่ร่างกายทำให้ถึงแก่ความตายได้โดยวิทยาคมใดๆ ก็ไม่อาจปิดกัน อิกิก็ถึงแก่ความตายเพราะคมทวนที่เสียบแทงทางทวารหนักที่ทะลุไปถึงลำคอ สมดังที่ได้ประกาศให้ชาวเมืองได้ทราบไว้ล่วงหน้าแล้วว่าชะตาตัวถึงกำหนดสิ้นในวันนี้แล้ว

ชาวเมืองเห็นศพอิกิถูกเสียบประจานไว้หน้าเมือง ต่างพากันไปกราบไหว้บูชา บ้างก็ร้องไห้ด้วยใจสงสาร บ้างก็ร้องไห้ด้วยใจคิดถึงคุณที่อิกิเคยรักษาโรคภัยไข้เจ็บ ดวงอาทิตย์คล้อยลับจากฟ้า บนนภามืดมิดด้วยอุ้งหัตถ์แห่งราตรี แต่ชาวเมืองก็ไม่ระย่อท้อถอย พากันมาเคารพสักการะศพอิกิคนนั้น ครั้นเพลารุ่งของราตรีผ่านไป เมฆก้อนใหญ่ทะมึนปกคลุมเหนือฟ้ากัณฑ์ เมฆคารมฟ้าคารมก็ก้อง ฝนฟ้าใหญ่ได้ตกลงมาอีกครั้งหนึ่ง สิ้นเมล็ดฝนศพของอิกิก็ปลิวหายไป เหลือแต่ทวนซึ่งเสียบอยู่กับพื้น ทหารรักษาการณ์ซึ่งเฝ้าศพอิกิอยู่เห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงเข้าไปรายงานให้ขุนเช็กทราบ ขุนเช็กทราบความก็โกรธหาว่าทหารไม่เต็มใจรักษาหน้าที่ ชักกระบี่จะฆ่าทหารนั้นเสีย กระบี่ยังไม่ทันพ้นออกจากฝัก สายลมเย็นโชยวบบมา ขุนเช็กมองไปที่ประตูเห็นรูปอิกิในชุดนักพรตลัทธิเต๋า กรายร่างลอยพลิวเข้ามา ขุนเช็กเห็นอิกิก็โกรธไม่คิดว่าเป็นผู้หรือเป็นคน ชักกระบี่ออกตรงเข้าฟันรูปอิกิคนนั้น รูปอิกิก็หายไป พิษเกาทัณฑ์ ซึ่งยังไม่สิ้นพลังงาเร็บขึ้น ขุนเช็กจึงสลบล้มลงอยู่ ณ ที่นั้น

ทหารรักษาการณ์เห็นเหตุการณ์ก็ตกใจ พากันอุ้มขุนเช็กไปที่ตั้งสำหรับนอนพักผ่อน ช่วยกันนวดเพ็นจนขุนเช็กฟื้นขึ้น ในขณะที่ขลุมนกันอยู่นั้นสาวใช้ได้เข้าไปรายงานให้นางอสุหิทรทราบเหตุการณ์ทั้งปวงที่เกิดขึ้น นางอสุหิทรผู้มารดาทราบความก็ตกใจด้วยความห่วงใยขุนเช็กผู้บุตรจึงรีบมาเยี่ยม เห็นอาการขุนเช็กแล้วร้องไห้ แล้วว่าเหตุทั้งนี้เกิดแต่เหตุที่ฆ่าอิกิเสียนั่นเอง ขุนเช็กฟังคำมารดา ก็หาได้สำนึกไม่ หัวเราะขึ้นด้วย

เสียงอันดังแล้วว่า ข้าพเจ้านี้เกิดมาเป็นชายชาติทหาร สืบสายเลือดของบิดา ก็แลเมื่อบิดายังมีชีวิตอยู่นั้นได้พาข้าพเจ้าไปในการสงคราม ได้สังหารข้าศึกเสียเป็นอันมาก "อุปมาเหมือนเมล็ดงาพันธุ์ที่จะนับได้ ข้าพเจ้าก็ไม่มีอันตราย" แล้วกล่าวต่อไปว่าสามหาอะไรก็บังเกิดชีวิตเดียว ข้าพเจ้าฆ่าก็เสียเพื่อหวังบำรุงราษฎรให้เป็นสุข ไม่ต้องถูกคนฉ้อฉลหลอกลวงให้ตกอยู่ในความมั่งงายสืบไป ไฉนมารดาท่านจึงหลงเชื่ออภิปุถุจะนี้นางงอสุหยินจึงว่าอภิปุถุเป็นผู้ทรงศีล ประพฤติปฏิบัติตนเพื่อความสุขของประชาราษฎร มีน้ำใจเมตตา ตั้งอยู่ในบุญสุนทาน ไม่เคยเบียดเบียนล้างผลาญผู้คน แต่เจ้าประหารผู้วิเศษเสียจะนี้ ภัยจึงบังเกิดแก่ตัวเจ้า ฉะนั้นจะต้องรีบทำบุญอุทิศส่วนกุศลส่งให้แก่ก็เกิดเพื่อบรรเทาเคราะห์กรรม

ขุนเช็กยังคงเถียงว่าเกิดมาเป็นคนย่อมมีความเจ็บป่วยเป็นธรรมดา ไม่มีผู้ใดจะล่วงพ้นไปได้ ข้าพเจ้าก็เป็นปุถุชน ถึงคราวป่วยเจ็บก็เป็นวิสัยที่จะบังเกิดได้ มารดาท่านจะบังคับให้ข้าพเจ้าไปนับถือขมาลาโทษแก่ผีบุญนั้นไม่ควร นางงอสุหยินเห็นขุนเช็กไม่เชื่อฟังคำก็เสียใจ จึงออกจากที่พักของขุนเช็กกลับไปยังจวนของตนสั่งการพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เตรียมการบุญ เพื่ออุทิศส่วนกุศลส่งไปให้อภิปุถุ คล้อยหลังมารดา ขุนเช็กได้เอนหลังลงพักผ่อนในห้องพักเพื่อบรรเทาทุกขเวทนาอันเกิดแต่พิษเกาทัณฑ์ซึ่งกำเริบ พอใกล้สิ้นยามสองอากาศเย็นเยือก ลมเย็นสายหนึ่งโชยพัด ไฟที่ตะเกียงก็ดับลง ขุนเช็กผวาตื่นขึ้น พลันไฟที่ตะเกียงก็ติดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เห็นอภิปุถุยืนอยู่ที่หน้าเตียง ขุนเช็กเห็นอภิปุถุก็โกรธ ลุกขึ้นดวาทว่า "น้ำใจคุณซึ่งคนโกหก ถือผีจึงฆ่ามึงเสีย บัดนี้มึงก็ตายแล้ว เหตุใดยังเป็นอสุภกายมาใกล้กู" แล้วขุนเช็กจึงคว้ากระบี่ที่วางอยู่ข้างเตียงซัดเข้าใส่อภิปุถุ รูปอภิปุถุก็หายไป สายลมเย็นเยือกโชยมาอีกครั้งหนึ่ง ตะเกียงก็ดับลงแล้วสว่างขึ้นอีก ขุนเช็กพะว่ววังอยู่กับไฟตะเกียงที่ติดแล้วดับดับแล้วติดจนไม่เป็นอันหลับนอนทั้งคืน

พอสว่างขึ้นสาวใช้ประจำจวนของนางงอสุหยินได้เข้ามารายงานขุนเช็กว่าอาการป่วยของขุนเช็กครั้งนี้ผู้เป็นมารดามีความวิตกกังวลยิ่งนัก กินไม่ได้นอนไม่หลับ และบัดนี้ไม่สบาย ขุนเช็กทราบข่าวก็ห้วงใยรีบออกไปเยื่อนมารดาถึงจวนและปลอบมารดาว่าข้าพเจ้าป่วยทั้งนี้เป็นไปตามวิสัยโลก ไม่นึกหนาสาหัสประการใดมารดาท่านอย่าได้วิตกเลย นางงอสุหยินเห็นขุนเช็กซบซิดอิดโรยก็ยิ่งวิตกทุกซักรอน แล้วว่าอภิปุถุเป็นผู้วิเศษแต่เจ้าสังหารเสียโดยที่ไม่มีความผิดจึงไปบังเกิดเป็นอสุภกายแล้วมาจ้องเวรจ้องกรรมเอาแก่เจ้า โรคภัยของเจ้านั้นหาใช่เกิดแต่เหตุอื่นใด หากเป็นเพราะเหตุอภิปุถุนี้แล้ว แล้วว่าเพื่อจะไล่โทษแทนเจ้า แม่ได้สั่งให้จัดการพิธีทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ อภิปุถุที่วัดยกเชียงก่วน ขณะนี้การพิธีเตรียมไว้พร้อมเสร็จแล้ว พรุ่งนี้เช้าจะต้องทำพิธีแต่ตัวแม่จะไปเห็นชัดสนเพราะไม่ค่อยสบาย พรุ่งนี้เช้าให้เจ้าไปทำพิธีทำบุญอุทิศส่วนกุศลขอขมาลาโทษอภิปุถุเถิด นางงอสุหยินว่าแล้วก็จ้องหน้าขุนเช็กเป็นทั้งที่อ่อนวอนและเป็นทั้งที่บังคับตามประสาแม่ลูก ขุนเช็กซัดใจผู้เป็นมารดาไม่ได้ ทั้งสงสารมารดาที่ต้องล้มป่วยเพราะเป็นห่วงอาการของตัว จึงคำนับรับคำมารดาแล้วว่าพรุ่งนี้ลูกจะไปทำบุญส่งให้แก่ก็เกิดตามคำท่าน แล้วคำนับลานางงอสุหยินกลับออกมา

วันรุ่งขึ้นสาวใช้จากจวนนางงอสุหยินได้มาเร่งขุนเช็กให้รีบออกไปทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ก็เกิด ขุนเช็กจึงพาทหารออกจากจวนไปวัดยกเชียงก่วน บรรดาหลวงจีนเตรียมการทั้งปวงไว้พร้อมแล้ว เห็นขุนเช็กนำทหารเข้ามาในวัดจึงเข้าไปต้อนรับแล้วเชิญขุนเช็กไปที่ตั้งการพิธี หลวงจีนส่งเทียนชนวนให้ขุนเช็กจุดเทียนการพิธี ขุนเช็กก็รับเทียนชนวนมาจุดพอเป็นพิธี แต่มิได้คำนับ หรือกล่าวขมาลาโทษ หรือประกาศอุทิศส่วนกุศลให้แก่ก็เกิด พอจุดเทียนเสร็จหลวงจีนก็บอกให้ขุนเช็กจุดธูปพลันที่ควันธูปลอยขึ้นปรากฏรูปอภิปุถุในท่านั่งสมาธิลอยอยู่ในท่ามกลางกลุ่มควันนั้น ขุนเช็กเห็นรูปอภิปุถุก็โกรธร้องด่าว่าไอ้ผีบุญ กูไม่กลัวมึง แล้วหันหลังเดินกลับพอเดินมาถึงเก๋งหน้าวิหาร เห็นรูปอภิปุถุยืนอยู่ที่เก๋งจ้องถลึงตามาที่ขุนเช็ก ขุนเช็กเห็นดังนั้นก็ยิ่งโกรธชักกระบี่ออกจากฝักแล้วขว้างไปที่รูปอภิปุถุ แต่รูปอภิปุถุพลันหายไป กระบี่ของขุนเช็กแล่นไปถูกทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้เอาทวนเสียบแทงทวารหนักของอภิปุถุล้มลงถึงแก่ความตายที่ข้างเก๋งหน้าวิหารนั้น พอศพล้มลงเลือดไหลออกทั้งทางปาก จมูก หู ตา และทวารหนักเป็นที่สมเพชนัก

ขุนเช็กเห็นทหารที่รับคำสั่งให้ประหารอภิปุถุถูกกระบี่ถึงแก่ความตายก็สงสาร สั่งการเจ้าหน้าที่ให้แต่งการศพทำพิธีอย่างสมเกียรติ แล้วนำไปฝังไว้ตามธรรมเนียม ในขณะที่ขุนเช็กกำลังเดินออกจากบริเวณวิหาร ก็เห็นรูปอภิปุถุในชุดนักพรตในลัทธิเต๋าเดินกรายผ่านหน้าไปมา ขุนเช็กไม่กล้าที่จะใช้กระบี่ฟาดฟันรูปอภิปุถุนั้นต่อไปอีก เพราะเกรงว่าจะไปถูกทหารของตัว จึงได้แต่ด่าว่าอภิปุถุเป็นข้อหยาบช้า ขุนเช็กจะเดินไปทางไหนรูปอภิปุถุก็ไปปรากฏให้เห็น ขุนเช็กก็ยิ่งโกรธ พอออกมาพ้นบริเวณวิหารแล้วเรียกทหารมาสั่งว่าบัดนี้มีผีอภิปุถุมาสิงอยู่แล้ว หากปล่อยไว้ชาวเมืองจะได้รับความเดือดร้อน ให้เร่งรีบวิหารนั้นเสียเถิด ทหารที่ติดตามขุนเช็กมากลัวอาญาของขุนเช็กจึงเตรียมจะเข้าไปรีบวิหาร ทันทันนั้นเห็นรูปอภิปุถุนั่งอยู่บนหลังคาน้ำหลังวิหารแล้วเอาระเบียงมุงวิหารซัดขวางมายังวิหารที่กำลังจะเข้ามารีบวิหารจนทหารได้รับบาดเจ็บหลายคน พวกที่เหลือเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นพากันเกรงกลัวไม่กล้าเข้าไปใกล้บริเวณวิหารอีก

ขุนเช็กเห็นเช่นนั้นก็โกรธ ออกคำสั่งให้หลวงจีนทุกรูปออกจากบริเวณวัด แล้วให้ทหารจุดไฟเผาวัดยก เชียงกวนนั้นเสีย เพลิงลุกไหม้ลามไปทั่วทั้งวัด ครั้นดับปกคลุมเหนือบริเวณวัด ปรากฏรูปอภิวัดในท่างงสมาธิ ลอยอยู่บนเปลวเพลิงขุนเช็กเห็นเพลิงไหม้วัดยกเชียงกวนพักหนึ่งแล้วจึงพาทหารกลับไปทิววน แต่พอไปถึง ประตูจวน เห็นรูปอภิวัดยืนตระหนี่ขวางประตูอยู่ ขุนเช็กเกรงทหารจะได้รับอันตรายจึงพาทหารออกมาตั้งค่าย อยู่นอกเมือง ขุนเช็กยามนี้คิดค้นบารัหา หาได้หัวนกรงอำนาจแห่งกรรมที่ได้กระทำไว้แม้แต่น้อย พอตั้งค่ายที่ นอกเมืองเสร็จ ได้ออกคำสั่งให้เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเพื่อเตรียมการยกกองทัพไป กำจัดโจโจ

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คำสั่งเสียของพยัคฆ์น้อย (ตอน 144)

ขุนเช็กถูกอสุรกายอภิวัดหลอกหลอนด้วยประการต่างๆ แต่น้ำใจขุนเช็กแข็งแรงแรงสมสมญานามพยัคฆ์น้อย แห่งลุ่มแม่น้ำแยงซีมิได้หวาดกลัวต่อการหลอกหลอนแม้แต่น้อย ถึงเมื่ออสุรกาย อภิวัดจะขวางทางจนขุนเช็ก เข้าไปในจวนไม่ได้ก็ไม่ย่อท้อพา ทหารออกมาตั้งค่ายอยู่นอกเมืองแล้วคิดอ่านจะยกกองทัพไปกำจัดโจโจ บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นลักษณะขุนเช็กซบซิดอิดโรยมีอาการเครียดและอดนอน ย่าง ซัดเจเน จึงพากันทัดทานว่าขณะนี้อาการป่วยเจ็บของท่านยังไม่ทุเลา และยังไม่ล่วงเวลาหนึ่งร้อยวันตามคำ แพทย์ จึงขอใหวางมือทางการสงครามไว้ชั่วคราว ให้อาการเป็นปกติแล้วค่อยยกไป

ขุนเช็กเห็นบรรดาแม่ทัพนายกองและที่ปรึกษาทัดทานต้องกันก็จวนใจ จึงผันผองดทัพไว้แล้วพักอยู่ที่ในค่าย นอกเมืองนั้น ค่ำลงพอใกล้สิ้นยามสอง ขุนเช็กมอยหลับไปแล้ว สายลมแรงโชยมาหวีดหวิวและเย็นเยเยือก เสียงม่านต้องลมดังฝับๆ ขุนเช็ก ผวาตื่นขึ้นเห็นรูปอภิวัดยืนสยายผมอยู่ที่ปลายเตียงนอนก็โกรธ ลุกขึ้นด่าอภิวัด ปรากฏอภิวัดซึ่งใบหน้าซิดขาวดังหยวกอ่อนยังคงยืนสยายผมอยู่ที่ปลายเตียงนั้น ขุนเช็กยืนด่าอภิวัด จนสว่างรูปอภิวัดก็หายไปทหารที่รักษาการณ์ ได้ยินเสียงขุนเช็กร้องด่าอภิวัดตลอดทั้งคืนจึงเป็นห่วง และ ส่งข่าวให้กับนางอสุหิณผู้มารดาขุนเช็กได้ทราบ นางอสุหิณทราบข่าวแล้วก็ตกใจรีบให้สาวใช้ออกมาเชิญ ขุนเช็กกลับเข้าไปที่จวน นางอสุหิณเห็นรูปร่างขุนเช็กซบซิดอิดโรย ใบหน้าหมองคล้ำ มีสีเขียวปกคลุมทั่ว ใบหน้าก็ตกใจ เพราะรู้ว่านี่คือเงามือแห่งมัจจุราชที่ได้ซบพลังแห่งชีวิตออกจากกายแล้วเข้าครอบงำเอาไว้ แทนนางอสุหิณก็ร้องไห้

ขุนเช็กเห็นอาการมารดาตั้งนั้นก็สงสารจึงถามมารดาว่าเหตุใดมารดาจึงร้องไห้ นางอสุหิณไม่ตอบคำ ส่ง กระจกให้ขุนเช็กดูขุนเช็กเอากระจกมาส่ง เห็นใบหน้าตัวซบซิดเศร้าหมองเปลี่ยนไปเป็นคนละคนก็ตกใจ ทันทันนั้นในกระจกพลันปรากฏรูปอภิวัดหัวเราะเยาะขุนเช็กอยู่ ขุนเช็กเห็นรูปอภิวัดก็โกรธ ร้องดวดขึ้นด้วย เสียงอันดังแล้วขว้างกระจกลงกับพื้นจนแตกละเอียด พิษเกาทัณฑ์กำเริบถึงระดับสูงสุดเพราะแรงแสงแห่ง โทสะ สิ้นเสียงขุนเช็กก็ล้มสลบลง ที่แผลเกาทัณฑ์มีเลือดไหลซึมออกมาไม่ยอมหยุด นางอสุหิณและสาว ใช้ช่วยกันทายาและนวดเพ่นจนขุนเช็ก พ้นขึ้นขุนเช็กฟื้นขึ้นแล้วรู้สึกตัว รู้อาการป่วยว่าทรุดหนักลงกว่าที่เคย เป็นจึงท้อใจใหญ่ร้องไห้แล้วว่า ชีวิตข้าพเจ้านี้คงใกล้สิ้นแล้ว เป็นห่วงก็แต่เมืองก่งตั้ง แล้วขอให้มารดาส่ง สาวใช้ให้รีบไปตามขุนกวนผู้น้องและเตียวเจียวรวมทั้งที่ปรึกษาทั้งปวงเข้ามาพบ ความอิดโรยและอ่อนเพลีย ขุนเช็กจึงมอยหลับไปอีกเกือบชั่วยาม ขุนกวน เตียวเจียว และบรรดาที่ปรึกษาซึ่งได้ทราบอาการป่วยของขุน เช็กต่างพากันรีบมาเยี่ยมที่จวนของนางอสุหิณ

ขุนเช็กได้ยินเสียงอีกทีก็ลืมตาขึ้น เห็นขุนกวนผู้น้องและบรรดาที่ปรึกษามาพร้อมหน้ากันแล้ว จึงพยงตัวลุก ขึ้นแล้วว่าตัวเราป่วยครั้งนี้รู้ว่าการตีชีวิตเราใกล้สิ้นแล้วตัวเราจะตายไม่เสียตายแก่ชีวิตหวังอยู่ที่แต่เมือง ก่งตั้ง ซึ่งเป็นหลักที่มั่นของตระกูล "ขุน" จำเป็นที่จะต้องรักษาไว้ให้มั่นคงเพราะบัดนี้แผ่นดินเป็นจลาจล หัว เมืองต่างๆ ล้วนคิดอ่านตั้งตัวเป็นใหญ่ เมืองก่งตั้งจึงเป็นที่หมายปองของบรรดาขุนศึกแล้วหันมาสังหารคน สนินให้ไปที่จวนเจ้าเมือง แล้วเอาตราสำหรับที่มาเป็นการเร็ว ขุนเช็กรับเอาตราสำหรับเมืองจากทหารแล้ว เรียกขุนกวนเข้ามาใกล้ ส่งมอบตราประจำตำแหน่งเจ้าเมืองก่งตั้งให้กับขุนกวนแล้วว่าภาระหน้าที่ของตระกูล "ขุน" ที่จะดูแลเมือง ก่งตั้งตกอยู่กับเจ้า ณ บัดนี้แล้ว "ตัวเราจะเป็นใหญ่ในเมืองก่งตั้งนี้จึงคิดตรึกตรองการ สงครามให้ชำนาญในทางบก ทางเรือเหมือนพี่ แต่ซึ่งการโอบอุ้มอารีเลี้ยงทหารนั้น เจ้ามีสติหนักหน่วงดีกว่า พี่ที่นี้หากใจเรว้นัก อนึ่งเจ้าจะคิดอ่านการสิ่งใดซึ่งบิดากับพี่ของสมจัดแจงไว้ได้นั้นด้วยความลำบาก จึงมี บริบูรณ์เพียงนี้ เจ้าจงหมั่นบำรุงรักษาอย่าให้ข้าของเป็นอันตรายได้"

ขุนเช็กสังเสียขุนกวนผู้น้องทั้งน้ำตา ขุนกวนรับเอาตราสำหรับเมืองพร้อมกับกุมมือขุนเช็กผู้พี่ไว้แล้วร้องไห้ตาม มือสองพี่น้องกุมอยู่มั่นพร้อมกับดวงตราสำหรับเมืองขุนเช็กได้หันมาทางมารดาแล้วว่าข้าพเจ้าจะตายแล้วภาระทั้งปวงมอบแก่ขุนกวนผู้น้อง ขอมารดาจงช่วยสั่งสอนดูแลขุนกวนให้เอาใจใส่ทำนุบำรุงทหารเก่าของบิดารักษาเมืองกัณฑ์ไว้ให้รอดปลอดภัยด้วยเถิด นางงอสุหทัยยินคำขุนเช็กก็ร้องไห้แล้วว่า อากาเร้ายังไม่หนักเท่าใดนัก โฉนมากแล้วความสังเสียเป็นอุปมงคลจะนี้ขุนกวนผู้น้องยังเยาว์นักเกรงว่าจะรักษาเมืองกัณฑ์ไว้ไม่ได้ เจ้าจง ตั้งหนารักษาตัวให้หายโดยไวจึงจะชอบ ขุนเช็กจึงว่าเวลาของข้าพเจ้ากำลังจะสิ้นแล้วมารดาท่านอย่าได้ปล่อยใจอีกเลย ขุนกวนแม้อายุยังเยาว์อยู่ แต่สติปัญญามากกว่าข้าพเจ้าถึงสิบส่วน เห็นจะรักษาเมืองกัณฑ์ไว้ได้เป็นมั่นคง แล้วส่งความเป็นสำคัญว่า "อันการข้างในนั้นถ้าเหลือความคิดก็ให้ปรึกษากับเดี่ยวเจียว ซึ่งการสงครามนั้นขัดสนประการใดก็ให้คิดอ่านกับจิวอี้เถิด แต่น้อยใจด้วยจิวอี้ไม่ยอมมิได้สั่งความไว้ต่อปาก" ขุนเช็กได้หันมาทางเดี่ยวเจียวแล้วว่า ตัวท่านเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ ได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าตลอดมาเป็นคุณหาที่สุดมิได้ บัดนี้ใกล้เวลาที่ข้าพเจ้าจะต้องลาท่านนิรันดร ขอท่านจงเมตตาอุปถัมภ์คำขุขุนกวนผู้น้องให้ครองกัณฑ์ด้วยชอบด้วยธรรมเนียมเพื่อความร่มเย็น เป็นสุขของอาณาประชาราษฎร์โดยถ้วนหน้ากัน

เดี่ยวเจียวได้ยินคำขุนเช็กก็สั่นหน้าก็สลด น้ำตาซึมคลอเบา แล้วว่าชีวิตข้าพเจ้านี้ก็ติดไว้แก่ตระกูล "ขุน" ท่านจงวางใจ เร่งรักษาตัวให้หายเถิด สั่งความเดี่ยวเจียวแล้วขุนเช็กจึงให้หาน้องอีกสองคนเข้ามาแล้ววานับแต่บัดนี้ไปขุนกวนจะเป็นเสมือนหนึ่งบิดา เป็นเสมือน หนึ่งพี่และเป็นหลักของตระกูล "ขุน" เราในแคว้นกัณฑ์นี้ เจ้าทั้งสองต้องเชื่อฟังคำขุนกวนให้เหมือนหนึ่งฟังคำบิดาและฟังคำพี่ จงเจ็บริบด้วยขุนกวนจงทุกประการหากแม้ในภายหน้าผู้คน ในตระกูลเราคนใดคิดร้ายต่อขุนกวน ให้พวกเจ้าร่วมมือกับขุนกวนปราบปรามให้ราบคาบอย่าให้เป็นที่ดูหมิ่นนินทาของผู้อื่น ขุนกวนและน้องทั้งสองคนพร้อมกันปลอบใจขุนเช็กว่าขอให้พี่รักษาสุขภาพ ว่าแล้วก็ร้องไห้ ขุนเช็กจึงเรียกนางเกียสุหทัยผู้เป็นภรรยาเข้ามาที่ข้างเตียง แล้วว่าบุญของพี่สิ้นแล้วจำเป็นจะต้องจากเจ้าไปตามวิสัยโลกพี่ขอภัยต่อเจ้าที่ไม่มีโอกาสอยู่ดูแลคุ้มครองเจ้าต่อไป ตัวเจ้าอยู่ข้างหลังจงเอ็นดูพี่ ช่วยปรนนิบัติดูแลมารดาให้จงดี ประการสำคัญเจ้าจงว่ากล่าวกับเสียวเกียผู้น้องของเจ้าซึ่งเป็นภรรยาของจิวอี้ให้มิเียงปรองดองและช่วยทำนุบำรุงขุนกวน เสมือนหนึ่งช่วยทำนุบำรุงพี่มาแต่เดิม ช่วยฝากบอกความถึงจิวอี้ว่าขอให้รำลึกถึงไมตรีที่มีต่อพี่ ช่วยทำนุบำรุงขุนกวนอย่าให้เป็นอันตรายสิ้นเสียงก็สิ้นสั่ง เปลือกตาของขุนเช็กค่อยๆ ปิดลง มือที่กุมอยู่กับมือผู้เป็นเกียสุหทัยพลัดตกลง ขุนเช็กพยับขน้อยแห่งลุ่มแม่น้ำแยงซีก็สิ้นลม ณ บัดนั้น สิริอายุรวมได้ยี่สิบหกปี

อำนาจของตระกูล "ขุน" ณ แคว้นกัณฑ์ไหลเลื่อนสู่มือขุนกวน ณ บัดนั้น นางงอสุหทัย ขุนกวน และน้องทั้งสอง ตลอดจนเกียสุหทัย และบรรดาขุนนาง แม่ทัพ นายกอง และที่ปรึกษาที่อยู่ ณ ที่นั่นต่างพากันร้องไห้อาลัยรักขุนเช็ก สำหรับขุนกวนนั้นเสียใจร้องไห้จนสลบไป แพทย์ได้แก้ไขจนฟื้นแล้วปรึกษาเตรียมการศพของขุนเช็ก เดี่ยวเจียวเห็นเหตุการณ์เศร้าสลดและซลมน จึงเสนอต่อขุนกวนว่าความตายนำมาซึ่งความเศร้าโศกเป็นวิสัยโลกนั้นชอบอยู่ แต่บ้านเมืองขณะนี้ยังไม่เป็นปกติจะมิว่าโศกเศร้าจนเกินการนั้นไม่สมควร ขอให้รีบแต่งการศพขุนเช็กโดยเร็วแล้วคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองกัณฑ์ให้ปลอดภัย ขุนกวนฟังข้อเสนองของเดี่ยวเจียวก็เห็นชอบ แล้วมอบให้เดี่ยวเจียวจัดการพิธีสถาปนาอำนาจของขุนกวนในวันนั้น

เมื่อขุนนางข้าราชการเมืองกัณฑ์พร้อมกันที่ศาลาว่าราชการ แล้วเดี่ยวเจียวได้เชิญขุนกวนออกนั่งบนที่ว่าราชการ แล้วกระทำพิธีประกาศสถาปนาขุนกวนเป็นเจ้าเมืองกัณฑ์สืบทอดอำนาจต่อจากขุนเช็กสิ้นคำประกาศบรรดาขุนนางข้าราชการได้พร้อมกันคำนับขุนกวนขุนกวนในฐานะเจ้าเมืองกัณฑ์คนใหม่จึงออกคำสั่งตั้งขุนแจ่งผู้เป็นอาให้เป็นที่ประธานจัดการพิธีศพของขุนเช็กให้ยิ่งใหญ่สมเกียรติตามธรรมเนียม ฝ่ายจิวอี้ซึ่งได้รับมอบหมายจากขุนเช็กให้ไปทำหน้าที่รักษาด่านปากกัณฑ์ ครั้นทราบข่าวว่าขุนเช็กป่วยจึงรีบพาทหารกลับมาที่เมืองกัณฑ์ พอมาถึงทราบข่าวขุนเช็กตายก็ตกใจ ตรงเข้าไปที่ศาลาว่าศพ กอดเอาศพขุนเช็กไว้กับอกแล้วร้องไห้ นางงอสุหทัยและขุนกวนเห็นเช่นนั้นจึงเข้าไปกักตักจิวอี้แล้วเล่าคำสั่งเสียทั้งสิ้นของขุนเช็กให้จิวอี้ฟังทุกประการ จิวอี้ฟังคำสั่งเสียแล้วจึงว่าขุนเช็กมีคุณแก่ข้าพเจ้าล้นดินท่วม ฟาข้าพเจ้าน้อมรับคำสั่งเสียของขุนเช็กจะทำนุบำรุงขุนกวนโดยสุจริตและโดยเต็มกำลังสติปัญญาความสามารถจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ขุนกวนจึงว่าตัวข้าพเจ้าอายุยังน้อยอ่อนแก่ความหนัก แต่จำต้องรับภาระซึ่งขุนเช็กผู้พี่ได้มอบหมายไว้วิตกว่าจะทำประการใด จึงจะทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข จิวอี้จึงว่า "คำโบราณกล่าวไว้แต่ก่อนว่า ถ้าผู้ใดจะเป็นเจ้าบ้านผ่านเมือง ให้เกลี้ยกล่อมซอมสมผู้คนที่มิสดีปัญญา แลทหารที่มีฝีมือไว้มาก บ้านเมืองจึงจะปกติสืบไป ถ้าผู้ใดทั้งคำโบราณดังนี้เสีย เมืองนั้นก็เกิดอันตราย ซึ่งท่านได้เป็นเจ้าเมืองครั้งนี้จงคิดอ่านตามคำโบราณ บ้านเมืองจึงจะอยู่เป็นสุข"

ขุนกวนได้ฟังคำจิวอี้เป็นหลักเป็นฐานก็ยินดี แล้วว่าข้าพเจ้าจะทำตามคำท่าน อนึ่งก่อนขุนเช็กจะล่วงลับได้ฝากความถึงท่านว่า "การข้างในฝ่ายพลเรือนนั้นให้ปรึกษากับเดี่ยวเจียว แลการฝ่ายทหารนั้นให้คิดอ่านด้วย

ท่าน" จิวยี่ได้ยื่นคำสั่งเสียเป็นสำคัญตั้งนี้จึงคอมพิวเตอร์ชะลงเป็นเชิงคำนับต่อคำสั่งเสียของขุนเช็กแล้วว่า ขุนเช็กมีสติปัญญายิ่งนัก ซึ่งฝากการข้างพลเรือนไว้กับเดียวเจียวนั้นเป็นการสมควรยิ่ง เพราะเดียวเจียวเป็นขุนนางผู้ใหญ่ มีสติปัญญาเป็นอันมาก แต่ตัวข้าพเจ้าซึ่งถูกมอบภาระทางการทหารนั้นยังเห็นว่าข้าพเจ้ามีสติปัญญาน้อยนัก จะคิดอ่านทำการไม่ตลอดการก็จะเสียไป ข้าพเจ้าเห็นว่ามิบังเกิดผู้หนึ่งเชี่ยวชาญการสงคราม ชื่อว่าโลซกเป็นชาวเมืองตังฉวน มีสติปัญญามากกว่าคนทั้งปวงทั้งเป็นผู้มีฐานะมั่งคั่ง มีความกตัญญู ข้าพเจ้าเคยฟังพาลอชกมาครั้งหนึ่งได้ประจักษ์ถึงน่าใจไมตรีเอื้ออาทร ต่อผู้อื่น จึงเสนอต่อท่านให้เชิญโลซกมาเป็นที่ปรึกษาช่วยคิดอ่านสืบไป

ขุนกวนได้ฟังข้อเสนอของจิวยี่ก็ดีใจแล้วว่า จะคิดอ่านแต่งผู้อื่นไปเชิญโลซกคงไม่เหมือนดั่งท่านไปด้วยตัวเอง จึงขอฝากธุระนี้ไว้แก่ท่าน ว่าแล้วขุนกวนได้สั่งให้เจ้าหน้าที่จัดเตรียมข้าวของกำนัลเป็นจำนวนมากมอบให้จิวยี่เพื่อเป็นของขวัญในการไปเชิญโลซก จิวยี่ไปถึงเรือนของโลซกแล้ว ต่างฝ่ายต่างคำนับทักทายกันตามธรรมเนียม จิวยี่จึงว่าขุนกวนผู้น้องขุนเช็กบัดนี้เป็นเจ้าเมืองกั๋งตั้ง ทราบข่าวว่าท่านมีสติปัญญาเป็นอันมาก ทั้งน่าใจก็โอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวงจึงมอบหมายให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านไปเป็นที่ปรึกษา ช่วยกันคิดอ่านทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข และได้มอบของทั้งนี้มาคำนับท่านแทนตัว โลซกตอบว่าท่านมาเชิญข้าพเจ้าเข้าไปแล้วเพราะข้าพเจ้าได้รับคำชวนของเล่าจูเจียงว่าจะไปอยู่ด้วยกับเตงโป้ เจ้าเมืองเจาอ้อ หากมันเราจะรับคำท่านซ้ำอีกก็จะเป็นการเสียค่าพูด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ยุทธศาสตร์ของกั๋งตั้ง (ตอน 145)

ขุนกวนมีนรลักษณ์ต้องด้วยลักษณะของผู้เป็นใหญ่ รูปร่างหน้าตาสง่างาม หน้าผากใหญ่ ปากกว้าง จักษุแดงเมื่อยังน้อยอยู่เล่าอวน ขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวงลงมาตรวจราชการเมืองกั๋งตั้ง เห็นบุตรขุนเทียนทั้งสี่คนมีบุคลิกลักษณะของผู้มีบุญ แต่ได้พยากรณ์สำหรับขุนกวนว่าเป็นผู้มีบุญมากกว่าพี่น้องทั้งปวง ทั้งจะมีอายุยืนนานไปจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน สันบุญขุนเช็กแล้ว ขุนกวนผู้น้องได้ครองอำนาจเหนือแคว้นกั๋งตั้งสืบต่อมา และรับเอาคำสั่งเสียสำคัญของขุนเช็กผู้พี่ที่ว่าการข้างพลเรือนให้ปรึกษาเดียวเจียว การข้างทหารให้ปรึกษาจิวยี่มาปฏิบัติ เดียวเจียวได้เสนอให้รับจัดการศพของขุนเช็กโดยไว และเตรียมการรักษาเมืองกั๋งตั้งไม่ให้เป็นอันตราย ขุนกวนเห็นชอบแล้วส่งการไปตามความเห็นของเดียวเจียว

จิวยี่นั้นไม่เพียงแต่เป็นลูกน้องของขุนเช็ก หากยังเป็นคู่เขยกับขุนเช็กด้วย เพราะผู้พี่สาวคือนางได้เกี่ยวเป็นภรรยาของขุนเช็ก ส่วนน้องสาวคือนางเสียวเกี่ยวเป็นภรรยาของจิวยี่ แต่จิวยี่นั้นถ่อมตัวแล้วแนะนำให้ขุนกวนเชิญผู้มีสติปัญญาและฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ มาร่วมทำการจงมากจึงจะทำการใหญ่ได้สำเร็จ ขุนกวนฟังคำจิวยี่ที่เสนอให้เชิญโลซกมาเป็นที่ปรึกษา แล้วมอบหมายให้จิวยี่ไปดำเนินการ ครั้นจิวยี่ได้ฟังคำปฏิเสธของโลซกที่อ้างเหตุผลว่ารับปากจะไปอยู่กับเตงโป้ไว้ก่อนแล้ว จึงว่า "เมื่อครั้งลอง มังเป็นขบถได้ราชสมบัตินั้นบ้านเมืองก็เป็นจลาจลอยู่ ม้าอ้วนทหาร นั้นจึงว่าแกฮั่นกองทัพว่าอันบ้านเมืองเป็นจลาจลอยู่ขณะนี้ผู้ใดซึ่งมีฝีมือแลสติปัญญานั้นไม่ควรจะนั่งอยู่ให้ท่านผู้ใหญ่มาหา ให้พิเคราะห์ตรองดูว่าท่านผู้ใดซึ่งมีน้ำใจกว้างขวางโอบอ้อมอารี ควรจะเป็น เจ้านายได้ก็ให้เร่งคิดอ่านเข้าอยู่ด้วยจะได้เป็นที่พึ่งสืบไป" จิวยี่ยกคิดในการแสวงหาเจ้านายแต่ครั้งประวัติศาสตร์ขึ้นแสดง เป็นปฐมบท แล้วกล่าวต่อไปว่าขุนกวนนายเรา ณ บัดนี้ครองอำนาจเป็นใหญ่ในดินแดนกั๋งตั้ง เป็นผู้มีสติปัญญาและน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง มีจิตใจตั้งมั่นที่จะทำนุบำรุงแผ่นดินและอาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสุข นับเป็นวีรชนที่ท่านควรเข้าหาร่วมทำการด้วย ดีเสียกว่าที่จะไปอยู่กับเตงโป้เจ้าเมืองเจาอ้อ ซึ่งเป็นเพียงหัวเมืองเล็ก และหาใช้วีรชนไม่ ท่านจงไตร่ตรองดูให้ถ่องแท้โลซกได้ฟังคำจิวยี่แล้วจึงว่า เหตุผลตามคำท่านนั้นก็ควรอยู่ ตัวข้าพเจ้าทุกวันนี้นั้นเห็นแผ่นดินเป็นจลาจลก็ทุกซวันด้วยแผ่นดิน แสวงหาวีรชนที่จะเป็นหลักนำพาชาติบ้านเมืองไปสู่ความสงบสุขและสันติ ตัวขุนกวนแม้อายุยังน้อยแต่ข้าพเจ้าก็ได้ยินกิตติศัพท์อยู่ แลเมื่อตัวท่านซึ่งเป็นหลักคนหนึ่งองตระกูล "ขุน" สันนิษฐานแนะนำตั้งนี้ข้าพเจ้าจึงตกลงใจที่จะไปทำการด้วยขุนกวน

จิวยี่ได้ฟังก็มีความยินดี รอจนโลซกจัดเตรียมข้าวของพร้อมแล้วจึงพากันเดินทางกลับไปเมืองกั๋งตั้ง ขุนกวนเห็นจิวยี่พาโลซกมาก็ยินดี ออกมาต้อนรับโลซกถึงหน้าประตูฉวน แล้วชวนสนทนาเกี่ยวกับการสงครามตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยง ขุนกวนจะไต่ถามการสงครามประการใด โลซกก็พรรณนาความจนกระจ่างแจ้งถูกอัธยาศัยขุนกวนเป็นอันมาก ครั้นเที่ยงแล้วขุนกวนจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงต้อนรับโลซกที่ฉวน แล้วชวนสนทนาอยู่จนค่ำแต่งโต๊ะเลี้ยงโลซกมีอีกอีกครั้งหนึ่ง หลังเลี้ยงโต๊ะขุนกวนก็ยกชวนโลซกสนทนาทั้งในด้านการสงครามและความเมืองจนกระทั่งถึงตึกจึงชวนโลซกนอนค้างคืนด้วยกันที่ฉวน ขุนกวนมีน้ำใจรักโลซกเป็นอันมาก สามก๊กฉบับเจ้าพระยา พระคลัง (หน) บรรยายว่า "ขุนกวนมีความรักจึงเอชากายโลซก" ถ้าจะฟังเพียงเท่านี้ก็อาจจะ

สงสัยว่าขุนกวนเป็นกะเทย มีความรักโลกซึ่งเป็นเพศเดียวกัน แต่ความจริงนั้นความรักผูกพันและต้องอาศัยของชายด้วยกันถึงขนาดนอนกอดกายกันได้ก็มีอยู่ หาใช่เพราะความสัมพันธ์อันวิปริตในทางเพศ เหมือนกับรัฐมนตรีบางคนไม่ เพราะในขณะที่นอนกายหากันอยู่นั้น สิ่งที่สนทนากันไม่มีเรื่องใดที่เป็นเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องเพศ หากเป็นเรื่องเกี่ยวกับความเมือง และการสงครามทั้งสิ้น

ในขณะที่ขุนกวนเอาชากายโลกชกอยู่นั้น ปากก็ว่า "ทุกวันนี้พระเจ้าเหียนเต๋เสวยราชสมบัติ แผ่นดินก็เป็นจลาจลต่างๆ เราเห็นว่าบ้านเมืองจะร่วงโรยสาบสูญอยู่แล้วซึ่งเราได้รักษาเมืองแทนขุนเช็ก ผู้ที่เราคิดจะใคร่ทำการให้กว้างขวางใหญ่หลวงออกไปให้เหมือนครั้งพระเจ้าจินบุ๋นกงเสวยราชสมบัติ แลหัวเมืองทั้งปวงกล้าแข็งทำการหยาบฆ่าต่างๆ ฝ่ายจินบุ๋นกงกับเจฮวนกงเป็นมหาอุปราช คิดอ่านปราบปรามหัวเมืองราบคาบอ่อนน้อมอยู่ในอำนาจสิ้น บ้านเมืองจึงเป็นสุขสืบมา ซึ่งเราคิดทั้งนี้ท่านจะเห็นประการใด" ความรักผูกพันและต้องอาศัยที่ชายหนึ่งมีต่อชายหนึ่งถึงขนาดนอนเอาชากายกัน แต่ความที่สนทนากลับเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ของบ้านเมืองเพราะนี่คือเรื่องของการวางยุทธศาสตร์ของงอก๊ก นับตั้งแต่ขุนกวนได้เถลิงอำนาจเหนือแคว้นกั๋งตั้งนั่นเอง นี่จึงเป็นความรักผูกพันในหน้าที่การงานของผู้แบกรับภารกิจอันสำคัญของตระกูล "ขุน" แห่งแคว้นกั๋งตั้ง ขุนกวนปรึกษาความทั้งนี้ล้วนเป็นผลจากการสนทนาที่สืบเนื่อง ทั้งความเมืองและการสงครามตั้งแต่เข้าจนถึงคำ แล้วต่อเนื่องจนถึงศึก ความคิดอ่านตกลึกบริบูรณ์แล้ว ข้อปรึกษาดังกล่าวจึงกลั่นออกบนเตียงนอนโลกชกได้ตอบว่า "ท่านคิดทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่จะด่วนทำการใหญ่หลวงกว้างขวางให้เหมือนกับจินบุ๋นกงกับเจฮวนกงนั้นยังไม่ได้ ซึ่งแผ่นดินทุกวันนี้เป็นจลาจลอยู่ เห็นพระเจ้าเหียนเต๋จะไม่ครองราชสมบัติได้โดยปกตินั้นก็จริง แต่บัดนี้โจโฉได้เป็นมหาอุปราช มีสติปัญญาอยู่ ทั้งทหารก็มีฝีมือเป็นอันมาก แลท่านจะคิดหักท้าวเอาโดยเร็วนั้นไม่ได้ แลอันเสียวก่ทำศึกชับเคียวกันอยู่กับโจโฉ อันเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิวกับหองจ้อเจ้าเมืองกั๋งแสนนั้นเป็นเสี้ยนหนามอยู่ใกล้เมืองเรา ขอให้ท่านคิดอ่านกำจัดเล่าเปียวและหองจ้อเสียก่อน แล้วจึงค่อยคิดการใหญ่ต่อไป"

คำปรึกษาของโลกชกครั้งนี้คือการวางแผนการทางยุทธศาสตร์ครั้งสำคัญที่สุดให้กับขุนกวน เป็นคำปรึกษาที่กระจ่างถ่องแท้ในความเมืองที่เป็นอยู่ในแผ่นดิน เพราะแม้จะแลเห็นว่าพระเจ้าเหียนเต๋อ่อนแอ และไร้อำนาจ แต่โจโฉซึ่งเป็นอัครมหาเสนาบดีเป็นผู้มีสติปัญญา ทั้งสองสมผู้คนเก่งกล้าสามารถทั้งฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊เป็นจำนวนมาก ไม่เหมือนกับครั้งที่พระเจ้าจินบุ๋นกงในอดีตที่ครั้งนั้นแผ่นดินเป็นจลาจลแต่ชนศึกต่างๆ มิได้แก่งแย่งตั้งตัวเป็นใหญ่เหมือนยุคนี้ ดังนั้นพระเจ้าจินบุ๋นกงกับเจฮวนกงซึ่งเป็นมหาอุปราชจึงได้ร่วมกันคิดอ่านรวบรวมแผ่นดินทั้งสิ้นไว้ในอำนาจได้โดยง่าย พระเจ้าเหียนเต๋ที่อ่อนแอและไร้อำนาจ แต่เมื่อมีเสนาหลักใหญ่แบบโจโฉคำจอนอยู่จึงดูแคลนไม่ได้ ทั้งการข้างเหนือก็ยังมีอ้วนเสี้ยวเป็นขุมกำลังใหญ่ จะหักท้าวเอาในขณะที่แคว้นกั๋งตั้งยังเพิ่งเริ่มก่อตั้งด้วยอ้อมไม่อาจเอาชนะได้ จึงควรปล่อยให้โจโฉกับอ้วนเสี้ยวผลาญกันให้อ่อนกำลังลงยอมเกิดผลดีแก่กั๋งตั้งยิ่งกว่า ในสายตาของโลกชกแลเห็นว่าชากหนามที่สำคัญของกั๋งตั้งในขณะนี้ไม่ใช่โจโฉหรืออ้วนเสี้ยว หากเป็นเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิวและหองจ้อเจ้าเมืองกั๋งแซ่ ซึ่งมีเขตแดนใกล้กับแคว้นกั๋งตั้ง จึงพึงกำจัดสองเจ้าเมืองนี้เสียก่อน จากนั้นจึงค่อยขยายอำนาจของแคว้นกั๋งตั้งต่อไป

ขุนกวนนอนฟังคำอธิบายของโลกชกกระจ่างแล้ว เห็นการข้างหน้าทะลุปรุโปร่งจึงมีความยินดียิ่งนัก ลุกขึ้นจากเตียงลงมามีคำปรึกษาแล้ว คำชี้แนะของท่านครั้งนี้ประหนึ่งพาข้าพเจ้าออกจาก ที่มีดสูที่สว่าง ขอท่านจงช่วยคิดอ่านทำการให้บรรลุผลตามคำชี้แนะนี้ด้วยเถิด รุ่งขึ้นขุนกวนจึงสั่งให้จัดแจงทรัพย์สิ้นข้าวของเงินทองและคนรับใช้เป็นจำนวนมากให้แก่โลกชก และสั่งให้จัดเรือแพกั๋งโลกชกใกล้กับฉวนของเจ้าเมือง ข้าวคราวที่โลกชกเข้าไปรับราชการในเมืองกั๋งตั้งได้แพร่หลายไปในหมู่บัณฑิตทั่วทั้งเมืองกั๋งตั้งและหัวเมืองข้างเคียง ยินไปถึงจุดกั๋งกั๋งผู้เป็นพี่ชายของจุดกั๋งเหลียง ชงเบ้ง ซึ่งพำนักอยู่ ณ ปลายแดนเมืองเกงจิว และได้คบหาเป็นมิตรสนิทสนมกับโลกชกมาแต่ก่อน จุดกั๋งกั๋งจึงเดินทางไปเยือนโลกชกที่เมืองกั๋งตั้ง โลกชกทราบว่าจะกั๋งกั๋งมาเยี่ยมก็ดีใจรีบออกมาต้อนรับ คำนับปฏิสนธารกันตามธรรมเนียมแล้วโลกชกจึงว่า เราท่านได้คบหาเป็นสหายกันมาช้านาน สติปัญญาของท่านก็กว้างขวาง ควรแก่การทำงานบำรุงแผ่นดินและอาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสุข บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าขุนกวนเป็นใหญ่ในแคว้นกั๋งตั้ง มีน้ำใจโอบอ้อมอารี รักราชฎูรทั้งปวง ทั้งคิดการใหญ่ผิดกับเจ้าเมืองอื่น ข้าพเจ้าจึงเข้าร่วมทำการด้วย ท่าน มาเยือนข้าพเจ้าครั้งนี้ยินดีนัก จึงขอเชิญชวนท่านอยู่รับราชการด้วย ขุนกวน แผ่นดินจะได้เป็นสุข

จุดกั๋งกั๋งได้ฟังดังนั้นก็ยินดี แล้วว่าเกิดมาเป็นชาย ได้ศึกษาหาความรู้เป็นอันมาก ด้วยมุ่งหวังใช้ความรู้แลสติปัญญาสนองคุณแผ่นดิน จะได้ไม่เสียที่ที่เกิดมา เราท่านคบหาเป็นสหาย ไว้วางใจกันยิ่งกว่าใคร เมื่อท่านเห็นเป็นประโยชน์ที่จะร่วมทำการด้วยขุนกวน ข้าพเจ้าก็มีแต่ต้องคล้อยตามคำสหายเยี่ยงท่าน โลกชกเห็นจุดกั๋งกั๋งปลงใจที่จะอยู่ทำการด้วยกันก็ดีใจ จึงพา จุดกั๋งกั๋งไปพบขุนกวน แล้วแนะนำว่าจุดกั๋งกั๋งนี้ได้คบหาเป็นสหายกับข้าพเจ้ามาเป็นเวลาช้านาน มีสติปัญญาคิดอ่านลึกซึ้งกว่าข้าพเจ้ามากนัก บัดนี้ได้ปลงใจที่จะอยู่ทำการด้วยท่านแล้ว ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงแต่งตั้งให้จุดกั๋งกั๋งเป็นที่ปรึกษา รุ่งขึ้นขุนกวนออก

ว่าราชการแล้วยกเอาเรื่องที่ว่าอันเสียวมีหนังสือมาถึงขุนเช็กชวนเข้าร่วมเป็นพันธมิตรเพื่อกำจัดโจโจซึ่งขึ้นปรึกษาอีกครั้งหนึ่ง เพื่อทบทวนการตัดสินใจของขุนเช็กแต่ครั้งก่อนที่จะร่วมมือกับอันเสียวกำจัดโจโจ แล้วปรึกษาว่าบัดนี้โจโจกำลังทำสงครามซบเดี่ยวยู่กับอันเสียว ต่างฝ่ายต่างเชิญชวนให้เมืองกังตั้งเข้าเป็นพันธมิตรเมื่อครั้งขุนเช็กที่เรายังอยู่มีความซบซ่องหมองใจกับโจโจที่ปกปิดไม่นำฎีกาขึ้นกราบบังคมทูล แล้วยึดตัวเดียวเหียนไว้ทำราชการในเมืองหลวง จึงคิดที่จะเข้าร่วมกับอันเสียว แต่บัดนี้ขุนเช็กที่เราดายแล้ว ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นในเรื่องนี้ประการใด

จุกัดกินจึงเสนอว่า อันเสียวเป็นคนโลเล ชีระแสวงสงสัย ทำการใดไม่เด็ดขาด ทั้งขุนนางทุกฝ่ายก็แตกความสามัคคี แม้จะครองดินแดนกว้างใหญ่และมีกำลังทหารมาก ในที่สุดก็ต้องพ่ายแพ้แก่โจโจ ซึ่งครองอำนาจในเมืองหลวง ทำการใดถือเอารับสั่งของพระเจ้าเหียนแต่เป็นธรรมเนียม ทั้งยังช่องสมที่ปรึกษา และทหารมีฝีมือไว้เป็นอันมาก ตัวโจโจเองก็เป็นคนมีสติปัญญาในการสงคราม ดังนั้นจึงไม่ควรเข้าด้วยอันเสียว หากควรสามัคคีปรองดองกับโจโจไว้ก่อน การข้างหน้าเป็นที่แล้วจึงค่อยคิดอ่านทำการใหญ่สืบไป

ขุนกวนเห็นชอบกับข้อเสนอของจุกัดกิน จึงให้แต่งหนังสือตอบเป็นทางตัดไมตรีกับอันเสียว แล้วมอบแก่ตันจิ้นผู้เป็นทูตให้ถือกลับไปเมืองก๊กจิ๋ว ฝ่ายโจโจครั้นทราบข่าวขุนเช็กตายแล้ว และขุนกวนได้ครองอำนาจสืบต่อมาจึงปรึกษาด้วยขุนนางและที่ปรึกษาทั้งปวงว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองกังตั้ง เพราะเห็นว่ากำลังพลเปลี่ยนอำนาจ จะสามารถยึดเอาได้โดยง่าย เดียวเหียนซึ่งถูกโจโจกักตัวไว้ทำราชการในเมืองหลวงได้ฟังเช่นนั้นก็ตกใจ รีบเสนอว่าขุนเช็กเพิ่งถึงแก่ความตาย หากท่านยกกองทัพไปตีเมืองกังตั้งในขณะนี้ก็จะถูกครหาว่าเป็นผู้ใหญ่แต่คิดเอาเปรียบผู้น้อย แม้ชนะก็ไม่ได้เกียรติยศ แต่หากพลั้งพล่าจะเสื่อมเสียมากกว่า แล้วว่าการข้างหน้าอันเสียวยังเป็นภัยคุกคามที่สำคัญ หากทราบว่าท่านยกกองทัพลงใต้ไปตีเมืองกังตั้ง อันเสียวย่อมถือโอกาสนั้นเคลื่อนทัพลงมาตีเมืองหลวง การจะกลายเป็นว่าการข้างหน้าก็เดินไม่ตลอด การข้างหน้าจะขัดสน หนทางที่ควรในขณะนี้ควรจะปรองดองด้วยขุนกวนไว้ก่อน เพื่อดูหน้ากำจัดอันเสียวให้สิ้นกังวลทางภาคเหนือ ต่อจากนั้นค่อยคิดอ่านทำการใหญ่สืบไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สงครามปราบขุนศึกภาคเหนือ (ตอน 146)

โจโจพอทราบข่าวว่าเมืองกังตั้งพลัดเปลี่ยนอำนาจจากขุนเช็ก ผู้พี่มาเป็นขุนกวนผู้น้อง จึงปรารถนาที่จะยกกองทัพไปตีเมืองกังตั้ง แต่เดียวเหียนอดีตขุนนางเมืองกังตั้งซึ่งโจโจยึดตัวไว้ทำราชการใน เมืองหลวงได้คิดอ่านเสนอความเห็นทัดทานไม่ให้โจโจยกกองทัพไป ตีเมืองกังตั้ง โดยอ้างว่าจะเป็นการเปิดโอกาสให้อันเสียวกรีธาทัพจากภาคเหนือเข้ายึดเมืองหลวง ดูประหนึ่งว่าความคิดเห็นของเดียวเหียนนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของโจโจ แต่เบื้องลึกของการเสนอความเห็นนี้กลับเป็นไปเพื่อปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของสกุล "ซุน" เจ้านายเก่าแห่งแคว้นกังตั้ง แต่ทว่าข้อเสนอดังกล่าวนี้ก็มีมูลความจริงและสอดคล้องกับสถานการณ์ที่ฝ่ายเมืองหลวงกำลังคุมเชิงอยู่กับอันเสียวขุนศึกทางภาคเหนือ ดังนั้นเมื่อเดียวเหียนเสนอให้โจโจผูกมิตรกับขุนกวนไว้ก่อน โจโจจึงเห็นชอบด้วยความเห็นนั้น ครั้นถึงวันสองเด้อออกว่าราชการโจโจจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ กราบบังคมทูลเสนอให้แต่งตั้งขุนกวนเป็นเจ้าเมืองกังตั้ง และให้ตั้งเดียวเหียนเป็นปลัดเมืองพระเจ้าเหียนเต๋ทรงโปรดเกล้าแต่งตั้งตามที่โจโจได้เสนอกราบบังคมทูล โจโจจึงสั่งให้เดียวเหียนเชิญพระบรมราชโองการและตรา ตั้งขุนกวนเป็นเจ้าเมืองกังตั้งไปมอบแก่ขุนกวน และให้เดียวเหียนไปรับตำแหน่งที่เมืองกังตั้งต่อไป

ฝ่ายขุนกวนครั้นทราบว่าเดียวเหียนกลับมาจากเมืองฮูโต จึงอนุญาตให้เดียวเหียนเข้าพบในที่ออกว่าราชการ ครั้นได้ทราบความที่ได้รับโปรดเกล้าแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองกังตั้งอย่างเป็นทางการและรับตราตั้งแล้วขุนกวนก็มีความยินดี จึงแต่งตั้งให้เดียวเจียวและเดียวเหียนเป็นขุนนางผู้ใหญ่ มีอำนาจหน้าที่ในการบริหารงานภายในของแคว้นกังตั้ง ครั้นรับตำแหน่งแล้วเดียวเหียนเห็นว่ากิจการด้านยุติธรรมยังขาดผู้มีความปรีชาสามารถจึงไปเชิญโก๊ะหยงซึ่งเป็นบัณฑิตมีสติปัญญาสัจย์ชื่อ ไม่ติดยึดในอบายมุขให้เข้ามารับราชการด้วยขุนกวน ขุนกวนจึงแต่งตั้งให้โก๊ะหยงเป็นขุนนางในตำแหน่งตุลาการสูงสุดของ แคว้นกังตั้ง

ขุนกวนมีความคิดอ่านจะตั้งตัวเป็นใหญ่ตามยุทธศาสตร์ที่โลซกได้เสนอ ดังนั้นจึงได้ตั้งหน้าตั้งตาของสมผู้คนทั้งฝ่ายบันและฝ่ายบู ตลอดจนการจัดระเบียบการปกครองให้เป็นไปโดยยุติธรรม ของสมเสมีียงอาหารปราบปรามโจรผู้ร้ายทำให้แคว้นกังตั้งสงบราบคาบ เป็นรากฐานแห่งการพัฒนานำความผาสุกคืนมาสู่ชาวแคว้นกังตั้ง โดยถ่วงหน้ากัน ทางด้านเมืองก๊กจิ๋ว เมื่อตันจิ้นทูตของอันเสียวกลับจากแคว้นกังตั้งแล้วได้เข้าไปรายงานความเมืองให้อันเสียวทราบข่าวว่าบัดนี้ขุนเช็ก เจ้าเมืองกังตั้งตายแล้ว ขุนกวนผู้น้องได้เป็นเจ้าเมือง

ต่อมาได้รับโปรดเกล้าแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองและรับพระราชทานตราประจำตำแหน่งตามทางราชการแล้ว การ
ทั้งนี้เกิดขึ้นเนื่องจากโจโจคิดอ่านที่จะผูกมิตรกับแคว้นกั๋งตั้งแล้วได้ส่งหนังสือตอบจากแคว้นกั๋งตั้งให้แก่
อ้วนเสี้ยว

อ้วนเสี้ยวพอรู้ว่าเมืองกั๋งตั้งตัดมิตรก็โกรธคิดอ่านจะยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้ง แต่บรรดาขุนนางที่ปรึกษาได้
ทัดทานไว้ว่าขุนกวนนั้นหาใช่ศัตรูที่แท้จริงของเมืองกั๋งตั้งไม่ แต่ศัตรูที่คุกคามจริง ล้างผลาญกันอยู่คือโจโจ
ดังนั้นจึงต้องกำจัดโจโจก่อน และถ้าหากกำจัดโจโจได้แล้วเมืองกั๋งตั้งก็จะอยู่ในอำนาจ อ้วนเสี้ยวฟังความเห็น
ของบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองแล้วจึงเปลี่ยนความคิดตัดสินใจยกกองทัพไปตีเมืองสุโต จึงสั่งการให้
เกณฑ์ทหารจากเมืองกั๋งตั้ง เมืองอิวจิว เมืองเซียงจิว และเมืองเบ็งจิวเป็นกำลังพลถึงเจ็ดสิบหมื่นเศษ รวัน
ฤกษ์ดีแล้วจะยกไปตีเมืองหลวงต่อไป การเตรียมกองทัพของอ้วนเสี้ยวเป็นไปอย่างคึกคัก ความจึงทราบไปถึง
หน่วยลาดตระเวนของแคว้นกั๋งตั้งซึ่งตั้งซัดดาทัพอยู่ที่เมืองกั๋งตั้ง ซึ่งเป็นเมืองชายแดนติดกับเมืองกั๋งตั้ง เมื่อแคว้น
กั๋งตั้งทราบความศึกจึงส่งใบบอกเข้าไปรายงานเหตุการณ์ ให้โจโจทราบ ครั้นโจโจได้ทราบความจึงสั่งตั้งให้
ขุนฮกเป็นผู้รักษาการ ตำแหน่งอัครมหาเสนาบดีรักษาเมืองหลวง ตัวโจโจเกณฑ์ทหารเจ็ดหมื่นห้าพันคนยก
ออกจากเมืองหลวงไปสมทบกับกองทัพของแคว้นกั๋งตั้งที่ตามลี้กั๋งตั้งและให้ตั้งค่ายเตรียมรับกองทัพอ้วนเสี้ยว
อยู่ตลอดชายฝั่งแม่น้ำฮวงโห

ฝ่ายเตียนห้องที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวซึ่งต้องโทษจำอยู่ในคุกเพราะเหตุที่ออกความเห็นทัดทานอ้วนเสี้ยว พอ
ได้ทราบความว่าอ้วนเสี้ยวเตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองหลวงจึงทำหนังสือเสนอความเห็นที่ "ธรรมด้ายหา
ภัยไม่ ก็อย่าให้คิดเอาภัยมาใส่ตัว ซึ่งท่านจะยกไปนั้นเห็นไม่ควร ขอให้งด ตั้งมั่นป้องกันอยู่กับเมืองก่อน โจโจ
ก็คงไม่อาจยกพลมาทำอันตรายท่านได้ ประการหนึ่งคอยฟังดูท่วงที ถ้ารู้ว่าโจโจทำศึกเพลิงพลั่วแก่ผู้ใดจึง
ค่อยยกกองทัพไปตีเอาเมืองสุโตก็จะได้โดยง่าย ถ้าท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้าจะขึ้นยกกองทัพไป เห็นจะประมาท
แก่โจโจเป็นมั่นคง" เตียนห้องอดคิดขบขันในตำแหน่งที่ปรึกษา นับเป็นผู้มีสติปัญญาและยืนหยัดในหน้าที่
อย่างน่านับถือ มาต้องโทษจำก็เพราะชอบออกความเห็นคัดค้านผู้นำแบบอ้วนเสี้ยว มาครั้งนี้ทั้งๆ ที่รู้ว่าอ้วน
เสี้ยวตัดสินใจยกกองทัพไปตีเมืองสุโตแล้ว ก็ออกความเห็นคัดค้านอีก โดยเนื้อหาแห่งข้อคัดค้านนั้นเป็นเรื่อง
ที่ชอบด้วยเหตุด้วยผล เป็นไปในทางปกป้องทั้งอ้วนเสี้ยวและเมืองกั๋งตั้งมิให้เป็นอันตราย นับเป็นข้อเสนอที่มี
คุณค่ายิ่ง แต่สิ่งที่มีคุณค่านั้น เมื่อเสนอผิดคนก็ไม่ต่างอันใดกับการเอาเรือไปขวางน้ำเชี่ยว ซึ่งมีแต่จะจมลงไป
เท่านั้น

อ้วนเสี้ยวพอเห็นหนังสือของเตียนห้องก็เกิดความคิดสงสัย แต่ในขณะนั้นสองก็ซึ่งเป็นที่ปรึกษาอีกคนหนึ่งมี
ความคิดริษยาผู้อื่นเป็น อุปนิสัย แทนที่จะใช้สติปัญญาคิดอ่านปกป้องคุ้มครองรักษาประโยชน์ ของนายตัว
กลับเห็นเป็นโอกาสที่จะล้างเพื่อนร่วมงานให้พ้นไปจากทางแข่งขันในหน้าที่ราชการเมื่อมีภัยฉิบสางนี้แล้ว สอง
ก็จึงฉวยเอาโอกาสนั้นเสนอแก่อ้วนเสี้ยวว่า "ท่านจะเอาฤกษ์ยกกองทัพไปซึ่งเตียนห้องว่ากล่าวมานี้เป็น การ
ประมาท" ที่ปรึกษาแบบสองก็และความเห็นแบบนี้เปรียบประดุจดังปลวก ที่ตั้งรังอยู่ในเรือนนอกจากจะไม่
สร้างสรรค์สิ่งใดให้เป็นประโยชน์แล้ว กลับจะทำลายล้างผลาญจนเรือนนั้นพินาศสิ้น เหตุผลช่วยชนะและประมาท
ที่ถือเอาแต่คำคนเป็นหลัก ความจริงเป็นเรื่องที่ใช้ไม่ได้แต่กลับมีผลต่อความคิดของผู้นำโง่ๆ แบบอ้วนเสี้ยว
เนื่องเพราะอ้วนเสี้ยวฟังคำของสองก็แล้วกลับเห็นว่าคำทัดทานของเตียนห้องเป็นการสาปแช่งให้ตัวเองต้อง
ประสบความพราชัยในการศึก จึงโกรธเตียนห้องว่าไอ้คนนี่คอยคิดอ่านขัดขวางเราอยู่ทุกเรื่อง ยามที่เราจะยก
กองทัพมุ่งหมายเอาชัยชนะในสงคราม กลับมาออกความเห็นสาปแช่งเป็นอัปมงคล จึงสั่งให้ทหารเอาตัวเตียน
ห้องไปประหาร

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองได้ฟังคำสั่งอ้วนเสี้ยวก็ตกใจ พวกเขาคำนับอ้วนเสี้ยวแล้วว่า ณ บัดนี้
ท่านกำลังจะเคลื่อนทัพไปในการศึก ไม่ควรที่จะผลาญชีวิตขุนนางซึ่งจะเป็นกลางแห่งอัปมงคล อ้วนเสี้ยวเป็น
ผู้นำประเภทชอบถือโชคถือกลาง ฟังคำทัดทานเช่น นั้นจึงให้งดโทษประหารเตียนห้องเอาไว้ก่อน แล้วว่า
เมื่อใดที่จับตัวโจโจได้แล้วจะให้ประหารเตียนห้องพร้อมกับโจโจ

ครั้นได้ฤกษ์อ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้เคลื่อนทัพเจ็ดสิบหมื่นเศษตรงไปที่ตำบลบูเอียง ซึ่งเป็นเขตชายแดนอยู่คนละ
ฟากฝั่งแม่น้ำฮวงโห กับตำบลกั๋งตั้ง ครั้นเคลื่อนทัพถึงที่หมายจึงสั่งให้ตั้งค่ายรายเรียงตลอดแนวแม่น้ำฮวงโห
เป็นระยะทางไกลถึงเก้าร้อยเส้น ฝ่ายโจโจเมื่อทราบข่าวอ้วนเสี้ยวเคลื่อนทัพมาตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลบูเอียง มีกำลัง
พลเป็นจำนวนมากและเห็นค่ายรายเรียงตลอดริมฝั่งแม่น้ำฮวงโหเป็นระยะทางไกล จึงเรียกบรรดาที่ปรึกษา
และแม่ทัพนายกองมาปรึกษาการศึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด ครั้นบรรดาแม่ทัพนายกองพร้อมกันแล้ว โจโจจึง
ปรารภขึ้นในที่ประชุมว่าการศึกษาครั้งนี้เป็นศึกใหญ่ เพราะกำลังพลของอ้วนเสี้ยว มีมากถึงเจ็ดสิบล้านกว่าหมื่น
มากกว่ากำลังพลของเราถึงสิบเท่า ในสภาพที่ข้าศึกมีกำลังถึงสิบส่วนแต่เรามีกำลังเพียงหนึ่งส่วน จะคิดอ่าน
ประการใดจึงจะเอาชัยชนะแก่ข้าศึกได้

ขุนฮิวที่ปรึกษาจึงว่ากำลังทหารจำนวนมากของอ้วนเสี้ยวนั้นไม่ชำนาญการศึก กำลังของฝ่ายเราแม้จำนวนน้อยกว่าแต่เป็นกำลังที่เจเนตึก ดังนั้นการศึกครั้งนี้จึงไม่มีสิ่งใดน่าวิตก เกรงอยู่แต่ว่าอ้วนเสี้ยวมีเสบียงอาหารที่อุดมสมบูรณ์ ในขณะที่กองทัพของฝ่ายเรามีเสบียงน้อยกว่า หากเวลานั้นเข้าไปกองทัพฝ่ายเราสิ้นเสบียงแล้วก็จะเปลืองพล่าแก่ข้าศึก ขุนฮิวได้เสนอต่อไปว่าสภาพการศึกครั้งนี้จึงกำหนดให้กองทัพ ฝ่ายเราต้องเร่งทำศึกให้แตกหักไปโดยไว หากเวลานั้นเข้าไปก็อาจจะเกิด แก่กองทัพโจโจได้ฟังความเห็นแนวทางการศึกจากขุนฮิวแล้วจึงกำหนด แนวทางการสงครามครั้งนี้ให้ทุกกองทัพรีบทำศึกให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดโดยรวดเร็ว และสั่งให้จัดกำลังทหารออกไปทาบกับอ้วนเสี้ยว สิมโหยที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวครันทราบความศึกจึงเสนออ้วนเสี้ยวให้จัดกำลังพลเกณฑ์หมื่นหนึ่งยกไปตั้งขุมอยู่ข้างทางนอกค่าย หากได้ยินเสียงประทัดสัญญาณก็ให้ยกตีกระหนาบระดมยิงกองทหาร ของโจโจ ส่วนตัวอ้วนเสี้ยวให้ยกทหารออกไปรบกับโจโจ กำหนดแผนการรบด้วยฝีมือทหารเอก

อ้วนเสี้ยวเป็นคนบ้าอำนาจ "ใส่เกราะทอง กันสัปททอง" ยกทหารออกไปตั้งรับโจโจโดยมีเตียวคับ โกล่า ฮันเบ่งและอิเซง เป็น ทหารเอก ซี่มาเรียงหน้ากระดานตามหลังไป ครั้นโจโจยกทหารมาถึงเห็นอ้วนเสี้ยวตั้งขบวนรับเป็นลักษณะที่จะรบกันด้วยฝีมือทหารเอกจึงสั่งให้เคาฑู เตียวเสี่ยว ซิหลง ลีเตียน ซี่มาเรียงหน้ากระดานตามไป ตัวโจโจออกไปยืนม้าอยู่หน้าทหารเอก ทั้งสี่ เอาแส้มาชี้หน้าอ้วนเสี้ยวแล้วว่า "เดิมเราได้กราบทูลพระเจ้าเหียนเต้ให้ตั้งท่านเป็นขุนนาง พระเจ้าเหียนเต้ก็โปรดให้ เหตุใดท่าน จึงคิดขบถ ยกกองทัพมาทำอันตรายเมืองสุโตให้เคื่องถึงพระเจ้าเหียนเต้ เป็นคนหาภัยภัยมิ" โจโจประเดิมด้วยการดำอ้วนเสี้ยวตามธรรมเนียมการรบแบบจีน อ้วนเสี้ยวจึงดำกลับไปตามธรรมเนียมเช่นเดียวกันว่า "ตัวเป็นมหาอุปราชมิได้สัดยข้อคิดการใหญ่ล้าลึก เป็นศัตรูราชสมบัติยิ่งกว่าครั้งอองมังกกับตั้งโตะอีก ซึ่งเรายกกองทัพมานี้จะได้เป็นขบถต่อพระเจ้าเหียนเต้ นั้นหาได้ เรามานี้หวังจะกำจัดตัวซึ่งเป็นศัตรูแผ่นดินเสีย"

ธรรมเนียมการดำก่อนการทำการศึก แม้จะดำกันด้วยประการต่างๆ แต่เนื้อหา กลับอยู่ที่การช่วงชิงความเป็นธรรมให้อยู่กับฝ่ายตัวทั้งสิ้น โจโจอ้างความชอบธรรมในฐานะอัศวินมหาเสนาบดี และกล่าวหาอ้วนเสี้ยวว่าเป็นกบฏ แต่อ้วนเสี้ยวปฏิเสธว่าไม่ได้ขบถต่อพระเจ้าเหียนเต้ ที่ยกกองทัพมาทั้งนี้ก็มุ่งหวังจะกำจัดศัตรูแผ่นดินที่ร้ายกาจ ยิ่งกว่าอองมังกหรือตั้งโตะ ในขณะที่การดำของทั้งสองคนนี้แม้ว่าจะอ้างเอาความชอบธรรม แต่ในความจริงนั้นทั้งสองฝ่ายกลับหวังตั้งตัวครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดินด้วยกันทั้งสิ้น แต่คำดำของอ้วนเสี้ยวกลับถูกใจดำของโจโจมากกว่า ครั้นดำกันพอสมควรแล้วโจโจจึงสั่งให้เตียวเสี่ยวออกไปในลานรบ อ้วนเสี้ยว เห็นดังนั้นจึงสั่งให้เตียวคับออกไปรบกับเตียวเสี่ยว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ยุทธวิธีใหม่ในประวัติศาสตร์สงคราม (ตอน 147)

สงครามปราบขุนศึกภาคเหนือประเดิมขึ้นด้วยการรบด้วยฝีมือ ทหารเอก โดยฝ่ายเมืองหลวงให้เตียวเสี่ยวออกรบ ในขณะที่ฝ่ายเมืองกิจวให้เตียวคับออกรบ ทั้งสองฝ่ายล้วนมีฝีมือสมเป็นทหารเอก กลองรบลั่นเพลงรบผ่านไปแล้วถึงห้าสิบเพลง ทั้งสองฝ่ายยังไม่สามารถเอาชนะชนะแก่กันได้ โจโจเห็นฝีมือรบของเตียวคับเข้มแข็งกล้าหาญก็มีใจนิยม ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการเอาชนะชนะจึงสั่งให้เคาฑูชักม้าออกไปในลานรบ อีกคนหนึ่งฝ่ายอ้วนเสี้ยวเห็นเช่นนั้นจึงสั่งให้โกล่าออกไปรบกับเคาฑู ทหารเอกทั้งสี่นายของทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันบนหลังม้าอย่างรวดเร็วและดุเดือด ในขณะที่สี่ทหารเอกกำลังรบติดพันอยู่นั้น โจโจสังเกตเห็นฝ่ายอ้วนเสี้ยวใจจดใจจ่ออยู่กับการรบของสี่ทหารเอกจึงหันมาสั่งแสหัวตันกับโจหองให้คุมทหารคนละสามพันวกไปโจมตีกองทัพอ้วนเสี้ยวส่วนหลังอย่าให้ทันรู้ตัวแผนลอบกัดของโจโจเข้าแผนของสิมโหยที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวที่ได้เตรียมกำลังทหารขุมไว้สองข้างทาง ดังนั้นพอกองทหารของแสหัวตันและโจหองยกกว้ออ้อมมาสุมโหย จึงให้จุดประทัด สัญญาณขึ้นกองทหารของอ้วนเสี้ยวที่ขุมอยู่ทั้งสองข้างทางจึงระดมยิงเกาทัณฑ์มายังกองทหารของแสหัวตันกับโจหองทำให้ทหารของฝ่ายโจโจ บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เกิดระส่ำระสายขึ้น สิมโหยเห็นเป็นที่จึงสั่งให้ทหารที่ขุมอยู่ยกตีกระหนาบเข้ามาทั้งสองด้าน อ้วนเสี้ยวได้ยินเสียงประทัดสัญญาณก็รู้ว่าแผนการที่สิมโหยวางไว้บรรลุผลแล้ว จึงสั่งให้เคลื่อนกำลังทหารเข้าโจมตีกองทหารของโจโจ พร้อมกันทุกด้าน กองทหารของโจโจกำลังตกอยู่ในความระส่ำระสายจึงพากันแตกหนี โจโจเห็นเสียที่จึงสั่งให้ถอยทัพไปตั้งมั่นอยู่ที่เนินเขาในตำบลกัวต๋อนั้น

อ้วนเสี้ยวเห็นโจโจถอยทัพจึงเคลื่อนกำลังไปตั้งค่ายประชิดอยู่กับค่ายของโจโจ พอตั้งค่ายได้มั่นแล้วสิมโหยจึงเข้าไปเสนอกับอ้วน เสี่ยวว่าอันเนินเขาที่โจโจตั้งค่ายอยู่นี้เป็นจุดยุทธศาสตร์อันสำคัญยิ่ง หากยึดจุดยุทธศาสตร์นี้ได้ก็จะมีผลต่อการคุกคามเมืองหลวง และทำให้กองทัพของฝ่ายเรากุมสถานะเป็นฝ่ายกระทำ

เมื่ออานวยทางยุทธวิธีที่จะยึดเมืองหลวงได้โดยง่าย ดังนั้นเป้าหมายการศึกษาในระยะแต่ไปจึงต้องยึดเนินเขาในตำบลกัวตอให้ได้ อ้วนเสี้ยวจึงถามว่าท่านมีความคิดประการใดจึงจะยึดตำบลกัวตอได้ สิมโพลจึงเสนอว่าโจโจตั้งค่ายบนเนินเขาเป็นที่สูง ฝ่ายเราจะทำการไม่ถนัด จำเป็นที่จะต้องสร้างเนินดินรอบค่ายโจโจในระยะห่างจากค่ายโจโจห้าวาจำนวนห้าสิบเนิน ให้มีความสูงกว่าค่าย ทหารของโจโจ พร้อมแล้วให้ระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปในค่าย ทหาร โจโจคงจะเสียที่เป็นมั่นคง อ้วนเสี้ยวเห็นชอบกับความคิดของสิมโพลจึงสั่งให้จัดกำลังทหารดำเนินการตามข้อเสนอ

ฝ่ายโจโจเห็นกองทัพของอ้วนเสี้ยวระดมขุดเนินก่อเป็นเนินสูงโดยรอบค่าย ก็เกรงว่าจะเป็นการใช้พลเกาทัณฑ์ระดมยิงเข้ามา ในค่ายจึงสั่งให้ยกทหารออกโจมตีทหารของอ้วนเสี้ยวที่กำลังถมเนิน ดินอยู่นั้น ทางสิมโพลเห็นทหารโจโจยกมาขับไล่ทหารที่กำลังถมเนินดินอยู่ จึงเสนออ้วนเสี้ยวให้สั่งจัดกำลังทหารอีกห้าหมื่นออกไปคุ้มกัน และระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดไม่ให้ทหารโจโจเข้ามาบรรจบกันการถมเนินดินนั้นได้ ทหารอ้วนเสี้ยวถมเนินดินอยู่ถึงสิบวัน งานถมเนินดินห้าสิบแห่ง รอบค่ายโจโจจึงสำเร็จลง อ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้ทหารเกาทัณฑ์ขึ้นไปประจำเนินดินทั้งห้าสิบแห่ง เตรียมพร้อมรอฟังคำสั่งระดมโจมตีค่าย โจโจพร้อมกัน ครั้นทุกอย่างพร้อมแล้วอ้วนเสี้ยวจึงออกคำสั่งให้พลเกาทัณฑ์ประจำเนินดินทั้งห้าสิบแห่งระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปในค่ายทหารของโจโจ ทหารอ้วนเสี้ยวยิงเกาทัณฑ์จากที่สูง ในขณะที่ทหารของโจโจอยู่ในค่ายอันเป็นที่ต่ำ การยิงเกาทัณฑ์จึงแม่นยำทำให้ทหารโจโจบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลือได้แต่เอาผนังอาณาและโล่คอยคุ้มกัน บ้างก็ต้องขุดสนามเพลาะอยู่ในค่าย สภาพพลมอดหามานจึงเกิดขึ้นภายในค่ายของโจโจ ทหารอ้วนเสี้ยวเห็นสภาพดังนั้นก็พากันประมอหัวเราะเยาะ ในขณะที่สภาพการข้างหนึ่งระดมยิง ข้างหนึ่งหลบหลีกดำเนินไปนั้น ภายในค่ายโจโจจึงเกิดอลหม่านขึ้น แต่แทนที่อ้วนเสี้ยวจะถือ โอกาสนั้นระดมกองทัพเจ็ดสิบหมื่นเข้าโจมตีกองทัพโจโจพร้อมกัน กลับให้กองทัพหกสิบหมื่นตั้งมั่นอยู่ในค่าย อีกสิบหมื่นทำหน้าที่ระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าใส่กองทัพของโจโจทุกวัน

ยุทธวิธีตั้งป้อมค่ายในที่สูงแล้วระดมยิงเข้าศึกซึ่งตั้งอยู่ในที่ต่ำกว่านี้ด้วยอาวุธยุทธโศปกรณ์ซึ่งมีแต่เพียงเกาทัณฑ์เป็นหลักในยุคนั้น ไม่สามารถทำอันตรายกองทัพโจโจให้พ่ายแพ้ย่อยยับไปได้ แต่ยุทธวิธีนี้ได้ถูกนายพลโงเหยียนเกียบ ผู้บัญชาการกองทัพประชาชนของ พรรคแรงงานเวียดนามนำมาใช้ในสงครามต่อต้านฝรั่งเศส ในครั้งนั้นฝรั่งเศสได้ตั้งป้อมค่ายเตียนเบียนฟูบนเนินเขาซึ่งเป็นที่สูง แล้วใช้ปืนใหญ่ยิงถล่มไพร่พลของทหารเวียดนามตจจนกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ ทำให้กองทัพเวียดนามต้องชะงักไประยะหนึ่ง หลังจากผ่านการปรึกษาหารือจากผู้แทนของกองทัพปลดแอกประชาชนจีนแล้ว ตกลงให้ใช้ยุทธวิธีของสิมโพลในยุคนั้นโดยกองทัพเวียดนามได้ล่าเสียงปืนใหญ่เป็นจำนวนมากลัดเลาะขึ้นไปตั้งอยู่บน ยอดเขาโดยรอบป้อมเตียนเบียนฟูทุกด้าน ครั้นพร้อมแล้วก็ระดมยิงปืนใหญ่เข้าไปในป้อมเตียนเบียนฟู ซึ่งฝรั่งเศสถือว่าเป็นปราการที่เข้มแข็งและไม่มีวันแตกจนพังพินาศไป เป็นผลให้สถานการณ์สงครามระหว่างกองทัพเวียดนามกับกองทัพฝรั่งเศสแปรเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง และเป็นการแปรเปลี่ยนที่สำคัญที่ทำให้กองทัพเวียดนามได้รับชัยชนะในที่สุด

โจโจเห็นดังนั้นจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่าจะรับมือกับการรบแบบนี้ได้อย่างไร เล่าหัวซึ่งเป็นนายทหารที่ปรึกษาและมีความรู้ทางวิศวกรรมจึงเสนอว่า ขุดคอกเนินดินสูงกว่า ค่ายของเราทำให้ขุดคอกได้เปรียบเพราะฝ่ายเราไม่สามารถตอบโต้ได้ ดังนั้นจึงขอเสนอให้จัดทำเครื่องยิงแบบใหม่ขึ้น แล้วระดมยิงทหารอ้วนเสี้ยวบนเนินดินโจโจจึงถามว่าเครื่องยิงแบบใหม่ของท่านนี้เป็นประการใด เล่าหัวจึงว่า "ทำจักรยนต์ใส่เกวียนบรรทุกก้อนศิลา รุนออกไปแต่พอพ้นค่ายตรงกองดินทั้งสี่ด้าน จึงชักสายยนต์ให้จักรพัดก้อนศิลานั้นขึ้นไป" การคิดเครื่องยิงชนิดใหม่ของเล่าหัวนี้นับเป็นการสร้างสรรค์อาวุธ ชนิดใหม่ที่มีอำนาจร้ายแรงกว่าเกาทัณฑ์เป็นครั้งแรกของสามก๊ก แต่ลักษณะของเครื่องยิงชนิดใหม่หรือที่เรียกว่าจักรยนต์ตามที่พรรณนา ในหนังสือสามก๊กทุกฉบับ ไม่อาจประจักษ์ได้ว่าเป็นรูปแบบใด ในพิพิทธภัณฑ์ทหารของสาธารณรัฐประชาชนจีนเกี่ยวกับอาวุธ ที่ใช้ในยุคนั้นมีอาวุธชนิดนี้จำลองให้ปรากฏอยู่ มีลักษณะเป็นขาตั้งไม้สี่ขาโยงยึดกันแน่นหนาทุกจุด ด้านบนมีแกนหมุนและมีคันขวางสอดอยู่ในแกนนั้น ปลายด้านหนึ่งทำเป็นขอบกระโถน มีแผ่นหนังหรือเชือกถักร้อยเป็นแฉกกันกระโถนสำหรับใส่ก้อนหินขนาดประมาณเส้นผ่าศูนย์กลาง 1 ฟุต ปลายอีกข้างหนึ่งผูกไว้ด้วยเชือก ได้สอบถามวิธีใช้จากเจ้าหน้าที่พิพิทธภัณฑ์ได้รับคำอธิบายว่าในการสงครามจะยกขาตั้งไม้สี่ขาไว้บนเกวียนรุดออกไปที่หน้าค่ายของข้าศึก ปลดสายยนต์ด้านที่เป็นแฉกกระโถนลงมาที่พื้นแล้วเอาก้อนศิลาใส่ลงไปในกระโถนนั้นเหมือนกับการบรรจุกระสุน พอเสร็จแล้วจึงให้ ทหารดึงปลายเชือกที่ผูกอยู่กับแกนอีกข้างหนึ่งกระดกเอาก้อนศิลานั้นให้แล่นไปยังทหารข้าศึก โจโจเห็นชอบกับข้อเสนอของเล่าหัวจึงสั่งให้ทหารช่างจัดทำเครื่องจักรยนต์ขึ้นเป็นจำนวนเกือบสามร้อยชุด เสร็จแล้วบรรทุกเกวียนให้ทหารคุ้มกันรุดออกไปหน้าเนินดินที่ทหารอ้วนเสี้ยวยิงเกาทัณฑ์อยู่ในระยะห่างสามวา บรรจุก้อนศิลาเข้าในแฉกแล้วชักสายเชือกยนต์พร้อมกัน เครื่องจักรยนต์ที่ว่านี้จึงพัดเอาก้อนศิลาไปถูกทหารอ้วนเสี้ยวบนเนินดินบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ส่วนที่เหลือไม่สามารถรักษาเนินดินเอาไว้ได้จึงพากันถอยกลับเข้าไปในค่าย

อ้วนเสี้ยวผู้บัญชาการศึกที่โง่เขลาเบาปัญญาแทนที่จะคิดอ่าน ระดมกำลังพลสืบเข้าตีหนึ่งตามคัมภีร์พิชัยสงคราม ซึ่งจะสามารถเอาชนะต่อกองทัพของโจโจได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดกลับคิดหาวิธีแบบเด็กเล่นไปตอบโต้กองทัพโจโจ จึงเรียกสมิโพลเข้ามาปรึกษาว่าจะทำประการใดต่อไป สมิโพลก็เป็นทีปรึกษาแบบเด็กเล่นสนุกสนานจึงเสนอวิธีการรบแบบใหม่ขึ้นอีกวิธีหนึ่งเป็นครั้งแรกในสามก๊กว่า "ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารชุดอุโมงค์เข้าไปริมค่ายของโจโจ ครั้นสำเร็จแล้วเวลากลางคืน จึงให้ทหารลอบเข้าไปตามอุโมงค์ทะลวงขึ้นไปในค่ายของโจโจ ไล่ฆ่าฟันผู้คนให้วุ่นวาย ทหารโจโจไม่รู้ตัวก็จะแตกกระจัดกระจายไป" อ้วนเสี้ยวฟังข้อเสนอของสมิโพลเห็นเป็นเรื่องแปลกใหม่ก็เห็นชอบ สั่งการให้ทหารช่างดำเนินการตามความเห็นของสมิโพลทุกประการ ทหารของอ้วนเสี้ยวได้เคลื่อนไปที่หลังเนินดินทั้งห้าสิบเนินแล้วชุดอุโมงค์ตามแผนการของสมิโพล ฝ่ายโจโจได้ทราบข่าวจากหน่วยลาดตระเวนว่าทหารของอ้วนเสี้ยวกำลังชุดอุโมงค์แต่ไม่ทราบถึงวัตถุประสงค์เพราะไม่เคยปรากฏ มาแต่กาลก่อน โจโจจึงเรียกเล่าห้วซึ่งเป็นวิศวกรในยุคนั้นเข้ามาปรึกษาว่าอ้วนเสี้ยวทำการทั้งนี้เพื่อประสงค์สิ่งใด เล่าห้วได้พิเคราะห์ถึงการชุดอุโมงค์ของทหารอ้วนเสี้ยวแล้วจึงว่า "อ้วนเสี้ยวจะคิดทำการเอาชนะชนะเราซึ่งหน้านั้นมิได้ จึงทำกลอุบายให้ทหารมาขุดดินประสงค์จะเดินทางอุโมงค์เข้ามาทำร้ายเราในค่าย ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารชุดหลุมให้กว้างลึกสักถ้าวี่ริมนอกค่าย เห็นทหารอ้วนเสี้ยวจะทำการเข้ามาไม่ตลอด" วิธีการชุดอุโมงค์และวิธีการตั้งรับตามที่สามก๊กได้พรรณนามานี้ หากเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในปัจจุบันก็ย่อมเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าขัน เพราะเป็นเรื่องที่เขยเดิมทีและไม่เห็นผลคุ้มได้เท่ากับที่เสีย แต่ทว่าในยุคนั้นสองพันกว่าปีก่อนนั้นการชุดอุโมงค์ครั้งนี้นับเป็นครั้งแรกของการ สงครามในสามก๊กที่แม้คนระดับโจโจเห็นแล้วก็ยังไม่ทราบความนัย จึงต้องปรึกษากับวิศวกร พอเล่าห้วได้ฟังความก็คาดหมายได้ถูกต้อง และเสนอแผนการที่สกัดกันได้อย่างได้ผล

ฝ่ายโจโจมีแต่ต้องกระทำการเช่นนี้เพราะเป็นฝ่ายตั้งรับ ต่างกับฝ่ายอ้วนเสี้ยวซึ่งเป็นฝ่ายรุกและมีกำลังพลมากกว่าถึงสิบเท่า แทนที่จะใช้กำลังทหารรบภาคพื้นดินซึ่งมีอาณาภาพในการรบมากกว่า กลับใช้กำลังทหารไปขุดดินทำอุโมงค์ ซึ่งสิ้นเปลืองและยากลำบาก อ้วนเสี้ยวจึงนับเป็นผู้นำทัพที่โง่เขลาเบาปัญญามากที่สุดคนหนึ่งในประวัติศาสตร์ แต่ทว่าความคิดสร้างสรรค์ทางยุทธวิธีชนิดนี้กลับถูก นำมาใช้ในยุคหลังอย่างพิสดาร ในสงครามเวียดนามระหว่างกองทัพอเมริกันและเวียดกงนั้น กองทัพอเมริกันมีความเห็นอกว่าในทุกด้าน สภาพการจึงกำหนดให้ทหารเวียดกงต้องใช้แผนการรบทางยุทธวิธีเป็นสงครามอุโมงค์ โดยการชุดอุโมงค์ได้ดินเชื่อมโยงยึดต่อเนื่องกันแทบจะทั่วได้ผืนแผ่นดินของเวียดนาม ใช้เป็นที่เคลื่อนพลและลำเลียงอาวุธยุทธโปกรณ์ทั้งรับและรุก รวมทั้งการดัดแปลงอุโมงค์เป็นหลุมขบถหนาม ทำลายขวัญการรบของข้าศึกอย่างได้ผล และในปลายสงครามก็ได้เคลื่อนพลหลายแสนคนผ่านอุโมงค์เข้าตีกองทัพอเมริกันจนกระเจิดกระเจิงหนีแทบไม่ทัน

ในยุคที่สงครามเย็นกำลังซบเซาวันระหว่างตะวันออกกับตะวันตกและหวั่นเกรงว่าจะเกิดภัยสงครามนิวเคลียร์ขึ้น เหมาะเจอตง ประธานคณะกรรมการการทหารแห่งกองทัพปลดแอกประชาชนจีนและผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เสนอคำขวัญให้ทั่วทั้งประเทศตั้งรับสงครามนิวเคลียร์ว่า "ชุดอุโมงค์ให้ลึก สะสมอาหารให้มาก" เป็นผลให้มีการชุดอุโมงค์เป็นจำนวนมากสำหรับเป็นที่หลบภัยและในการตั้งรับสงครามนิวเคลียร์ทั่วทั้งปักกิ่งและหัวเมืองใหญ่ๆ นี้ก็เป็นผลงาน สืบเนื่องมาจากความคิดของสมิโพลในยุคของสามก๊กอีกอย่างหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กำเนิดยุทธวิธีตีกองทัพของเสียบยง (ตอน 148)

ในขณะที่กองทัพอ้วนเสี้ยวคิดแผนการใช้สงครามอุโมงค์เข้าทำลายกองทัพของโจโจ เล่าห้วที่ปรึกษาของโจโจซึ่งแม้จะไม่เคยรู้เคยเห็นมาก่อนเกี่ยวกับสงครามอุโมงค์แต่สามารถคาดการณ์ได้ว่า การที่ทหารของอ้วนเสี้ยวชุดอุโมงค์อยู่นั้นคือแผนการที่จะยกกำลังตามช่องอุโมงค์เข้ามาในค่าย จึงเสนอให้โจโจสั่งทหารชุดคุ้มกันไว้โดยรอบค่ายโจโจฟังข้อเสนอแล้วเห็นด้วยกับความคิดของเล่าห้ว จึงสั่งการให้ทหารเร่งขุดคูโดยรอบค่าย เป็นคูกว้างหนึ่งวา ลึกสองวา ระดมทหาร กว่าสองหมื่นคนเร่งระดมขุดทั้งคืนก็แล้วเสร็จจากนั้นโจโจจึงสั่งการให้พลเกาทัณฑ์ไปลาดตระเวนโดยรอบคูที่ขุดไว้วันนั้น เมื่อใดที่เห็นทหารอ้วนเสี้ยวชุดอุโมงค์มาถึงคูก็ให้ระดมยิง เกาทัณฑ์ อย่าให้ล่วงล้ำเข้ามาขุดต่อไปได้

ฝ่ายทหารของอ้วนเสี้ยวซึ่งชุดอุโมงค์อยู่นั้น พอขุดมาถึงคูก็ถูกพลเกาทัณฑ์ของโจโจระดมยิงจนไม่สามารถออกมาที่คูได้และไม่สามารถขุดอุโมงค์ต่อไปได้ จึงพากันเข้าไปรายงานให้อ้วนเสี้ยวทราบ อ้วนเสี้ยวฟังรายงานของทหารที่ชุดอุโมงค์สายต่างๆ แล้ว ไม่รู้ที่จะคิดอ่านแก้ไขประการใดที่จะเอาชนะชนะแก่กองทัพของโจโจ จึงพาลสั่งให้ถอยทัพเสียตั้งอ้อ แล้วมาตั้งค่ายอยู่ไกลจากตำบลกัวต้อถึงสามร้อยเส้น กองทัพโจโจ

ยังตั้งมั่นอยู่ในที่เดิม ทั้งสองฝ่ายต่างคุมเชิงกันอยู่ในระยะห่างสามร้อยเส้น ตั้งแต่เดือนสิบจนถึงเดือนสิบเอ็ด เริ่ม เข้าฤดูหนาวโจโจคาดการว่าอ้วนเสี้ยวคงจะไม่ยกกองทัพรุกต่อไปอีกแล้ว จึงคิดอ่านที่จะวางกำลัง บางส่วนยื่นกองทัพอ้วนเสี้ยวไว้แล้ว ถอนกองทัพส่วนใหญ่กลับเมืองหลวง

ในขณะที่กำลังวางแผนถอนทัพอยู่นั้น พลตระเวนของซีหลงจับทหารของอ้วนเสี้ยวได้คนหนึ่งจึงนำตัวเข้ามา ให้โจโจไต่สวน พลทหารของอ้วนเสี้ยวเกรงอาญาของโจโจจึงบอกความจริงให้ทราบว่าเป็นหน่วยลาดตระเวน ในสังกัดของฮันเบ้ง อ้วนเสี้ยวได้สั่งการให้ฮันเบ้งไปชนเสบียงมาส่งกองทัพ และบัดนี้กองเสบียงกำลังจะมาถึง ตามลัทธิควด คาคว่าสองยามคืนนี้จะเดินทางถึงค่ายของอ้วนเสี้ยว ซุนฮิวที่ปรึกษาของโจโจฟังการไต่สวนอยู่ พอโจโจสั่งให้เอาทหารของอ้วนเสี้ยวไปขังไว้แล้ว ซุนฮิวจึงเสนอว่าฮันเบ้งนายกองเสบียงของอ้วนเสี้ยวผู้นี้ ข้าพเจ้าเคยได้ยินกิตติศัพท์อยู่ว่ามีฝีมือการรบเข้มแข็ง แต่ทว่าไร้สติปัญญา จึงขอให้ท่านจัดกำลังสามพันยก ไป โจมตีกองเสบียงของฮันเบ้งอย่าให้ส่งถึงค่ายของอ้วนเสี้ยวได้ กองทัพของอ้วนเสี้ยวคงจะระส่ำระสายเป็น แน่นแท้

โจโจจึงปรึกษาว่าในกองทัพของเราสมควรให้นายทหารคนใดคุม กำลังยกไปทำการในครั้งนี ซุนฮิวได้ ไตร่ตรองแล้วเสนอว่าหากตั้งให้ ซีหลงคุมทหารยกไปคงจะได้การ โจโจเห็นชอบกับข้อเสนอ จึงเรียกบรรดา แม่ทัพนายกองเข้ามารับคำสั่งทางยุทธการ ครั้นมาพร้อมกันแล้วโจโจจึงว่าก่อนสองยามวันนี้เราจะโจมตี ทำลายกองเสบียงซึ่งฮันเบ้งกำลังล่าเสียดไปส่งให้แก่กองทัพของอ้วนเสี้ยว ภารกิจนี้เป็นภารกิจที่สำคัญ หาก ทำลายเสบียงได้สำเร็จ กองทัพอ้วนเสี้ยวก็จะเสียที่แก่เรา ดังนั้นจึงตั้งให้ซีหลงและสุฮวนคุมทหารสามพันยก ไปตั้งขุมอยู่ที่ชอกเขาตันทางที่จะมายังค่ายของอ้วนเสี้ยว เมื่อใดที่ฮันเบ้งล่าเสียดกองเสบียงมาถึงก็ให้เข้า โจมตีแล้วเผาเสบียงเสียให้สิ้น และสั่งการต่อไปว่าเมื่อกองทหารของซีหลงและสุฮวนเผาเสบียงดังกล่าวแล้ว แสงเพลิงในยามราตรีย่อมโชติช่วงสู่ท้องฟ้า อ้วนเสี้ยวคงจะสั่งการให้ยกทหารมาช่วย ดังนั้นเราจะตีกองทหาร ที่ยกมาช่วยนี้ให้แตกไปอีกกองหนึ่ง จึงให้เตียวเลี้ยวและเคาตุคุมทหารอีกห้าพันออกไปขุมอยู่สองข้างทาง ระหว่างค่ายอ้วนเสี้ยวกับชอกเขาซึ่งซีหลงและสุฮวนยกไปตั้งสกัด เมื่อใดที่กองทหารอ้วนเสี้ยวยกออกไปช่วย กองเสบียงก็ให้ผ่านไปก่อน แล้วค่อยยกตีตลบหลัง

สั่งการเสร็จแล้วนายทหารที่รับคำสั่งได้ออกมาจัดแจงทหาร พอคำสั่งก็ยกออกไปตั้งขุมอยู่ตามที่หมายที่ กำหนดไว้ตามแผนการทุกประการ ยุทธวิธีเผาเสบียงเพื่อทำลายกองทัพข้าศึกได้เริ่มต้นขึ้นเป็นครั้งแรกในสาม กักด้วยประการฉะนี้ พยายามหนึ่งคืนไปไม่ทันนาน ซีหลงและสุฮวนซึ่งตั้งขุมอยู่ที่ชอกเขาเห็น ฮันเบ้งคุมกอง เเสบียงมาถึงจึงสั่งทหารให้เข้าโจมตี และยิง ธนูเพลิงเผาเกรียนล่าเสียดเสบียง ทหารกองเสบียงเห็นเช่นนั้นก็ ตกใจแตกตื่นอลหม่านถูกทหารของซีหลงฆ่าฟันล้มตายเป็นอันมาก

ฮันเบ้งได้เข้ารับด้วยซีหลงเป็นสามารถ แต่ไม่สามารถต้านทานกำลังทหารของซีหลงได้ จึงควมมาหนี ทหาร ของฮันเบ้งจึงแตกหนีไป กองเสบียงก็ถูกเพลิงเผาผลาญจนหมดสิ้น ขณะนั้นอ้วนเสี้ยวอยู่ในค่ายเห็นแสงเพลิง ลุกโชติช่วงขึ้นจับท้องฟ้าทางด้านชอกเขาก็สงสัยว่ากองล่าเสียดเสบียงจะถูกทหารของโจโจเข้าโจมตี พอ ได้รับรายงานจากหน่วยลาดตระเวนว่าซีหลงทหารของโจโจนำกำลังเข้าโจมตีเผาเสบียงที่ฮันเบ้งกำลัง ล่าเสียดมาที่ค่าย อ้วนเสี้ยวได้ฟังรายงานดังนั้นก็ตกใจ สั่งให้เตียวคับและโกล่าคุมทหารห้าพันรีบยกไปช่วย ฮันเบ้ง เตียวเลี้ยวและเคาตุซึ่งคุมทหารขุมอยู่สองข้างทางเห็นเตียวคับและโกล่าคุมทหารยกออกมา ก็รู้ว่า เป็นไปตามแผนการที่โจโจได้คาดหมายไว้ ต่างสรรเสริญความคิดอ่านของโจโจเป็นอันมากและให้ทหารขุม เเสบียงอยู่ ปลอ่ยให้เตียวคับและโกล่าคุมทหารผ่านไป ฝ่ายซีหลงกับสุฮวน ครั้นเผาเสบียงและโจมตีทหารของ ฮันเบ้งแตกหนีไปแล้ว จึงพากันเดินทางจะกลับไปค่าย จึงปะทะกับเตียวคับและโกล่าซึ่งยกทหารจะไปช่วย ฮันเบ้ง ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารถ เตียวเลี้ยวและเคาตุตั้งขุมอยู่ได้ยินเสียงการต่อสู้ของทหารทั้งสอง ฝ่ายจึงสั่งให้เคลื่อนกำลังเข้าตีกระหนาบกองทหารของเตียวคับและโกล่า เตียวคับและโกล่ารู้ว่าถูกตี กระหนาบเข้ามาจากทั้งสองด้านก็ตกใจ ทั้งเห็นทหารตกใจแตกตื่นอลหม่าน ถูกทหารของโจโจฆ่าฟันล้มตายเป็นอันมากจึงพากันตีฝ่าหนีกลับไปค่ายซีหลง เคาตุ สุฮวน และเตียวเลี้ยวได้รับชัยชนะอย่างงดงาม จึง พากันยกกลับไปค่ายรายงานความทั้งปวงให้โจโจทราบ

โจโจทราบความแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก สั่งให้ขุนบำเหน็จ ทหารทุกคนตามความชอบ ทางด้านฮันเบ้งเมื่อ เสียที่ถูกเผาเสบียงและกองล่าเสียดเสบียงก็แตกพ่ายหนีกลับไปถึงค่ายอ้วนเสี้ยวแล้วเข้าไปรายงานให้อ้วน เสี้ยวทราบ อ้วนเสี้ยวมีความโกรธมาตั้งแต่รู้ว่ากองเสบียงถูกโจมตี พอเห็น หน้าฮันเบ้งรู้ว่าเสียที่มาก็ยิ่งโกรธ ออกคำสั่งให้ทหารจับตัวฮันเบ้งเอาไปประหาร บรรดาแม่ทัพนายกองซึ่งสนิทชิดเชื้อกับฮันเบ้งเป็นส่วนใหญ่ได้ พากันคุกเข่าขอชีวิตฮันเบ้งไว้ว่าขณะนี้สถานการณ์กำลังอยู่หน้าศึก ไม่ชอบที่จะประหารหัวหน้ากองเสบียง จะ ทำให้ทหารเสียขวัญ อ้วนเสี้ยวเห็นนายทหารหลาย คนขอชีวิตฮันเบ้งก็เกรงใจจึงยกโทษประหาร แล้วให้ทำ หน้าที่ตั้งแต่ก่อน

ฮันเบิร์ตรอดตายจึงรีบคุกเขาลงคำนับขอบคุณฮันแล้วรีบลากลับไปที่กองทหารของตน ลิมโพลที่ปรึกษาจึงกล่าวว่าอันตรายจากการศึกย่อมต้องอาศัยเสบียง กองทัพของเรามีทหารกว่าเจ็ดสิบล้าน ต้องใช้อาหารในแต่ละวันเป็นจำนวนมาก การลำเลียงเสบียงอาหารและการรักษาคลังเสบียงอาหารจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดวันนี้ฝ่ายเราถูกฝ่ายโจโจมตีเผาทำลายกองเสบียง ทหารจะเสียชีวิตและหากขาดเสบียง ก็จะเกิดระส่ำระสายขึ้น ลิมโพลได้เสนอต่อไปว่าการที่โจโจมตีกองเสบียงครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า โจโจมได้เห็นความสำคัญของเสบียงที่เป็นปัจจัยสำคัญของการทำสงคราม และเมื่อโจโจมเห็นความสำคัญเรื่องเสบียงดังนี้แล้วคงจะคิดอ่านทำลายเสบียงของฝ่ายเราต่อไปอีก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเป็นห่วงคลังเสบียงใหญ่ของเราซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลลั่วเจ้าว่าจะตกเป็นเป้าโจมตีเผาทำลายต่อไป และถ้าหากสูญเสียคลังเสบียงใหญ่ที่นี่แล้ว เห็นว่าเราจะเสียที่แก่โจโจมเป็นมั่นคง ลิมโพลเห็นฮันเลี้ยวหนีจึงเสนอต่อไปว่าการสงครามครั้งนี้จะชี้ขาดแพ้ชนะอยู่ที่คลังเสบียงที่ตำบลลั่วเจ้าเป็นแน่แท้ เพราะฝ่ายโจโจมเองก็มีเสบียงไม่สมบูรณ์ อีกไม่นานคงจะต้องถอยทัพกลับไป แต่ถ้าหากคลังเสบียงที่ตำบลลั่วเจ้าถูกทำลายก่อนเราก็จะเสียที่ ดังนั้นจึงเสนอให้ท่านแต่งทหารไปคุ้มกันเสบียงที่ตำบลลั่วเจ้าไว้ให้มั่นคง และให้เร่งเสบียงเพิ่มเติมจากเมืองเจียบกุนเพื่อชดเชยกับเสบียงที่ถูกเผาทำลายไป

ฮันเลี้ยวฟังข้อเสนอของลิมโพลแล้วจึงว่าความคิดของท่านดีแท้ เราจะทำตามคำท่าน แต่การเร่งเอาเสบียงจากเมืองเจียบกุนนั้นเป็นเรื่องสำคัญจึงให้ท่านไปทำการ ส่วนการรักษาคลังเสบียงนั้นฮันเลี้ยวมีคำสั่งตั้งให้อิเซงเป็นนายกองเสบียงใหญ่ ยกทหารสองหมื่นไปคุ้มกันคลังเสบียงที่ตำบลลั่วเจ้า ในกองทัพฮันเลี้ยวขณะนี้คงเหลือแต่ลิมโพลเท่านั้นที่พอจับได้ว่ามีสติปัญญาคิดอ่านการศึกได้แหลมคม แต่แทนที่ฮันเลี้ยวจะให้ลิมโพลอยู่ใกล้ตัวเพื่อปรึกษาหารือการสงครามกลับใช้ให้ลิมโพลไปเป็นคนเร่งเสบียง ฮันเลี้ยวจึงเท่ากับเป็นคนหัวขาด ณ บัดนั้น

ทางด้านอิเซงนายกองเสบียงใหญ่ เป็นคนบ้ายศบ่าอย่าง พอถืออำนาจคุมงานด้านเสบียงก็เอาแต่บ้าอำนาจไม่เอาใจใส่ดูแลป้องกันคลังเสบียง แต่ละวันได้ชวนพรรคพวกเสพสุรา ใครทัดทานก็จะถูกลงโทษทัณฑ์ คลังเสบียงสำคัญของฮันเลี้ยวซึ่งเป็นปัจจัยชี้ขาดแพ้ชนะของสงครามครั้งนี้ ในแต่ละวันจึงมีแต่เสียงเฮสนั่นและเสียงร้อง รำทำเพลงของพวกนักดื่มสุรา และกำลังซึกพามัจจราชเข้ามาสู่กองทัพของฮันเลี้ยว ด้วยเหตุนี้พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสสอนว่าการตั้งให้ผู้ติดยึด ในอบายมุขเป็นหัวหน้าเรือนคือการนำความวิบัติมาสู่ครอบครัว ฝ่ายโจโจมตั้งอยู่ที่ตำบลกัวตอ นานวันเข้าเสบียงอาหารของ กองทัพก็ร่อยหรอลง ครั้นจะคิดถอยทัพกลับเมืองหลวงตามความคิดเดิมก็เห็นการศึกกำลังจะได้ที่ จึงชะลอการถอยทัพเอาไว้ก่อนแล้ว ให้ทหารถือหนังสือเร่งเสบียงไปถึงขุนศึกที่เมืองหลวงให้รีบส่งเสบียง เพิ่มเติมเป็นการด่วน ทหารเดินสารของโจโจมออกจากค่ายไปเพียงสามร้อยเส้นก็ถูกกองลาดตระเวนของฮันเลี้ยวจับตัวได้ แล้วนำตัวไปส่งให้กับเขาฮิวซึ่งเป็นที่ปรึกษาของฮันเลี้ยวฮันเขาฮิวผู้นี้เคยเป็นเพื่อนกับโจโจมมาตั้งแต่วัยเด็ก พอเจริญวัยขึ้นต่างแยกย้ายกันไป โดยโจโจมไปเป็นใหญ่อยู่ในเมืองหลวง ส่วนเขาฮิวมารับราชการอยู่กับฮันเลี้ยว และได้รับตำแหน่งเป็นที่ปรึกษา แต่ไม่ค่อยจะได้รับการขอคำปรึกษาเนื่องจากเขาฮิวเป็นคนประเภทที่ไม่ชอบเฝ้าเข้าเฝ้าเย็นเหมือนกับที่ปรึกษาแบบลิมโพล ดังนั้นบทบาทของเขาฮิวในกองทัพฮันเลี้ยวจึงสู้บทบาทของลิมโพลไม่ได้

ถึงกระนั้นเขาฮิวก็ถูกลิมโพลอิจฉาริษยากัดกันไม่ให้เข้าใกล้ฮันเลี้ยว ด้วยเกรงว่าสติปัญญาของเขาฮิวจะปรากฏขึ้นว่าเสมอหรือ มากกว่าตัว ดังนั้นลิมโพลจึงพยายามที่จะลิดรอนอำนาจของเขาฮิวและสกัดกันไม่ให้พบปะกับฮันเลี้ยว ด้วยเหตุนี้เขาฮิวจึงพำนักอยู่ในค่ายที่ไกลออกไปจากค่ายของฮันเลี้ยว และเนื่องจากความวุ่นวายของฮันเลี้ยวนั้นเป็นที่รู้กันทั่วทั้งกองทัพ ทหารเหล่าต่างๆ หากไม่มีความจำเป็นถึงขนาดก็ไม่มีผู้ใดใครขอพบฮันเลี้ยว รักที่จะเสนอเรื่องราวต่างๆ ผ่านทางที่ปรึกษา เหตุนี้ทหารเดินสารของโจโจมจึงถูกนำตัวมามอบแก่เขาฮิว

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ร้อยล้นลมหลวง (ตอน 149)

เขาฮิวสั่งให้ทหารค้นตัวพลเดินสาร พบหนังสือของโจโจมไปถึงขุนศึกจึงเอามาเปิดดู ครั้นทราบความเป็นหนังสือเร่งเสบียงก็คาดการณ์ได้ว่ากองทัพโจโจมกำลังขาดเสบียง เห็นเป็นหนทางที่จะเอาชัยชนะต่อกองทัพโจโจมได้จึงมีความยินดี เขาฮิวจึงเข้าไปหาฮันเลี้ยว รายงานเรื่องที่กองทัพโจโจมขาดเสบียงให้ฮันเลี้ยวทราบแล้วเสนอว่า "โจโจมตั้งรอกันอยู่กับเรากี่ช้านาน จนเสบียงอาหารก็ขัดสนลงแล้ว เมืองสุไต่ก็กว้างเปล่าอยู่ขอให้ท่านแบ่งทหารออกไปตีเมืองสุไต่ แม้ตีเมืองสุไต่แล้วโจโจมก็จะอยู่ใน เจื่อมมือเราเป็นมั่นคง" ตามความคิดของเขาฮิวไม่ได้คิดเห็นเอาการขาดแคลนเสบียงอาหารของกองทัพโจโจมเป็นปัจจัยแพ้ชนะ แต่เห็นว่า

ในขณะที่กองทัพของโจโฉมายังศึกอยู่ที่ชายแดนนั้น เมืองหลวงย่อมมีทหารน้อยตัว เป็นโอกาสที่จะยกเข้าตีเอาเมืองหลวงได้โดยเพียงแต่แบ่งทหารยกไปอีกทางหนึ่ง แล้วตรงเข้าตีเมืองหลวงเท่านั้น

แต่ฉวนเสียวผู้นำกองทัพซึ่งไม่เคยคิดจะรบแตกหักและไม่มีแผนการรบใดๆ ที่จะเผด็จศึก เมื่อได้ฟังข้อเสนอของเขาแล้ว กลับแย้งว่าโจโฉนั้นเป็นคนมีสติปัญญาเชี่ยวชาญสงคราม กรณีเป็นไปได้ว่าโจโฉแต่งกลอุบายแกล้งให้ทหารถือหนังสือว่าขาดเสบียง เพื่อจะลวงกองทัพเรา เพราะเมื่อกองทัพเราแบ่งกำลังยกไปตีเมืองหลวง โจโฉก็จะยกทัพโจมตีกองทัพเราและบุกยึดเมืองกิลิ้ว ความคิดของฉวนเสียวเป็นความคิดที่ขาดการประมาณการศึก เพราะกำลังพลของฉวนเสียวมีถึงเจ็ดสิบหมื่นมากกว่ากองทัพโจโฉถึงสิบเท่า หากแบ่งกองทัพยกไปตีเมืองหลวงเสียครั้งหนึ่งก็ยิ่งเหลือ ทหารอีกร่วมสามสิบห้าหมื่น พอเพียงที่จะรับมือกับกองทัพโจโฉซึ่ง มีกำลังพลทั้งสิ้นเพียงเจ็ดแปดหมื่นได้

เขารู้เห็นฉวนเสียวไม่ยอมรับแผนก็เสียใจจึงว่าการศึกบัดนี้กองทัพของเราได้ทีข้าศึกซึ่งมีทั้งกำลังพลน้อยกว่าและทั้งขาดแคลนเสบียงอาหาร หากไม่ทำการเผด็จศึกเสียตั้งแต่ครั้งนี้แล้วละวันวานไป ข้าศึกแก้ไขปัญหาคงไปแล้วจะทำการขัดสน ทางด้านเสบียงแม้ได้รับคำสั่งให้ออกไปเกณฑ์เสบียงอาหารที่เมืองเจียงกุนแต่ยังคงระวังชาวคราวอยู่มิได้ขาด เพราะหวาด ระแวงเขารู้ว่าจะฉวยโอกาสในขณะที่ตัวไปเกณฑ์เสบียงเข้าเสนอความคิดเห็นทางการสงครามแก่ฉวนเสียว จึงให้ทหารถือหนังสือมาถึงฉวนเสียวเพื่อกีดกันมิให้ฉวนเสียวไว้วางใจเขารู้ ในขณะฉวนเสียวและเขารู้กำลังปรึกษาความศึกกันอยู่นั้น ทหารเสบียงที่ถือหนังสือมาได้เข้ามาขอพบแล้วมอบหนังสือของลิโปยแก่ฉวนเสียว ฉวนเสียวได้เปิดหนังสือของลิโปยซึ่งมีความว่าขณะนี้ได้จัดแจงเสบียงอาหารจากเมืองเจียงกุนเสร็จสิ้นแล้ว กำลังจะล่าเสี้ยนกลับ แต่มีผู้มารายงานว่าเขาารู้ได้ใช้อำนาจอิทธิพลขมเหงรังแกราษฎร ปลอ่ยปละละเลยให้ลูกหลานใช้อำนาจเรียกส่วยสาอากรเถื่อน จากราษฎรชาวเมืองเจียงกุน จึงได้จับตัวลูกหลานของเขาเอาไว้ ไตสวนแล้วรับเป็นสัดย ได้จับขังคุกไว้แล้วจึงรายงานมาให้ทราบ

ฉวนเสียวทราบความตามหนังสือของลิโปยก็โกรธเขารู้ แล้วพาลระแวงข้อเสนอของเขาว่าลวงให้เสียทีแก่โจโฉ จึงว่าตัวใช้อำนาจ บาดรใหญ่ปลอ่ยปละละเลยให้ลูกหลานขมเหงรังแกราษฎร ทั้งตัวยังเป็นเพื่อนของโจโฉมาแต่ก่อน บัดนี้มาลวงเราให้แบ่งทหารยกไปตีเมืองหลวง โทษตัวครั้งนี้ใหญ่หลวงนักแต่เป็นหน้าศึกเราจะฝากศีรษะตัวไว้บนปากก่อน จากนั้นไปห้ามเข้ามาเสนอความคิดเห็นใดๆ ต่อเรารู้ ว่าแล้วฉวนเสียวก็ให้ทหารไล่เขารู้ออกไปจากค่าย เขารู้ประสบกับเหตุการณ์เช่นนั้นก็เสียใจ เพราะรู้ว่าฉวนเสียว ฟังคำแห่ของลิโปย ทำให้ตัวเองและลูกหลานเดือดร้อน ครั้นจะกลับไปเมืองกิลิ้วก็อภัยศึก ดังนั้นในขณะที่เดินออกมาจากค่ายของฉวนเสียวจึงชักกระบี่ออกจะเขือดคอตาย ทหารคนสนิทเห็นเช่นนั้นก็ตกใจรีบยุบเอากระบี่จากมือของเขาแล้วว่าเรื่องเพียงเท่านี้ท่านจะวู่วามไปโย ตัวท่านก็มีสติปัญญา เป็นอันมาก แต่ไม่ได้รับความเชื่อถือเชื่อฟังจากฉวนเสียวซึ่งเป็นคนไร้สติปัญญา จึงเหมือนกับตกอยู่ในที่อันมืด คบหาทางพอนผันออกไปสู่ที่สว่าง แล้วว่าตัวท่านกับโจโฉก็เป็นเพื่อนสนิทกันมาแต่ก่อน โฉนท่านจึงไม่ไปอาศัยอยู่กับโจโฉ ด้วยสติปัญญาและความเป็นเพื่อนแก่โจโฉ ย่อมท่านบำรุงดูแลท่านยิ่งกว่าฉวนเสียวเสียอีก

เขารู้ได้ฟังคำท้วงก็โศก คิดว่าขึ้นอยู่กับฉวนเสียวต่อไปนอกจากไม่มีคุณค่าใดๆแล้ว พลาดพลั้งก็อาจถึงตายได้โดยง่าย กระนั้นเลยควรจะหนีไปอยู่กับโจโฉจะดีกว่า คำนึงดังนี้แล้วพอล่วงเขาแล้ว จึงพาทหารที่สนิทแปดเก้าคนหลบหนีออกจากค่ายของฉวนเสียวตรง ไปที่ค่ายของโจโฉ พอเขารู้และพวกเดินทางเข้ามาใกล้ก็ถูกทหารลาดตระเวน ของโจโฉจับได้ พอถูกไต่ถามเขารู้ก็แจ้งว่าตัวเรานี้เป็นชาวเมืองลำหยงเป็นเพื่อนสนิทกับท่านอัศวมาเสนาบดีมาแต่ก่อน วอนเจ้าให้พาเราเข้าไปพบท่านอัศวมาเสนาบดี ความชอบก็จะมีอยู่แก่เจ้าเป็นอันมาก ทหารลาดตระเวนได้ฟังความจากเขารู้เป็นหลักเป็นฐานและเป็นเรื่องใหญ่เพราะอ้างความเป็นเพื่อนแก่กับโจโฉ จึงคุมตัวเขารู้ไว้แล้วรายงานข่าวไปที่ค่ายหลวง ขณะนั้นโจโฉยังไม่หลับ นั่งครุ่นคิดอ่านการศึกอยู่ พอได้ทราบเนื้อความจากทหารที่เขามารายงาน ว่าเขารู้ผู้เป็นเพื่อนเก่ามาแต่ค่ายของฉวนเสียว จึงมีความยินดียิ่งนัก สั่งทหารให้รีบไปพาตัวเขารู้เข้ามาพบ ตัวโจโฉไม่ทันใส่เสื้อคลุมรีบออกไปยืนรออยู่หน้าค่าย พอโจโฉเห็นทหารคุมเขารู้เข้ามาที่ยอดตัวลงคำนับ แล้วทักว่าไม่ได้พบกันเสียนานท่านสบายดีหรือ เขารู้เห็นโจโฉแสดงอาการเช่นนั้นก็ตกใจ เดินตรงเข้ามากุมมือโจโฉแล้วว่าตัวท่านเป็นผู้ครองอำนาจในแผ่นดินข้าพเจ้าเป็นแต่ผู้น้อย ไม่ควรที่จะมาคำนับข้าพเจ้า

โจโฉเอามือทั้งสองจับสองแขนของเขารู้ไว้แน่นแล้วว่า แม้บัดนี้ตัวเรามีอำนาจสาสนากว่าแต่ก่อน แต่น้ำใจเรายังเห็นความสำคัญของเพื่อนเหมือนดังเดิม ว่าแล้วก็จูงมือเขารู้เดินเข้าไปในค่าย ขวนให้หนึ่งลงที่โต๊ะแล้วสั่งทหารให้เอาน้ำชามาริน เขารู้จึงว่าหลังจากออกจากบ้านมาแล้ว ข้าพเจ้าได้ไปรับราชการอยู่กับฉวนเสียวหวังจะได้ฝากตัวไว้ในราชการให้เป็นสุข ข้าพเจ้าได้ทำราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริต แต่ฉวนเสียวมิได้เชื่อ

ฟัง หลงแต่ค่ายองของสิมโพบยแล้วเหยียดหามให้ข้าพเจ้าได้รับความอัปยศนัก แล้วว่าบัดนี้ข้าพเจ้าได้ออก จากอ้วนเสี้ยวแล้ว ไม่เห็นที่ฟังอื่นใดจึงมากหน้ามาขอฟังรับใช้ท่านกว่าจะสิ้นชีวิต

โจโฉมีความยินดียิ่งนักจึงว่า ท่านมาอยู่กับเราครั้งนี้เหมือนเทพดาประทานชัยชนะให้ ความขัดสนในการศึก คงจะสิ้นไปเพราะได้ท่านช่วยชี้แจงแนะนำสั่งสอน และจะได้กำจัดอ้วนเสี้ยวผู้ก่อกบฏเสียให้ราบคาบ เขาฮิวจึง ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านแล้วจะอุทิศทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจ และสติปัญญาคิดอ่านให้ท่านได้รับชัย ชนะในสงครามจงได้ อนึ่งก่อนที่ข้าพเจ้าจะมาอยู่ด้วยท่านนี้ได้เสนอความเห็นแก่อ้วนเสี้ยวว่าการที่กองทัพของ ท่านออกมายันศึกอยู่ที่ชายแดนทำให้เมืองหลวงมีทหารบางเบา ขอให้อ้วนเสี้ยวแบ่งทหารยกไปตีเอาเมือง หลวง แต่อ้วนเสี้ยวมิได้เชื่อฟัง โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจแล้วว่าเป็นบุญของเราที่อ้วนเสี้ยวไม่เชื่อฟังคำท่าน มิฉะนั้นแล้วเราคงเสียที่แก่อ้วนเสี้ยวเป็นมั่นคง เขาฮิวจึงว่าการศึกของทั้งสองฝ่ายยันกันอยู่เช่นนี้ เสบียงอาหาร ย่อมเป็นปัจจัยสำคัญของกองทัพ ทางด้านอ้วนเสี้ยวก็นยกทหารมาเจ็ดสิบหมื่น ในแต่ละวันต้องใช้ข้าวกว่าสอง หมื่นถึง คิดเป็นน้ำหนักถึงสามแสนห้าหมื่นกิโลกรัม ใช้กระต๋องขวิดถึงเจ็ดพันห้าร้อยใบ ต้องใช้พลครึกว่า สองหมื่นคนและยังต้องใช้คนล่าเสียบเสบียง อาหารอีกห้าหมื่นคนนับเป็นการใหญ่ ส่วนกองทัพของท่านแม้มี จำนวนน้อยกว่ากองทัพของอ้วนเสี้ยวถึงสิบเท่า แต่ระยะทางไกลจาก เมืองหลวงก็จะเพิ่มภาระให้แก่ท่านมาก ขึ้น เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงประสงค์ จะทราบว่าเป็นคลังเสบียงของท่านมีข้าวเหลืออยู่สักเท่าใด เพื่อเป็นข้อมูลในการ คิดอ่านการศึกต่อไป

โจโฉฟังคำถามนี้ของเขาฮิวแล้วสะดุ้งใจ นึกสรรเสริญว่าเขาฮิวเพื่อนเก่าของเราผู้ที่มีความคิดอ่านหลักแหลม เข้าถึงแก่นแกนของปัญหา เดชะบุญที่อ้วนเสี้ยวไม่ปฏิบัติตามความเห็นของเขาฮิว และเป็นบุญของเราที่ได้เขา ฮิวมา จึงว่ากองทัพของเราไม่มีปัญหาเรื่องเสบียงอาหาร เพราะได้เตรียมการมาเป็นอย่างดี ยังคงเพียงพอที่จะ ยันกับกองทัพอ้วนเสี้ยวไปได้ถึงหนึ่งปี เขาฮิวได้ฟังก็หัวเราะ แล้วว่าไม่มีการศึกที่ไหนที่จะเตรียมอาหารเดียว สำหรับใช้ทั้งปี ท่านล่อข้าพเจ้าเล่นหรืออย่างไร โจโฉจึงว่าข้าพเจ้าล่อท่านเล่นนั้นจริงแล้ว ความจริงก็คือ เสบียง ในกองทัพมีเพียงพอเลี้ยงทหารได้สักครึ่งปี เขาฮิวได้ยินดังนั้นก็พอใจ ลูกขี้ขี้แล้วข้าพเจ้าบาย หน้ามาฟังพาท่านหวังช่วยท่านคิดอ่านทำการโดยสุจริต ทั้งหวังว่าท่านจะรำลึกถึงความเป็นเพื่อนเก่า วางใจ เพื่อนให้สมกับตั้งใจ แต่เมื่อท่านไม่วางใจข้าพเจ้าจะนับปวยการที่ท่านจะรับข้าพเจ้าไว้ช่วงใช้ต่อไป ว่าแล้ว ก็ คำนับขอลาโจโฉจะกลับไปทำไร่นาที่บ้านเดิม

โจโฉเห็นเขาฮิวพลผลันจะกลับไปจึงยุตชายเสื้อเขาฮิวไว้แล้วว่า ท่านอย่าว่าวามและคิดว่าข้าพเจ้าแคลงใจ จะ ขอบอกความจริงให้ทราบ ว่าเสบียงในกองทัพมีเหลืออยู่เต็มที่แล้ว คงจะเลี้ยงทหารได้สักสามเดือน เขาฮิว หันกลับมาหัวเราะแล้วว่า "เขาเลื่องลือกันว่ามหาอุปราชจะพูดจาสิ่งใดมักเป็นเล่ห์กล จะเชื่อฟังไม่ได้ บัดนี้ก็ เห็นสมกับคำเขาว่า" โจโฉได้ฟังแทนที่จะโกรธกลับหัวเราะบ้างแล้วว่า "ท่านไม่รู้หรืออันการสงครามจำอาศัย เล่ห์กลจึงจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก" แล้วทำที่เอียงหน้ามากระซิบที่ข้างหูของเขาฮิวว่า ข้าพเจ้าจะบอกความลับ ให้ท่านทราบว่าในกองทัพกำลังขาดแคลนเสบียงอาหาร แล้วคงจะเลี้ยงทหารได้เพียงเดือนเดียวเท่านั้นเขาฮิว ได้ฟังก็โกรธ ดวาดใส่โจโฉว่าปากท่านก็ว่าไม่แคลงใจข้าพเจ้า มีหน้าขำยังย้าอีกย้าแล้วที่พูดเป็นความจริง แต่กลับลวงข้าพเจ้าจนบัดนี้ ท่านจะลวงข้าพเจ้าไปถึงไหนกัน ท่านลวงข้าพเจ้าไม่ได้ดอก เพราะเสบียงอาหาร ในกองทัพของท่านนั้นกำลังหมดสิ้นแล้ว เห็นจะใช้ได้ไม่กี่วันเท่านั้นโจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบปราม เขาฮิวว่าความศึกสำคัญจะนี้ท่านอย่าพูดเสียงดังไป แล้วถามว่าเหตุใดท่านจึงกล่าวความจะนี้ เขาฮิวจึงส่งหนังสือที่จับได้จากทหารของโจโฉส่งให้ดู โจโฉเห็นเขาฮิวทราบความลับสำคัญของกองทัพแล้ว จึงกำชับว่าประเพณีการสงครามนั้นเสบียงอาหารย่อมเป็นปัจจัยสำคัญที่ถึงขนาดชี้ขาดแพ้ชนะ ท่านทราบ ความดังนี้แล้วจงเอ็นดูอย่าให้ความนี้แพร่พรายไป มิฉะนั้นไพร่พลจะเสียขวัญ ข้าศึกจะฮึกเหิม เขาฮิวจึงว่า ท่านจงวางใจข้าพเจ้าประสงค์จะทราบความจริงเพื่อ คิดอ่านการศึกให้ตลอดเท่านั้น โจโฉจึงถามว่ากองทัพ ของอ้วนเสี้ยวมีกำลังพลหมื่นมากกว่ากองทัพของเราถึงสิบเท่า ทั้งเสบียงอาหารของกองทัพเราก็มีเพียงพอ ใช้ไม่กี่วัน ท่านจึงจะเอาชัยชนะต่อกองทัพของอ้วนเสี้ยวได้

เขาฮิวจึงว่าสภาพการสงครามเป็นดังคำท่าน เหตุนี้สถานการณ์จึงกำหนดให้ท่านต้องทำการศึกเบ็ดเสร็จ เด็ดขาดโดยรวดเร็ว หากปล่อยเวลาให้เนิ่นช้าไปหรือไม่สามารถเผด็จศึกได้โดยรวดเร็ว ท่านก็จะปราชัยแก่ อ้วนเสี้ยวเป็นมั่นคง โจโฉเห็นชอบกับแนวทางการทำสงครามของเขาฮิว แล้วถามว่าเมื่อสถานการณ์สงคราม เป็นดังนี้ท่านจะมีความคิดอ่านเป็นประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**กำเนิดยุทธวิธีทำลายคลังเสบียง (ตอน 150)**

โจโฉดล่อด้วยเล่ห์ลั่นลมลวงกับเขาฮิวจนความจริงประจักษ์ ว่ากองทัพโจโฉมีเสบียงพอเลี้ยงไพร่พลได้ไม่เกินเจ็ดวัน จำเป็นที่จะต้องทำการศึกให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดโดยรวดเร็วมิฉะนั้นก็จะพ่ายแพ้กองทัพของอ้วนเสี้ยว ครั้นได้ฟังคำขอปรึกษาของโจโฉว่าจะทำการใดจึงจะเด็ด ศึกครั้งนี้ได้ เขาฮิวจึงว่าขอเพียงแต่ท่านทำตามแผนการของข้าพเจ้าเท่านั้น รับรองว่ากองทัพของอ้วนเสี้ยวจะต้องแตกไปภายในสามวัน โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตื่นเต้น เร่งเร้าให้เขาฮิวขยายความตามแผนการให้ทราบ

เขาฮิวจึงว่าการสงครามครั้งนี้ท่านยอมแกลงอยู่ว่ากองทัพของ อ้วนเสี้ยวต้องอาศัยข้าวเป็นเสบียงถึงวันละสามแสนห้าหมื่นกิโลกรัม เเสบียงจึงเป็นปัจจัยชีวิตแพะชนะของสงครามครั้งนี้ อ้วนเสี้ยวได้ของสมคลังเสบียงใหญ่ไว้ที่ตำบลลั่วเจ้าแล้วแต่งตั้งให้อิเซียงเป็นนายกองเสบียงใหญ่ รับผิดชอบดูแลรักษาคลังเสบียง แต่อิเซียงนั้นเป็นคนบ้าอำนาจ ลุ่มหลงในอบายมุข ชอบดื่มสุราเป็นอาฉิน ขาดความเอาใจใส่ในราชการ ทั้งทหารก็ระส่ำระสาย ดังนั้นสภาพการจึงเอื้ออำนวยให้กองทัพของท่านสามารถทำลายคลังเสบียงใหญ่ของอ้วนเสี้ยวได้สำเร็จ และหากทำลายคลังเสบียงใหญ่ของอ้วนเสี้ยวที่ตำบลลั่วเจ้าได้แล้ว กองทัพของอ้วนเสี้ยวก็ต้องแตกถอยไปเป็นมันคง โจโฉได้ฟังความนัยของกองทัพอ้วนเสี้ยวและแผนการความคิดของเขาฮิวแล้วดีใจจนหน้าตื่น พลันลุกขึ้นยืนปรบมือแล้วว่ากองทัพอ้วนเสี้ยวจะฉิบหายเพราะความคิดของเขาฮิวท่านเป็นแน่แท้ และถามว่าท่านมีแผนการอย่างไรจึงจะทำลายคลังเสบียงที่ตำบลลั่วเจ้าให้พินาศย่อยยับไปได้ เขาฮิวจึงว่า "ขอให้ท่านแต่งทหารปลอมเป็นทหารอ้วนเสี้ยว ยกอ้อมค่ายอ้วนเสี้ยวไปตำบลลั่วเจ้า ถ้าผู้ใดทักทายก็ให้บอกว่าเป็นทหารเสี้ยวก็ ซึ่งเป็นนายกองเสบียงอ้วนเสี้ยวจะไปเร่งเสบียงตำบลลั่วเจ้า ถ้าไปถึงตำบลลั่วเจ้าจึงลอบเข้าโจมตีเผาเสบียงอาหารอ้วนเสี้ยวเสีย"

แผนการของเขาฮิวครั้งนี้คือแผนการใช้เพลิงเผาคลังเสบียงของอ้วนเสี้ยว เพื่อทำลายกองทัพของอ้วนเสี้ยว นับเป็นครั้งแรกของ สามก๊กที่ให้ความสำคัญในการทำลายคลังเสบียงของข้าศึกเพื่อตัดกำลังของข้าศึกไม่ให้เกิดสงครามได้อีกต่อไปบีบบังคับให้ข้าศึกจำต้อง ถอนทัพและจะได้อาศัยช่วงโอกาสนั้นบดขยี้โจมตีทำลายกองทัพข้าศึกให้แหลกลาญในสงครามยุคหลังได้ยกย่องนับถือยุทธวิธีทำลายคลังเสบียงข้าศึกเป็นยุทธวิธีหลักอย่างหนึ่งในการทำสงคราม นะไปเลียนนมหาราชนักยุทธศาสตร์สำคัญของฝรั่งเศส ถึงกับกล่าววว่า "กองทัพเดินด้วยท้อง" และนำไปสู่การค้นคว้าในปัญหาทาง ยุทธวิธีเกี่ยวกับเสบียงอาหารทั้งเชิงรุกและเชิงรับ ซึ่งได้แก่การทำลายการป้องกันคุ้มครองคลังเสบียงให้ปลอดภัย ตลอดจนวิธีการในการล่าเสบียงให้แก่กองทัพโดยไม่ขัดสนในระยะถัดมา โจโฉได้ฟังแผนการของเขาฮิว เห็นหนทางสว่างที่จะตีกองทัพอ้วนเสี้ยวให้แตกพ่ายไปโดยอาศัยยุทธวิธีตีคลังเสบียงข้าศึก ดังนั้นทั้งๆ ที่สว่างพยามหนึ่งแล้ว โจโฉยังคงสั่งให้ทหารแต่งโต๊ะเอาเข้ามาเลี้ยงเขาฮิวถึงในค่าย เลี้ยงดูเขาฮิวจนอ้อมหน้าสำราญแล้วชวนนอนค้างคืนอยู่ในค่ายด้วยกัน

รุ่งขึ้นโจโฉสั่งให้จัดกำลังทหารหนึ่งพันเตรียมจะยกไปตีคลังเสบียงของอ้วนเสี้ยวที่ตำบลลั่วเจ้าด้วยตนเอง เดียวเสี้ยนนายทหารสำคัญของโจโฉทราบความก็ตกใจ รีบเข้า มาท้วงว่าอันคลังเสบียงนั้นเป็นที่สำคัญ เห็นที่อ้วนเสี้ยวจะจัดกำลังคุ้มกันอย่างแน่นอน หากท่านยกไปคงเสียที่แก่ข้าศึก ข้าพเจ้าเห็นว่าควรทั้งนี้ก็เป็นเพราะเขาฮิวอาสาอ้วนเสี้ยวมาทักลอบหมายหลอกลวงท่าน ขอท่านจงดำริดูจงหนัก โจโฉได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า ความศึกครั้งนี้ท่านอย่าได้ระแวงแคลงใจเขาฮิวเลย หากมันไม่ทำลายคลังเสบียงของอ้วนเสี้ยวกองทัพของเราจะพ่ายสถานเดียว ดังนั้นจึงมีแต่ต้องทำลายคลังเสบียงของอ้วนเสี้ยวให้พินาศไปก่อน เดียวเสี้ยนเห็นโจโฉยืนยั่นมั่นเหมาะว่าได้ไตร่ตรองและคิดอ่านแผนการรอบคอบแล้วจึงว่า การที่ท่านคิดทำลายคลังเสบียงของอ้วนเสี้ยวนั้นชอบอยู่ แต่เกรงว่าความทราบถึงอ้วนเสี้ยวแล้วจะยกกองทัพมาโจมตีค่ายของเราก็จะเสียที่แก่ข้าศึก ควรจะได้คิดอ่านป้องกันไว้ให้ปลอดภัย โจโฉจึงว่าการป้องกันรักษาค่ายนี้เราได้คิดอ่านป้องกันไว้เป็นอย่างดีแล้วอย่าได้กังวลอีกเลย ว่าแล้วโจโฉจึงสั่งให้เรียกบรรดามแม่ทัพนายกองมาที่ค่ายบัญชาการ แล้วสั่งให้ขุนฮิว กาเซียง โจหอง เขาฮิว รวมเสียนายคุมทหารอยู่รักษาค่าย ให้ลิเตียนและโจหยิน คุมทหารเป็นกองข่มอยู่นอกค่ายซ้ายขวา ถ้าหากอ้วนเสี้ยวยกมาปล้นค่ายก็ให้รวมตีกระหนาบอย่า ให้ค่ายเป็นอันตรายได้ ในส่วนกองทหารที่จะยกไปตีคลังเสบียงที่ตำบลลั่วเจ้านั้น โจโฉสั่งให้เคาฑู เดียวเสี้ยน ชิหลง อิกิม คุมกำลังทหารห้าพัน แต่งตัวปลอมเป็นทหารอ้วนเสี้ยว จัดธงทิวเหมือนกับกองทัพของอ้วนเสี้ยวทุกประการแล้วเตรียมพินพางตลอดจนดินประสิวสำหรับเผาคลังเสบียงใส่เกวียนตามไป โดยตัวโจโฉจะคุมกองกำลังหน่วยนี้ออกไปโจมตีคลังเสบียงของอ้วนเสี้ยวด้วยตัวเอง

ครั้นเตรียมทหารพร้อมแล้วโจโฉได้ออกคำสั่งห้ามทหารพูดจาในระหว่างเดินทัพ ถ้าผู้ใดซักถามก็ให้โต้ตอบตามแผนการของเขาฮิวทุกประการ พอดกกำลังโจโฉสั่งให้เคลื่อนทัพมุ่งไปทางตำบลลั่วเจ้า ฝ่ายจอลิวซึ่งเป็น

ที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวและถูกอ้วนเสี้ยวสั่งให้ทหารจับไปขังไว้ในคุกฐานปากเสียชอบกล่าวคัดค้านความเห็นของอ้วนเสี้ยว ในวันนั้นพอค่าลงมองลอดจากกรงคุกออกไปเห็นค่าแล้วแต่เมฆบนอากาศยังคงสะท้อนแสงอาทิตย์จากที่ไกลเห็นสว่างเป็นที่ประหลาด จึงคาดการณ์ว่าน่าจะเกิดเหตุร้ายขึ้นทางกองทัพของอ้วนเสี้ยว ครั้นไตรตรองความดีแล้วไม่เห็นทางที่จะอ้วนเสี้ยวจะพ่ายแพ้ได้ด้วยประการอื่นนอกจากคลังเสบียงที่ตำบลอ้วนเจ้าถูกเผาทำลาย คิดตั้งนั้นอาศัยศักดิ์ศรีเก่าที่เป็นที่ปรึกษาใหญ่ของอ้วนเสี้ยว จึงเกลี้ยกล่อมผู้คุมว่าบัดนี้มีราชการสำคัญเกี่ยวกับความเป็นความตายของกองทัพ หากแก้ไขไม่ทันท่วงทีกองทัพทั้งนี้จะพินาศสิ้น ขอให้พวกผู้คุมปลดโซ่ตรวนออกแล้วพาไปพบอ้วนเสี้ยว ความชอบในการสงครามก็จะมีแก่ผู้คุมทุกคนเป็นอันมาก พวกผู้คุมเห็นจอลิวเจระจากความใหญ่หลวงนัก หากจะไม่ทำตามคำก็เกรงภัยจะมาถึงตัวจึงถอดเครื่องจองจำจอลิวออกแล้วคุมเข้าไปพบอ้วนเสี้ยว

ในขณะนั้นอ้วนเสี้ยวกำลังเมาสุราและนอนหลับอยู่ พอทหารเข้าไปปลุกว่าจอลิวมาขอพบด้วยราชการสำคัญจึงงัวเงียลุกขึ้นแล้วสั่งให้ผู้คุมนำตัวจอลิวเข้ามาแล้วถามว่าตัวต้องโทษจองจำอยู่ มีราชการสิ่งใดจะกล่าวก็ให้เร่งพูดมา จอลิวจึงว่าข้าพเจ้าได้พิเคราะห์การในอากาศเห็นวิปริตผิดปกติจากที่เป็นมา เมื่อพลบค่ำวันนี้ท้องฟ้ายังสว่างอยู่ทางด้านตำบลอ้วนเจ้า เห็นว่าคืนวันนี้ข้าศึกจะยกกองทัพเข้าโจมตีคลังเสบียงนี้เป็นมั่นคง จึงขอให้ท่านแต่งทหารไปสกัดไว้ที่ต้นทางอย่าให้ข้าศึกยกเข้าไปถึงคลังเสบียงได้ อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำจอลิวอ้างเหตุอาเพศในการอากาศก็โกรธจึงว่า ตัวมึงปากเสียชอบกล่าวความให้เสียกำลังใจ ภูจึงสั่งให้ขังมึงไว้ในคุกแล้วยังไม่เจียมตัวแสร้งแสดงความรู้อดความโง่ให้ปรากฏอีก แล้วหันไปต่อว่าผู้คุมว่าเราสั่งให้คุณขังจอลิวไว้ ใจนจึงลวงอำนาจปล่อยให้จอลิวออกมาพบเรา และสั่งทหารให้เอาผู้คุมไปประหาร ส่วนจอลิวให้เอาไปคุมขังไว้ตั้งเก้า จอลิวถูกคุมกลับมาที่คุก ในระหว่างทางก็ทอดถอนใจใหญ่แล้วว่ากับทหารที่คุมตัวมานั้นว่า อ้วนเสี้ยวประมาทไม่ฟังคำเราครั้งนี้คงจะเสียที่แก่ข้าศึกเป็นมั่นคง วันพรุ่งนี้ทั้งกองทัพก็จะหาหลุมฝังศพไม่ได้ว่าแล้วก็ร้องให้ทหารที่คุมตัวจอลิวมาไม่โต้ตอบประการใดรับนำจอลิวไปขังคุกไว้ตามคำสั่ง

พอพยามต้นของราตรีท้องฟ้าที่สว่างมาแต่ต้นยามกลับมืดมิดสนิทด้วยคืนแรม สายลมหนาวโหมมาแรงกล้าขึ้นโดยลำดับ โจโฉ นำกองทหารชุดหน้าไปตามทางมุ่งไปยังตำบลอ้วนเจ้า กองตระเวนของอ้วนเสี้ยวเห็นทหารเดินทางในยามกลางคืนจึงร้องสอบถามว่าเป็นกองทหารหน่วยไหน กองทหารของโจโฉได้ชักข้อมก้นมาเป็นอย่างดีจึงร้องตอบไป ว่าเป็นกองทหารของเจียวที่รับคำสั่งจากอ้วนเสี้ยวให้ไปเร่งเอาเสบียง ที่ตำบลอ้วนเจ้าทหารลาดตระเวนของอ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้น ทั้งคนไปที่ทหารโจโฉถือสว่างต้องด้วยธงประจำกองทัพเห็นเป็นพวกเดียวกันก็สิ้นสงสัย ทหารลาดตระเวนของอ้วนเสี้ยวได้สอบถามกองทหารของโจโฉตลอดเส้นทางก็ได้รับคำตอบและเห็นเหตุการณ์เป็นอย่างเดียวกัน กองทหารของโจโฉจึงชุดหน้าไปอย่างราบรื่น

ครั้นใกล้สองยามโจโฉก็ยกทหารมาถึงตำบลอ้วนเจ้า แล้วสั่งทหารให้ตีวงล้อมคลังเสบียง เช่นเอาเกวียนที่บรรทุกฟาง ฟืน เข้าไปที่คลังเสบียง จุดไฟเผาขึ้นพร้อมกันทุกด้าน ในขณะที่เพลิงลุกขึ้นที่คลังเสบียงทหารโจโฉก็ให้ร้องพร้อมกันและบุกเข้าโจมตีทหารของอิเซซึ่งรักษาคลังเสบียงอยู่นั้น ในขณะนั้นอิเซนายกองเสบียงใหญ่เมาสุราอนหลับอยู่ ได้ยินเสียงอีกก็ตกใจโครมก็ตกใจงัวเงียออกมาดูเหตุการณ์นอกค่าย ทหารโจโฉจึงจับตัวไว้ได้แต่โดยดี ขณะเดียวกันนั้นก๊วยหงวน จิ้นฮัน เตียวโอย ซึ่งอิเซส่งให้เตรียมล่าเสียงเสบียงจะไปส่งที่กองทัพอ้วนเสี้ยวเห็นแสงเพลิงสว่างโชติช่วงขึ้นเหนือคลังเสบียงตำบลอ้วนเจ้าจึงคุมทหารจะยกมาช่วยอิเซ แต่ในที่สุดก็ถูกทหารโจโฉฆ่าตายทั้งสามคน บรรดาทหารของอ้วนเสี้ยวที่รักษาคลังเสบียงใหญ่ที่ตำบลอ้วนเจ้าถูกทหารโจโฉฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก ส่วนที่เหลือก็แตกหนีกระเจิดกระเจิง

ทางด้านอ้วนเสี้ยวหลังจากสั่งทหารให้เอาจอลิวไปจำขังไว้ตั้งเก้าก็สั่งให้ทหารเอาสุรามาดื่มต่อจนเมาสุราแล้วหลับไป ในขณะนั้นทหารที่รักษาการณ์อยู่หน้าค่ายเห็นแสงเพลิงสว่างขึ้นทางด้านตำบลอ้วนเจ้า จึงเข้าไปปลุกแล้วรายงานให้อ้วนเสี้ยวทราบ อ้วนเสี้ยวทราบความก็ตกใจผ่นผลันออกมาที่หน้าค่าย เห็นแสงเพลิงลุกโชติช่วงขึ้นจับท้องฟ้าท่ามกลางสายลมหนาวที่เย็นเยือกก็สะท้อนขึ้นทั้งตัว คาดการณ์ได้ว่าโจโฉคงยกทหารไปเผาคลังเสบียงที่ตำบลอ้วนเจ้าแล้ว จึงสั่งให้เรียกแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษาว่าจะจัดการประการใดเดี๋ยวดับและโกล่าได้ขันอาสาออกไปตีกองทัพที่เผาคลังเสบียง แต่กัวเต๋าได้คัดค้านว่าคลังเสบียงที่ตำบลอ้วนเจ้าเป็นคลังสำคัญ คนที่ยกมาทำการ ครั้นนี้คาดการณ์ว่าคงไม่ผิดจากตัวโจโฉคุมทัพไปเอง และยอมคิดอ่านการป้องกันการตีกระหนาบหลังไว้อย่างแน่นหนา หากท่านยกไปคงจะเสียที่แก่ข้าศึก ดังนั้นแทนที่จะยกไปตีกองทัพโจโฉที่ตำบลอ้วนเจ้าจึงควรเปลี่ยนเป็นการโจมตีค่ายหลวงของโจโฉคงจะได้ชัยชนะโดยง่าย เดี่ยวดับแย้งว่าโจโฉนั้นเป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย คงคาดหมายไว้ล่วงหน้าแล้วว่าทางฝ่ายเราคงจะคิดอ่านตั้งค่ายท่าน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงคาดหมายว่าโจโฉจะแต่งทหารขุมไว้หน้าค่าย หากยกไปตีค่ายโจโฉคงจะเสียที่เป็นแน่แท้ กัวเต๋ายืนยันต่ออ้วนเสี้ยวว่าโจโฉไปตำบลอ้วนเจ้าครั้งนี้คงเหลือทหารรักษาค่ายหลวงไว้แต่เบาบาง และคงเป็นทหารที่ไร้ฝีมือ เนื่องจากโจโฉคงพาทหารที่มีฝีมือไปด้วยตัวเองมากกว่าดังนั้นขอให้ท่านยกทหารไปตีค่ายหลวงของโจโฉคงจะได้ชัยชนะ

อ้วนเสี้ยวฟังสองฝ่ายเสนอความเห็นเป็นคนละทางดังนี้ไม่สามารถขังใจไปทางใดทางหนึ่งได้ แต่เมื่อต้องตัดสินใจเลือกทางใดทางหนึ่งจึงถือเอาตัวบุคคลเป็นหลัก โดยพิจารณาเห็นว่าเดี๋ยวดับเป็นแต่ทหารต่างกับกั้วเต่าซึ่งเป็นที่ปรึกษา เป็นนักวางแผนการศึก จึงตัดสินใจให้ดำเนินการตามความคิดของกั้วเต่าและสั่งให้เดี๋ยวดับและโกล่าคุมทหารห้าพันยกไปตีค่ายหลวงของโจโฉแต่ในขณะเดียวกันก็สั่งเล เห็นว่าหากไปสกัดตีกองทัพของโจโฉที่ไปเผาคลังเสบียงก็น่าจะได้ชัยชนะเช่นเดียวกัน จึงสั่งให้เจียวก็คุมทหารหมื่นหนึ่งยกไปช่วยอิเหนาที่ตำบลอัวเจ้า

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>